C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Nichol_John-Misto_dopadu.pdb

**PDB Name:** Nichol_Misto_dopadu.txt
**Creator ID:** REAd
**PDB Type:** TEXt
**Version:** 0
**Unique ID Seed:** 0
**Creation Date:** 17.11.2006
**Modification Date:** 17.11.2006
**Last Backup Date:** 1.1.1970
**Modification Number:** 0

Poděkování
Tato kniha je mým prvním románem, proto jsem se při jejím psaní musel podstatnou měrou opírat o zkušenosti jiných - sám bych ji zřejmě nedokázal dovést do takové podoby, aby se dala číst. Zmiňovat se o všech, kteří mi pomáhali, by trvalo příliš dlouho, proto mi dovolte poděkovat alespoň těm, bez nichž bych byl zcela ztracen. Můj dík tedy patří: neúnavným bratřím Markovi a Georgovi Lucasovým, kteří se mnou strávili spoustu hodin, aby mi pomohli dát knihu dohromady;
Suzii a Sue, za pomoc při vypracování prvního konceptu a za kritické postřehy - vždy konstruktivní
a nakonec Neilovi za jeho neustálou pomoc a rady.
Díky vám, přátelé.

Sto milionů liber materiálních škod a deset lidských životů, takové jsou každoroční předpokládané ztráty při bojové přípravě letců Royal Air Force v mírových podmínkách.
V průběhu pěti let od ledna r. 1991 do května r. 1996 došlo k osmdesáti třem haváriím vojenských letounů, při nichž zahynulo nejméně sedmdesát pilotů (v těchto počtech nejsou zahrnuty ztráty, k nimž došlo v průběhu války v Perském zálivu). Z havarovaných strojů bylo osmnáct typu Tornádo.
V dvaceti osmi případech byla za příčinu nehody označena "chyba pilota", dalších devatenáct je stále ve fázi vyšetřování.
To jsou fakta. Co následuje, je pouze můj vymyšlený příběh...

## Prolog

Tempest se mihl nad úbočím horského masívu a řítil se dál jako ostrá černá šipka na pozadí bledé zimní oblohy. Letoun při hloubkovém letu duněl nízko nad vrcholky hor, spouštěl se do údolí, kopíroval terén a svištěl napříč oblohou rychlostí pěti set mil za hodinu.
Přesně na den před deseti léty se navigátor poprvé posadil do kokpitu tempestu - dnes vedl mladého pilota na jeho prvním letu; jednadvacetiletý nováček za kniplem složitého, nejmodernější elektronikou vybaveného stroje v hodnotě třicet milionů liber, z něhož však mohla chvilková ztráta koncentrace pilota udělat nepoužitelnou hromadu trosek.
V průběhu dlouhého, několikaměsíčního výcviku létal pilot podobně, jako jezdí žáci v autoškole - v doprovodu zkušeného instruktora, jehož ruka neustále spočívala na zdvojeném řízení.
Nyní konečně letěl sám, nervózní, ale zároveň plný radostného očekávání.
Navigátor měl za sebou tisíce nalétaných hodin v mnoha zemích světa a nad nejrůznějšími profily terénu, od arktické tundry po iráckou poušť, ale jako každého opravdového letce i jeho let v rychlém tryskovém stroji znovu a znovu vzrušoval. Miloval vše, co s tím souvisí, od pachu leteckého benzínu a tichého vrnění elektroniky před spuštěním motorů po okamžik, kdy letoun proráží strop oblačnosti a vlétá do prostoru, v němž neustále září slunce a modř oblohy přechází do temnoty vesmíru.
Krajinu v okolí Yorkshire Dalesu, která tryskem ubíhala pod nimi, znal možná stejně dobře jako ulice svého rodného města.
Pohlédl pod sebe a na okamžik si představil, jak ji asi vidí pilot.
Záblesk paprsku odraženého od stříbřitého trupu letounu na zlomek vteřiny šlehl přes tvář farmáře stojícího dole na louce. Zdálo se, jako by jeho kulatý obličej nebyl dál než mince třpytící se na dně studny. Vzápětí potom, co se nad mužovou hlavou mihl temný stín letounu, rozechvěla se zem burácením tryskových motorů a ovce vyděšené náhlou bouří se ve zmatku rozprchly po louce. J když navigátor chápal pilotovo vzrušení, a dokonce je s ním sdílel, přesto ho klidným, nezaujatým hlasem nabádal, aby se soustředil na běžnou rutinu pilotáže. "Zatím umíte s eroplánem jen létat, ale teď byste se s ním měl ještě naučit pracovat - zafixovat si pravidelné sledování palivového systému, jeho vy_ vážení, stav paliva a takové věci... Pilotáž, to není jen knipl." Pohlédl na svůj navigátorský panel a dodal: "Nejbližší diverze'!
je teď Finnington, to znamená padesát mil v kursu dvě-sedmnula. Dobře, vezměte to dolů podél pravého břehu jezera Semerwater." Vzdušný vír za tryskami zčeřil hladinu vody blyštící se v ranním slunci. Jestřábí stín letounu zahnal vodní slípky a další ptactvo ke břehu do úkrytu vrbiček a olší.
"Když to teď stočíte ostře doprava, bude přímo před vámi Hawes." Dole se mihlo několik šedých šmouh kamenných

zdí a vesnička byla pryč.
Navigátor si všiml, že ručka výškoměru začala poněkud stoupat, a upozornil pilota, aby držel výšku dvě stě padesát stop. "Dávejte si pozor, abychom nešli v zatáčce nahoru. Zkuste zůstat nízko, dokud neobletíme ten horský výběžek vpředu." Pilot maličko pohnul kniplem a podobně jako řidič začátečník udělal několik nepatrných, většinou zcela nepodstatných korekcí v nastavení řídicích prvků. Pak nízko nad zemí strhl tempest do ostré zatáčky.
"Dobře," konstatoval navigátor. "Vidím, že nám zbývá ještě dost paliva, mohli bychom si tedy před návratem trochu pohrát.
Vezměte to doleva kolem tam toho vršku, vyžeňte rychlost na maximum a během celé zatáčky držte výkon." Letoun se mihl kolem úbočí hory Shunnor. Pilot zapnul forsáž, aby zvýšil rychlost. V okamžiku, kdy se jim vlivem odstředivé síly v zatáčce začaly nafukovat anti-G obleky, ozvala se z panelu výstrah akustická indikace poruchy. Vzápětí se rozsvítil vánoční stromeček červených světel.
"Panebože, co se děje?" V pilotově hlase zazněl náznak paniky.
"Vyrovnejte křídla." Navigátorův věcný tón příliš neodpovídal prudkému znepokojení, které se ho zmocnilo. Pilot instinktivně poslechl a vyrovnal letoun tak, jak ho to učili v přípravě.
K červeným světlům na výstražném panelu se ve sluchátkách přidala varovná siréna.
Navigátor vycítil pilotovu nerozhodnost a snažil se, aby tónem svého hlasu ani v náznaku neprozradil strach z nebezpečné situace. "Zvedněte to! Musíme se vzdálit od země." Pilot chvíli nereagoval a strnule zíral na obrazovku palubního počítače, kde se měla objevit identifikace problému. Neobjevilo se tam však nic, zato série červených výstražných světel svítila dál. Ve sluchátkách bylo slyšet, jak se pilotovi zrychluje dech.
"Zvedněte letoun!" vyštěkl znovu navigátor. "Nemůžeme to řešit v téhle výšce." V jeho hlase sice zazněla naléhavost, ale stále ještě ne rozčilení nebo panika.
Tentokrát pilot zareagoval okamžitě, i když stále zíral jako uhranutý na výstražný panel. Navigátor znovu přehlédl své panely, palubní počítač tempestu však pořád nenabízel sebemenší vysvětlení. Stejně jako pilot i navigátor absolvoval v přípravě na trenažéru simulace všech možných nouzových stavů, dokud na ně nebyl schopen reagovat málem i ve spánku. Na rozdíl od mladíčka vpředu se však v průběhu své kariéry ocitl v mnoha skutečných nouzových situacích, i když za každou z nich byla nějaká identifikovatelná chyba nebo závada, a tedy i předepsaná reakce posádky.
S tím, co se dělo nyní, se nikdy předtím nesetkal.
Věděl však, že v podobné situaci je nejdůležitější stabilizovat letoun a nabrat výšku. Příčinou poruchy se mohou zabývat, až uniknou hrozbě rychle se blížícího temného masívu vpředu. Navigátorova ruka se bezděčně posunula k čemožlutě pruhované páce pod sedačkou, zatímco pilot dál zápasil s kniplem. Letoun začal stoupat, ale zase až příliš strmě.
"Nestavte nos tak nahoru!" Navigátorovo varování přišlo pozdě, protože v tu chvíli se už letoun převracel doprava.
"Nemohu s tím nic dělat!" vykřikl pilot paralyzovaný pohledem na horské úbočí, které se závratnou rychlostí řítilo proti nim.
V okamžiku, kdy sklonoměr ukázal údaj sto třicet pět stupňů a nad jejich hlavami se místo modré oblohy objevila zelená tráva, vykřikl navigátor: "Katapultáž!" Oba zároveň trhli pákou odpalovacího zařízení.
Raketové motory pod vystřelovacím i sedačkami zapálily a třaskavá šňůra roztrhla překryt kokpitu - jenže rakety, které je měly vynést o tři sta stop výš do bezpečí, je z padajícího letounu vrhly přímo proti svahu. O zlomek vteřiny později se o svah roztříštil i letoun. Když utichly dozvuky ohlušující exploze, zůstalo jen mrtvé ticho.
Od zaznění prvního varovného signálu do nárazu uplynuly čtyři vteřiny; čtyři údery srdce dělící život od smrti. Po pilotovi a navigátorovi nebylo ani stopy. Nikde žádný pohyb, pouze plameny šlehající z trosek a hustý olejnatý kouř stoupající korunami stromů k obloze.
"Členové horského záchranného oddílu okamžitě k hangáru číslo sedm! Opakuji. Členové horského záchranného oddílu okamžitě k hangáru číslo sedm!" Drewa Millera zastihla výzva v místnosti pro osádky, kde právě popíjel kávu a něco si bezmyšlenkovitě kreslil na okraj novin.
Bylo téměř absurdní, že na základně Royal Air Force ve Finningtonu, kde se běžně používala nejmodernější elektronika, se podobné výzvy ohlašovaly trojnásobným zahvízdnutím na píšťalku, jako když soudce končí fotbalový zápas.
Sotva výzva odezněla, začali se z celé základny sbíhat dobrovolní příslušníci záchranného oddílu. Technici provádějící před hangárem prohlídku letounu odhodili nářadí, kuchař, který umýval nádobí v důstojnické jídelně, vysprintoval v zástěře ke dveřím a člen požární jednotky podřimující na lehátku vyskočil na nohy a v rychlosti se snažil natáhnout si boty. Odevšad se ozývalo bouchání dveří. Muži vybíhali ven a nasedali do aut, která je odvážela k hangáru číslo sedm.
Také Drew odhodil noviny a s klením, protože převrhl šálek kávy, se vrhl ke dveřím.
„Promiň, mám poplach," křikl přes rameno. "příště uklidím za tebe. " "To bych se načekal," ozvalo se za jeho zády, ale to už byl Drew pryč.
Venku vskočil do svého auta a vyrazil směrem ke štábu horského záchranného oddílu na druhé straně letiště. Ještě předtím však se skřípěním brzd zastavil před zbrojnicí, aby naložil svého zástupce v záchranném oddílu.
"Proboha, Drewe, jeď rozumně!" vykřikl jeho spolujezdec poté, co jen těsně proklouzli pod přídí transportéru Herkules pomalu pojíždějícího k ranveji. "Máme zachraňovat životy, a ne s nimi hazardovat." .
Drew něco zabručel, ale nohu na plynu neuvolnil. Projeli střeženým centrem základny, kde se na začátku startovací dráhy dlouhé sedm tisíc stop nacházela stanoviště dvou zdejších eskader. Drew to vzal zkratkou spletí pojížděcích drah spojujících ranvej s bludištěm cestiček k opevněným hangárům _ králičím norám z oceli a betonu velikostí přesně odpovídajícím jednomu tempestu. Hned vedle byly pod ještě tlustším krunýřem železobetonu ukryty sklady paliva a zbraní.
„Nezdá se ti, že je to škoda?" poznamenal Drew a ukázal na bunkry, které právě mijeli "Je v nich tolik betonu jako v

berlínské zdi a přitom je to dnes všechno nanic." Jeho zástupce se jen zasmál. "Tohle radši před starým neříkej, nebo ti zařídí odvelení na Zadní Hebridy." S žerty skončili ve chvíli, kdy zastavili před hangárem číslo sedm. Drew se nestačil divit, kolik už tam bylo mužů. Žádné příkazy vydávat nemusel, všichni dobře věděli, co mají dělat, a bez zbytečných slova pobíhání se připravovali na svůj úkol. Nářadí a další vybavení již bylo zkontrolováno a naloženo na dva terénní vozy a dva HGV stojící před hangárem.
Náhle zapípal fax v rohu hangáru a za chvíli z něho pomalu vyjela stránka papíru. Jeden z mužů ji vzal a přinesl na řídicí stanoviště. Drew přelétl zprávu pohledem a svolal k sobě všechny záchranáře. "Už hodinu je pohřešován tempest z jednasedmdesáté eskadry v Coningsby, volací znak Raven 2-1, a v okolí Gunnerside ve Swaledale byl spatřen oheň a sloup kouře. O tom, že by letoun havaroval, zatím nepřišla žádná zpráva. Předpokládané místo pádu je Crowgarthova farma na kraji Ivelet Mooru, poloha v souřadnicové síti 401319. Na místo už odletěl vrtulník. My tam dojedeme po cestě. Neříkám, že se máte loudat, ale jed'te opatrně, abychom se tam dostali všichni a bez problémů. Tak nasedáme!" Jeho zástupce se zasmál. Dobře věděl, že Drew řídí i za normálních podmínek tak, že to s opatrnou jízdou nemá nic společného.
Muži naskákali do aut a konvoj vyrazil se zapnutými modrými majáky a spuštěnými sirénami. Strážný, který jim u hlavní brány zvedal závoru, poznamenal ke svému kolegovi: "UŽ zase vyjíždějí. Asi spadl další tempest. Řeknu ti, člověče, že bych do takovýho letounu nesedl ani za nic." "No jasně, ty máš přece svou hondu 50," prohlásil jeho kolega ironicky a obrátil svou pozornost k příjezdové cestě.
Konvoj zamířil na sever od Finningtonu a začal zdolávat cestu, která se v serpentinách vinula do hor. V jednom úseku musela dvojice terénních vozidel jedoucích vpředu prudce zastavit, protože silnici za zatáčkou zablokoval farmářský traktor.
"No tak, Gilesi, nedělejte hlouposti a uvolněte cestu," křikl podrážděně Drew, a aby zdůraznil, že mají naspěch, zapnul sirénu. Farmář však nikam nespěchal. Zapískal na svého psa, dokonce si zapálil cigaretu, a teprve pak se vyškrábal do sedadla, aby s traktorem uhnul.
Projeli pomalu kolem a začali znovu stoupat po úzké silnici, nad níž spojené koruny stromů vytvářely hustý příkrov, takže to vypadalo, jako by jeli tunelem. Po obou stranách se tyčily vlhké skály porostlé trsy mechu a kapradin. Nakonec odbočili na hrbolatou cestu označenou zpuchřelým dřevěným ukazatelem. Nápis Crowgarthova farma se téměř ztrácel pod vrstvou lišejníku. Drew vjel do objektu farmy a na přilehlém poli uviděl žlutý vrtulník Sea King. Nebylo třeba pátrat po signálu polohového radiomajáku, protože sloup kouře stoupající z pohřební hranice tempestu byl vidět na míle daleko.
Drew ještě zatahoval ruční brzdu a už byl jednou nohou venku. Rychle vyrazil napříč polem, aby se dověděl víc od muže obsluhujícího naviják záchranného vrtulníku. Byl to jeho starý kamarád. "Katapultovali se?" "Katapultovali... ale to je všechno. Jsou tamhle." Ukázal do svahu.
Drew následovaný svými muži došel rychlým krokem ke kraji lesa, ale tam už toho moc k vidění nebylo. Letoun zřejmě dopadl nosem napřed, protože ze země vyčuhovaly pouze trysky a kýlová plocha. Na místě stále zuřil oheň. Část trosek ležela rozseta po okolí.
Drew se ohlédl na operátora navijáku. "Kde je zbytek?" Muž ukázal hlavou směrem k obrovitému jasanu. "Tamhle." Drew vkročil hlouběji do lesa, ale když uviděl kostry obou vystřelovacích sedaček, zarazil se. Jedna sedačka byla zaseknutá do svahu, druhá visela zdemolovaná asi dvacet stop nad zemí ve větvích jasanu. Pod ní se houpal žlutý nouzový balíček.
Pár stop od kmene stromu ležela na zemi utržená paže. Drew pohlédl vzhůru a musel zatnout zuby, aby se nerozklepal spodní část pilotova těla i s nohama byla stále zapnutá v zdemolované sedačce. Trup s hlavou byl pryč, roztříštěný a rozprášený po nárazu do všech stran, pouze temně rudé skvrny na kmeni označovaly přesné místo, kde skončil pilotův život.
Kolem Drewa se shromáždili jeho lidé a zděšeně zírali na hrůzné divadlo před sebou. Do ticha se ozvalo dávení. Drew se otočil a uviděl, jak jeden z nováčků jeho záchranného týmu zvrací. Mladíkovi tekly po tváři slzy.
Drew naposledy pohlédl na pokroucenou sedačku ve větvích, otočil se a rychle vydal příkazy. "Vidíte sami, ani jeden nepřežil.
Nezbývá než okamžitě zorganizovat uzavření prostoru. Jacku, vezmi si tři lidi a běž s nimi tam na tu stranu, Harry, ty zase s dalšími třemi na druhou." Nechal je, aby rozestavili stráže, a sám zamířil zpět k terénnímu vozu. Krátce kývl na pozdrav farmářovi a skupince místních lidí stojících v kruhu na dvoře farmy.
Farmář byl stále ještě bledý z prožitého šoku. Existence jeho rodiny spočívala na dvou pilířích: jedním bylo dvě stě akrů příkrého, trávou řídce porostlého horského úbočí a druhým hospodářský trh v Hawesu asi deset mil odtud, kde prodával své ovce.
Bylo možné spočítat na prstech jedné ruky, kdy se ve svých dvaapadesáti létech dostal dál než do Hawesu. Občas, když mu nad hlavou prosvištěl tryskový letoun, se zastavil a rozmrzele za ním hleděl. V jeho pohledu však nebývala ani stopa závisti nad svobodou a volností posádky, která těch deset mil urazí za necelou minutu a zeměkouli by dokázala obletět za pár hodin. Teď tedy viděl, jakou cenu musí někteří za takovou svobodu a volnost zaplatit.
Drew zavolal na základnu. "Jsem na místě neštěstí. Je to Tempest RS3. Ani jeden z posádky nepřežil. Potřebujeme další lidi, abychom mohli úplně uzavřít prostor. Posílám pro ně záchranný vrtulník. "
Vzápětí jeho žádost vyhlásil místní rozhlas po celé základně: "...Je třeba zajistit posily na záchranné práce probíhající na místě zřícení letounu. Každý úsek postaví tři muže s plnou výstrojí pro noční stráž. Strážní se budou hlásit do patnácti minut u hangáru číslo dvě." .
Nikdo neměl výjimku: všechny úseky základny, od úředníků v registratuře a služeb v kuchyni po techniky a posádky letadel, musely převzít v nejméně oblíbené službě u vzdušných sil stejný díl.

Ti, co měli smůlu, že byli určeni, na sebe navlék1i několik vrstev zimního oblečení a zjevně bez nadšení se trousili na místo srazu. Bylo jim jasné, že je čeká chladná noc kdesi v pustých horách. Než se všichni shromáždili, rachotil už sea king nad jejich hlavami, aby je naložil a přepravil na Crowgarthovu farmu.
Drew čekal na dvoře u auta. "Pánové, moc světla už nezbývá," přivítal je, když vyskákali z kabiny vrtulníku. "Vaším úkolem je zajistit místo neštěstí. Vyšetřování začne zítra ráno. Nechci, aby se tu motali místní zvědavci, lovci suvenýrů nebo ti zatracení reportéři z bulvárních plátků. Nepřipusťte, aby se někdo přiblížil k hranici uzavřeného prostoru a něco si odnesl. Všechno musí zůstat tak, jak je, pro vyšetřovací komisi." Úplně nakonec se z vrtulníku vysoukala objemná postava posádkového lékaře. Jeho úkolem bylo potvrdit, že oba letci z havarovaného stroje jsou mrtví.
"Na to nemusím bejt doktor, abych poznal, že je po nich," zabručel hlavní kuchař z Finningtonu, když lékař odčvachtal blátem - kuchař patřil k těm nejméně ochotným dobrovolníkům, protože ho z tepla kuchyně poslali do chladné noci. "Je to stejná pitomost jako tahat sem nás, abysme to tu hlídali. Řekněte, co se tady dá ukrást. A i kdyby se dalo, kdo by se sem v noci štrachal, dyť dvacet mil okolo není nic než jen ty zatracený ovce." Aby svým slovům dodal váhu, rozkopl hromádku trusu.
Zatímco se stíny prodlužovaly, muži z Drewova týmu se ještě před setměním snažili oddělit zbytky zmrzačeného pnotova těla od vystřel ovací sedačky a vložit jeho jednotlivé části do černých gumových pytlů připravených v zdupané trávě pod stromem.
Drew pak pověřil jednoho z nich, aby vylezl na jasan a připravil sedačku na snesení dolů. Byla tak pevně zaseknutá do kmene stromu, že museli přinést žebřík a dvacet minut pracovat se sekyrami, než ji uvolnili a opatrně spustili na zem.
Z pilota zbylo tak málo, že by ho nedokázala identifikovat snad ani vlastní matka, zato na navigátorově kombinéze nasáklé krví zůstala zřetelně čitelná jmenovka.
Drew se sehnul, aby si jméno přečetl, vzápětí však zaúpěl a odvrátil se. "Panebože! Jeff Faraday!" Po chvíli dodal: "Kamarád ze základního výcviku." Nastalo tíživé ticho. Muži kolem Drewa dlouho Weděli do země. Nebylo mezi nimi moc těch, kteří ještě nepoznali, co je to přijít za podobných okolností o kamaráda.
"Co se dá dělat. Pokračujeme," řekl nakonec stroze Drew a muži kolem něho se rozešli. Každý si dával pozor, aby náhodou nepohlédl druhému do očí.
Na lékaře záchranné čety zbyl úkol vytáhnout zbytky pilotova těla ze sedačky a vložit je spolu s utrženou paží do gumového pytle. Jakmile byl hotov, uzavřel pytel zipem a pomohl ho odnést k vrtulníku. Ve chvíli, kdy se slunce schovalo za horský hřeben, . vznesl se vrtulník k obloze a zmizel v rychle narůstajícím šeru.
Pro muže střežící místo katastrofy to byla dlouhá a studená noc. Drew každou hodinu obcházel obvod uzavřeného prostoru, aby se ujistil, že strážní nespí a opravdu hlídají. Naštěstí k žádnému incidentu nedošlo, protože jedinými vetřelci byly sovy poletující mezi stromy jako strašidelné přízraky a lišky, které se však hlučným strážným zdaleka vyhýbaly. V době mezi obchůzkami přecházel Drew po dvoře farmy a přemýšlelo svém příteli.
Vzpomínal, jak ho Jeff Faraday při výcviku povzbuzoval a mnohdy také zachraňoval v situacích, kdy se on sám se svou prudkou povahou a netrpělivostí dostával do konfliktu s vyššími důstojníky. Drew mu svůj obdiv a dík vyjádřil typicky britským stylem - nevyslovenou formou. Teď už bylo pozdě to napravit.
Když se nad východním hřebenem konečně začalo jasnit, havrani sesedlí kolem Crowgarthovy farmy setřásli z peří jinovatku a s rozhořčeným pokrákáváním na strážné vzlétli. Drew stál nehybně na kraji dvora a pohledem sledoval černé ptáky, jeho myšlenky byly však úplně jinde.
Nakonec se protáhl, unaveně si přejel rukou tvář a vydal se nahoru za strážnými. Ti podupávali v trávě pokryté jinovatkou, aby se zahřáli, a od úst jim stoupala pára - podobně jako kouř z trosek, které stále ještě doutnaly. Někteří natahovali ruce ke kýlové ploše havarovaného letounu, jako by to byl koksový koš, od něhož sálá teplo.
"Dobré ráno, chlapci." Drew chtěl žoviálním pozdravem dodat strážným optimismus, který sám postrádal. Stále ještě se mu nepodařilo zapudit z mysli hrůzný obraz Faradayovy mrtvoly.
"Jedna dobrá zpráva, chlapci. Během hodiny by měla přiletět nová směna a pak vás vrtulník odveze přímo na snídani. Zatím zůstaňte na svých místech." „A špatná, pane?" zeptal se hlavní kuchař opatrně, protože po všech těch letech vědělo důstojnících své.
"Špatná zpráva je ta, že v šest večer jste tady znovu, abyste hlídali vrak další noc." Ozvalo se sborové reptání.
"To není na základně nikdo jinej, koho byste sem mohli poslat?" zeptal se hlavní kuchař.
"Včera tamhle o kousek dál zahynuli dva letci," řekl Drew' tiše. „Buďte rád, že ve své profesi riskujete jen to, že si uříznete palec nebo nám svým zatraceným kuchtěním způsobíte otravu.
Ještě nějaké jiné stížnosti?" Kuchař se mračil, ale zůstal zticha. Drew se otočil a vracel se zpět k farmě. Znovu zavolal na základnu, aby se ujistil, že střídající směna strážných je už na cestě. Ve chvíli, kdy odkládal sluchátko, zachytil kalný pohled farmáře stojícího na prahu domu.
"Dobré ráno." Farmář kývl hlavou. Mnul si šedivé strniště na bradě a upřeně Drewa pozoroval.
"Dobrý. Vypadáte stejně mizerně, jako se cítím já," zahuhlal farmář těžkým yorkshirským přízvukem.
"Vy jste viděl, jak to letadlo spadlo?" „Jo, viděl. Na něco takovýho jen tak nezapomenu." „lak se to stalo?" Farmář si olízl rty. Svůj zážitek vypravoval včera v místní hospodě snad desetkrát, přičemž při každém dalším líčení zvyšoval rychlost řítícího se letounu o dalších padesát mil a jeho dopad posouvalo několik stop blíž k místu, kde v tu dobu stál. Přesto ho to ještě nepřestalo bavit a ani teď se nedal příliš dlouho pobízet.
"Byl jsem nahoře na High Riddingsu," řekl a ukázal směrem k planině. "Právě jsem krmil svý ovečky, když nade mnou přeletělo." Následoval užvaněný monolog, který farmář prokládal častým popisováním místních zajímavostí a poučováním o tajích pěstování ovcí. "Tuhle zimu ale sežraly sena, to vám řeknu. Byla to špatná zima. Ne že by napadlo moc sněhu, ale v životě jsem nezažil takový vlhký chladno a větrno - zkrátka, jak říkáme my tady, svinský počasí."
Odmlčel se, aby mohl vytáhnout z kapsy pomačkanou krabičku cigaret a zapálit si. Chvíli na Drewa upíral samolibý

pohled.
Drew měl chuť mu připomenout, aby se konečně dostal k věci, ale pak se přece jen obrnil trpělivostí.
„zkrátka a dobře," pokračoval farmář poté, co vyfoukl oblak modrého kouře, "...kde jsem to přestal?" "Jak spadlo to letadlo." "Ne," řekl farmář. Tahal ho jako rybář pstruha. "K tomu jsem se ještě nedostal- mluvil jsem o tom, jaká byla zima." "No ano, ale..." Farmář byl očividně rozhodnutý nenechat se vyvést z míry a vychutnat si svých patnáct minut slávy až do konce. Jeho oči se vychytrale upíraly na Drewa. „zkrátka a dobře, co teď bude s mejma ovečkama? Ten výbuch je vyděsil málem k smrti. Až přijde doba březosti, budu mít spoustu potratů a mrtvejch jehňat." Drew se na něho chápavě usmál. "Vsadím se, že už víte, jak a kde žádat o náhradu škody. Teď mi ale konečně řekněte, jak to bylo s letadlem." Do jeho hlasu se pomalu vkrádala rezignace.
"Vynořilo se tam za tou horou a letělo hrozně rychle a hrozně nízko. Právě jsem sehnal ovce, abych je nakrmil, a to letadlo mi je rozehnalo, jako když vlítne liška do kurníku." "K tomu letadlu..." Drew začínal být unavený.
"Dyť jsem vám to právě řekl," ohradil se farmář rozhořčeně.
"Přiletělo tam od tý hory, tam, jak my říkáme Robinova díra – to je jeskyně hluboká dvacet yardů. Je v ní pramen, kterej nikdy za mýho života nevyschnul. Ani za tátovýho." „Ale co bylo pak? Co se s tím letadlem stalo?" Drew se musel ovládat, aby muže nechytil pod krkem a vylíčení pádu letounu z něho nevydusil.
"Kdybyste mě pořád nepřerušoval, už bysem vám to dávno řekl. Přeletělo nad Robinovou dírou a pak, jak bych to... prostě spadlo rovnou z nebe dolů." "Viděl jste, že by předtím, než spadlo, došlo k explozi nebo se objevil kouř, případně oheň?" "Ne, nic takovýho jsem neviděl, jen jak mně přeletělo nad hlavou a pak prostě narazilo do svahu. Řeknu vám, že mě to pěkně vzalo. Ale abych se vrátil k tý náhradě..." Drew na něho znechuceně pohlédl. „Díky. Moc jste mi pomohl. Myslím, že úřední vyšetřovatelé si velice rádi poslechnou o vašich ovcích." "Potěšení bylo na mý straně, pane. Doufám, že budou alespoň tak dobrý posluchači jako vy." Drew zaslechl rachot rotorů, a vrátil se proto na louku. Po příletu vrtulníku krátce poučil střídající strážní směnu o tom, co je jejím úkolem, a pak už jen dohlédl, jak předchozí směna nastupuje a chystá se vrátit na základnu. Z hloučku se do poslední chvíle ozývalo brblání hlavního kuchaře.
Několik suchých listů zvířených startujícím strojem se přilepilo na kýlovou plochu havarovaného tempestu. Stačilo pár vteřin, aby z nich začal stoupat dým a nakonec vzplály plamenem. Drew na ně dlouho upřeně hleděl; pozoroval, jak z jejich struktury vystupuje žebroví a pak už se rozpadají v nepatrnou hromádku šedavého popela.
"Vypadá to; že k prohlídce motorů se hned tak nedostaneme," ozvalo se za jeho zády.
Drew se překvapeně otočil. V době, kdy vrtulník odlétal, zastavil na dvoře farmy modrý rover a z něho vystoupili dva muži.
Drew se usmál, protože jednoho z nich poznal. „Ahoj, Tome.
Jsem rád, že tě vidím." Rozpačitě se zarazil a dodal: "Ne že bych měl radost tady z toho... Víš, jak to myslím." Tom přikývl. "Vím."
"Ty jsi pořád ještě u AIB ? Myslel jsem, že ses vrátil k létání. " "Bohužel," řekl Tom a úkosem pohlédl na svého společníka.
"Ještě si musím odkroutit dalších dvanáct měsíců na zemi. Ale řeknu ti, že počítám dny, až se budu moct vrátit do kokpitu." "I potom, co vídáváš tady to?" Drew kývl hlavou směrem k troskám.
Tom přikývl. "I potom. Víš přece, co si každý letec říká: Tohle se mně stát nemůže." Oba se odmlčeli. Chvíli ticha přerušilo rázné zakašlání Tomova společníka.
"Promiň, Richarde," řekl Tom a po straně na Drewa mrkl. "Vy se asi neznáte. To je kapitán Drew Miller." Pak se obrátil k Drewovi. „Major Richard Enfield. Vede vyšetřování." Enfield odpověděl sotva znatelným kývnutím a pak si znovu odkašlal. Drew si uvědomil, že pokud uslyší ještě pár takových zakašlání, začne mít toho chlapa plné zuby.
"Co tak abychom se pohnuli z místa?" řekl Enfield nepříjemným úsečným tónem. Jeho upjaté chování zdůrazňovaly téměř bezbarvé oči a krátce střižené šedivé vlasy.
Drew je stručně infonnoval o tom, co vědělo neštěstí, a o krocích, které podnikl k uzavření místa. "Je tu jeden svědek. Hospodář z téhle fanny viděl, jak se letoun zřítil. Ale varuju vás jestli si s ním chcete promluvit, musíte se obrnit trpělivostí. Když mu dáte čas, možná se dostane k věci." Tom se usmál, zatímco Enfield jen odměřeně kývl hlavou.
"Co černá skříňka? Viděl ji někdo?" "Pokud vím, ne." Drew ukázal k tryskám trčícím ze země.
"Řekl bych, že je někde pod tím." Enfield souhlasně zahuhlal a stroze ukončil rozmluvu. "Díky.
To je všechno." Otočil se a zamířil k lesu.
Tom si všiml pohledu, který za odcházejícím majorem vrhl Drew.
"Jeho způsobů si moc nevšímej. Kdybys ho lépe poznal, zjistil bys, že je to docela fajn chlap."
"Když to říkáš ty." Tom na něho hleděl a snažil se něco vyčíst z výrazu jeho tváře.
"Tam... je to ošklivý, co?" Drew krátce přikývl. Rty měl semknuté do úzké linky.
„znáš někoho z nich?" "Jo. Navigátora. Byli jsme spolu v základním výcviku." Tom si povzdychl. "Já vím, je to těžký, když člověk zjistí, že se mu zabil kamarád. A ještě těžší je, když musí dělat s jeho mrtvolou." Chvíli čekal, co Drew řekne. Ten však mlčel a pouze upřeně pozoroval tenké praménky kouře stoupající z trosek letounu.
Tom na něho zamyšleně hleděl. "Víš, Drewe, my dva jsme už viděli hodně podobných scén a často byl mezi mrtvými někdo, koho jsme znali, ale zvyknout si na to nejde - vždycky se vyskytne případ, kdy tě to znovu sebere." Drew na něho nedůvěřivě pohlédl, ale v Tomově tváři rámované kšticí tmavě hnědých vlasů viděl pouze otevřený přátelský výraz.
"Víš, když jsem přišel do důstojnické školy, byl jsem jen takový vyplašený mladíček z Wiganu obklopený samými synáčky z vyšších kruhů - alespoň tak se mi to tenkrát jevilo," řekl Tom.
Vždy, když začal vzpomínat, zazněl jeho lancashirský přízvuk ještě zřetelněji než jindy. "Zprvu se tam našel jen jeden

maník, který se ke mně choval přátelsky. Jmenoval se Michael Flynn.
Byl z Belfastu a mezi těmi všemi Ruperty se cítil stejně blbě jako já. Stali se z nás opravdu dobří přátelé, ale potom, co jsme se rozešli ke svým eskadrám, ztratil jsem s ním kontakt.
A ted' si představ, že první případ, který jsem musel po příchodu do AlB řešit, byla Michaelova havárie. Při přistání se mu zlomil přední podvozek a letadlo se na zemi rozbilo. Uviděl jsem ho až mrtvého." Drew chtěl něco říct, ale nakonec jen zavrtěl hlavou a zachmuřil se. Oba chvíli stáli a mlčky hleděli do země. První prolomil ticho Drew. "Musím se vrátit, Tome," řekl. Po krátké odmlce pak dodal: "Někdy si spolu zajdeme na pivo. Rád bych se s tebou potkal ještě i jinde než u další katastrofy." "Já samozřejmě také." Potřásli si rukama a Tom se vydal za Enfieldem.
Vyšetřovatelé se pustili do práce - fotografovali, měřili vzdálenosti a dělali si poznámky. Drew si všiml, že Enfield občas zvedl hlavu a zvědavě na něho pohlédl,jako by se ho chtěl zeptat, co tu ještě dělá. Byla to pravda, Drewa tu už nic nedrželo, přesto se nemohl odhodlat odejít.
Nakonec vyšel Enfield z lesa a přistoupil k Drewovi, který stále hleděl nepřítomným pohledem na trosky.
Opět si odkašlal a řekl: "Vzpomněl jste si, že byste nám chtěl ještě něco říct?" Drew se vzpamatoval. Otočil se, krátce si Enfielda změřil, pak se opět odvrátil a zavrtěl hlavou. "Ne. Alespoň ne na nic takového, čemu byste rozuměl."
Naposledy dlouze obhlédl místo neštěstí, potom pomalu sestoupil k farmě, a aniž by zavadil pohledem o farmáře postávajícího na dvoře, odjel.
Bylo krásné zimní ráno, na chladnou bezmračnou oblohu vystupovalo bledé slunce, ale Drew, který jel cestou vinoucí se podél říčky dolů do údolí, nic z toho nevnímal.
Jeho myšlenky těkaly ve světě plném varovných světel, poplachových sirén a divokého víru, v němž se země a obloha otáčí stále rychleji a rychleji, až nakonec vše končí zběsilým skřípěním borceného plechu a explozí otřásající zemí v širokém okolí.
Náhle ho vrátil do reality ostrý zvuk klaksonu. Doslova v posledním okamžiku si uvědomil, že se řítí středem cesty přímo proti nákladnímu autu na převážení dobytka. Prudce strhl volant.
Na zlomek vteřiny vyplnil dobytčí vůz celý jeho výhled, pak se ozval lehký třesk a boční zpětné zrcátko bylo pryč.
Vůz se přehnal kolem. Kromě houkačky a bučení polekaného dobytka bylo slyšet ještě i řidičovy nadávky.
Zastavil na kraji cesty. Srdce mu bušilo a na čele mu vyrazil pot. Po chvíli vystoupil, sešel k říčce a opláchl si obličej v ledové vodě. Když se pak znovu rozjel, zapnul autorádio a pokusil se přehlušit neodbytné myšlenky hlasitou hudbou.
Asi po hodině jízdy dorazil do Finningtonu. Na vrcholku posledního kopce se před ním otevřel výhled na větrem vyšlehanou rovinu na kraji Plain of York, s leteckou základnou rozkládající se na ploše dvaceti čtverečních mil.
Nebýt rozlehlé betonové plochy uprostřed, jevila by se základna odtud z dálky jako kterékoliv jiné menší městečko, s prstencem předměstských sídlišť, s obchody, bankami i kostely. Od východu se k letišti blížila formace tempestů. Letouny se naklonily, aby se dostaly do směru na přistání, a v ranním slunci se zablýskla jejich křídla.
Drew sjížděl k základně. Jeho melancholická nálada se prohlubovala. Nechal terénní vůz před hangárem číslo sedm a spěchal pryč, aby nemusel technikovi postávajícímu vedle vysvětlovat, jak přišel k rozbitému zrcátku.
Věděl, že ještě než odjede domů, měl by ohlásit svůj návrat.
Na chodbě před místností pro osádky však zaváhal; neměl nejmenší chuť poslouchat obvyklé žertíky a chlapácké řeči svých kolegů. V okamžiku, kdy se rozhodl, že odejde bez ohlášení, ucítil na rameni čísi ruku.
Otočil se. "Hergot, Nicku! Tys mě vyděsil." Jeho navigátor se zasmál. "Pilot, kterému pětkrát do týdne svěřuju svůj život, musí mít nervy ze železa." Když si však všiml výrazu v Drewově tváři, jeho úsměv splaskl. "Co je s tebou?" „Ale nic," zabručel Drew a chtěl se kolem něho protáhnout.
"To říkej někomu jinému. Vypadáš mizerně." "Vážně, Nicku. Nic mi není. Jsem jen utahanej." Nick ho chytil za rameno. "Nedělej ze mě blbce. Co se stalo?" Drew zavrtěl hlavou, ale Nick ho stále držel.
"Řekl jsem ti, že mi nic není. Potřebuju se jen dostat domů a zalehnout. Uvidíme se zítra ráno." Nick mu váhavě ustoupil z cesty a ještě chvíli za ním hleděl.
Pak jen pokrčil rameny a odešel.
Drew jel pomalu hlavní ulicí procházející napříč základnou.
Jediné, po čem nyní toužil, bylo dostat se co nejrychleji domů, zavřít se tam a čtyřiadvacet hodin nevytáhnout paty.
Jenže jako na zlost se mu zdálo, že se mu do cesty pletou snad všichni vojáci sloužící na základně, včetně jejich rodinných příslušníků. Potlačil netrpělivost, nechal za sebou poslední blok dvouposchoďových obytných domů a dojel k hlavní bráně.
Jakmile se ocitl venku, zařadil se do proudu aut řítících se vysokou rychlostí po A jedničce. Snažil se věnovat veškerou svou pozornost řízení, protože ještě nezapomněl, jak se málem srazil s dobytčím vozem. Asi po dvaceti minutách projel branou adaptovaného domu v georgiánském stylu na severní straně náměstí.
Vypnul motor a zůstal chvíli sedět. Jeho pohled klouzal po pečlivě udržované zeleni a nakonec se zastavil u starého cedru, jehož větve se tajemně pohupovaly v mírném vánku.
Konečně se namáhavě vysoukal z auta a zamířil po vyštěrkované cestičce k domu. Nerozsvítil, pouze si v rozlehlé hale vyzvedl poštu ležící na stříbrném tácku, na jaké pokládají své navštívenky dámy z vyšší společnosti, a po schodech vystoupil ke svému bytu.
Aniž otevřel jediný dopis, pohodil poštu na stůl, udělal si kávu a unaveně klesl do křesla. Chvíli bez zájmu listoval novinami.
S trhnutím se probudil. Noviny mu stále ležely na klíně, ale v místnosti již byla tma. Chvíli se zmateně rozhlížel, pak zaklel, vyskočil z křesla a nahmatal vypínač. Podruhé zaklel, když se podíval na hodinky.
Vrhl se do koupelny, vyčistil si zuby, prohrábl hřebenem vlasy a ve spěchu se převlékl. Košili si zapínal, ještě když sbíhal ze schodů. Dole nasedl do auta a vyrazil z brány.

Finnington Hall byla hned pod náměstím a z jejích teras se otvíral výhled dolů na řeku. Drew vystoupil a chvíli zůstal stát, aby se uklidnil. Pak vyběhl po schodech a vpadl do foyer restaurace tak prudce, že bouchl dveřmi o zeď. Přehlédl několik tváří, které na něho polekaně zíraly od baru, a konečně našel Josii sedící u stolku po straně místnosti. Zamířil k ní. Když se blížil, zvedla hlavu a tázavě na něho pohlédla.
"Já vím," pospíšil si. "Omlouvám se, že jdu pozdě." Pokrčila rameny. "Nic se nestalo. Alespoň jsem měla čas něco si rozmyslet." "To zní dost zlověstně." Chladně se na něho usmála a zadívala se stranou.
„Když už jsem v těch omluvách, musím se přiznat, že pro tebe nemám ani dárek," pokračoval Drew váhavě. Bylo zřejmé, že neví, jak svou trapnou situaci obhájit. "Objednal jsem ho, ale neměl jsem čas ho vyzvednout. Opravdu se omlouvám. Přinesu ti ho ráno." Zavrtěla hlavou. "To nepůjde, Drewe. Ledaže bys ho objednal v Kodani. Zapomněl jsi, že jedu na služební cestu? Proto se dnes scházíme, ne kvůli mým narozeninám." Drew začal koktat další omluvu, ale ona ho posunkem zarazila. "Netrap se. Na tom teď opravdu nezáleží." "Tak tedy v pondělí," řekl. Josie ho však zmrazila dalším studeným úsměvem.
Chvíli na ni hleděl, jako by ho nezajímalo nic jiného než její dlouhé, tmavě hnědé vlasy, pak pokrčil rameny a kývl na číšníka.
Když jim donesl šampaňské, Drew pozvedl sklenku směrem k Josii. "Tak všechno nejlepší k narozeninám. Vypadáš skvěle." "Díky. To asi proto, že mám na sobě šaty, které jsi mi vloni koupil. Vzpomínáš si na to vůbec?" Usmál se. "Jsou věci, které nezapomínám, Josie. Zelená ti vždy slušela. Jdou k barvě tvých očí." Mínil to jako žert - Josie měla oči tmavě hnědé - ale ona na něj nereagovala. Místo toho potřásla hlavou a vrátila mu jeho zkoumavý pohled. „zato ty vypadáš mizerně." Drew se zašklebil. "Já vím. Měl jsem zatraceně těžký den." Čekala, až jí to blíže vysvětlí, a když poznala, že se nedočká, usadil se jí na tváři mrak a její rysy ještě víc ztuhly.
Objednali si jídlo a chvíli mluvili o nepodstatných věcech, přičemž se zdálo, že jeden druhého ani neposlouchá. Drew zůstával stále jakoby duchem nepřítomný, Josie byla zase odměřená a o něčem uvažovala. Na většinu jeho otázek odpovídala jednoslabičně. Drew se cítil jako ryba uvízlá na mělčině.
Po chvíli se pokusil zachránit večer, který se neodvratně posouval k neblahému konci. „A co ty? Jaký jsi měla den? Soudě z toho, jak se tváříš, nic moc." Ušklíbla se. "Už týdny pracuju na jednom článku, nejrozsáhlejším, do jakého jsem se kdy pustila. Začala jsem, aniž jsem měla něco v ruce, chytala jsem se nejrůznějších pramenů, potila krev, aby se nedal napadnout, a víš, jak to všechno skončilo?" Drew tušil, ale raději zavrtěl hlavou.
"V koši. Ne že byl špatný - každé slovo v něm bych obhájila - ale proto, cituji, ‚že by kolem něho mohla vzniknout spousta právních komplikací'. Jak prohlásil redaktor, ‚ten prdelatej průmyslník, kterýho se to týká, je významným sponzorem konzervativní partaje a jeho právníci jsou jako rotvajleři, takže díky, Josie, za článek, ale proč si, proboha, nevezmeš na mušku něco jinýho, když existuje tolik zajímavých témat?'" Chabě se usmála. "Takže ti musím dát za pravdu. Ne, dnešní den skutečně nepatří k mým nejúspěšnějším." "Proto jsi tak málomluvná?" Chystala se odpovědět, ale číšník právě přinášel první chod jejich večeře. Využila situace a změnila téma. „A co ty? Pochlub se." "Není čím. Ani ten můj nestál za nic," řekl a zíral prázdným pohledem do talíře.
Josie gestem odehnala číšníka postávajícího u jejich stolu, a když Drew zvedl hlavu, poprvé během večera zachytila jeho pohled. "Chce se ti o něm mluvit?" zeptala se tiše.
Zavrtěl hlavou. „Raději ne." Kousla se do rtu a vrátila se k mlčení.
"Co je, Josie? Pořád myslíš na ten svůj článek?" Sama pro sebe se usmála, dopila sklenku a položila ruce na stůl dlaněmi dolů. "Ne, Drewe, jsem jiná než ty. Když jdu domů, snažím se nechat všechny problémy v práci." Mechanicky jí dolil víno. "Já se také snažím nenosit problémy domů." "Jenže ty necháváš v práci nejen problémy, ale i část sebe. Ani
teď nejsi úplně se mnou. Cítím, že jsi myšlenkami někde jinde.
Nebo se mýlím?" Pohledem ho vyzývala, aby to popřel. Přesto přikývl.
"Tak proč jsi vlastně tady, Drewe?" Zavrtěl hlavou a znovu se zadíval do talíře.
Když se na ni po chvíli podíval, uviděl, že se jí v očích lesknou slzy.
Natáhl se, aby ji vzal za ruku. "Josie, opravdu mi nic není. Věř mi." Ucukla a zavrtěla hlavou. Viděl, že polyká slzy. "Asi nechápeš. Tím to není." Dlouze se napila. „Nejde nám to dohromady, Drewe. Nikdy nám to nešlo. Už to dál nemůžeme táhnout." "Chceš se rozejít? Odstěhovat se?" Smutně se usmála. „Ani tak se to nedá nazvat, Drewe. Vždyť jsem se k tobě vlastně nikdy nepřistěhovala. Nikdy se mi nepodařilo stát se součástí tvého života. Ty jsi mi jen dovolil, abych tě mohla příležitostně navštěvovat a nechat si u tebe kartáček na zuby." Přestože věděl, že Josie má pravdu, pokusil se jí oponovat.
"Nemohu od tebe chtít, abys se mnou sdílela život, který vedu," namítl tiše, jako by se snažil přesvědčit zároveň s ní i sebe. "Pokud bych šel do Německa, byl by mezi námi stejně konec i kdyby ses uvolila jít se mnou, nebyla bys šťastná. Tři roky loajality, podřizování, aranžování květin a ranních posezení u kávy, to by na tebe bylo moc. To skutečně není tvůj styl." Odmlčel se a chvíli sledoval její výraz. Věděl, co si myslí.
"Josie, já ti opravdu nemohu říct, co bys chtěla slyšet." Přikývla. "Já vím. Ani to od tebe nechci, stejně bys to udělal jen kvůli mně. Kdybys Německo odmítl, leželo by to mezi námi po zbytek našeho života. Při jakékoliv hádce bys to mohl použít jako argument." "Josie, to není fér." „Možná. Stejně na tom už nezáleží." Zamrkala, aby potlačila slzy, a zpříma na něho pohlédla. "Ty víš, že je to jediné, co můžeme udělat." Drew sklopil oči. Vzpomněl si na noc, kdy jí poprvé řekl, že ji miluje. Když se později probudil a viděl, jak spí v jeho náručí, naplnil ho tak intenzivní pocit lásky, že ho vnímal téměř jako bolest. Hleděl najejí tvář a vpijel se do každého jejího rysu. Její rty zůstaly ve spánku lehce pootevřené jakoby v úsměvu a odhalovaly nepatrnou mezeru mezi předními zuby, která mu i teď připadala legrační a zároveň přitažlivá.
Když se k ní tenkrát sklonil, aby ji políbil, slavnostně si přísahal, že kdykoliv bude v pokušení ji opustit, vzpomene si, co v tuto chvíli cítí. Zatím se mu to vždy dařilo, ale intenzita jeho citu bledla jako sépiová fotografie. Zdálo se jim, že

důvěra, která mezi nimi panuje, je stejně stálá a přirozená jako dýchání. Nyní však cítil pouze bolestnou prázdnotu. Pomalu přikývl. .
Seděli proti sobě a mlčeli. Josie se na něho dívala, jako by ho viděla poprvé, a snažila se vštípit si do paměti každý detail jeho podoby - zvlněné tmavé vlasy, temně hnědé oči a lehce pokřivený nos, který mu špatně napravili, když si ho jako dítě zlomil.
Ten drobný kaz zvláštním způsobem kontrastoval s jeho až klasicky pěkným ~evem, jako když vandalové poškodí kladivem sochu řeckého boha.
Drew hleděl na své ruce.
"Vzpomínáš, co jsi mi kdysi řekl?" ozvala se, jako by četla' jeho myšlenky. "Nikdy se nesmíme rozejít po hádce. Každý pilot musí počítat s tím, že se jednou nemusí z letu vrátit, a kdyby přišla řada na mě, nechci, aby poslední slova mezi námi byla vyslovena v hněvu." Přikývl.
Sáhla po láhvi a dolila obě sklenky. „Nerozcházejme se ani teď po hádce nebo po tíživém mlčení. Těšme se z toho, co nám dnešní večer ještě nabízí." Vděčně se usmál a pozvedl sklenku k přípitku. "Na Drewa a Josii - na ty, jejichž cesty se rozešly." Zasmála se, ale její smích byl až příliš nucený. Drew předstíral, že si toho nevšiml.
Dotkla se jeho tváře a řekla: "Nesnaž se někde hledat chybu, Drewe. Neudělal jsi ji ani ty, ani já." Zavrtěl hlavou. "Díváš se na to moc velkoryse." "Možná," připustila. „Ale oba jdeme za svými kariérami, které nemají styčný bod. I kdybychom žili v jedné zemi, ty ses stejně po celou dobu naší známosti řídil východním časem."
"Jakým východním časem? Normální denní dobou. Jenže to zase nic neříká tobě, protože ti stačí, když se do té své kanceláře doštracháš až někdy k jedenácté hodině. A když ses vracela, já už zíval a počítal hodiny do ranního briefingu." Zasmála se. „Přemýšlím, jestli se mi to jen zdá, nebo je v tvé poslední poznámce opět špetka trpkosti."
Sklonil hlavu v předstíraném zahanbení. "Poslyš, Josie, nemyslíš, že by se těžko hledaly dvě profese, které se spolu víc nesnášejí než ty naše?" Opět se zasmála, tentokrát už uvolněněji. "Stejně jako by se těžko hledaly dva okruhy přátel, které jsou vůči sobě zaujatější.
Vzpomínáš na ty katastrofální večery, kdy jsme se pokoušeli dát dohromady tvé kamarády ze základny s mými přáteli?"
Drew přikývl a živě reagoval: „Bylo to, jako by se k jednomu stolu posadilo šest Arthurů Scargillů s půltuctem Margaret Thatcherových. Buď se zuřivě hádali, nebo na sebe vzájemně zírali v naprostém nepochopení." Také Josie se při té vzpomínce zasmála. „A pak, když odešli, jsme se my dva mohli potrhat smíchy." Znovu se zasmála jasným pronikavým smíchem. „Alespoň se vyhneme obvyklým problémům při rozchodu - naši přátelé si mezi námi vyberou. Pochybuju, že by se našel jediný, který by si nás chtěl zachovat oba." "A co Nick a Sally?" Zavrtěla hlavou. "Ti sotva. Na můj vkus je do tebe Sally až moc zamilovaná. A co ty? Vsadím se, že bys z mých přátel nedokázal jmenovat nikoho, s kým bys by I ochotný zajít na pivo." "Obávám se, že je to ještě horší," zasmál se Drew. "Já bych totiž z tvých přátel nedokázal jmenovat vůbec nikoho. Ostatně neplatí to jen na ně. O spoustě lidí z eskadry mluvím jako o kamarádech, ale pokud mám být upřímný, Nick je jediný, koho mohu považovat za skutečně blízkého přítele. Nevím o nikom jiném, komu bych mohl mimo základnu zavolat a říct mu pojď na pivo." "Tomu nevěřím." Pokrčil rameny. "Je to pravda. Vás dala dohromady náhoda; pracujete spolu a žijete spolu i společensky, zvláště když jste v zahraničí. Dokonce jeden druhému svěřujete své životy, zatímco... "
"Nezdá se ti, že mluvíš o sobě a o svých kamarádech? Neprojevovat žádné emoce, žádnou slabost - to mi už začíná znít jako nějaký hrozný Drew Millerův syndrom." Zavrtěl hlavou. "Tak se chová každý. Možná je to jakýsi druh sebeobrany. Pokud se s někým příliš nes blížíš, nezasáhne tě pak tolik, když se jednoho dne nevrátí z letu." Odmlčel se a z jeho tváře zmizel úsměv.
"Drewe?" .
Pokračoval tichým hlasem a díval se přitom na prsty, kterými objížděl vzor na ubrusu. "Chceš vědět, co jsem celý den dělal?" Přikývla. "Byl jsem v horách v okolí Dalesu. Pomáhal jsem seškrabávat ze stromu mozek svého kamaráda. To, co z jeho těla zbylo, jsme dávali do černého gumového pytle. Když jsme skončili s ním, pokračovali jsme s druhým. Mladý pilot, který se možná ještě ani nezačal holit. Zbylo z něho ještě méně než z toho prvního. Byljsem tam celou noc." "To je mi líto," řekla tiše.
Pokrčil rameny. Znovu se usilovně snažil odpoutat myšlenky od tragédie v Dalesu.
Cítila jeho těžký vnitřní boj a musela přemáhat náhlý nával touhy natáhnout se k němu a obejmout ho. „zdá se, že tentokrát tě to zasáhlo hodně tvrdě." "Tentokrát... to bylo něco jiného." Na okamžik zaváhal, ale pak pokračoval. "Byla to první záchranná akce, kdy jsem viděl mrtvého skutečného kamaráda, opravdového přítele. A kdyby jen mrtvého - znetvořeného, zohaveného, roztrhaného na kusy.
V jeho rakvi bude jen pytel s tím, co jsme posbírali." Potlačil hrůznou vzpomínku a rozpačitě se usmál. "Promiň, že ti říkám takové věci." "Neomlouvej se. Škoda, že jsi takový nebyl vždy. Nikdy jsi mi o tom, co děláš, nevypravoval."
Drew na ni zamyšleně pohlédl. "To je zvláštní. Teď, když jsme se dohodli na rozchodu, si rozumíme lépe než dříve."
Zasmála se, ale v jejích očích zůstal smutek. "To proto, že se v nás cosi uvolnilo, Drewe. Jako na závěrečném večírku po absolvování školy. I když ji člověk neměl rád, najednou zjistí, že v ní zažil i pěkné chvíle." Uvědomila si, že se ho dotkla, a rychle dodala. "Tak jsem to zase nemyslela..."
„Josie...
Zavrtěla hlavou. "Raději bychom měli jít." Drew kývl na číšníka, aby přinesl účet. "Chceš se vrátit ke mně do bytu?"
„Ano, ale jen abych si vzala kartáček na zuby a pár dalších věcí. " "Vezmeš si je jindy." "Ne, Drewe. Lépe, když už žádné jindy nebude. Opravdu." Vyšli z restaurace a k jeho bytu se vraceli pěšky. Šli mlčky, opuštěným náměstím zněly pouze jejich kroky.
Drew otevřel těžké domovní dveře a rozsvítil. Jako obvykle světlo zhaslo v okamžiku, kdy procházeli dlouhou temnou chodbou, a k dalšímu vypínači u paty schodiště museli tápat ve tmě.

Byl to podivný, ale zcela typický projev šetrnosti majitele domu:
obrovský křišťálový lustr s tuctem žárovek byl řízen časovým spínačem, aby se moc neprosvítilo.
Sotva Drew odemkl byt, Josie zmizela v koupelně pro své věci. Po chvíli vyšla a zůstala proti němu stát ve dveřích. S hlavou nakloněnou na stranu na něho naposledy zkoumavě pohlédla. "Drewe, doufám, že jednou najdeš někoho, s kým budeš opravdu šťastný. Je mi líto, že to nebudu já." "Mně také." Rychle ho políbila na tvář a vyklouzla ven. Ještě chvíli slyšel cvakání jejích podpatků na dřevěné podlaze chodby, pak se ozvalo temné bouchnutí domovních dveří a nastalo ticho. Přistoupil k oknu a pozoroval, jak odchází po štěrkované cestičce ozářené měsíčním světlem. V bráně se otočila, a jako by věděla, že se za ní dívá, rukou mu dala sbohem. Pak už byla pryč.
Zatáhl závěs, posadil se a tupě se rozhlédl kolem sebe. Bydlel tady už čtyři roky, ale v bytě stále přetrvávala atmosféra přechodnosti. Byl jednoduše, i když dobře zařízený a nebýt hromady knih na podlaze, které trpělivě čekaly na uložení do polic, mohl si ho někdo lehce splést s hotelovým apartmá. Za čtyři roky Drewova obývání nezískal nic z obvyklého nepořádku nebo patiny charakterizující opravdový domova byly chvíle, jako například nyní, kdy se zdál prázdný a pustý jako sud.
Drew šel do ložnice, svlékl se a vlezl do postele. Chvíli zkoušel číst, pak zhasl, ale dlouho jen ležel a zíral do tmy.

Přesně v šest ráno ho probudil budík. Vstal, osprchoval se, oblékl do čistého a zašel do kuchyně, aby si udělal něco k snídani.
V ledničce byla pouze pinta mléka, jogurt a nějaký sýr. Čichl k mléku a pak ho spolu s jogurtem vylil do dřezu.
Sebral tašku a chystal se odejít, když si všiml, že na rohožce před bytem leží obálka. Dychtivě po ní sáhl, ale sotva ji otevřel, sykl zklamáním. Stránka vytržená z poznámkového bloku byla popsaná nezaměnitelným, mikroskopicky drobným rukopisem sousedky z protějšího bytu: "Pane Millere, bud'te tak laskav a zajistěte, aby návštěva, která od vás odchází pozdě v noci, zavírala tiše dveře domu a nerušila tak jiné nájemníky." Zmačkal papír, nacpal ho do sousedčiny schránky a sešel ze schodů. Dole bouchl dveřmi, až se to rozlehlo po celém domě.
Odemkl auto, pak se zarazil a pohlédl na okna v prvním poschodí. Pokaždé, když u něho Josie zůstala přes noc, mu zamávala - nikdy nezapomněla, ani tehdy, když byla unavená a ospalá.
Dnes za ním z jeho oken hleděly jen stíny. Šlápl na plyn, až kola vozu vyryla rýhy v čerstvě pohrabaném štěrku, projel branou, pak náměstím a zamířil na východ. Asi po půlmíli odbočil do předměstské uličky lemované stromy, aby přibral svého navigátora.
Zastavil před viktoriánským domem z červených cihel, který dříve sloužil jako vikářství kostela na konci ulice. Prošel brankou a po cestičce, kolem níž se povalovaly dětské hračky, tříkolky, kbelíčky a lopatky, zamířil k zadním dveřím. Zaklepal na prosklenou výplň a vstoupil. Nickova žena Sally opékala u stáložárných kamen topinku a souč?Sně se snažila ukonejšit dítě, které držela v náručí. Nick honil svého nejstaršího syna Martina kolem velkého stolu uprostřed kuchyně, zatímco druhý ze synů, Simon, oživoval scénu hlasitým křikem a rozhazováním kukuřičných lupínků na všechny strany. To ale nebylo všechno. Zpod stolu se ozýval hlásek malé Jane, která krmila svého medvídka kousky chleba s marmeládou a hlasitě ho přitom napomínala, na vařiči pískal čajník, v koutě zuřivě štěkal pes, kterého si nikdo nevšímal, a nadto vše hulákala přenosná televize v rohu místnosti.
"Strýček Drew, strýček Drew!" vykřikl Martin, prudce změnil směr a pověsil se Drewovi na nohy. Ten prohrábl chlapci vlasy a poslal ho zpět do hry.
Sotva se Drew posadil ke stolu, vyškrábala se mu na klín dvouletá Jane s knížkou a s pusou od ostružinového džemu. "Přečti mi pohádku, prosím." Nick se podíval na hodinky. "Je mi líto, princezno, ale na pohádku už není čas. Přišli bychom pozdě do práce." Nick vzal všechny své děti po řadě do náručí a dal každému pusu, potom objal Sally a také ji něžně políbil. „Bude se mi stýskat. Dej na sebe pozor a hlavně dej pozor tady na to." Dal pusu nemluvněti, které držela v náručí.
Drew zachytil Sallin pobavený pohled. "Máš jakýsi sentimentální výraz, Drewe. Řekla bych, že to nebude dlouho trvat a budete mít s Josií také takovou hordu." .
Zachmuřil se. "S kupováním klobouku na mou svatbu ještě počkej. Tak ahoj, rodinko." Otočil se ke dveřím a Sally za jeho zády vrhla tázavý pohled směrem k Nickovi. Ten pouze pokrčil rameny a následoval Drewa k autu.
Nick ztěžka dosedl a jako vždy bouchl dveřmi, až se vůz otřásl.
Drew zaúpěl. "Vyroben roboty, zničen kokoty." "Lepší zničit auto než letoun. Přeju dobré jitro, Drewe." "Myslíš, že dobré?
„A jéje, tak s čím máš zase problémy - se sexem, nebo s penězi?" "S Josií. Zítra má narozeniny, ale protože letíme do Dánska, vytáhl jsem ji na večeři už včera. Abys pochopil, musím dodat, že ta večeře dopadla úplně jinak, než jsem si představoval." "T ěžká hádka?" Drew pokrčil rameny. „Ani ne. Rozhodli jsme se, že to spolu skončíme. Rozešli jsme se v klidu." Nick povytáhl obočí. „A proč? Kvůli tomu, že máš jít do Německa?" "Možná i proto." Drew se odmlčel a soustředil se na předjíždění nákladního auta. „Ale to Německo je jen část problému." Nick si chvíli prohlížel Drewův profil, pak se zadíval na cestu
před sebou. "Poslyš, musíš si rozmyslet, co vlastně chceš - jak v osobním životě, tak u letectva." Bylo zřejmé, že se snaží pečlivě volit slova. "Pokud chceš létat s tryskovými letadly, prostě do toho Německa musíš. A pokud ne, asi pro tebe není létání prvním a posledním. Existuje přece spoustajiných profesí." "Já vím," přitakal Drew. Projel esovitou zatáčkou a pokračoval: „Ale ne tak zajímavých a vzrušujících. Mám ve městě přítele právníka. Vydělává moře peněz, ale trvá mu hodinu a půl, než se ráno dostane do kanceláře, a kromě toho, tajeho práce mu jde na nervy. Jiný můj kamarád jménem Hamish má zase farmu na severu Skotska. Je to sice krásné místo, jenže on z něj nevidí nic než kopřivy a celý den se hrabe v kravských hovnech. A to nejvzrušivější, co kdy zažil, bylo, když se zbavil dvojité šestky při dominu. Říkám, je to nádhera, když nad tím krajem letíš, ale žít bych tam nechtěl." Chvíli přemýšlel a pak, spíš k sobě než k

Nickovi, pomalu dodal: "Pořád uvažuju, jestli bych už neměl skončit s životem mezi hrdiny klukovských snů a přijmout nějakou práci na zemi. Jenže pokud by mě nebavila a nebyl bych spokojený, jen bych Josii," rozpačitě se usmál, "nebo kteroukoliv jinou ženskou, s níž bych žil, otravoval. Vždyť by byla nešťastná se mnou." Pohlédl na Nicka. "Ty jsi sloužil u dvou eskader prvního sledu, máš pěknou ženu, děti a všechny důvody k tomu, abys seděl doma v pantoflích a pokuřoval dýmečku. Ne, já ještě chci u Air Force něco dokázat." "Zdá se, že ses už rozhodl... a zřejmě v neprospěch pantoflí a dýmečky. Co máš proti takovým bohulibým věcem?" Drew se zasmál, podíval se na hodinky a zapnul autorádio.
"Velení RAF stále ještě neoznámilo jména dvou letců, kteří zahynuli při zřícení stíhače typu Tempest v blízkosti Dalesu v hrabství Yorkshire, k němuž došlo především," zaznělo v přehledu nejdůležitějších zpráv dne. Hlasatel pokračoval: "Vyšetřovací komise pracuje na místě havárie, aby odhalila její příčinu. Tiskový mluvčí RAF nám sdělil, že rodiče jednoho z mrtvých letců jsou na dovolené v zahraničí a jména posádky nemohou být oznámena dříve, než budou uvědoměni nejbližší příbuzní." Drew natáhl ruku a rádio vypnul. "Představ si, že se vrátíš z dovolené a doma tě čeká tohle."
"Stačí, když ti zazvoní u dveří, ani se nemusíš vracet z dovolené," odpověděl Nick. "Nedovedu si představit větší hrůzu pro rodiče, než když jim přijdou říct, že se jim zabil jejich potomek." Oba se odmlčeli. Po chvíli zvedl Nick hlavu. "Promiň. Tohle se může stát každému z nás. Za poslední měsíc je to už třetí havárie." "Víš, že jedním z těch dvou, co se zabili v Dalesu, je Jeff Faraday?" Nick zavrtěl hlavou. "Pokud vím, měl dvě děti." Odmlčel se a pak se zeptal. "Víš, co se tam stalo?" "Moc ne. Byl jsem tam s horskou záchrannou jednotkou. Co ti mám říct? Hrozná spoušť... Pád letounu viděl jeden farmář. Musel jsem vyslechnout celý jeho zatracený životopis, ale dověděl jsem se jedině to, že bude žádat náhradu. Jeho ovce prý utrpěly šok. " Drew přejel do vnějšího pruhu a přišlápl plyn. Jako většina pilotů byl vynikajícím řidičem, ale zcela mu chyběla trpělivost s ostatními motoristy.
"Podívej se na toho blbce." Zablikal světly a zatroubil na montego, které se drželo na maximální povolené rychlosti a blokovalo vnější pruh.
"O co ti jde?" zeptal se Nick. "Stejně budeme za chvíli odbočovat." "To vím, ale ten trouba před námi to nemůže vědět." Drew přejel do vnitřního pruhu, prosvištěl kolem montega, vzápětí však přibrzdil a odbočil na výjezd z dálnice. Ještě stačil koutkem oka zachytit, jak za ním řidič montega artikuluje nadávky.
Kdysi mohl kdokoliv projet přímo až ke strážnici uprostřed základny a teprve tam se legitimovat, jenže od doby, kdy IRA začala se svými bombovými útoky, musel každý, jakkoliv známý, zastavit na pokyn ozbrojené stráže hned u hlavní brány. Po obou stranách kolem závor byla betonová bariéra, kterou by neprorazil ani rozjetý náklad'ák.
"Dobré ráno. Prosím váš služební průkaz... Oh, promiňte, pane." Strážný byl technikem v Drewově eskadře.
"Dobré ráno, Miku. Jak se vede?" "Hrozně. Můj čerstvě narozenej potomek se rozhod, že překoná britskej rekord ve vřískání. Vyspím se jedině tady ve stráži.
V pořádku, pane. Můžete pokračovat." Strážný dal znamení svému kolegovi skrytému v šeru nenápadného železobetonového bunkru. Závora se tiše zvedla a hlaveň automatické pušky v úzké střílně se přesunula k dalšímu vozu čekajícímu v řadě za nimi.
Drew projel okrajovou částí základny a zamířil do jejího středu. Předtím však musel zastavit před druhým kontrolním stanovištěm a teprve pak za sebou nechal další plot z ostnatého drátu oddělující část ubytovny a obchody od operačního sektoru, do něhož mají přístup pouze osoby se zvláštní propustkou.
Minul řadu dvoupodlažních cihlových budov, šedých a nevýrazných jako průmyslová zástavba z padesátých let, a zastavil před domkem, v němž měla jednadvacátá eskadra místnost pro osádky.
Za rohem přecházeli po betonové ploše dva ozbrojení strážní s vrčícím německým ovčákem. Před obrovským hangárem stálo deset stříbřitě lesklých vražedných strojů s ježatými raketami zavěšenými pod trupem a pod křídly. Drew se rozhlédl. Monotónnost plochy letiště narušovala řídicí věž z betonu a modrého skla s otáčejícími se anténami radarů, které neúnavně prohledávaly oblohu.
Nick stál a s narůstající netrpělivostí čekal, co bude dál. Nakonec křikl: "Za pár minut odjíždí autobus na vyhlídkovou jízdu.
Chceš, abych ti zajistil místo?" „Promiň," ozval se Drew. "Trochu jsem se zamyslel. Projdeme si plán letu, nebo si dáme kávu?" "Jak můžeš položit takovou otázku profesionálovi?" rozhořčil se Nick. "U mě je vždycky na prvním místě to důležitější. Jdu postavit vodu." Při vstupu do budovy Drew automaticky pohladil vycpaného tygra, maskota eskadry, a připravil tak jeho pelichající kůži o další hrst chlupů.
Jakkoliv byl tygr starý, stále bylo něco mladší než historie jednadvacáté eskadry. Slavná tradice "bojovných tygrů" začínala totiž už v dobách první světové války. Příslušníci jednadvacáté měli znak s tygrem našitý na rukávech kombinéz a motiv tygra se objevoval snad všude, od šálků na kávu v místnosti pro osádky po vázanky v barvách eskadry.
Na tygra, jehož kdysi hustá kožešina byla již značně odřená a vypelichaná, nedal žádný příslušník eskadry dopustit. Bohužel mu už také chyběly vyceněné zuby, o které ho krutě připravili příslušníci sesterské šestadvacáté eskadry. Jednou před rozbřeskem tygra unesli opilí "křiklaví orli" a vytrhli mu zuby kleštěmi.
Potupa jednadvacáté byla odčiněna až tehdy, když její příslušníci v odplatě unesli maskota šestadvacáté, jejich vycpaného orla, oškubali ho, položili na stříbrný servírovací podnos a doplnili oblohou. Bezzubý tygr se pak vrátil na své místo u jednadvacáté eskadry, kde opět plnil roli maskota i odkládacího stojanu na rezervní leteckou výstroj.
Drew klesl do jednoho z rozvrzaných křesel postavených kolem krbu a rozhlédl se po místnosti. Někdy měl pocit, že je to jediné místo, kde se cítí doma.
Za kávovým bufetem vykoukl nejmladší příslušník eskadry David "DJ" Jeffries, který si tam opékal topinku. „Ahoj, Drewe.

Uvažuj u, jestli mi jdou pozdě hodinky, nebo jsi dnes opravdu dorazil Včas." Drew zívl a protáhl se. "Dochvilnost ctí jen ti, co nemají ani tolik filipa, aby si pro svou nedochvilnost vymysleli přijatelnou omluvu. " "Tady není vůbec žádné kafe," po stěžoval si Nick, když prohledal skříňku s poličkami.
"Tak nám musí stačit čaj," prohlásil Drew.
"Ne, ne. To je příliš vážná věc, aby se nechala jen tak. Kdo má na starosti kávový bufet?" "Já," ozval se DJ, který si nebyl jist, jestli jde o vážně míněnou stížnost, nebo jen o další popichování.
"Chceš říct, že na takovou funkci, jako je vedení kávového bufetu, se může kašlat?" brumlal Nick. "Když si nedovedeš poradit s konvicí a s opékačem topinek, bůhví jak to zvládáš v letadle." „;Že by to přece jen byla pravda, co jsem nedávno slyšel?" ozval se Drew. "Prý odflákl předstartovní kontrolu, a když nahodil motory, vylil dvě stě galonů benzínu na plochu. Zatímco ostatní už startovali, hnal se k náhradnímu stroji a křičel: Počkejte na mě! Počkejte na mě!" Všichni kolem vyprskli smíchy. DJ zrudl a nejistě těkal očima z jednoho na druhého, ale šprýmaři, kteří si z něho utahovali, už přešli k dalšímu tématu.
"Příště budeš mít víc štěstí, DJ," prohlásil jeho navigátor Nigel „Ali" Barber, kterého bylo za oblakem páry a kouře sotva vidět. "Mimochodem, víte něco o té poslední havárii?" "Jo, něco," řekl Drew. "Šlo o RS trojku z jednasedmdesáté v Coningsby. Byl jsem tam s naší záchrannou jednotkou." "Já vím," ozval se DJ. "Musel jsem po tobě utírat kafe, který jsi v rozčilení rozlil." "Tomu říkám nevděk," povzdychl si Drew. "Člověk se snaží, aby mu dal šanci být trochu užitečný, a on ho za to ještě napadne." "Byly tam k vidění nějaký hrůzy?" zeptal se DJ.
"Jen roztrhané tělo mého dobrého kamaráda." DJ protáhl obličej. "Já... nechtěl jsem..." V rozpacích si navíjel pramen vlasů na prst.
"Ví se, proč ten letoun spadl?" zeptal se Ali.
„zatím ne," odpověděl Drew. „Ale šlo o běžný cvičný let za perfektní viditelnosti." Nastalo ticho. Po chvíli se opět ozval Drew. "Už jsi, Nicku?
Mohli bychom si projít letový plán." Když došel ke dveřím, otočil se. "DJ, na slovíčko." Nick šel diskrétně několik kroků před nimi. "Drewe," začal mladík, "omlouvám se kvůli tomu tvýmu příteli. Nevěděl Jsem...
"Na to klidně zapomeň," přerušil ho Drew. "Kvůli tomu jsem tě nevolal, i když 'to částečně souvisí. Vzpomněl jsem si na tebe, když jsme tam v horách sbírali, co zbylo z pilota. Neznal jsem ho _ můj přítel mu dělal navigátora - ale vím, že byl dost mladý...
rozhodně příliš mladý na to, aby měl zemřít." DJ čekal, co Drew řekne dál.
"Chci ti jen říct, že bys to měl brát jako lekci. Nebo spíš jako výstrahu. Většinu podobných havárií zaviní chyba pilotáže. Vím, že jsi dobrý, o tom není pochyb - možná jeden z nejlepších mladých pilotů, s kterým jsem se kdy setkal." DJ lehce zčervenal.
„Ale jsi pořád ještě příliš mladý, nezkušený a navíc impulzivní. Riskuješ víc, než by si dovolil kterýkoliv zkušenější pilot. Ten, kdo tě nezná, by si mohl myslet, že jsi mistr světa, ale oba dobře víme, že ta tvoje absolutní sebedůvěra je jen kamufláž. Někdy je lepší udělat bleskové rozhodnutí - i kdyby mělo být špatné - než riskovat, že si vysloužíš pověst váhavce. Říkám ti to teď, protože nechci, abych jednoho dne musel seškrabovat tvůj mozek ze stromu na úbočí nějakého kopce.
Dnes letíme do Dánska, takže bych byl rád, kdyby ses soustředil na základní věci a zapomněl na efektní figury a honění letounu na doraz." Všiml si, že DJ nasadil mrzutý výraz. "Vím, že tě takové mentorování otravuje, ale mluvím o věcech, které by ti jednou mohly zachránit život. Když člověk jezdí tak, že řeže zatáčky, může to skončit mrtvolami na silnici. Rozumíš mi?" "Jo. Díky, Drewe," odbroukl DJ otráveně.
Drew kývl hlavou a vykročil za Nickem.
"Moudré rady taťky Millera?" zeptal se Nick.
Drew se zachmuřil. "Něco na ten způsob." Přešli přes parkoviště aut a z jasného slunečního světla zapadli do přítmí hard objektu PBF11 chráněného železobetonovým pláštěm silným dvě stopy, který je navržen tak, aby odolal přímému zásahu bomby. Tím si však Drew nebyl jistý, protože ve vybombardovaném Bagdádu viděl podobné bunkry zcela v ruinách.
V dobách napětí se hard stávaly světem uzavřeným silnými ocelovými dveřmi a hermetickými předsíněmi. Dnešní den byl však normální; vstupní dveře byly tedy otevřené a za neprůstřelným sklem nestál ozbrojený strážný. Když přicházeli k PBF, zastavila před objektem dodávka, z níž vystoupil servisní technik a vešel do atomového bunkru, aby opravil kopírku.
Drew s Nickem ho následovali. Minuli stojany se zbraněmi a respirátory vedle předsíní oddělujících vnější plášť objektu od jeho jádra vtěsnaného mezi komory s filtrovaným vzduchem a ložnicí. To byla malá, dusná místnůstka se sklápěcími lůžky ve třech úrovních nad sebou. Říkalo se jí ponorka. Oba zde při cvičeních strávili nejednu noc, kdy nezamhouřili oka.
Vešli do operační místnosti a uviděli velitele eskadry Berta Russella. Asi pětačtyřicetiletý Russell nemohl mít jinou přezdívku než "Jack". Seděl s nohama na stole a vystrkoval proti nim svůj oficírský knír.
Drew si povzdychl; právě dnes neměl na Russella ani trochu náladu. Velitel eskadry si namlouval, že ho jeho podřízení berou jako otevřeného a otcovsky vlídného velitele, ale Drew měl jiný názor - považoval ho za samolibého náfuku bez jakéhokoliv smyslu pro humor.
Russellova administrátorka právě na svého šéfa naléhala jako obvykle bez úspěchu - aby se konečně rozhodl stanovit denní program. "Budeme ještě dopoledne létat, pane, nebo předáme letadla technikům, aby je mohli připravit na odpolední přesun do Dánska?" "Ještě jsem se nerozhodl. Buďte tak laskava a nechte mě chvíli uvažovat," vyštěkl.
"Musím informovat štáb a řízení letového provozu," nedala se odbýt.
Pohlédla na Drewa s Nickem, jako by čekala, že jí pomohou, ale ti jen pokrčili rameny. Plést se do rozhodování

nadřízených se všeobecně nepovažovalo za dobrý způsob, jak dosáhnout postupu v kariéře.
"Vidím, že Russellova geniální metoda vyhýbání se problémům má pořád úspěch," šeptl Drew Nickovi. "Neriskovat, dělat jen to, co je v předpisech, a pokud to nestačí, přešlapovat na místě. Budeme rádi, když dostaneme letový program pro Dánsko předtím, než tam přistaneme." Russell se pootočil v křesle. "Co tam brbláte, Millere?" "Říkal jsem tady Nickovi, jak bude asi vypadat přesun do Dánska. Letový program zřejmě ještě nemáte, že?" Jeho úsměv nebyl opětován. Russell na něho hleděl téměř . s odporem, pak sundal nohy a posadil se zpříma.
"Okay, dopoledne se létat nebude a technici nastoupí na údržbu. Alespoň budeme mít na druhou hodinu odpolední deset letuschopných strojů. Drewe, vy s Nickem povedete odlet - bůhví proč vám to svěřuju, když jsou s vámi jen potíže. Přesvědčte se, jestli máte nahrané letové plány a jestli je všechno připravené na briefing v jednu hodinu odpoledne. A teď, má někdo něco proti tomu, když se odeberu na WC? Tam snad budu mít alespoň trochu klidu."
II Označení hard a soft vyjadřují skutečnost, že objekt je nebo není chráněn proti bombardování: PBF = Pilots' Briefing Facility - zařízení pro přípravu pilotů; pozn. překl.

"O tom pochybuju," poznamenal Drew. "Právě jsme viděli Jumba, jak tam míří s křížovkou v ruce a s napjatým výrazem ve tváři. " Russell pozvedl oči k nebesům. Jumbo byl skotský řízek, jehož růžovoučká tvář pod kšticí světlých kudrnatých vlasů byla dokonalou propagaci jeho představy o vyvážené stravě - piroh plněný vepřovým masem v jedné ruce a plechovka piva v druhé.
Drew zamrkal na administrátorku a vyšel za Nickem do místnosti pro přípravu osádek. V následujících dvou hodinách rozkládali a přehazovali mapy, soustředěně zkoumali obrazovku počítače, zapisovali souřadnice a zakreslovali letové trasy, přičemž úvahy, které nad tím vším vedli, prokládali pravidelným doléváním svých šálků z kávové konvice.
Těsně před jednou byli připraveni a za chvíli se ozval posádkový rozhlas svolávající eskadru k briefingu.
Jakmile se všichni shromáždili v instruktážní místnosti, ujal se slova Drew. "Meteorologická informace. Je jasno a vane východní vítr. Poletíme na Flamborough Head, kde jsou podmínky podobné,jen vítr asi trochu zesílí a později se bude stáčet na jihovýchod. Předpověď pro Aalborg je dobrá na celý den, takže by neměly být problémy.
Diverze je na Tirstrup. Přesvědčte se, jestli na ni máte dost paliva. Mějte také na paměti, že Aalborg je pro nás neznámá základna. Ještě jsme tam nikdy nebyli, tak by nebylo dobré přistávat s prázdnými nádržemi. Nechte si pár set kilo rezervu, kdyby byly problémy s řídicí věží.
S Dány jsme už necvičili málem rok, takže všem musí být jasné, proč tam letíme - v žádném případě ne kvůli tamnímu nočnímu životu. Nejde o žádný výlet. Nikdo nevíme, kdy nás mohou s nimi poslat do boje někam na druhý konec světa, proto je třeba omrknout, jaké nové taktické varianty používají, a pokusit se je překvapit některými našimi.
Mají prý také nový varovný systém před radary a určitě ho na nás budou chtít vyzkoušet." Jumbo se zazubil. Cvičení, na které se chystali, mělo zkrácené označení TDPU - Tactics Discussion and Principles Updatel/
- ale všichni věděli, že mnohem výstižnější je interpretace jejich žen, které tvrdí, že zkratka znamená Thinly Disguised Piss-Up.
"Jsou nějaké dotazy?" zeptal se Drew na závěr. „žádné? Okay.
Ted' k dnešnímu programu. Já s Nickem budeme cvičit střet jednoho proti jednomu s DJ a Alim. Ostatní poletíte přímo do Aalborgu a dohlédnete, jestli je na zemi všechno připraveno. Pověřuju vás, abyste hned po přistání navázali s Dány vztahy vzájemné spolupráce a vyšli jim všemožně vstříc, včetně povinné konzumace marinovaných sleďů a mořského oleje." Ozvalo se sborové zaúpění - pohrdlivá přezdívka silného piva značky Gammel Dansk, které mělo barvu, konzistenci a, jak mnozí přísahali, i chuť podobnou brentské ropě, byla všeobecně známa. Ani představa marinovaných sleďů naložených v kořeněném octovém nálevu - podle některých zášti plných jedinců v kyselině z akumulátorových baterií - nevyvolávala u většiny sbíhání slin.
"Zítra ráno začneme na ostro. Budeme létat základní bojové varianty počínaje standardní dva proti jednomu. Sestavy určíme na místě. Cvičit budeme pod kontrolou dánských radarů; v této souvislosti připomínám, že vše bude tvrdě podle předpisů. Nějaké otázky? Okay, teď je třináct hodin sedmnáct minut... můžeme jít na to." Jeden po druhém vyšli z místnosti a zamířili do převlékárny, kde se za asistence desátníka zodpovědného za jejich vybavení začali soukat do letecké výstroje. Vždy, když se vrátili z letu, naházeli své věci na hromadu a desátník je pak roztřídil, vyčistil, úhledně složil a připravil na další den.
"Člověk to dělá denně a pořád je to stejná dřina," poznamenal Nick, který se pachtil se svým gumovým potápěčským skafandrem.
Také Drew hekal, když si převlékal vrchní díl přes hlavu a snažil se najít rukávy. Pod kombinézu si vždy navlékal tři vrstvy spodního oblečení. Věděl, že v devadesáti devíti letech ze sta mu to nepřinese žádný užitek, pouze se bude víc potit a bude mu nepříjemně, při tom stém mu to však může zachránit život. Pilot,
1/ Diskuse o taktice a sladění základních postupů; pozn. překl.
1/ Špatně maskované zdejchnutí se; pozn. překl.
který se katapultuje nad Severním mořem a není dostatečně oblečen, může za pár minut zemřít na podchlazení.
Sehnul se, aby si na anti-G obleku zapnul všechny spony a zipy, pak se narovnal a natáhl si tlustou a těžkou vestu nouzového vybavení. Vrhl rychlý pohled na Nicka a povytáhl obočí. "Připraven?" Nick přikývl. Oba sáhli po přilbách.
Několik mužů z pozemního personálu už pracovalo na letounech, zbývající s komunikačními soupravami na uších 1/ následovali posádky vycházející ven.
Drew provedl vnější obhlídku letounu a podepsal jeho převzetí, zatímco Nick už seděl ve svém zadním sedadle, nastavoval navigační přístroje a vkládal do palubního počítače údaje o nadcházejícím letu.
Když byl hotov s vnější obhlídkou, vylezl Drew po žebříčku do kokpitu, kde ho uvítalo důvěrně známé vrnění elektronických přístrojů. Zkontroloval vystřelovací sedačku a uvelebil se v jejím malém sedátku tvrdém jako kámen. Byl

to kompromis mezi pohodlím a bezpečností - žádné měkké polštáře, žádná zlomená páteř při katapultáži.
S pomocí technika z pozemního personálu, který za ním vy_ lezl po žebříčku, si začal upevňovat popruhy. Přestože mu pohyb ztěžovala objemná výstroj, sehnul se až k podlaze a zapnul pásy upoutání nohou, pak utáhl stehenní a ramenní popruhy a připnul je do rychlouvolňovacího zámku postroje v klíně.
Nyní přišlo na řadu připojení hadice kyslíkového přístroje, komunikačních kabelů, hadice přívodu stlačeného vzduchu do anti-G obleku a upevnění nouzového balíčku. Nakonec si Drew zapnul popruhy upoutání rukou. Ty, podobně jako popruhy upoutání nohou, zajišťují, aby se mu při katapultáži nerozhodily končetiny a nepřišel tak o ně. Když skončil, byl zalitý potem.
Zatímco pozemní personál připojil napájecí generátor, Drew s Nickem zahájili nekonečný sled předstartovních kontrol. Jakmile byli hotovi, technici zapnuli napájecí generátor a Drew stiskl tlačítko spouštění pravého motoru. Nejdříve se ozval vysoký kvílivý zvuk, následoval rachot připomínající burácení hromu
1/ Připojí se přes konektor k letounu. aby se pozemní personál mohl dorozumívat s pilotem v kokpitu i při spuštěných motorech: pozn. překl.
a pak ohlušující výbuch. Stejnou proceduru Drew zopakoval s levým motorem a potom už jen sledoval ukazatele teploty trysek, která během několika vteřin prudce stoupla z dvaceti na víc než čtyři sta stupňů.
"Sklápím kryt." Drew si sklopil štítek a stiskl tlačítko.
Zazněla varovná siréna oznamující, že při sklápění krytu může dojít k explozi třaskavé šňůry používané k roztříštění krytu kokpitu v případě, že při katapultáži selže odhazovací mechanismus.
Několik mužů z pozemního personálu zmizelo pod křídly, další skočili za generátor a všichni vylezli až ve chvíli, kdy siréna po zaklapnutí zámku krytu ztichla a nebezpečí, že je zasáhne sprška střepin rozbitého plexiskla, pominulo.
Intenzita hluku klesla v kokpitu na snesitelnou úroveň, zato plochou letiště se nesl neustále sílící hukot. Bzučení ventilátorů elektroniky se mísilo s hlubokým bručením generátorů a duněním motorů ostatních startujících tempestů. Z dálky navíc doléhalo poznání tlumenější hukot letounů sesterské šestadvacáté eskadry, které se právě řítily po rozjezdové dráze a vzápětí stoupaly k obloze.
Piloti ostatních tempestů jeden po druhém ohlásili, že jsou připravení k rolování na start. Nad stroji seřazenými v řadě za sebou se chvěl horký vzduch. Drew se pomalu rozjel a vedl je za sebou po rolovací dráze.
Sotva vyjeli, ozvala se ostrá rána na boční straně krytu kokpitu. Drew i Nick se instinktivně přikrčili a potom vyhlédli ven.
V blízkosti ranveje se nacházelo golfové hřiště s devíti jamkami, a právě devátá se křížila s rolovací dráhou. Hráč golfu u devátého podstavku zvedl na omluvu ruku. Drew odpověděl o poznání rezervovanějším gestem.
Hráči na trávníku se zastavili a před hřmícími letouny, které kolem nich projížděly ve vzdálenosti deseti stop, si zakrývali uši dlaněmi.
Drew s Nickem dokončili poslední sérii předstartovních kontrol a zastavili letoun na vzdáleném konci letiště. Zde čekali, až jim řídicí věž povolí zaujmout postavení na rozjezdové dráze.
Dialog, který mezi nimi a řídicí věží probíhal, absolvovali během své kariéry nesčetněkrát a mohli by ho odrecitovat třeba i ve spánku, ale nic se nesmělo ponechat náhodě. Kontroly se stále prováděly tak, že se předčítaly jednotlivé body z instrukční knihy a nespoléhalo se na paměť, protože sebemenší opomenutí mohlo způsobit katastrofu.
"Nouzové přerušení startu," četl Drew. "Odklonit poněkud východně a přejít na přerušovací ranvej. Při vážném výpadku tahu motorů nebo vážné závadě ještě při rozjezdu zařadit zpětný tah, zapnout brzdy a v případě potřeby použít záchytný hák. Při jakýchkoliv problémech při vzletu zapnout forsáž, nabrat výšku a závadu řešit ve vzduchu. Když závada neumožní stoupat, vydat povel ‚odlehčit' a odhodit přídavné palivové nádrže. Pokud nepomůže ani to," dodal Drew, "vydám povel ‚katapultáž' a pak se uvidíme až ve špitále." "Než ty vydáš povel ‚katapultáž', já už v tom špitále dávno budu. " Z řídicí věže přišlo povolení startu a Drew najel s letounem na pravou polovinu rozjezdové dráhy. DJ s Alim se zařadili vedle nich tak, že konce křídel obou letounů dělilo pouhých šest stop.
Drew pohlédl nalevo a dal DJ znamení, aby zvýšil otáčky. Stále ještě s letounem drženým na brzdách odtlačil páky ovládání škrticích klapek a zvuk motoru vylétl do nejvyšších poloh.
Těsně za obvodovým plotem se nacházel speciálně zřízený prostor, odkud sledovala starty letadel obvyklá armáda "pozorovatelů". Teď tedy všichni zvedli své dalekohledy nebo fotoaparáty s teleobjektivy a vzrušeně na sebe pokřikovali. Jejich hlasy však vzápětí pohltila bouře hluku tryskových motorů.
Jazyky plamenů šlehaly třicet stop za ústím trysek a letoun se otřásal napětím držen brzdami, přestože motory už dosáhly výkonu, který by stačil rozsvítit menší město. Země se chvěla a budovy se otřásaly, okna rachotila a děti spící v domech v okruhu jedné míle se budily.
Drew naposledy pohledem zkontroloval displeje na palubní desce, mrkl doleva na DJ, krátce kývl hlavou a uvolnil brzdy. Zároveň s tím plynule odtlačil páky ovládání škrticích klapek motorů dopředu na maximum a vzápětí je stáhl na úroveň odpovídající osmdesátiprocentnímu výkonu. Oba tempesty vyrazily dopředu jako závodní chrti ze startovních klecí a křídlo vedle křídla se řítily po rozjezdové dráze.
Drew s Nickem pokračovali v neustálém dialogu. Nick hlásil
údaje o zvyšující se rychlosti se zdůrazněním tří klíčových okamžiků fáze, kdy stroj zůstává na zemi:
"Sto uzlů. Lano." Poslední příležitost k použití brzdicího háku.
"Sto třicet uzlů. Bod rozhodnutí." Poslední příležitost k zastavení letounu na rozjezdové dráze nouzovým brzděním.
"Sto šedesát uzlů." Vzletová rychlost.
„Motory v pořádku, bez nouzové signalizace, přitahuju." Drew přitáhl knipl. Kola podvozku ztratila kontakt se zemí, tempest se zhoupl a stále v dokonalé koordinaci s letounem pilotovaným DJ se zdvihl do vzduchu.
„zatahuju podvozek... klapky." "Dvě stě padesát uzlů," hlásil Nick.

"Vypínám forsáž." Drew stáhl páky škrticích klapek, přesto rychlost stále narůstala k hranici tří set padesáti uzlů, tedy k hodnotě obvyklé pro stoupání po startu.
DJ zůstal vedle nich i ve chvíli, kdy vstoupili do vrstvy oblačnosti. Ještě předtím Drew stačil zahlédnout jeho tvář orámovanou krytem kokpitu. DJ se mračil soustředěním a jeho oči se ani na zlomek vteřiny nehnuly od konce Orewova křídla. I teď při rychlosti čtyř set mil za hodinu je dělil sotva jeden metr.
"DJ si dnes svoje peníze zaslouží," poznamenal Nick, když oblačnost kolem nich zhoustla. "Jeho kokpit už nevidím, ale křídlo jo. Pořád se nás drží. Ou, teď už je pryč." Nickův hlas zůstával klidný, přestože někde v mracích v jejich blízkosti se prostorem naslepo řítil dvacet tun těžký ocelový projektil, který navíc nebylo vidět. Schopnost sebeovládání je v každém letci hluboko zakořeněná. Drew pevně držel svůj původní kurs, protože věděl, že jakmile DJ ztratí z dohledu konce jeho křídel, okamžitě uhne do bezpečné vzdálenosti a pak poletí souběžně s ním, dokud se nevynoří nad mraky. Orewova tvář se roztáhla do úsměvu. S tempesty létal už čtyři roky a absolvoval víc než tisíc startů, přesto měl při každém z nich týž opojný pocit jako poprvé - to obrovské vzedmutí síly přibíjející člověka do sedačky, rozmazaná, prudce ubíhající plocha letiště, která se kamsi propadá poté, co s ní kola podvozku ztratí kontakt, strmé stoupání vrstvou oblačnosti visící nad letištěm po dvě stě padesát dnů z tří set šedesáti pěti, a pak ten nádherný okamžik uvádějící člověka ve vytržení, kdy letoun prorazí clonou mraků a vlétne do prostoru zalitého sluncem. Letíte výš než orli, výš, než dosahuje vrchol Mont Everestu - pokud vám něco takového prudce nerozbuší srdce, pak už jste nejspíš mrtvi.
Ve dvaceti tisících stopách letouny vyrovnaly a Drew dal sbohem zbývajícím šesti posádkám pokračujícím přímo do Aalborgu.
"Rezervujte mi nějakou blond Dane," ozval se DJ.
Odpověď přišla okamžitě. „A co tak Great Dane?" "Nejblíže k blond by byl zlatý retriver." Odlétající posádky se odhlásily a jejich letouny rychle mizely v mlžném oparu směrem na východ.
"Ták," ozval se Drew, "a nás teď čeká jakási práce. Okay.
Rozlétneme se padesát mil od sebe a pak se do toho dáme. Tohle je poslední trénink předtím, než budeme hrát naostro, tak si dej záležet. Základní výška deset tisíc stop - jak půjdeš pod ni, jsi mrtvý. Pamatuj na to, i když si budeš myslet, že máš šanci mě dostat. Hlídej si palivo a výšku. Neriskuj. Je lepší to zabalit a druhý den bojovat znovu, než za každou cenu útočit a nechat se zabít. " „Ano, taťko. A pokud bys mi nestačil, dej vědět a já zpomalím. Nerad bych tě shazoval před tvými kamarády." "To jsou řečičky, DJ. Chlapa dělají činy." "Hrozně drzej parchant," ozval se přes interkom Nick.
Drew začal otáčet. "Uvidíme, co na nás vymyslí." Oba letouny se vzdálily na padesát mil, tedy na maximální vzdálenost dosahu svých radarů, a pak se obrátily proti sobě.
Oběma pilotům se rozbušilo srdce, hladina adrenalinu stoupala. Byla to videohra hraná v reálném prostoru, kdy hráči vzájemně testují svou obranu, reagují na varování před radary, uhýbají a prudce klesají, aby unikli hrozbě protivníkovy rakety.
Ke střetu došlo při rychlosti patnácti set mil za hodinu. Letoun pilotovaný DJ se mihl vlevo dole pod nimi. Nick se opřel o navigátorský pult a ohlédl se přes levé rameno, aby ho neztratil z dohledu. .
Boj jednoho proti jednomu probíhá tak, že se posádky snaží dostat se manévrováním nepříteli za záda do pozice zvané "šest hodin". To je zóna pro smrtící útok. V ní pak vystřelí raketu, která sama sebe navede na žhavá ústí trysek motorů a zničí protivníkův letoun dříve, než se jeho posádka stačí pomodlit.
„zdá se, že uhnuli k jihu," řekl Drew. "Jdu ostře doprava." Trhl kniplem doprava a vzápětí se zezadu ozvalo Nickovo zaúpění, když navigátor narazil přilbou do boční strany kokpitu.
"Pozor, točí doleva," varoval Nick. "Za chvíli bude nosem proti nám. Musíme výš." Drew strhl letoun do prudkého stoupání s přetížením čtyři G a udělal looping. Supěl námahou. V ústech cítil pot, který mu ve stružkách stékal po tváři a mísil se s ostrou pachutí gumy kyslíkové masky.
DJ utahoval obrat a každým okamžikem se blížil k jejich ocasu.
"Už nás má, už nás má," vykřikl Nick. Jeho hlas byl stažený námahou, protože Drew se snažil přidat do otáčky další porci přetížení. Přilba mu klouzala po hlavě zalité potem. Dole se mihla rozmazaná paleta sytých barev. Náhle se obraz změnil v monochromatický .
Drew okamžitě napjal svaly a vykřikl jako vzpěrač při pokusu o osobní rekord. Barvy se vrátily, zachvěly se a pak, když se přetížení zvyšovalo, opět sklouzly do šedé škály. Tentokrát Drew lehce posunul knipl směrem k středové poloze a barvy se znovu rozsvítily.
K zatmění, jak jev nazývají letci, dochází při obratech s vysokým G. Pokud by pilot nereagoval, změnilo by se zatmění v tmu, jinak řečeno v přechodnou ztrátu vidění. V další fázi by následovala smrt.
Ať Drew zkoušel, co se dalo, nedařilo se mu DJ setřást. Ten právě provedl výkrut a znovu se chystal zaútočit na Drewův letoun, který se mihl pod ním.
"Ostře obrací, ostře obrací," křikl Nick a napnul všechny svaly, aby otočil hlavu a neztratil DJ z dohledu. "Drewe, musíš něco vymyslet. Panebože... podívej, co dělá!" Drew vrhl krátký pohled dozadu a na čele mu vyrazil studený pot.
Letoun pilotovaný DJ padal dolů - dvacetitunové monstrum se řítilo střemhlav na ně. Instinktivně strhl knipl doleva a páky ovládání škrticích klapek vrazil nadoraz dopředu.
Motory divoce zaskučely. Drew zalapal po dechu, jak ho odstředivá síla přibila do sedačky, ale přesto se mu zdálo, že tempest reaguje zoufale pomalu. Černá masa se dál řítila proti nim.
Drew strnul v hrůzné představě kolize, kterou nemohl odvrátit. Viděl, jak se jejich kokpit bortí, slyšel drtivý náraz, skřípění deformovaného plechu, hukot vzdušného víru... a pak už jen tma a ticho.
Černý stín, který na zlomek vteřiny vyplnil celý jeho výhled, vystřídal oslepující záblesk odrazu světla - křídlo tempestu se mihlo kolem jako smrtící břitva. Drew ještě chvíli strnule hleděl před sebe a čekal náraz. Nic. Padající letoun je jako

zázrakem minul a byl pryč.
Teprve teď si uvědomil, že v kokpitu druhého letounu zahlédl zděšenou tvář DJ.
Okamžitě se vzpamatoval, vrátil knipl do neutrální polohy a stáhl páky škrticích klapek motorů. Pohledem zkontroloval panel s výstražnými kontrolkami a indikacemi poruch - žádná nesvítila.
Viděl trochu rozmazaně, protože mu praskla cévka v oku, ale tím se teď nemohl zabývat. Navedl letoun do široké sestupné spirály, aby mohl sledovat, co se děje pod ním. Stroj, který ještě před pár okamžiky svištěl hladce a elegantně vzduchem, padal bezmocně dolů a otáčel se jako list fikovníku ve vzdušném víru.
"Co je, DJ?" vykřikl do rádia. "Co máš s letadlem?" "Nevím! Nereaguje na řízení!" Drew se jen bezmocně díval. Od křídel stroje padajícího střemhlav dolů se táhly proužky dýmu. Rychlost pádu se neustále zvyšovala hnána nelítostnou sílou gravitace.
Drew viděl, jak se letoun rychle zmenšuje, a vykřikl: "Proboha, musíte se katapultovat! Slyšíš, DJ? Katapultujte se!" Žádná odpověď'. Drew marně namáhal zrak, jestli uvidí obláčky kouře od zapálených katapultážních motorů nebo bílooranžové vrchlíky padáků. Náhle se letoun hluboko pod nimi a zdánlivě i hluboko pod hranicí, kdy se ještě dal zvládnout, přestal bezmocně otáčet. Drewovi se téměř zastavilo srdce. Než si stačil
uvědomit, co se děje, padající stroj se pár set stop nad mořskou hladinou srovnal a začal stoupat.
Vlnu úlevy vystřídal chladný hněv. "Co to bylo, DJ? Co jsi to, ksakru, prováděl?" "Nevím. Nic jsem neprováděl, to letadlo." I přes praskání ve sluchátku bylo slyšet, že DJ je stěží schopen mluvit.
"To si říkej někomu jinému. Letadlo jen tak pro nic za nic nepadá. Víš, že jsem tě před startem varoval, aby sis nehrál na mistra světa." "To si vyříkáte potom, Drewe," ozval se Nick. "Určitě má nadělaný v gatích a není třeba, abys mu do toho ještě strkal hlavu." "Vždyť nás málem zabil," vykřikl Drew. "Dnes ráno jsem ho varoval, aby nefrajeřil, a vidíš, co dělá. Sotva sedne do letounu, vyvádí jako malej kluk!" "Já vím," uklidňoval ho Nick. „Ale dej mu možnost, aby to po přistání vysvětlil. Nevíme, co se stalo." "Sám jsi viděl, co se stalo. Snažil se, aby nás za každou cenu dostal, a nezvládl to." "Možná. Máš pravdu, že jsme unikli jen o vlásek. Zabalme to a po přistání si to vyříkáme." Drew stiskl tlačítko na komunikační soupravě. "Okay, DJ. Necháme toho a letíme přímo do Aalborgu."
Drew setřásl Nickovu ruku z ramene a zařadil se nad DJ, který začal stoupat v kursu na Aalborg.
"Varoval jsem tě, DJ. Jestli se chceš mermomocí zabít, klidně to udělej, ale před chvílí jsi jen zázrakem nezabil nás. Co jsi, ksakru, vyváděl? Už jsem se chystal ohlásit tvoje zřícení. Jak se ti z toho podařilo dostat?" "Vůbec nevím, co se stalo," odpověděl téměř plačtivě DJ.
"Dokončoval jsem obrat a snažil se jít nosem po tobě, když mě to přestalo poslouchat. Nedalo se s tím nic dělat... prostě jsme padali dolů. Už jsem fakt viděl, že se budeme muset katapultovat. " "Jsi až moc nafoukaný," pokračoval Drew, jako by ho neposlouchal. "Myslíš si, že když jsi u eskadry šest měsíců, že se už nemusíš nic učit, a zatím umíš hovno! Když chceš dělat frajera, musíš nejdříve zkrotit svou agresivitu a pak se naučit základní věci o pilotáži." „Ale já si nejsem ničeho vědom," trval na svém DJ. "Dělal jsem přesně to, co jsi mě učil minulý týden." Drew jeho námitky nebral na vědomí. „za to tvoje akrobatické číslo bych tě měl nahlásit k přezkoušení, než stačíš zabít sebe, Aliho a všechny, kteří se včas neodklidí z tvého dosahu." Drew se odmlčel a promnul si rukou oči. Po chvíli pokračoval už klidnějším hlasem. "Poslyš, DJ. Nebudu to hlásit, protože by tvůj letoun odstavili a to by narušilo plán cvičení. Mohlo by to také ohrozit tvoje další létání." Odmlčel se. "Je na tobě, co uděláš," ozval se trochu podrážděně DJ.
"Dobře." Drew vypnul rádio.
Když přistáli, vykročili jim nejistě naproti zástupci hostující eskadry. Drew s Nickem seskočili na plochu a s úsměvem se s nimi pozdravili. Tradice RAF pronikla už i sem: zatímco technici pobíhali kolem, odklápěli kryty kokpitů a doplňovali palivo, posádky se daly do popíjení.
Po krátké uvítací řeči jim Dánové nabídli mísu marinovaných sleďů a basu piv značky Gammel Dansk.
"To je náš příspěvek k rozvoji mezinárodních vztahů." Nick si vzal rybu, obrátil do sebe sklenku piva a zamlaskal, aby alespoň částečně odvedl pozornost od toho, jak DJ říhá.
Toho odvedli bledého jako stěna k vlečnému přívěsu s upevněnými sedadly. Po chvíli k němu nasedli i Drew, Nick a Ali, všichni se sklenicemi v rukou, a traktor se s nimi rozjel napříč letištěm.
Jejich kamarádi již čekali pohodlně usazení před domkem, ve kterém byla místnost pro osádky. Drewovi se ulevilo, když viděl, že místo dánského gammelu popíjejí plechovky s carlsbergem.
Vzal si také jednu a přisedl si k ostatním, ale DJ se posadil stranou. Nick si toho všiml a naklonil se k Drewovi.
"Poslyš, DJ je možná frajer, ale nemůžeš se stoprocentní jistotou tvrdit, že to byla jeho vina." Drew se chystal něco namítnout, ale Nick zvedl ruce na znamení, že se nemíní dohadovat. "Vím, že ta jeho příhoda vypadá podivně, ale ani ty, ani já jsme s ním neseděli v kokpitu. Co když s jeho letounem opravdu něco bylo? Ale i kdyby to opravdu byla jeho chyba, potřebuje jen dostat lekci a šanci pokračovat. Nemá smysl zničit mu' sebedůvěru tak, že by nechal létání. Ty jsi nikdy neudělal chybu, když ses nechal strhnout bojem?" Nickova poznámka ťala do živého. Před třemi lety se Drew při cvičném boji dvou proti dvěma odchýlil od své letové dráhy a málem způsobil kolizi s letounem, který s ním letěl v páru.
Nick byl tehdy v kokpitu s ním.
Drew neochotně přikývl.
"V každém případě by to působilo blbě, kdybys na něho vyjížděl tady před všemi," dodal Nick. "Jestli si zaslouží kapky a vypadá to, že jo - měl bys mu je dát někde stranou, aby o tom nevěděl celý Aalborg." „začínám mít pocit, jako by to všechno byla moje chyba," mračil se Drew.
Nick se zasmál. "Výborně. Alespoň víš, jak se DJ cítí." Drew vstal, aby si vzal další pivo, ale když se Nick otočil, přistoupil k DJ.
"Poslyš, možná jsem na tebe byl trochu ostrý. Jestli to tak.

opravdu bylo, tak se omlouvám. Měl jsem stejně nahnáno jako ty." DJ se usmál. "Dám si pár piva zapomenu na to."
Drew se s trhnutím probudil. Po těle mu stékaly stružky potu a telefon vyzváněl jako zběsilý. Natáhl se a poslepu nahmatal sluchátko.
"Dobré ráno," ozval se hlas nahraný na magnetofonovém pásku. "Tady je buzení. Je půl sedmé." Drew zaklel, jako by hlas v telefonu za něco mohl, praštil sluchátkem a znovu zalehl. Byl unavený a bolela ho hlava. Asi za hodinu zařinčel telefon znovu - tentokrát se ze sluchátka ozval nepochopitelně veselý Nickův hlas. "Neříkej, že ještě spíš. Za čtvrt hodiny je tu autobus." Drew se posadil a dal nohy na zem. Vše nasvědčovalo tomu, že do jeho pokoje v noci vtrhla gorila, skácela lampu, rozházela jeho oblečení po podlaze, praštila ho po hlavě baseballovou pálkou a nacpala mu do úst cosi odporného. Vstal, napil se vody a vyčistil si zuby. V hlavě mu však stále bušilo a žaludek cítil, jako by ho měl plný skleněných střepů.
Byla to nejtěžší kocovina, jakou si kdy pořídil. Ještě jako mladík se jednou nebo dvakrát vrátil domů opilý, ale od svého nástupu k RAF se chlubil tím, že si vždy dovede říct v pravou chvíli dost a udržet si všech pět pohromadě. Dnes k podobnému chlubení neměl důvod.
V koupelně se na sebe podíval do zrcadla. Zřídil ses jako Dán, řekl si v duchu. A nemůžeš to na nikoho svádět. Jsi profesionální pilot, nebo ožrala? Znechuceně se odvrátil a odpotácel se pod sprchu.
Voda ho trochu vzkřísila. Bylo mu jasné, že se už nestačí nasnídat, protože by na něho museli čekat.
Sotva ho dole uviděl Nick, vyprskl smíchem. "Ty teda vypadáš! A já si myslel, že jsem dopadl nejhůř."
"No dobře, tak jsem to vyhrál já. Ale pojedeš ty, protože takhle nemůžu řídit. Ani do kokpitu bych neměl sedat, ale tomu se nevyhnu - nemůžeme si tady před těmi zelenáči utrhnout ostudu. " Drew s Nickem šli opět do páru s DJ a Alim a jako vzdušná bojová hlídka se měli utkat s dvěma dánskými F šestnáctkami.
DJ a Ali vedli instruktáž, ale nadělali přitom tolik zmatku, že kdyby je Nick neopravoval, odbylo by se cvičení místo nad Severním mořem nad centrem Kodaně.
Zatímco většina přítomných jejich chyby odbývala smíchem, Drew se neudržel a řekl: "Proboha, DJ, vzpamatuj se a vezmi rozum do hrsti." "Doprdele," zasyčel DJ směrem k Alimu. "Jestli se u něho takhle projevuje kocovina, tak nás bude buzerovat celý týden. To bude pěkná otrava." Nick se naklonil k Drewovi. "Nemůžeš ho nechat chvíli na pokoji? Za pár minut bude sedat do letadla, v kterém se včera málem zabil. Pochop, že toho má plnou hlavu. Ty bys neměl strach, že se ti to stane znovu? Potřebuje, aby mu někdo dodal sebedůvěru, a ne aby ho srážel." Drew věděl, že Nick má pravdu, ale neřekl nic. Zdržel se sice dalších poznámek na adresu DJ, také ho však nijak nepovzbudil. Se špatnou náladou - stejně jako s bolavou hlavou - sedal i do letadla. .
DJ, který startoval poprvé v cizí zemi, měl problémy nejen s dánskými dispečery letového provozu, ale i s tím, aby zaujal svou pozici ve vzdušné bojové hlídce. Drew však neudělal nic, aby mu pomohl.
Na kyslíkovém přístroji si nastavil stoprocentní obsah kyslíku.
Lékaři sice tvrdí, že jde o pověru, ale každý pilot je ochoten přísahat, že to při kocovině pomáhá. "Panebože, Nicku, dnes bych měl zůstat dole," povzdychl si. "Mám pocit, že potím čistý mořský olej." "Musíš si dávat majzla," mínil Nick. "Takovou kliku jako včera bychom už mít nemuseli." Drew neodpověděl, protože pilně polykal sliny, které se mu hromadily v ústech. Právě když se DJ konečně dostal do správné pozice a také obě F šestnáctky zaujaly příslušné postavení, Drew znovu polkl, strhl si masku a sáhl po modrém pytlíku ze standardní výbavy výstroje NATO, který, jak zaručoval návod, se nevylije nebo neroztrhne ani při přetížení třiceti G.
Chvíli těžce zvracel a pak si utřel ústa kapesníkem. Zajistil pytlík samolepicím uzávěrem, povzdechl si a zavolal rádiem DJ.
"Mám menší potíže." "Co je?" zeptal se DJ. "Potřebuješ pomoc?" „Ne, ne," odmítl rychle Drew. "Je to jen taková záležitost uvnitř kokpitu, ale budeme se muset vrátit na základnu." "Chceš ohlásit stav nouze?" „Ne, ne," odmítl Drew podrážděně. "Jde o maličkost, nedělej si starosti. Musím prostě přistát." DJ pro sebe zaklel, ale pak uvědomil obě F šestnáctky a obrátil letoun, aby následoval Drewa na základnu v Aalborgu. Dosedli na přistávací dráhu a pomalu z ní odjížděli. Drewovi se zdálo, že pojížděcí dráha je nejméně dvakrát delší, než když jeli na start.
Sotva zastavil, znovu sáhl po pytlíku a pokoušel se ho rozlepit.
Uzávěr byl však navržen tak, aby se samovolně nerozlepil ani v bojových podmínkách, takže Drewovi trvalo celou minutu, než se mu to naprosto zpocenému podařilo.
Nick se jen smál. "To bylo nejdražší pivo, co kdy kdo vypil.
Start dvou RS trojek a dvou F šestnáctek přijde daňové poplatníky bratru na sto tisíc liber." Drew zaskuhral a znovu se naklonil nad pytlík. Jakmile byl hotov, nejistě vylezl z kokpitu a zamířil k DJ, který odcházel společně s Alim od svého letounu. "Je mi líto. Omlouvám se." Pohledu DJ neunikla Drewova bledost ani modrý pytlík, který schovával za zády. Drew si toho všiml a dodal: "Ve svých letech bych už měl mít rozum a nelézt do letadla s kocovinou. Promiň, že jsem ti to dnes zkazil. " DJ s odpovědí nespěchal, aby si Drew mohl v trapném tichu vzpomenout na jejich předchozí rozmluvu, která se rovněž odbyla na ploše aalborgského letiště. "To je v pořádku," zabručel po chvíli. "Třeba mi to do konce týdne vynahradíš." Slova sice zněla přátelsky, ale jejich tón už méně.
Seděli už asi hodinu u kávy a Drew uždiboval kousky suchého rohlíku, když do místnosti vrazila senzační dánská operátorka s bleskovým radiogramem z Finningtonu. Podala ho Russellovi, který jediný jevil ochotu věnovat víc pozornosti zprávě než doručitelce. Přeletěl papír pohledem a vstal.
"Co je to," zeptal se Nick.
"Máme se okamžitě vrátit na základnu. Nepíšou proč. Máte půl hodiny na to, abyste si v hotelu sbalili věci a připravili se k odletu." Odmlčel se a významně pohlédl na Drewa.
"Už jsem okay. Musel jsem sníst špatného sledě," řekl Drew, ale Russell už byl jednou nohou ze dveří.
„A jsme zase tam, kde jsme byli," poznamenal DJ. "Rozhodování z minuty na minutu. Někdo si vzpomene a už fičíme

zpátky domů. To je už popátý za posledních šest měsíců a pokaždý šlo o nějakou blbost." Ali se zasmál. "Nevadí, DJ. Musíš doufat, že na tebe Mariella bude čekat." Russell se spojil rádiem s posádkami, které byly ještě ve vzduchu. Bylo rozhodnuto, že pokud mají dost paliva, poletí přímo do Finningtonu, ostatní při stanou v Aalborgu, natankují a během hodiny znovu vzlétnou. Pozemní personál jako obvykle zůstane, posbírá všechnu výstroj a vybavení a vrátí se později těžkým transportérem Herkules.
Hned po přistání ve Finningtonu spěchali Drew s Nickem do operační místnosti, kde už několik dalších příslušníků eskadry doráželo na Russella.
"Tak co se vlastně děje, šéfe?" "Řeknu vám to, až tady budou všichni." Russell bafal z dýmky a tetelil se blahem, že je středem pozornosti. „za půl hodiny bude instruktáž. Nemusíte mít strach, všichni se to dovíte." Drew s ostatními odešel do místnosti pro osádky, kde při kávě pokračovali ve spekulacích, nutno říct čím dál divočejších. Začali s tím, že se Russellova andulka pokusila o útěk, a než se vrátili do instruktážní místnosti, došli k vypuknutí jaderného konfliktu v Bosně.
Nick seděl celou dobu nevzrušeně. "Počkejme a uvidíme, co za tím je. Však nám to řeknou." "Cože?" ozval se Drew. "Tak bychom přišli o srandu." "Řekl bych, že se chystá rozpuštění další eskadry," prohlásil
Jumbo pochmurně a nacpal si do úst zbytek topinky. "Jen abysme to tentokrát nebyli my." Russell už stál připraven na pódiu. Počkal, až se poslední muž usadí, a odkašlal si. .
"Ten, kdo sleduje zprávy, už možná tuší - s největší pravděpodobností nás povolají, abychom znovu vytyčili bezletovou zónu nad Bosnou. Budeme dohlížet, aby v určené oblasti nevzlétlo jediné letadlo, a pokud vzlétne, musíme ho donutit přistát." "Jako posledně, šéfe?" zeptal se Drew. "Sedm tisíc případů narušení, a jenom jeden zásah?" Ozval se smích. Všichni věděli, co má Drew na mysli. Russell na Drewovu poznámku nereagoval. "Musíme být připraveni, abychom se dokázali přesunout do dvanácti hodin od vyhlášení rozkazu, ale můžeme tu klidně sedět měsíc nebo i déle v pohotovosti. Také tam vůbec nemusíme odletět. Myslím, že většina z vás to už zná. Bylo to tak před Zálivem, Somálskem, Rwandou a nakonec i před Bosnou, když jsme tam měli letět poprvé - takže už byste na to mohli být zvyklí. Nezapomeňte, co jste se naučili, a nepokoušejte se vynalézat vynalezené. Ti z vás, kteří už v Bosně byli, udělají pro nováčky instruktáž a řeknou jim,jak to tam chodí.
Dobře, pro dnešek to .už zapíchneme. Ted' mají letadla technici a za předpokladu, že nepřijde rozkaz k přesunu, začneme zítra s přípravou. Z třiatřicáté eskadry přiletí pumy." Chvíli počkal, až utichne šum, a pokračoval: "Jak víte, pumy se tradičně nasazují jako transportní a podpůrné bitevní vrtulníky vyzbrojené pouze kanony v přídi a kulometem ve dveřích. Tohle jsou však stroje nové generace a mají navíc ve výbavě rakety. Tady u nás bude jejich úkolem simulovat způsob boje těžce vyzbrojených srbských vrtulníků, takže můžeme začít cvičit, jak proti nim bojovat." Bylo vidět, že i ti nejzkušenější, kteří se tvářili, že je nemůže nic překvapit, zastříhali ušima. Zatím neznali nic jiného než bojové střety s tryskovými letouny podobnými těm, v jakých létali sami. S vrtulníky neměl zkušenosti téměř nikdo.
"Pro zbytek dne máte všichni volno, abyste si mohli zařídit své osobní záležitosti," řekl Russell. "Zítra v sedm ráno tu ale budete na informaci o počasí."
Začali vstávat, ale neodcházeli, protože viděli, že Russell má ještě něco. "Vím, že jsme se v Aalborgu všichni trochu odvázali - i když jsme tam nakonec byli jen čtyřiadvacet hodin - ale teď už je to vážná věc, takže musím striktně trvat na dodržování pravidla, že dvanáct hodin před startem se netknete alkoholu." Drew se jeho pohledu raději vyhnul.
Vysadil Nicka před jeho domem a pokračoval ke svému prázdnému a studenému bytu. Doma zapnul topení, vzal si pero, list papíru a posadil se ke stolu. Chvíli si jen tak bezmyšlenkovitě kreslil, pak papír zmačkal a hodil do koše. Náhle vstal a začal si balit zavazadla. Když byl hotov, začal bloudit z pokoje do pokoje, občas se zastavil, vzal do ruky časopis, ale sotva obrátil pár listů, hned ho zase odložil. Dvakrát už už sáhl po telefonu, ale pokaždé si to rozmyslel a znovu začal roztržitě přecházet po bytě.
V podvečer klesl na gauč a bez zájmu zíral na televizi. Chvíli myslel na DJ s Alim, kteří už určitě byli někde na tahu, pak si zase představoval Nicka se Sally, jak si hrají s dětmi a pomalu je chystají k spánku.
Rozhlédl se po svém pustém bytě a smutně se usmál. Ty ale vedeš život, řekl si v duchu. Tohle může být tvůj poslední večer před odchodem do války, a ty ho trávíš sám před televizí a cpeš se pizzou vytaženou z papírové krabice.
Zbytek pizzy putoval tam, kde předtím skončil zmačkaný papír. Vypnul televizi, vyšel z bytu a zamířil do místní restaurace.
U baru si našel nejvzdálenější místo a nepřítomným pohledem zíral před sebe. Neměl náladu navazovat s někým hovor. Asi po hodině, během níž prohodil pouze pár slov s barmanem, se zvedl a pomalu se vracel domů.
Opět zapnul televizi, ale ani její hluk nedokázal z bytu vyhnat prázdnotu. Posadil se ke stolu a, začal systematicky probírat své písemnosti, přičemž vyhazoval všechny dopisy a pohlednice od Josie. Totéž udělal s jejími fotografiemi. Pak vypnul televizi a svalil se na lůžko.
Chvíli ležel, ale náhle ucítil lehký závan Josiina parfému. Vyskočil, stáhl z lůžka povlečení a nacpal ho do pračky. Vrátil se do ložnice, znovu povlékl lůžko a přetáhl ho na druhou stranu místnosti. Přestěhoval rovněž toaletní stolek a šatní skříň a teprve pak sáhl po knize a znovu si lehl.
Když se druhý den probudil, kniha stále ležela vedle jeho hlavy neotevřená. Odsunul ji, vstal a dovlekl se pod sprchu. V kuchyni objevil pouze prázdnou skříňku na chleba a pár celozrnných sucharů, ale ani trochu mléka. Chvíli dokonce zvažoval, jestli nemá vytáhnout z koše pizzu, kterou tam včera vyhodil, ale pak tu myšlenku zavrhl a rozhodl se, že udělá lépe, když se hned teď zastaví pro Nicka a vyžebrá snídani od Sally.
"Tak co, jak bylo včera večer?" zeptal se Nick, když vyjeli směrem k základně.
„Nijak. " Nick zvedl obočí. "Takže žádný velký tah na oslavu svobody?" "Tak nějak," zavrčel Drew. „Pro změnu jsem si zašel na pár piv. " Sotva projeli zátarasy u vstupní brány, oba si všimli jistých změn: eskadra byla v bojové pohotovosti a obvyklá bezstarostnost byla ta tam. Všichni se pohybovali o poznání rychleji, cílevědoměji, a dokonce

ranní čajový rituál s toasty byl odbytý za pár minut.
Russell si svolal služebně starší letce k pohovoru do své kanceláře. Zářil jako Santa Claus chystající se otevřít pytel.
"Tak, pánové, jak víte, nacházíme se ve stavu bojové pohotovosti, což by při troše štěstí mohlo znamenat, že se uvolní mírová omezení co se týče požadavků na vybavení. Pokud budeme rozumní, mohli bychom dostat všechno, co budeme chtít, aniž bychom museli brát ohled na rozpočet nebo čekat na příští volby.
Tak co myslíte, že bychom mohli nárokovat?" .
Všichni začali jeden přes druhého mluvit a jako děti v oddělení hraček vykřikovat své požadavky.
„Potřebujeme nové výmetnice staniolových pásků..." „A klamné světlice..." „A mohli bychom se pokusit o ty nové francouzské rušicí kontejnery. Prý jsou vynikající proti raketám země-vzduch i proti letadlům." „A je možné je získat?"
"Jistě, před pár týdny jsem o nich četl v Jane s Defence Weekly." Santa Claus začal couvat a pomalu strkat hračky zpátky do pytle. "Nevím, chlapci," řekl nervózně. "Nemohu přijít na štáb a chtít při současném utaženém rozpočtu všechno, co tu říkáte." "Podívejte, šéfe," začal Nick, "tohle je naše jediná šance, jak získat standardní výbavu, bez které nemůžeme dělat pořádně svou práci. Místo letadel s mizernou výzbrojí bychom měli schopný bojový prostředek."
Drew se hned připojil. "Kdo jiný by měl na štábu hlásit, co potřebujeme, než my. Na nich pak je, aby zase řekli, co si mohou dovolit." Russell se zamračil. "Doufám, že mě nechcete poučovat, co patří do mých povinností." "To ne, ale..."
"Díky, pánové, to je prozatím všechno," zakončil diskusi Russeli. "Teď půjdu na štáb a pokusím se z nich dostat, co se dá, a vy zatím dohlédněte, ať všichni vaši lidé dělají, co mají. Sestavte posádky, aby se pokud možno doplňovaly."
Vánoce skončily a nadšené vzrušení opadlo. "Budeme rádi, když nám přinese gumy a sponky na papír," podotkl Drew, když Russel zavřel dveře.
"No tak, Drewe," ozval se Nick. "Řekl bych, že mu křivdíš.
Vsadím se, že pro každou posádku zajistí alespoň dvě gumy." Když se Russell za půl hodiny objevil, Drew okamžitě poznal, že moc neuspěl. Mrkl na Nicka a poznamenal: "Koukej, tamhle přichází pan Důležitej. Rád bych věděl, kdo si teď bude hrát na Olivera Twista a chtít ještě něco." "Já ne, a pokud máš rozum, ani ty ne. Už sis nadělal na jednu kariéru dost zle." Russell se zastavil u kávového bufetu. "Výmetnice staniolových pásků mi přiklepli a měli bychom je dostat během půldne.
S klamnými světlicemi je trochu problém. Nemůžeme dostat víc, nežje příděl pro výcvik, takže s nimi můžeme bojovat, ale ne cvičit. Bohužel, takhle to je a nedá se s tím nic dělat. Tyhle věci si při všech těch škrtech prostě nemůžeme dovolit." Přelétl tváře, které na něho hleděly. Drew čekal, jestli se někdo ozve, ale nedočkal se. "To je směšné. Říkáte, že s klamnými světlice můžeme bojovat, ale cvičit ne. Takže poprvé je použijeme až ve chvíli, kdy na nás poletí raketa."
"Bohužel, je to tak. Dělal jsem, co jsem mohl" Russell zrudl.
„A ty francouzské rušicí kontejnery?" zeptal se Jumbo skeptickým tónem.
"Ty nemáme naději získat. To není, jako když jsme letěli do Zálivu - tam nám přispívali Saúdové a Japonci, ale teď jde všechno z našeho rozpočtu. Prostě nejsou peníze." "Takže je normální, že ministerstvo obrany utratí sedmdesát táců za záclonky do domu vicemaršála RAF, ale kdybychom chtěli v rámci přípravy vypálit pár mizerných sedmdesátilibrových světlic, to už je přepych," řekl Drew. "Doufejme, že Srbové nemají nic lepšího než obyčejné kanony, protože jinak budou ti nahoře zírat, jakou díru v rozpočtu jim udělá nutnost nahradit všechny sestřelené tempesty." Russell pohlédl na zatvrzelé tváře kolem sebe a uvědomil si, že teď zrovna není vhodný okamžik na konflikt s mužstvem.
Chvíli zaváhal, pak se otočil a vrátil se do své kanceláře. V době, kdy posádky čekaly na doplnění slíbené výzbroje, pracovali technici až se z nich kouřilo: znovu a znovu testovali motory, kontrolovali všechny systémy letounu a snažili se odstranit i ty nejbanálnější závady. Při každodenní výcvikové rutině je běžné, že se vyskytne spousta drobných poruch, kterých si posádky nevšimnou nebo je prostě nenahlásí, ale v situaci, kdy hrozí skutečný střet s nepřítelem, nesmí být nic ponecháno náhodě.
Zatímco se tedy technici potili a kleli, zbývající pozemní personál cvičil doplňování výzbroje letounů, které se právě vrátily z letu, a jejich přípravu na další bojový let. To vše se muselo stihnout během tankování.
Přestože nic nenasvědčovalo, že by v nejbližší době měl přijít rozkaz k přesunu do Bosny, posádky netrpělivě čekaly na přílet vrtulníků třiatřicáté eskadry. Právě když se v instruktážní místnosti připravovala informace o počasí na příští den, objevil se Russell.
"Tak, chlapci, mám pro vás jednu důležitou novinku. Kolem deváté přijde do místnosti pro osádky vicemaršálletectva Power.
Chce si s vámi trochu popovídat." "To nemyslíte vážně, šéfe," ozval se Drew. "Teď není čas na přijímání návštěv. Musíme si ujasnit spoustu nových informací a pak nás čeká tvrdý výcvik." „Já vím, ale přece mu nemůžu říct, že na něho nemáte čas," namítl Russel1. „Až přijde, chci abyste tam byl vy, Drewe, potom Nick, Mike, DJ a Ali. Koukněte, abyste měli čisté boty, a vy, DJ, se neopovažujte přijít v tom svém zatraceném žlutém triku, v kterém vypadáte jako kanárek." Za dvě hodiny už jim Russell váženého hosta přiváděl. Power se na okamžik zastavil, zřejmě aby si lépe prohlédl jednu z vybledlých fotografií na stěně, i když Drew měl podezření, že si spíš ověřoval, jaký udělal dojem. Zdálo se, že je spokojený. Mohlo mu být něco přes padesát. Držel se vzpřímeně, téměř jako by spolkl pravítko, a fazóna jeho uniformy naznačovala, že pochází spíš od Savile Row než ze zásobovací základny RAF v Northoltu. Také bezchybně sestřižené šedivé vlasy byly o maličko delší, než je vojenská norma.
Konečně se obrátil a poctil Russella předpisovým úsměvem.
"Tak jak se vám tady vede?" Russell se sn~iI nedávat najevo, že by si s ním raději pohovořil mezi čtyřma očima ve své kanceláři. "Díky, pane, docela dobře. Čekáme, že dnes odpoledne přiletí helikoptéry třiatřicáté eskadry. Výmetnice staniolových pásků jsou už na cestě ze skladu, ale máme jisté problémy s přídělem klamných světlic. Bylo nám dokonce řečeno, že s nimi ani nesmíme cvičit..." Power vytáhl malý zápisník vázaný v kůži a stříbrnou propisovačkou si do něho něco poznamenal. "S tím si nemusíte dělat starošti," řekl. Mluvil tiše, přesto si svým hlasem dokázal vynutit pozornost.

Jakmile Russell viděl, že stačí pouze naznačit požadavek, aby byl vzápětí splněn, rozhodl se kout železo, dokud je žhavé. "Jeden z našich lidí také četl článek o nových francouzských rušicích kontejnerech." Power si povzdychl. "Víte, jak to chodí. Dnes se i válka vede pod tlakem ministerstva financí."
Roztáhl ruce dlaněmi nahoru, čímž naznačil, že toto téma považuje za ukončené. "A teď bych si chtěl promluvit s vašimi chlapci. " Když při představování dospěl k Nickovi, zeptal se ho: "Jak se cítíte před odletem do Bosny?" "Pokud budeme mít podporu, pane, odvedeme tu nejlepší práci." Power pohlédl ostře na Russella, který náhle sklopil oči a začal si soustředěně prohlížet špičky svých čerstvě vyleštěných bot.
"Samozřejmě že budete mít podporu, kapitáne. O to se nestarejte," řekl Power. "Vaší povinností je odvést práci, za kterou jste placeni." ' "Máte představu, pane, kdy bychom mohli do Bosny odletět?" zeptal se Dl.
"Je mi líto, ale nemám. Zatím musíme všichni pracovat a tvrdě se připravovat. Jsem přesvědčený, že až přijde rozkaz, splníte ho tak, že na vás budeme hrdL" Otočil se a chystal se odejít, Drew ho však znovu oslovil.
"Ještě bych rád jednu věc, pane. Jestli se nemýlím, jste včele komise pro vyšetřování nehod?" Power zdvihl obočí a přikývl.
"Chtěl bych se zeptat, jestli už něco víte o tom, co bylo příčinou nedávného zřícení letounu u Dalesu. Obvykle se alespoň v náznacích dozvíme, co se stalo, ale v tomto případě jsme zatím neslyšeli absolutně nic. A pokud si uvědomuji, dokonce ani nebyl vyhlášen osmačtyřicetihodinový signáL" Power na něho zamyšleně pohlédl. "Práce vyšetřovací komise ještě neskončila. Jisté však je, že letoun řídil mladý pilot, který byl u eskadry teprve týden. Mladý pilot na svém prvním letu _" Na chvíli se odmlčel a nechal svá slova viset ve vzduchu. "Veškeré materiály, které máme k dispozici, naznačují, že letoun byl v okamžiku zřícení ovladatelný." "Jestliže je to opravdu tak jasné, proč nepyl vyhlášen osmačtyřicetihodinový signál?" "Nemyslím, že byste si měl dělat starosti s problémem, který přesahuje vaši odbornost, kapitáne." "Promiňte, pane, ale my na těch letounech létáme," nenechal se odbýt Drew. Ignoroval, že ho Nick potahuje za rukáv, a pokračoval: "Snažím se jen zjistit, čím je ten poslední případ tak neobvyklý ." "Doufám, kapitáne, že stejnou agresivitu jako nyní zde projevujete i ve vzduchu," řekl stále týmž sebejistým hlasem Power.
"Ted' už bych vás ale nerad zdržoval od práce. Díky, chlapci. Můžete pokračovat." Vicemaršál RAF odkráčel s Russellem v závěsu. Sotva se oba ocitli bezpečně mimo doslech, vybuchla v místnosti bouře smíchu.
"Nevím jak vy, kamarádi, ale mně tahle návštěva morálku nepozvedla," prohlásil Drew. "V tuhle chvíli jsem skutečně celý žhavý letět do Bosny a položit tam v boji život." Nick ho však vzal za rameno a odtáhl stranou. "Co jsi tím myslel?" "Jak, co jsem tím myslel?" "Nedělej, že nevíš, o čem mluvím. Přece o tom zříceném tempestu v Dalesu. Bylo tam něco, co jsi mi neřekl?" „Ale prosím tě!" "Tak proč jsi Powera tak vytočil? Russell z toho teď dostane kopřivku. " „Ani nevím," řekl Drew. "Jen si myslím, že je dost divné, když se z oficiálních míst nedozvíme jediné slovo. Nezdá se ti, že se Power vyhnul jakémukoliv konkrétnímu vyjádření? A jeho narážky na nezkušenost mladého pilota... podle toho, co mi řekl ten farmář, nemohlo jít o chybu pilotáže." "Co může nějaký farmář vědět o pilotáži?" "Dost, aby poznal, jaký je rozdíl mezi letem a pádem." Drew se na chvíli odmlčel. "Začínám znovu uvažovat o tom, co se stalo DJ během letu do Aalborgu. Co když je tu nějaká souvislost?" „Ale mně jsi přece řekl, co se stalo, takže jsi to mohl říct i DJ." Drew přikývl. "Asi jsem udělal chybu. Ostatně nebylo by to poprvé." "Poslyš,já na to mám celkem stejný názor jako ty, ale proč nepočkat, až vyšetřovací komise zjistí, co a jak se stalo? Na to tady přece je."

Nad horizontem se objevily elegantní černé siluety tří strojů a dunění jejich rotorů nabývalo každým okamžikem na síle. Vrtulníky překročily hranici základny, a když doletěly nad letiště, zůstaly na chvíli hrozivě viset ve vzduchu bez pohybu. Vstupní otvory přívodů vzduchu k motoru se černaly jako prázdné oční důlky v lebce.
Na ploše už čekal Drew s Nickem, kteří měli za úkol naložit posádky do starého otlučeného austinu allegro ručně přestříkaného do barev eskadry a odvézt.
"Víš, že jednu z těch potvor má pilotovat Michelle Powerová?" křikl Nick, když stroje dosedly.
"To nevím." Drew marně čekal, že Nick svou informaci doplní. "A kdo to má být?" "Panebože, neříkej, že nevíš. Jsou toho plné noviny. Michelle Powerová, první žena, které se podařilo proniknout mezi vojenské piloty. Mimochodem, její papá je vicemaršál RAF - ten, co nás dnes ráno poctil návštěvou." Drew obrátil oči v sloup. "Cože? Tak to se nedivím, že se jí to podařilo. " "Na to bych nedal. Jeden můj kamarád byl na základně, kde cvičila. Říkal, že nebyla o nic horší než ostatní piloti pum." „No dobře, však uvidíme, co v ní je, až s ní budeme mít co do činění ve vzduchu." "Neodepisuj ji, Drewe. Ještě jsi ji ani neviděl. Počkej, třeba se ti bude líbit." Drew se usmál. "Když je tak dobrá, proč se nedala na stíhače?" „Asi se jí zalíbily vrtulníky. Slyšel jsem, že u nich dělala mechanika ajednou dostala chuť vyzkoušet si,jak se s nimi létá. Vidíš, začínala podobně jako ty." „Ne tak docela. Můj otec je přístavní dělník, zatímco její vicemaršál RAF."
"To jsi celý ty," zasmál se Nick. "Hned se ježíš jako kocour." Drew pokrčil rameny. "Řekni mi, proč ženská, jejíž otec má takový vliv, chce být ze všeho nejdříve leteckým mechanikem." "Jó, na to se budeš muset zeptat jí. Možná se do toho ani nebudeš muset nutit. Můj kamarád říkal, že je to pěkná kost." Pilot - vlastně pilotka prvního stroje seskočila na přistávací plochu a následována druhým pilotem a členem posádky, kteří táhli své vaky, zamířila k nim.
„Ahoj. Já jsem Michelle Powerová, tohle je Sandy Craig a tady Paul Westerman. Paul slyší na přezdívku Kraut - pokud ovšem nejsme v Německu." Paul Westerman byl vysoký muž s hranatou bradou a nakrátko ostříhanými vlasy, které byly tak blond, že se zdály téměř bílé.
Na levé tváři se mu od oka k bradě táhla jizva. Sandy Craig byl menší, s kulatou tváří a lehce vylekaným výrazem.
Drew pokynul oběma mužům a otočil se zpět k Michelle Powerové. Ta opětovalajeho zkoumavý pohled s vyzývavostí, z níž bylo zřejmé, že si na hlupáky příliš nepotrpí. Vjejím hlase však zazněla překvapivá vřelost. Navíc měla oslnivý úsměv a tak modré oči, až to člověku bralo dech. Drew se dokonce přistihl, že se při představování přihlouple usmívá.
Michelle jim pevně stiskla ruku a pak se otočila, aby si došla pro svůj vak.
"Počkejte, pomohu vám," pospíšil si Drew a vyrazil za ní.

"Díky, svedu to sama." Hodila vak do auta. Jak se kolem něho protáhla, ucítil lehkou vůni parfému.
"Obsession?" zeptal se.
Usmála se. "Dokonce poison." „Alespoň nějaká změna. My tu známe jen pach potu a leteckého benzínu." Ted' už se otevřeně zasmála. "Vy ale umíte ženám lichotit." Ukázala na svůj vak. "Mimochodem máte ve zvyku nabízet pomoc všem?"
"Jen těm méně hezkým," kontroval Drew. "Prostě si na ně potrpím. " Znovu se usmála. "S vámi to vypadá na přestřelku duchaplnosti. Doufám, že jste dobře vyzbrojen." Drew zachytil její pohled a úsměv na jeho tváři se ještě rozšířil.
Pozvedla obočí. "Čekáte na něco?" "Čekám, až si sundáte přilbu a roztřesete hřívu blond vlasů." „zřejmě se díváte příliš často na reklamy na šampóny. Ve skutečném životě to vypadá trochu jinak. Ale pokud vám to udělá radost..." Sundala přilbu a roztřásla hřívu blond vlasů. Sandy a Paul vyprskli smíchem.
Drew se otočil a všiml si, že také Nick potlačuje smích. "Co je s tebou?" špitl mu po straně.
"To je senzace," vydechl Nick. "Je mi úplně jedno, čím je její táta, ale ona je podle mě senzační." Vrátili se do místnosti pro osádky a začali sestavovat plán výcviku na příští den. Drew si všiml, jak se piloti ostatních vrtulníků Michelle podřizuji. Zřejmě na ni měli stejný názor jako Nickův kamarád.
Když později odpoledne přerušili práci a zašli do baru, aby si dali sklenku na přivítanou, zjistili, že je tam skoro celá jednadvacátá eskadra. Na základně už byla i šestadvacátá, která se před nedávnem vrátila z cvičení NATO Red Flag v Nevadské poušti, všichni její příslušníci opálení a plní fantastických historek z Las Vegas. Rivalita obou eskader byla známa a barem létaly šprýmy a vzájemné popichováni.
Drew z protějšího konce místnosti obdivně pozoroval, s jakou suverenitou si Michelle drží od těla houf nových ctitelů, kteří dělali všechno možné, aby se vloudili do její přízně. Odolávala jim s takovou eleganci, že žádného neurazila a navíc nikomu nevzala naději definitivně.
Odmítla pouze jednoho obhroublého kapitána, po dvou týdnech v Nevadě nafoukaného až hrůza a navíc opilého, čímž velice urazila jeho mužskou ješitnost.
"Vy tu ste jen proto, že váš tatínek je vicemaršál." Vystrčil proti ní bradu a jeho brunátná tvář se k ní agresivně přiblížila. "Nebejt jeho, nikdo by vás do vzduchu nepustil. Tohle není práce pro ženský." "Vidím, že Jurský park není jediné místo, kde může člověk ještě i teď potkat dinosaura," zabručel Drew směrem k Nickovi.
Ten přikývl. "Řekl bych ale, že tenhle druh je zralý na vyhynutí. " Všichni, kteří kapitánův výpad zaslechli, zmlkli a čekali, jak Michelle odpoví.
Chvíli nereagovala, zatímco kapitán se před ní vyzývavě pohupoval, rudý ve tváři ani ne tak po pivu jako rozpaky, že se k němu upírají oči všech kolem.
„Je mi lito," řekla pak tichým hlasem. "Obávám se, že o pilotování tempestů toho moc nevím. Je to asi velký rozdíl proti pumám, že?" Podezíravě si ji změřil a postoupil k ní ještě o krok blíž. "Asi jako když srovnáte závodní ferrari s tříkolkou." "To jste se určitě musel podívat do spousty zajímavých zemí." Nafoukl hrud' a zíral na ni, jako by ho omámil jas jejích jasně modrých oči. "Lítal jsem na Aljašce, v Itálii, v Dánsku, na Kypru a ted' na Red Flagu v Nevadě." "To zní fantasticky," řekla Michelle nezvučným hlasem. „Ale pochybuji, že vaše dojmy mohou překonat skutečnost. Já jsem asi nezažila tolik vzrušení jako vy, ale zato jsem se ocitla ve skutečném boji - v Irsku a v Iráku. Byla jsem svědkem sestřelení vrtulníku, v jehož troskách zahynuli moji kamarádi. Viděla jsem, jak naše vojenská hlídka narazila na bombu nastraženou příslušníky IRA. V hlídce byli mladíci přibližně vašeho věku. Všechny to zabilo... roztrhalo je to tak, že jejich těla už nedal nikdo dohromady. .
Také jsem létala ve válce v Zálivu jako CASEVAC1/. Jednou jsem tam zachraňovala posádku tempestu, která se musela katapultovat nad iráckou pouští. Jenže na rozdíl od nich jsem vždycky musela doletět tam i zpět. Možná se mi poštěstí potkat se jednoho dne za podobných okolností i s vámi. Do té doby mě ale budete muset omluvit, protože odcházím se svými přáteli na večeři. "
Bar se otřásl výbuchem smíchu a pilot rudý jako řepa se stáhl do nejzazšího kouta.
Když skončil varietní program, obrátil se Nick na Drewa.
"Neříkej, že se ti teď chce do tvého prázdného bytu. Víš co, pojď se mnou a povečeříme u nás." Drew hleděl za odcházející Michelle. "Promiň, co jsi říkal?" Nick se zasmál. "Říkal jsem, že jsem ještě neviděl, aby někdo vypadal tak senzačně v letecké kombinéze. Tak půjdeš k nám na večeři, nebo ne?" Chvíli čekal. "Hej, Drewe... slyšíš mě vůbec? Už je konec." "Cože? Jo, promiň. Samozřejmě že jdu s tebou."
Sotva otevřeli dveře kuchyně, vrhla se na ně lavina dětí. Drew vzal jedno po druhém do náruče a nakonec políbil také Nickovu ženu. "Dobrý večer, Sally. Jak to děláš, že vypadáš pořád tak kouzelně." Sehnul se a nad hlavou mu prolétl kousek topinky. "Drewe, ty jsi šprýmař. Pokud se ti teď večer zdám kouzelná, pak nevím, co bys říkal, kdybych byla svěží a odpočinutá. Jsem udřená jako pradlena a navíc strhaná od toho ustavičného kojení." Drew se na ni znovu zadíval. Sally bylo kolem pětatřiceti, ale i po čtyřech dětech by jí každý hádal mnohem méně. Měla husté tmavé vlasy po ramena a její oči byly plné humoru a dobré nálady.
"Máš pravdu," přisvědčil. "Teď to vidím. Ale kdyby sis nechala vyhladit vrásky, nikdo by ti těch padesát neřekl." "No tohle... to ti jednou spočítám," slibovala. "Ale teď bys mohl být tak hodný a podržet mi tuhle princeznu." Podala mu dvouměsíční holčičku.
„Ani za nic," ucukl Drew v předstírané hrůze. "Může být podělaná. " Sedl si a díval se, jak se Nick snaží zahnat děti do postýlek se slibem, že jim přečte pohádku.
"Dej si něco k pití, Drewe," zavolal Nick přes rameno, když stoupal po schodech nahoru. „A pověz Sally o své nové přítelkyni. " Drew slyšel, jak se Nick směje a pobízí děti, aby se neloudaly.
Sáhl po láhvi chardonnay, vytáhl zátku a podal Sally sklenku.
Všiml si, že se na něho tázavě dívá. "Tak ty máš novou přítelkyni? To sis pěkně pospíšil." "Nick přehání. Chtěl říct, že k

nám přiletěly vrtulníky. Pumy z třiatřicáté eskadry." „A proč mluvil o nějaké přítelkyni?" nechápala Sally.
"Jednu pumu pilotuje ženská." „Aha. A pěkná?" "Pěkná. " Sally se rozesmála. "Mezi chladnokrevným pilotem Hunkem Mastersem a blonďatou Sharon Cleavagovou vzplála od první chvíle láska až za hrob. Jak se však stupňovalo mezinárodní napětí, nemysleli oba na nic jiného než na hrozící válku..." Drew se pokusil o nevyzpytatelný úsměv.
"Kdybys trochu šetřila tužkou na oči, byla bys k nerozeznání od Barbary Cartlandové. " Sally se zakuckala. "Ty už nevíš, co si vymyslet," řekla. "Koncem týdne bude mrkat jako panenka a bušit pěstičkami do tvé mužné hrudi - myslím ta pilotka." „Asi bych měl počkat, až se v mé posteli srovná důlek, který tam vyležela Josie." Sally se napila. Na chvíli se rozhostilo rozpačité ticho. "Nick mi říkal. Je mi to lito." Přikývl, ale dál zíral do své sklenky. „A jak... k tomu došlo?" Vlídně se na něho usmála. "Jako tvoje druhá matka to mám právo vědět." Pokrčil rameny. "Myslím, že pro nás oba to bylo to nejlepší, co se mohlo stát. I když... kdyby se věci vyvinuly maličko jinak, mohli jsme spolu být docela šťastni. Zní to divně, že?" Zavrtěla hlavou a pohlédla ke schodišti. „1 v nejlepším vztahu člověka občas napadne, co kdyby..." Na okamžik zachytila jeho pohled, ale pak pokračovala. "Někdy je dobré protrpět si bolest rozchodu. člověk si uvědomí chyby, které udělal, a v příštím vztahu se jich snaží vyvarovat. Jistě, pro toho druhého to není kdovíjaká útěcha vědět, že ti pomohl utužit vztah s někým jiným." "To doufám nemluvíš o sobě a o Nickovi?" "Ne, to ne. Dnes jsme spolu velice šťastni, ale i my jsme si prožili období, kdy jsme oba měli chuť prásknout dveřmi."
Rozpačitě se usmála. "Čím to, že ze mě vždycky vytáhneš, co chceš, a o sobě mi neřekneš vůbec nic?" "Přirozený talent a léta pečlivého tréninku." "Myslím to vážně," řekla.
„Ani nevím. Možná tím, že na tvé otázky neznám odpovědi." Pozdvihla obočí. "Nebo se jich bojíš?" "No comment," řekl a natáhl se pro láhev.
"Takže co dál?" "Ještě jedno chardonnay. Promiň. Teď se zase chvíli soustředím na létání. Na prvním místě bude kariéra." "To je tedy úžasná změna," komentovala suše. "Tím své problémy opravdu vyřešíš." Drew na ni vyplázl jazyk a znovu si dolil sklenku.
"Věř mi, Drewe. Nemůžeš své city pořád potlačovat. Je mi jasné, že v tuto chvíli považuješ létání za nejlepší věc na světě, ale prosím tě nezaměňuj Royal Air Force za svůj osobní život.
Jednou poznáš, jak jsou tyhle věci důležité." Chtěl něco namítnout, ale ona ho zarazila. "Vzpomínám si, jak byl Nick poprvé odvelen k eskadře tempestů v Leucharsu. Byl tam jeden pilot, který se ti dost podobal. Měl půvabnou manželku, ale jemu zřejmě víc záleželo na kariéře než na ní. Alespoň ona to tak musela cítit, protože ho nakonec opustila. Občas ho vídávám a mohu ti říct, že je na něho žalostný pohled. Zřejmě si to nikdy otevřeně nepřiznal, ale jsem přesvědčená, že někde uvnitř svého nitra si uvědomuje, že si zničil život. Asi víš, o kom mluvím." Drew zavrtěl hlavou.
„Měl bys to vědět, vždyť ho znáš lépe než já." Drew na ni hleděl prázdným pohledem.
"O Bertu Russellovi." "Poslyš, Sally, to mě chceš vážně srovnávat s tím samolibým náfukou?" "Ty nevíš, jaký byl Russell dříve. Tenkrát před deseti lety ještě nebyl tou žalostnou figurkou jako dnes." Viděla, že chce opět něco namítnout, a gestem ho zarazila.
"Musím ti říct, že s ním máš hodně společného. Proboha, Drewe, dělej něco, abys za deset let nevypadal jako on; abys nežil jen pro eskadru a nevracel se každý večer do prázdného bytu."
Chvíli na něho hleděla a pak řekla: "Dobře, už jsem skončila.
Obraťme list. Tak co je s tou pilotkou?" Pokrčil rameny. "Co by s ní bylo? Dnes jsem ji viděl poprvé v životě. Ostatně teď už kolem ní krouží nejméně pět set chlapů, kteří se předhánějí, aby se jí dostali na kůži. Odhaduju, že já jsem v pořadí tak na čtyřstém devadesátém devátém místě. Díky, o tohle nemám zájem." "To je dobře," ozval se Nick, který právě scházel dolů. "Mám pro tebe něco důležitějšího. Děti chtějí pohádku od strýčka Drewa. " Drew se se zjevnou nechutí zvedl, ale když se po deseti minutách nahoře objevila Sally, aby ho vysvobodila, sám smlouval ještě pět minut. Rezolutně zavrtěla hlavou. „Ne, večeře je už na stole." Nick si při jídle všiml, že Sally je jakoby duchem nepřítomná.
"Co je s tebou," zeptal se nakonec.
Rychle se vzpamatovala a omluvně se usmála. "Promiň, jen jsem o něčem přemýšlela." Zaváhala a pak náhle řekla: "Co se to poslední dobou děje s těmi vašimi letadly?" Nastalo tíživé ticho, ale pak jí Nick položil ruku na rameno.
"Řeknu ti to krátce a jasně. Není dost lidí, chybí náhradní díly a úkoly jsou pořád náročnější. My jedeme na doraz a totéž platí o letadlech." „A přitom všem se můžeme znovu těšit na Bosnu," dodal Drew. Když však viděl, jak se Sally zachvěla, litoval, že raději nebyl zticp.a.
"Moc bych si přála, abyste tam nemuseli." Nickji objal. "Třeba to tak dopadne." "Dobře víš, že tam budete muset jít."
"Podívej, miláčku, i kdybychom tam nakonec šli, bude to jen další vyběhaná maršruta. Bude nám hrozit jediné - abychom neumřeli nudou." Sally jeho ruku zlostně setřásla. "Takhle se mnou nemluv, Nicku. Víš moc dobře, že plácáš nesmysly. Minule jste také prováděli jen hlídkové lety, a přesto Srbové pár letadel sestřelili, tak mi nelži, že tam budete umírat nudou." Drew rozpačitě otáčel vinnou sklenkou a upíral pohled na její stopku.
"Co je s tebou, Sally? Jako bys to ani nebyla ty?" řekl Nick klidně.
"Nevím. Možná jsem nervózní po těch nedávných nehodách. " Nickji znovu objal kolem ramen. "Létám v tryskáčích už dvanáct let a pořád jsem celý." Přikývla, ale stále se dívala, jako by se jí každou chvilku měly spustit slzy z očí. "Vím. Možná mě to bere proto, že létáš tak dlouho. Anebo je to kvůli Jeffu Faradayovi. Pořád se nemohu zbavit představy, jak otvírám s dětmi dveře a na prahu stojí nějaký major nebo velitel perutě. Jeho žena musela okamžitě vědět, co jí přicházejí říct." Pohlédla přes stůl na Drewa. Chtěl uhnout pohledem, ale ona mu to nedovolila. „Drewe, jestli se Nickovi něco stane, přijdeš mi to říct ty. Nechci se to dovědět od nějaké škrobené šarže." "Co by se mu mělo -" začal Drew.
"Říkám kdyby-" „Heleď, Sally," nasadil bezstarostný tón, aby trochu odlehčil náladu, "pokud se něco stane Nickovi, stane se to nejspíš i mně.

Létáme ve stejném letadle." "Přesto mi to slib." Drew marně hledal pomoc u Nicka. Nakonec přikývl. "Dobře. Slibuju ti to." Trochu nesvůj dopil víno a pohlédl na hodinky. "Nejvyšší čas, abych se odporoučel. Díky za večeři." V stal, obešel stůl a políbil Sally na čelo. "Přestaň se ~bytečně znepokojovat. Nikdo z nás nemá chuť strkat hlavu do nebezpečí kvůli nějakým huculům v Sosně." Vděčně se na něho usmála. "Já vím, ale přesto ti děkuju." "Můžeš tu zůstat na noc, jestli chceš," řekl Nick. "Za pár hodin se pro mě budeš stavovat... stejně prakticky žiješ u nás." Drew se zašklebil. „Díky, jenže já se potřebuju alespoň jednou za den objevit doma, abych hnul žlučí sousedům. Navíc mi už tvoje děti pomalu začínají říkat taťko."
Tentokrát se Drewovi podařilo vstát včas, a když se zastavil pro Nicka, zastihl ho ještě při snídani.
"Ty se tam dnes nějak hrneš," poznamenal Nick, jakmile se
s topinkou v ruce usadil v autě. „A co se to od tebe line? Voda po holení?" „Asi. " "Fajn," zasmál se Nick. "Třeba mě to pomůže vzpružit. Leze na mě chřipka. Myslím, že bys uděla lípy, kdyby sis dnes vzal jiného navigátora. Cítím se tak akorát na postel." "Co Sally? Už ji to přešlo?" "Už je to dobré," odpověděl Nick stroze. "To víš, syndrom nemoci zvané žena letce." Drew přikývl. "Bohužel na tu neexistuje žádná léčba." Sotva dorazili na základnu, zmizel Nick v místnosti pro osádky, aby zapil tabletku proti chřipce. Drew se cestou na pravidelnou ranní instruktáž zastavil na chodbě, aby si na nástěnce přečetl nové oznámení. V tom kolem něho přešla Michelle, otočila se a pokrčila nos. "Calvin Klein?" Zavrtěl hlavou. "Pot a letecký benzín." Zasmála se. "No dobře, ať je po vašem." Pohlédla na hodinky.
"Sedm hodin - nesmím zmeškat instruktáž." Drew ji následoval do instruktážní místnosti a sedl si na volnou židli vedle Mika Hartleye známého pod přezdívkou Smíšek - Mike s ním měl dnes letět místo Nicka jako navigátor. Byl to vysoký čahoun z jihozápadní Anglie a jeho přezdívka byla míněna ironicky - Drew si nevzpomínal, že by ho někdy viděl třeba se jen usmát.
Na pódium vystoupila Michelle. "Dobré ráno, pánové. Informace o počasí: teď je jasno, místy oblačno, vane západní vítr o rychlosti patnácti uzlů, v poryvech až pětadvaceti. Očekává se, že během dne bude ještě sílit. Stejně tak meteorologové předpovídají déšť a pozvolný sestup vrstvy oblačnosti na osm set stop. Zatím se zdá, že bychom měli stihnout všechno, co je naplánované, ale pokud by se počasí prudce zhoršilo, okamžitě to zabalíme a vrátíme se. Ted' k vlastní náplni cvičení. Utkáme se v boji jeden proti jednomu: my se budeme snažit uniknout, vy nás budete pronásledovat. Naše pumy budou simulovat přísun materiálu pro vojska prvního sledu. Frontovou linií bude střelnice Warcop vEden Valley a vaší domovskou základnou Penrith. Naším úkolem bude dostat se z Penrithu do Warcopu - vaším zastavit nás.
Těm, kteří se ještě nikdy neutkali s vrtulníky, mohu dát pár užitečných rad. Jsme schopni letět pouze sto uzlů, takže pro vás nebude problém, abyste nás chytili, ale neztrácejte čas tím, že se budete snažit dostat se na šest hodin , protože u nás nic takového neplatí. Dokážeme se otočit na pětníku, takže ve chvíli, kdy si budete myslet, že už jste v palebné pozici, bude najednou místo šesti hodin dvanáct. Znáte to, když se člověk dobře baví, ubíhá čas velice rychle." Její vtip ocenili všichni salvou smíchu.
"Další, co vy neumíte a nám nedělá žádné problémy, je, že dokážeme prudce ve vzduchu zastavit, takže pokud si nebudete dávat pozor, přeletíte nás, než stačíte mrknout. Z velkého rozdílu v rychlostech vyplývá, že při každém střetu máte jen jednu příležitost k útoku. Než dokončíte obrat, abyste na nás nalétli podruhé, můžeme být o šest nebo sedm mil dál a už se vám třeba nepodaří nás objevit." Odmlčela se a usmála se na ně. "To je asi všechno, co jsem vám chtěla říct. Ostatní poznáte sami. Takže se uvidíme ve vzduchu." .
Drew odstartoval. Mike Hartley nebyl tak zkušený jako Nick a Drew mu musel dopřát dost času, aby nahrál informace o letu do palubního počítače. "Hlavně nezapomeň na základní věci, Miku. Musíš mít přehled o situaci, abys mi mohl říct, kam nejlépe uhnout. A taky si hlídej vývoj počasí. Budeš mi radit, jak se rozhodnout, pokud se začne měnit." Zaujali postavení bojové vzdušné hlídky vysoko nad vojenskou střelnicí v Eden Valley a čekali na výzvu k akci. Pod nimi se táhla krajina těžce poznamenaná výbuchy dělostřeleckých granátů. Náhle v rádiu zapraskalo a ozval se Michellin hlas. "Jsme nad Penrithem a letíme směrem k jihu." „Rozumím," potvrdil Drew. "Dobře, Miku, víme, kam letí, pojďme na to." Navedl letoun do ostrého obratu, aby se dostal na severozápadní kurs, a s použitím forsáže zakrátko vyhnal rychlost na pět set uzlů. Ani to, že ho síla přetížení tvrdě přišpendlila do sedačky, mu nezabránilo spokojeně se rozhlédnout kolem sebe.
Oblaka plující pod ním vrhala na krajinu ostrůvky hlubokého
stínu. Svěží zelení luk v údolí se klikatila řeka připomínající třpytivou stuhu.
Políčka, která se táhla od řeky do kamenitých úbočí kopců, postupně měnila barvu od nejrůznějších odstínů zeleně k pusté hnědi a sluncem vybělené šedi vřesovišť a mokřin zasahujících daleko na sever.
"Den jako stvořený pro létání." Drew se nemohl nabažit pocitu volnosti a doslova si na obloze s letounem pohrával. Zato Mike, který se na zadním sedadle úporně snažil neztratit z očí obrazovku radaru, nebyl Drewovými hrátkami s kniplem vůbec nadšen. "Podívej se na tu krásu, Miku," vykřikl v jednom okamžiku Drew. "To je jiné kafe než sedět dole a nehnout se z kanceláře." "Já na tu tvou krásu nemám čas," ozvalo se zezadu. „A kromě toho, v kanceláři nedostaneš leteckou nemoc." Drew mrkl do zpětného zrcátka - Mike hleděl upřeně na obrazovku a s nejvyšším úsilím nastavoval radar.
"Musíš zvednout hlavu a občas se podívat ven. Co nám bude platné, že připravíš perfektní situaci pro útok, když se srazíme s nějakým zatoulaným letadlem, kterého si ani jeden z nás nevšimne. A pohled ven ti taky pomůže zahnat leteckou nemoc." Mike krátce vyhlédl z kokpitu, ale pak se vrátil ke své obrazovce.
"Ještě tam nic nemáš?" zeptal se Drew.
„zatím ne... pořád nic... Ted'! Už je mám. Kontakt jižně od Penrithu, kurs jedna-čtyři-nula, rychlost asi sto uzlů." "Okay, dobrá práce." "Ale s počasím to nevypadá nijak skvěle," dodal Mikťi, když znovu vyhlédl ven. "Vítr sílí a zatahuje se." Drew pohlédl k severu a na horizontu uviděl shluk těžkých šedočerných mračen - předvoj blížící se bouře. "Myslím, že

to stihneme. Nezaměřuj je radarem - nebudeme je na sebe upozorňovat. Spustíme se k nim po spirále zezadu, uvidíme, jak jsou ostražití. " S každou mílí, o kterou se helikoptéře přiblížili, Mikova sebedůvěra rostla. "Cíl nalevo čtyřicet stupňů, vzdálenost patnáct mil... deset mil. Jdi o deset stupňů doleva. Ano, tak... Šest mil. "
"Okay, vidím nepřátelský objekt," zvolal Drew o pár vteřin později. „Asi tři míle vpředu. Zvednu to trochu výš." Přitáhl knipl a vzápětí uviděl vrtulník pod sebou, jak přelétává nízko nad zelenými plochami v okolí Appleby.
"Pujdu po levém křídle dolu," ohlásil Drew. "Vedeš ho, Miku?" "Jo, mám ho." "Tak jdeme do toho." Drew sevřel pevně knipl, jako by chtěl ještě víc splynout se strojem, a začal spirálovitě klesat dolů. Jeho anti-G oblek se při čtyřnásobném přetížení nafoukl a stiskl mu stehna. Tempest se spouštěl k vrtulníku jako jestřáb vrhající se na svou kořist. Ručka výškoměru klesala tak rychle, že Mike sotva stačil odečítat údaj, který právě ukazovala. Protože mu přetížení tisklo masku na jednu stranu tváře, začínalo mu být čím dál méně rozumět.
"Třicet tisíc... dvacet pět tisíc... dvacet tisíc... patnáct tisíc...
deset tisíc..." vyrážel ze sebe Mike a funěl námahou, jak se snažil otočit hlavu, aby neztratil vrtulník z dohledu. Přetížení zvýšilo váhu jeho dvoukilogramové přilby nejméně na čtyřnásobek.
Bylo zřejmé, že je Michelle spatřila. Drew viděl, že svůj stroj strhla ostře doleva, zvýšila rychlost a hnala se nízko nad terénem směrem k příkrému svahu lemuj ícímu jednu stranu údolí.
"Okay," zamumlal Drew. "Teď ukaž, co umíš. Tři míle, dobrá pozice. Zkouší to doleva." Prudce pohnul kniplem ve snaze neztratit kličkující vrtulník z palebné pozice.
Po těle mu stékaly čůrky potu. Za ním se ozývaly namáhavé vzdechy - Mikova hlava se kývala ze strany na stranu podle toho, jak letoun měnil směr.
"Odpalovací tlačítko aktivní! Mám..." Drew zaklel. Obraz cíle na stínítku průhledového displeje se totiž neustále ztrácel a unikal mimo vlasový kříž kvůli Michellinu manévrování, ale také vlivem turbulencí vlhkého vzduchu stoupajícího ze dna údolí.
Cíl se opět z displeje ztratil, ale po chvíli, když se Drewovi podařil odhad, kam asi Michelle uhne, se znovu objevil.
"Mám ho, mám ho... Pa!!" Po Mikově triumfálním výkřiku stiskl Drew tlačítko na vrcholu kniplu a vyhnal tempest do strmého výstupu.
Ticho náhle proťal ostrý zvuk alarmu a vzápětí se zbláznila varovná světla. Drew strnul hrůzou. Tryskový letoun řízený nejmodernější elektronikou se ve vteřině změnil ve dvacet tun mrtvé váhy a jeho let přešel do neřízeného pádu.
"Co se, ksakru, děje?" vykřikl zezadu Mike. Jeho předchozí sebedůvěra mizela stejně rychle jako výpary unikající z konců křídel. Letoun se řítil k zemi rychlostí patnácti tisíc stop za minutu - nepatrné zelené plošky pod nimi rychle rostly v louky a tmavé tečky v domy.
"Skoro vůbec nereaguje na knipl. Připrav se na katapultáž," řekl Drew klidně a odměřeně, srdce mu však divoce bušilo a v ústech mu vyschlo strachem.
Několikrát se marně pokusil dostat letoun pod kontrolu, ale kopce v okolí vesničky se dál hrozivě řítily proti nim.
"Tak co je? Na co čekáme?" vykřikl Mike.
"Vydrž! Musím to dostat mimo vesnici." Stále zápasil s kniplem. Zdálo se mu, jako by míchal tuhnoucí beton kávovou lžičkou, ale přece jen se mu podařilo odklonit letoun o pár stupňu stranou.
"Proboha dělej, Drewe! Není čas!" "Ještě pár vteřin..." "Ne! Já to už odbouchnu!" vykřikl Mike. Z kokpitu neviděl nic než zelenou hradbu lesu. Sáhl dopředu pod sedačku a vší silou trhl za žlutočernou odpalovací rukojeť.
Drew ucítil, jak se kolem jeho rukou a nohou stáhly upoutávací pásy a vzápětí exploze třaskavé šňůry roztrhla překryt kokpitu.
Než si stačil uvědomit, že jím zmítá prudký vzduchový vír, zapálily vystřelovací raketové motory. Zdálo se mu, že ho někdo chytil za límec a vyhodil do výšky jako hadrového panáka. Nejasně si uvědomoval, že se ve vzduchu znovu a znovu otáčí, ale nic neviděl, protože přetížení třiceti G ho téměř oslepilo.
Náhle zaslechl obrovskou explozi a kdesi dole se vyvalila ohnivá koule - tempest se roztříštil o zem sotva dvě stě yardu za hranicí vesnice. Drew se pořád ještě otáčel ve vzduchu, když se konečně ozval zvuk připomínající ránu z pistole a nad ním se otevřel stabilizační padák.
Zmítání a přetáčení se pomalu zastavilo. Cítil, že padá dolu.
Další ostré prásknutí ohlásilo, že se otevřel hlavní padák. Cosi jím prudce trhlo a vyhodilo ho nahoru, jako tělo na šibenici. Pak nastalo ticho rušené pouze hvízdáním větru v šňůrách padáku.
Od okamžiku, kdy Mike trhl odpalovací rukojetí, uplynulo jeden a půl vteřiny. Drew cítil, že se mu zvedá žaludek. V mysli mu prudce ubíhal sled toho, co se právě událo.
Země se rychle blížila. Nafoukl záchrannou vestu, aby si chránil krk před nárazem, a uvolnil nouzový balíček těžký čtyřicet liber.
Narazil tvrdě na zem. Padák ho chvíli táhl souběžně se silnicí vedoucí do vesnice. Uvědomil si, že je vlečen rychleji než auto, které po ní právě projíždělo. Vzápětí auto prudce zabrzdilo a řidič zděšeně zíral na padák a na plameny šlehající k obloze z roztříštěného letounu.
Drew zoufale škubal za uvolňující popruh. Cítil, že žár šířící se z místa dopadu letounu dosahuje až k němu, ale ovládl se a paniku, která se ho už už zmocňovala, potlačil. Konečně se mu podařilo padák uvolnit a ten vzápětí zmizel kamsi pryč stržený větrem. Drew chvíli ležel a těžce dýchal, pak se namáhavě zvedl a klopýtal pryč z dosahu žáru plamenů. Když se zastavil, začal se opatrně prohlížet. Byl sice zle potlučený, ale naštěstí neměl nic zlomeného. .
Několik set yardů od něho ležel bez hnutí Mike. Drew k němu doběhl. Mike sténal bolestí a ukazoval na nohu - z roztržené nohavice anti-G obleku trčel pahýl zlomené kosti.
„zůstaň klidně ležet. Za chvíli tu bude pomoc." Drew se snažil, aby působil bezstarostně, ale když se sehnul a prohlédl Mikovu ránu, málem se ho začala znovu zmocňovat panika. Na trávu stříkala jasně červená tepenná krev. Přinutil se ke

klidu a pomalu zhluboka dýchal. Zaklonil hlavu a pohlédl na oblohu. Přes blízké kopce se rychle blížila bouřková fronta a vrchol hory Cross F~ll již halily mraky. Za chvíli začaly mizet z dohledu i nižší vrchy a krátce nato se spustil déšť. Polohový radiomaják v jeho záchranné vestě již vysílal. Znovu poklekl nad Mikem, vytáhl ze soupravy první pomoci obvaz a pevně ho při tiskl na ránu. Potom na Mikovu nohu nasadil improvizované škrtidlo z upínacího popruhu a utáhl ho tak, že po chvíli krev vytékala jen tenkým praménkem. Mike sténal bolestí, protože zlomené kosti se třely jedna o druhou.
"Vy zatracení šílenci!" I Drew zvedl hlavu. Od vesnické školy k nim přes pole běžel
muž. Na dětském hřišti za ním stály děti a s vykulenýma očima zíraly na hořící letoun.
"Už čtyři roky upozorňuju, co se tu děje," křičel bez dechu muž. Jeho tvář byla rudá vztekem. "Vy zatracení kovbojové! Denně tu létáte a děláte si z naší školy terč. Co si, ksakru, myslíte? Jen náhodou jste nepozabíjeli všechny naše děti. Dobrých pět minut jsem pozoroval, co tam nahoře vyvádíte. Hrajete si jako malí kluci. Však počkejte, já se už postarám, aby vám to přišlo draho." Drew se dál zabýval Mikovým zraněním a neměl sebemenší chuť diskutovat o létání v nízkých výškách. "To si opravdu myslíte, že jsme tak padlí na hlavu a riskujeme naše a nedej bože i vaše životy jen tak pro legraci? Vůbec nevíte, o čem mluvíte.
Copak nevidíte, že můj kolega je těžce zraněný a potřebuje okamžitě lékaře? Jestli jste nepřišel proto, abyste mi pomohl, koukejte zmizet. Zbytečně se vydáváte v nebezpečí." „A myslel jste na to, v jaké nebezpečí jste vydali tam ty děti?" začal znovu učitel, ale vzápětí ztichl a zbledl jako stěna. Teprve teď uviděl Mikovu nohu zbrocenou krví.
Drew si ho dál nevšímal. Náhle zaslechl zvuk vrtulníku. Otočil se a pomocí radiomajáku ho začal na tísňové frekvenci přivolávat.
"Poslyšte," vydechl Mike přes zuby zaťaté bolestí. "Kdyby neriskoval svůj život a neodklonil letadlo stranou, mohlo opravdu spadnout na vaši školu. Naléhal jsem na něho, že se musíme katapultovat, ale on to protahoval na nejzazší mez, až si byl jistý, že letadlo mine vesnici. Neohrožoval vaše děti, naopak, zachránil jim život." „Ale kdybyste nelétali, v žádném nebezpečí by..." Jeho další slova zanikla v hluku rotorů přilétající pumy.
"Mayday! Mayday! Mayday! Deset mil severozápadně od Appleby se zřítil tempest," vysílala Michelle na tísňové frekvenci. Její stroj se blížil k místu neštěstí. Drew hodil za hlavu obvyklé procedury rádiové komunikace a místo toho, aby se ohlásil svým volacím znakem, přímo spustil: "Michelle, tady je Drew.
Slyšíte mě?" "Díky bohu, že se ozýváte. Měli jsme strach, že jste zůstali v letadle. Jak to u vás vypadá?"
Drew odtrhl pohled od Mikovy rány, z níž stále prosakovala krev. "Máme trochu potíže s jedním místním člověkem, ale to se urovná. Mike má těžce zraněnou nohu. Otevřená zlomenina, hodně krvácí. Zatím se mi to podařilo zastavit, ale potřebuje co nejrychleji lékařskou pomoc." "Už jsme volali záchrannou jednotku. Měli by tu být během půl hodiny," odpověděla Michelle.
"Nevím, jestli můžeme čekat tak dlouho. Mike ztratil spoustu krve. " Michelle se rozhlédla. Její stroj se zmítal ve vzduchových turbulencích stoupajících z okolních svahů. Sandy, druhý pilot jejího stroje, okamžitě poznal, o čem uvažuje, a varoval ji. "Buď opatrná, Michelle. Vítr sílí, nebylo by dobré, kdybychom tu uvízli. " Přidal se i Paul: "Už nemáme moc paliva, Michelle - tak na patnáct minut letu a počasí se zhoršuje. Nech to na záchrannou jednotku." Drew hleděl na Mikovu mrtvolně bledou tvář a při čekání na odpověď si nervózně hryzal ret.
"K čertu s tím!" vyhrkla náhle Michelle. "Přece je tam nenecháme. Okay, Drewe, letíme k vám." „Michelle, palivo..." začal Paul, ale ona jeho protesty rázně umlčela.
„zvládneme to, Paule." Drewa na okamžik zaplavila vlna úlevy, když však pohlédl k obloze a uviděl hradbu rychle se blížících bouřkových mraků, jeho obavy znovu vzrostly.
Michelle bojovala s nárazy větru a s deštěm, který podstatně snižoval viditelnost, a vedla svůj stroj k přistání. Vzápětí poté, co se vrtulník dotkl země, vyskočil Paul a rozběhl se k zraněnému s nosítky. I když se snažili zvednout Mika šetrně, vykřikl bolestí a upadl do bezvědomí.
Za dvě minuty byli na palubě vrtulníku. Drew se vtěsnal do úzkého prostoru mezi nosítky a stěnou kabiny.
Michelle zapnula vysílačku a na tísňové frekvenci ohlásila:
"Volám londýnské ústředí. Hlásím, že odlétám z místa pádu tempestu. Na palubě mám oba členy 'posádky, kteří neštěstí přežili.
Jeden z nich je vážně zraněn. Uvědomte všeobecnou nemocnici
v Newcastlu, že tam s nimi letíme. Vím, že Carlisle je blíž, ale v té oblasti je příliš špatné počasí a my nemáme dostatek paliva, abychom letěli proti čelnímu větru." Spojila se rovněž se střediskem řízení letového provozu a požádala o přednostní uvolnění letové trasy. Pak už jen duněli k severovýchodu přes hřeben Penninského masívu a dál nad západními předměstími Newcastlu. Paul a Drew pečovali o Mikovo zranění, jak jen mohli, a uklidňovali ho, ale bylo zřejmé, že je stěží vnímá. Kalužkrve pod jeho nohou se neustále zvětšovala.
Všichni také s rostoucí úzkostí sledovali varovnou signalizaci o kritickém stavu paliva.
Konečně se před nimi objevila nemocnice a mohli si vydechnout úlevou. Michelle dosedla na přistávací plochu pro vrtulníky na střeše a vypnula motory.
Mika vynesli ven dříve, než se stačil zastavit hlavní rotor. Lékaři mu hned na místě zavedli infuzi a pak ho spěšně odvezli na operační sál.
"Díky, půjdu sám," odmítl Drew, když ho vybídli, aby se položil na druhý nemocniční vozík.
"Pane, tady poroučíme my," řekl mu sanitář.
Drew si ho změřil pohledem, ale pak raději poslechl. Než ho odvezli, obrátil se k Michelle. "Díky. Zůstáváme dlužníky. Doufám, že to spraví pár lahvinek." "Na to zapomeňte," usmála se. "Ledaže by v těch lahvinkách bylo alespoň pár galonů leteckého benzínu." Ukázala na vrtulník.
"Bez něho se tahle věc nevznese, ani kdyby ji prosil." "Benzín nemám, všechen mi vyhořel," řekl Drew, "ale nějakou tu

lahvinku pro vás mi nevymluvíte. Vlastně pro všechny," dodal nepřesvědčivě - teprve ted' si vzpomněl na Sandyho a Paula.
Ještě ve dveřích se za ní ohlédl.
Sotva druhý den otevřel oči, uviděl zářivý úsměv ošetřující sestry. "Dobré ráno, pane Millere. Podívejte, zdá se, že jste se stal hrdinou. " Ukázala mu noviny. Na první stránce se skvěl velký titulek
HRDINNÝ LETEC RISKOVAL ŽIVOT, ABY ZACHRÁNIL ŠKOLU.
"Poslouchejte." Začala přecházet sem a tam u noh lůžka a citovala mu z článku. "Svědek, který byl na místě neštěstí pár vteřin po přistání zraněného pilota, viděl na vlastní oči, jak se letadlo zřítilo sotva několik desítek yardů od vesnické základní školy. O kus dál se svíjel bolestí navigátor Mike Hartley - ten si po dopadu na zem přivodil těžkou otevřenou zlomeninu nohy.
Mike Hartley podle očitého svědka doslova prohlásil, že nebýt hrdinství pilota Drewa Millera, letoun by dopadl přímo na školu. " "To jsou jen takové žvásty," zavrčel Drew, ale sestra pokračovala.
"Bylo zahájeno vyšetřování příčiny neštěstí a vyšetřovací komisi se již podařilo nalézt černou skříňku. Velitel perutě Bert Russell, který je přímým nadřízeným Drewa Millera na základně RAF ve Finningtonu, dodává: ‚Nechci se jakkoliv vyjadřovat k vlastnímu incidentu, pouze prohlašuji, že jsme hrdi na posádku, která s nasazením vlastních životů dosáhla toho, aby letoun dopadl mimo obydlenou oblast. Očekávám však, že podobně by se zachovali i ostatní moji muži.'" I "Russell nemá ponětí, co by mohl očekávat od svých mužů." Sestra na jeho poznámku nereagovala a pokračovala v čtení.
"Rozzlobený učitel místní školy Andrew Morris, který byl svědkem pádu letadla, nám ale řekl: ‚Oceňuji pilotovo hrdinství, přesto však nemohu změnit svůj původní negativní postoj k celé záležitosti. Už mnoho let varujeme před nebezpečím, které nám hrozí z letů vedených nízko nad naší obydlenou oblastí. To bude opravdu muset dojít k nejhoršímu, aby se velení RAF konečně odhodlalo tento problém řešit?' " "Chcete je?" Podala mu noviny.
"Díky. Je to sice snůška žvástů, ale moje babička si v nich počte." Když sestra odešla, znovu si celý článek přečetl. Musel sám před sebou přiznat, že ho těší, když vidí své jméno na titulní stránce. Znovu se v myšlenkách vrátil k tomu, co se stalo. Konečně tedy objevili černou skříňku, takže vyjde najevo, že nešlo o chybu pilota.
Zvedl pohled od novin a uviděl, že k jeho lůžku se blíží dva muži v uniformě RAF. Přestože je oba znal, potlačil úsměv. Kapitán John Millns byl vysoký, hubený muž s protáhlou tváří, zatímco major George Gordon byl obtloustlý, lysý a pod nosem měl malý černý knírek. Když se na ty dva člověk podíval, museli mu připadnat jako Laurel a Hardy.
"Dobré ráno, kapitáne Millere," pozdravil Gordon. "Doporučuji vám, abyste se těmi články v novinách nenechal příliš unést. " Drew nacpal noviny do nočního stolku a usmál se na Millnse.
"Ahoj, Johne. Neviděl jsem tě celou věčnost. Jak se vede?" "Výborně, Drewe. Asi tě zklamu, ale obávám se, že nepřicházíme na běžnou přátelskou návštěvu." Pohlédl významně na svého kolegu. "To je major Gordon." "My se známe," řekl Drew. "Setkali jsme se před třemi lety ve Fairfordu." Gordon se rezervovaně usmál. "To ano. To ano." Odkašlal si.
"Musím vám však sdělit, že jsme pověřeni vyšetřit příčinu zřícení vašeho letounu, takže tu nejsme proto, abychom rozmlouvali o starých časech. Přišli jsme si s vámi pohovořit o tom, co se stalo včera." "Myslím, že to je docela jasné, i když jsem nestačil identifikovat příčinu selhání z varovného panelu, protože se na něm v jednom okamžiku rozsvítila spousta signálek. Okamžitě nato jsem téměř úplně ztratil kontrolu nad letounem." "Možná je to jasné vám, ale nám zdaleka ne," řekl Gordon.
"Nalezli jsme ADR a rozšifrovali zaznamenané údaje." "Výborně," řekl Drew poněkud zmaten Gordonovým chováním. "Jestliže máte ADR, víte přesně, k čemu došlo." "Bohužel nevíme, protože všechno nasvědčuje tomu, že letoun byl do okamžiku nárazu na zem plně ovladatelný. Jak mi to vysvětlíte?" .
Drew na něho zíral, jako by pochyboval, že dobře slyšel. "Co mohu říct jiného, než že to není pravda? Nemohl být plně ovladatelný, když téměř nereagoval na řízení. Dělal jsem všechno, abych ho zachránil. Letěl jsem úplně normálně, jako létám už čtyři roky. Najednou se rozsvítily skoro všechny varovné signálky, letoun se stal neovladatelným a zřítil se k zemi. To ale není můj problém." Gordon si po celou dobu, co Drew mluvil, hladil knírek. „zřejmě brzy poznáte, že to je váš problém. Podle údajů v ADR byl letoun v naprostém pořádku. Musíme vás upozornit, že vás podrobíme vyšetřování. Potřebujeme vaše okamžité počáteční vyjádření k incidentu." "Tomu nevěřím," řekl Drew. "Před pěti minutami jsem v novinách četl, že jsem hrdina, ale podle vás jsem zřejmě zločinec." "Nikdo neříká, že jste zločinec. Jsem však přesvědčený, že existuje naprosto logické vysvětlení vaší nehody, a naším úkolem je najít ho. Doufám, že nepochybujete, že vyšetřovací komise odborníků RAF je kompetentnější než novináři z bulvárních plátků. " Obdařil Drewa chladným úsměvem. "A ted', jak jsem ‚řekl, potřebujeme vaše počáteční vyjádření, abychom mohli sestavit podklady pro osmačtyřiceti hodinový signál, který, jak jistě víte, je při vyšetřování podobné události prvním předepsaným krokem. Jde o otevřené konstatování jasných faktů: došlo k tomu a tomu, stalo se to a to." Drew se snažil potlačit hněv, který v něm začínal narůstat.
Gordon ho svým samo libým a povýšeným chováním od první
chvíle popuzoval, horší však bylo, že ten pupkatý major si už očividně utvořil úsudek a nemínil ho měnit. "Dobře," řekl Drew.
"Letěl jsem nad Eden Valley-" "Moment," přerušil ho Gordon. "John musí zapnout kazetový nahrávač. Tak, můžete spustit." Jeho oči na něho hleděly chladně a nezúčastněně.
"Letěl jsem nad Eden Valley severozápadním směrem k Appleby ve výšce tisíc stop rychlostí pěti set uzlů. Pak jsem přešel na spirální sestup, a když jsem provedl několik manévrů se záměrem zaútočit na cíl, letoun se náhle stal neovladatelným a řítil se k zemi přímo na domy na okraji vesnice. S nejvyšším úsilím jsem změnil dráhu letu tak, abych neohrozil její obyvatele, a potom nás oba kapitán Hartley katapultoval." "Děkuji, to bude pro tentokrát stačit." Gordon

sklapl zápisník a otočil se k odchodu.
"Poslyšte," řekl Drew, "nerozumím, v čem je problém. Neztratil jsem nad letounem kontrolu, ale letoun se stal neovladatelným." Gordon se zastavil a pohlédl na něho. "Možná, možná... Na shledanou." Millns se na Drewa rozpačitě usmál a následoval svého nadřízeného ze dveří.
Sotva odešli, vstoupila sestra s výtiskem Daily Mirroru. "Tady je také o vás." "To je úžasné," zamumlal Drew. "Jsem sice ohromný hrdina, ale jinak to vypadá; že přijdu o práci." Klesl zpátky na lůžko a znovu a znovu si v mysli přehrával sled událostí vedoucích k zřícení letounu.
Vyrušil ho až primář provádějící ranní vizitu. "Dobré ráno.
Máte nějaké potíže, pane Millere?" .
„žádné, od nichž byste mi mohl pomoci." "Tomu říkám vojenský duch," prohlásil lékař pohroužený do Drewovy složky. "Dobře, podle rentgenových snímků to vypadá, že jste v pořádku - žádná fraktura, žádná infrakce, žádná kontuze páteře. Zřejmě jste v katapultování zkušený praktik. Měl byste vědět, že za normálních okolností bychom si vás tady pár dní nechali pro případ, že by se objevily nějaké problémy, které jsme nezaregistrovali. Váš velitel vás ale chce zpátky co nejdříve, takže zítra ráno vás pustíme domů. Pokud však zpozorujete jakékoliv známky toho, že není něco v pořádku - samozřejmě s výjimkou zhmožděnin - případně se objeví bolesti zad, okamžitě se obraťte na svého lékaře."
„.Ajakje na tom můj kolega?" "Pan Hartley? Teď už podstatně lépe, ale jeho si tu ještě necháme. Bohužel musím konstatovat, že si pravděpodobně několik měsíců nezalétá... pokud bude vůbec kdy létat. Měl veliké štěstí. Při takové ztrátě krve, jakou utrpěl, stačilo pár minut a bylo by pozdě." "Mohu ho vidět?" "Obávám se, že dnes ne. Má stále velké bolesti a potřebuje klid."
Drew strávil mizerný den a ještě mizernější noc. Nakonec přece jen před rozedněním usnul, a když se po několika hodinách s trhnutím probudil, uviděl u svého lůžka Michelle.
"Tak tohle je mnohem lepší sen, než který se mi zdál před chvílí," prohlásil, když si protíral oči. "Co tady děláte?" "Váš šéf chtěl poslat Nicka, aby vás odsud vyzvedl, ale Nick musel k zubaři, tak jsem se nabídla já." "Řekněte, vypadám tak mizerně, jak se cítím?" "Čekala jsem, že budete vypadat hůř, ale pokud cestou domů uvidíme nějaké mé přátele, mohl byste si přes hlavu přetáhnout pytel. " "Poslyšte, Michelle, chci vám říct, že jste udělala fantastickou věc, když jste v takovém počasí dokázala přistát. Zřejmě jste Mikovi zachránila život." Michelle zvedla ruku. "Nevím, jestli přímo život, ale nohu asi ano. Ale o tom nemá cenu mluvit, jen se vzájemně přivádíme do rozpaků. Třeba mi to jednou vrátíte."
"Pochybuju. Zkoušela jste někdy přistát s tempestem na poli?" Zasmála se. "Vidím, že se už cílíte lépe, když máte chuť žertovat. Dobře, půjdu si dát šálek kávy a vy se zatím můžete obléknout." "Klidně zůstaňte, obléknu se před vámi."
"Ne, ne, mohli bychom být oba zklamaní. Dám vám pět minut." Obdařila ho dalším oslnivým úsměvem a opustila pokoj.
Drew se vyhrabal z lůžka a sáhl po hřebenu.
"Hm, zase tak velké zklamání to není." V zrcadle na zdi se na okamžik objevila Michellina tvář. Slyšel, jak odchází chodbou a směje se.
Cestou hleděl před sebe a sledoval provoz na silnici, ale v myšlenkách se stále vracel k posledním vteřinám, které předcházely pádu letadla. Pak si náhle připomenul Michelle a napadlo ho zeptat se, jak se dostala k vrtulníkům. "Kde jste se naučila tak výborně létat?" Tázavě na něho pohlédla. "Vy jste neslyšel, co se říká mezi letci ?" "Nebuďte dotčená. Jen se ptám." "Promiňte. Dobře, řeknu vám to. Předpokládám, že se k vám doneslo, že jsem dcera vicemaršála RAF, který má na starosti organizaci týlového zabezpečení a také komisi pro vyšetřování nehod. Měla jsem podobné dětství jako spousta jiných dětí vojáků z povolání." Koutkem oka zaznamenala Drewův úsměv. "Vím, co si myslíte: privilegované dítě vysokého armádního funkcionáře. Jenže všechno nemusí být vždycky tak, jak se povídá. Stěhovali jsme se mnohem častěji než po třech letech, jak je běžné. Nenáviděla jsem to neustálé střídání prostředí, nové školy, kde jsem nikoho neznala. Až do svého vstupu do armády jsem vlastně nepoznala, co je to trvalé přátelství." "To se mi ani nechce věřit," poznamenal s úsměvem.
Zasmála se. "Samozřejmě že se našlo spousta kluků, kteří o mě jevili zájem, ale nikdy jsme nezůstali na jednom místě tak dlouho, aby z toho něco bylo. Pokaždé, když jsme se přestěhovali, to bylo stejné. Nejdříve jsme si psali každý týden, pak jednou za měsíc a nakonec naše korespondence zmrzla úplně a vyměnili jsme si jen lístky k Vánocům. Po čase jsem dospěla k názoru, že vůbec nemá cenu si něco začínat." "Dost, dost," prosil Drew. "To je tak smutná historie, že se mi chce plakat." "Drewe...ještě jednu takovou poznámku a vysadím vás." Drew zvedl ruce. "Chcete říct, že byste mě dokázala vyhodit do téhle mrazivé pustiny, do té nehostinné - ehm – severní Anglie? Pochybuju, že se tu vůbec dá žít. Pro lidi, jako jste vy, kteří pocházejí z bohatých londýnských krajů, to musí být děsivý šok ocitnout se tady bez pomoci. A teď si představte, že tady skutečně žijí tvorové, někteří dokonce lidského původu." Zapnula směrovku a zajela na kraj silnice. Drew její hru přijal, sáhl po klice, ale Michelle šlápla na plyn a znovu se rozjela. "To bylo jen jako varování, příště vás vysadím doopravdy. Budete sedět v příkopu a celý den se užírat, než vás někdo vezme. Nebo si přece jen chcete poslechnout můj poutavý příběh až do konce?" „Ano, chci. A slibuju, že už vás nebudu přerušovat."
"Když mi bylo sedmnáct, otec konečně přijal funkci na velitelství v Londýně, takže jsem se mohla celých šest měsíců těšit z klidného rodinného života v bohatých londýnských krajích." "Vycházíte s ním dobře?" "Lépe než s většinou jiných vicemaršálů vzdušných sil, které znám." Zasmála se. "Jistě, vycházíme spolu dobře. Jsme si velice blízcí. " Na chvíli se odmlčela. "Ještě jste se nezmínila o matce," řekl Drew opatrně.
"Vím. Abych řekla pravdu, moc si na ni nepamatuju. Zemřela, když mi bylo sedm." "To je mi líto." Pokrčila rameny. "Už je to hrozně dávno." „Ano, ale přesto..." Zvědavě na něho pohlédla.
"Vidím, že máme hodně společného," řekl. "Mně bylo dvanáct, když mi zemřela matka. Také žádné radostné dětství."
„A co otec? Jak vy vycházíte s otcem?" "Příliš dobře ne." Drew náhle změnil téma. "Takže jste se dala k vojenskému letectvu kvůli svému otci, nebo jemu navzdory?" "Ani nevím, jak to bylo - možná tak i tak. Snažila jsem se co nejrychleji vymanit z rodinného vlivu, ale bylo by naivní myslet si, že mi můj původ nikdy v ničem nepomohl." Pohlédla

na něho a snažila se z jeho tváře vyčíst, co si myslí.
"Nemíním se za nic omlouvat, Drewe, tak se na mne nedívejte, jako byste chtěl říct, že vy jste bydleli v lepenkové krabici." "Neřekl jsem ani slovo." „Ani jste nemusel říkat."
„:Ze byste kromě pilotáže vrtulníků ovládala i telepatii?" Zasmála se. "V každém případě jsem začala jako palubní mechanik i z toho důvodu, abych všem dokázala, že dcera vysokého důstojníka se nebojí špinavé práce. Brzy jsem však poznala, že ji mám zatraceně ráda. A abych vám ušetřila otázku, nikdy jsem netoužila po tryskových letounech. Moje parketa jsou vrtulníky." Čekala, co řekne, ale on jen zkoumavě hleděl do její tváře.
"Posloucháte mě, nebo si mě jen tak prohlížíte?" Drew si představoval, jaké by to bylo, kdyby ji políbil na krk. Zvláště ho lákalo místo hned vedle klíční kosti pod hustou spletí blond vlasů.
"Samozřejmě že poslouchám, každé vaše slovo," lhal.
"Přidělili mě k sedmnácté eskadře a pak mě dvakrát poslali na tři měsíce do Severního Irska. Se sedmnáctou jsem se také zúčastnila operace Pouštní bouře. Přepravovala jsem zraněné z první linie do týlu. Před dvěma lety jsem přešla k třiatřicáté eskadře... a to je o mně všechno. A co vy?" "Já? Narodil jsem se sice v Glasgowě, ale na nic-si tam nepamatuju, protože moji rodiče se krátce nato přestěhovali do Liverpoolu. Tam jsem vyrostl. Můj otec byl přístavní dělník a myslel si, že v Liverpoolu bude pro něho víc práce. Bláhovost, že?" Michelle se souhlasně usmála a otočila hlavu. Její temně modré oči se nyní ocitly tak blízko, že z toho byl celý nesvůj.
"Neměla byste se raději dívat na cestu?" poznamenal.
"A co bylo dál?" zeptala se po krátké odmlce.
Pokrčil rameny. "V šestnácti jsem odešel ze školy." "Dost jste toho přeskočil. Co dětství a puberta?" "Nic moc," řekl Drew.
Tázavě na něho pohlédla, ale dál se už neptala.
Nastalo napjaté ticho, ale po chvíli Drew pokračoval. "Učitelé chtěli, abych zůstal a dotáhl to až ke zkouškám na univerzitu, jenže já jsem školu nenáviděl a chtěl jsem z ní vypadnout co nejdříve. Zkoušel jsem několik zaměstnání, ale nikam to nevedlo, tak jsem se dal k vojenskému letectvu. Byl to spíš chvilkový rozmar než cokoliv jiného.
Své pověstné řidičské umění jsem získal tím, jak jsem vozil posádky k jejich letadlům. Asi jsem od nich chytil nějaký letecký virus. Začal jsem chodit do večerní školy, abych si doplnil kvalifikaci pro další studium, a vydal jsem se na dlouhou cestu. Po čtyřech letech dřiny jsem zjistil, že jsem se doškrábal do stejného výchozího bodu jako mladíčci, kteří jdou přímo na důstojnickou školu. Mimochodem, ta mi tedy pěkně lezla krkem." "Mně také," přidala se Michelle.
"Řády a tuhá disciplína, to není nic pro mě. A jak jste se dostal až sem?" "Obvyklá cesta: nejdříve ta prdel světa - pardon! - Lincolnshire a teď už čtyři roky Finnington." "Čtyři roky?" podivila se Michelle.
"Jo, tohle je pořád moje první štace." Zaváhal a po chvíli dodal: "Na vlastní žádost. Chtěl jsem tu zůstat kvůli své přítelkyni, tak mi povolili další rok. Až se vrátíme z Bosny, čeká mě Německo. " „A vaše přítelkyně?" "Rozhodla se, že se na mě nebude vázat." „Promiňte, nechtěla jsem..." Drew pokrčil rameny. "To nic. A co vy...? Jak je to s vámi?" "Teď nemám na podobné věci myšlenky." Zasmál se. "Opravdu? Tak proč jste mě tajně pozorovala, když jsem v nemocnici lezl z postele?" Významně pozvedla obočí. "Pokud se to vezme v duchu Boy s Own, pak máte pravdu, ale mohu vám říct, že jsem ještě nespala s chlapem, který nikdy nebojoval" "Tak to já jsem bojoval, já ano," řekl. „Ale kdo je ten šťastný muž, který u vás uspěl - nějaký nájemný vrah pracující pro SAS?" "Teď právě nikdo. Nezdá se vám, že milenecké vztahy mají snahu stavět se do cesty kariéře? Nebo je to naopak?" Zastavila před závorou hlavní brány finningtonské základny.
"Jsme tady," konstatovala.
"Můj dluh u vás narůstá," řekl Drew. "Mohu vás pozvat na oběd, abych ho alespoň částečně srovnal?" Zavrtěla hlavou. "Lituji, odpoledne mám naplánovaný let a vás čekají _" pohlédla na hodinky, "za dvacet minut povinnosti. Váš šéf vás chce mít přesně ve dvanáct čtyřicet na instruktáži. " I Strážný mávl rukou na znamení, že mohou pokračovat, a Michelle se rozjela směrem k operační zóně.
„zase budu muset poslouchat ty jeho kecy," řekl Drew. "Dnes ráno mě v nemocnici poctili návštěvou dva chlapi z vyšetřovací komise. Tvrdili, že na základě analýzy záznamu ADR byl letoun v naprostém pořádku. Málem mě přímo označili za viníka, který má na svědomí jeho zničení. Nerozumím tomu. Z ničeho nic přestal reagovat na řízení - bez jakýchkoliv předchozích varování.
Nedalo se s tím nic dělat." Když se chystal vystoupit, položila mu ruku na rameno. „Nedělejte si starosti, Drewe. Dopadne to dobře." Vděčně se na ni usmál. "Díky. Doufám, že budete mít pravdu."
Jakmile Drew vstoupil, Russell zvedl hlavu od papírů a nabídl mu židli. "Hned se vám budu věnovat," zamumlal s dýmkou mezi zuby. "Zatracená práce. Musím vyřizovat absolutně všechno - od požadavků na rakety Skyflash až po objednávky toaletního papíru. " Drew se zdvořile usmál a dál sledoval, jak Russell prohlíží jeden dokument po druhém. Konečně rozmáchlým gestem podepsal poslední a odložil celou složku do kovových registračních přihrádek vyrovnaných na pravé straně stolu jako vojáci na přehlídce.
"Všechno v pořádku, Drewe? Myslím po zdravotní stránce." "Ano. Jsem celý divý do práce." Nastala chvíle ticha, v němž bylo slyšet pouze Russellovo bafání z dýmky.
"Tak kdy mohu nastoupit, pane? Vím, že za normálních okolností bych měl po katapultáži vysedávat čtyřicet dní v kanceláři, ale myslel jsem, že teď, když nám hrozí Bosna, byste mě toho mohl ušetřit." "Občas si říkám, proč se vlastně tak namáhám," řekl Russell.
"Jak to myslíte?" "Četl jste vůbec někdy moje instrukce?" "Samozřejmě. Do posledního řádku." "Pak byste měl vědět, že procedura následující po katapultáži byla změněna." "Kdybyste mi osvěžil paměť, pane..." "Od loňského zřícení tempestu u Coningsby platí, že žádný letec, který se katapultoval nebo se nějakým způsobem podílel na větší letecké nehodě, nesmí začít znovu létat bez souhlasu velitele AlB vicemaršála Powera." Drew se usmál. "Nepochybuj u, že

vaše slovo u vicemaršála něco znamená." S Russellem to nehnulo. "Nemohu obcházet závěry AIB." „AlB může trvat měsíce, než je vydá." "Přesně tak," souhlasil Russell. "Víte dobře, že vydání osmačtyřicetihodinového signálu počítá s eventualitou, že nehodu zavinila pilotova chyba. Vicemaršál musí mít čas na to, aby rozhodl kvalifikovaně. " Drew se snažil potlačit podrážděnost. "Ale na základě toho mě přece nepřevedete k pozemnímu personálu, nebo snad ano?" "Už jsem vám řekl, že rozhodnutí o tom, co budete dělat v příštích dnech, není v mé kompetenci. Samozřejmě že do toho důrazně promluvím - dnes máme tak velký nedostatek letců, že si nemohu dovolit nechat zkušeného pilota sedět za stolem a točit palci - al~ rozhodnutí je na Powerovi." Představa toho, jak Russell důrazně promlouvá do rozhodnutí vicemaršála RAF, Drewa pobavila. Nedal však na sobě nic znát a Russell mohl svou přednášku dokončit.
"Mám naprostou důvěru ve vaši způsobilost, Drewe, ale musím vás upozornit, že ne všichni zde na základně na vás pohlížejí stejně jako já. Někdy si myslím, že největšího nepřítele máte sám v sobě. Vaše nedůtklivost, která občas hraničí s arogancí, se nesetkává u každého s pochopením." Drew se snažil tvářit neutrálně. "Díky, pane. Budu si to pamatovat. Je to všechno?" "Pro tuto chvíli ano, ale protože čekám, že během dne přijde rozhodnutí vicemaršála Powera, buďte tak laskav a nevzdalujte se nikam příliš daleko."
Drew našel Michelle v místnosti pro osádky.
"Poslyš, řekni nám, jak to děláš?" ozval se Jumbo, když kolem něho Drew procházel. "My se každý den snažíme svědomitě plnit svý povinnosti, a nikdo si nás nevšimne, zatímco ty roztřískáš letoun za třicet milionů a stane se z tebe hrdina." Michelle se zazubila. "Doufám, že po mně nechcete, abych sevás zastávala. Podobné řeči poslouchám už roky. Kdy vám povo. lí znovu létat?" "Nevím," řekl Drew. "Je to na vašem otci." "Na otci? Ten s tím nemá nic společného. Bude trvat měsíce, než AlB případ uzavře, a i kdyby vás nakonec obvinila z nějaké chyby - což nepředpokládám - nemohou vás přece do té doby držet na zemi." Drew zavrtěl hlavou. "Dověděl jsem se, že změnili systém.
Každý, kdo se teď katapultuje, potřebuje souhlas šéfa AlB, aby mohl zase do vzduchu. Překvapuje mě, že to nevíte." "Překvapuje? Už jste viděl, že by se někdo katapultoval z vrtulníku? To by bylo jako strkat hlavu do kuchyňského robotu. To pro změnu překvapuje mě, že to nevíte." "Už mlčím," bránil se Drew. "Všechno změnili po zřícení tempestu vloni u Coningsby. Pilot měl šest měsíců předtím nehodu ve Walesu, ale i když ho obvinili ze spousty věcí a navíc upozornili, že může být postaven před vojenský soud, poslali ho zpátky do kokpitu ještě před zveřejněním závěrů vyšetřovací komise. .
O pár týdnů později se vracel z normálního cvičného letu nad Severním mořem a při přistání zapomněl vysunout podvozek, takže v rychlosti sto padesáti mil za hodinu dosedl břichem na beton. Samozřejmě že havaroval. Neměl šanci z toho vyváznout. Podle vyšetřovací komise mohlo jít o nesoustředěnost vyvolanou obavami, jak dopadne vyšetřování jeho předchozí nehody.
Výsledkem bylo, že velitel vzdušných sil pověřil vašeho otce, aby v jednotlivých případech rozhodl, kdy se pilot po katapultáži může vrátit k létání." "Doufejme tedy, že bude mít dobrou náladu, až váš případ dostane," řekla Michelle a vstala. "Ještě se uvidíme, Drewe. Právě teď jsme dostali za úkol potrápit pár vašich kolegů z eskadry nad Lake District. Uvidím vás v klubu při Happy Hour?" "Cože? Ano. To je skvělé." "Uklidněte se, kapitáne. Nemyslela jsem tím nic jiného, než že bychom si spolu dali sklenku."
Ozval se smích Drewových kolegů, kteří viseli na každém jejím slovu. Michelle sbalila své mapy, rozkošně se na ně usmála a špitla: "Tak nashle..." Všichni se zvedli a zamířili do převlékárny, aby se připravili na svůj let. Drew osaměl. Ještě jednou před sebou rozložil noviny trochu vylekaný tím, že ve všech se na předních místech vyjímá jeho jméno. Nakonec je shrnul na hromadu a zíral z okna.
Náhle vtrhl do místnosti Russell s jakýmsi papírem v ruce.
"Tak tady jste, Drewe," spustil, jako by to pro něho bylo bůhvíjaké překvapení. "Mám pro vás jednu dobrou a jednu špatnou zprávu. Kterou chcete slyšet dříve?" „zajímá mě jen to, jestli mohu zase létat, pane," řekl Drew klidně.
"Tak to je ta dobrá zpráva. Podařilo se mi přesvědčit vicemaršála Powera, že jste pro eskadru příliš nepostradatelný, než abyste proseděl celý den nad novinami v místnosti pro osádky. Takže rozhodl, že se s okamžitou platností můžete vrátit do letounu." "To je přímo skvělá zpráva, pane. Díky." "Řeknu vám, že nebylo nijak lehké ho přesvědčit. Když se z úvodní zprávy vyšetřovací komise dověděl, že usuzují na chybu pilota, byl velice rozladěný, ale já jsem ho ujistil, že jeho rozhodnutí je správné a nebude mít důvod ho litovat." Russell se při vzpomínce na rozhovor s vicemaršálem téměř zajíkal. "Drewe, uvědomte si, že jsem dost riskoval, když jsem se o vás zasadil.
Doufám tedy, že mě nezklamete." "Buďte bez obav. Vážím si toho, co jste pro mne udělal," řekl Drew, i když Russellovi příliš nevěřil.
"Bohužel, teď ta špatná zpráva," pokračoval Russell. "Přijela 'vyšetřovací komise, aby vás podrobila výslechu třetího stupně.
Cekají v mé kanceláři." Major Gordon a kapitán Millns se chovali ještě rezervovaněji než při své první návštěvě. Drew jim zopakoval podrobnosti o tom, co předcházelo zřícení letounu, ale cítil, že čím víc se snaží dodat svým slovům na věrohodnosti, tím nepřesvědčivěji znějí.
Gordon ho poslouchal se zřejmou netrpělivostí. "Kapitáne Millere, my víme, že letoun byl v naprostém pořádku - prokazuje to záznam v ADR. Proč si neušetříte měsíce čekání na
verdikt vyšetřovací komise a nepřiznáte to, co oba víme už teď? Prostě jste nezvládl situaci. Nebyl jste dostatečně soustředěný nebo jste se chtěl předvést přitažlivé pilotce vrtulníku a řídil jste letoun tak riskantně, že jste nad ním ztratil kontrolu. Nemám pravdu?" Drew ho po celou dobu pozoroval. Samolibá arogance toho muže, směšný knír, růžové laloky pod bradou chvějící se rozhořčením - to vše v něm vyvolávalo znechucení.
„Je mi líto, ale vaše závěry musím odmítnout," řekl unaveně.
"Tak to vůbec nebylo. Nevím, proč se letoun stal neovladatelným, ale v žádném případě se nezřítil v důsledku mé chyby.

Mnohokrát jsem si tu situaci v duchu přehrál a jsem si jist, že jsem neudělal nic, co by odporovalo předpisům nebo vybočovalo z limitů běžné pilotáže. Fakt, že z letounu zbyla jen hromada trosek, představuje velký problém, ale vy musíte hledat jeho řešení v ovládacích systémech, a ne jednoduše obvinit z chyby člověka, který ho řídil." Gordon provrtával Drewa pohledem. "Vaše poznámky jsem si zapsal, kapitáne Millere," řekl. "Buďte ujištěn, že technici prohlédnou trosky do posledního detailu. Jestli je vaše teorie správná, jistě budeme schopni ji prokázat. V této fázi vyšetřování nás ale všechny důkazy vedou zcela opačným směrem. Ještě se spolu setkáme, ale pro tuto chvíli vás již nebudeme zdržovat. Na shledanou." Drew se zvedl a pohlédl na Millnse, ten však zaujatě listoval ve svých poznámkách a dělal všechno možné, aby se nemusel setkat s jeho pohledem.
Když se Drew vrátil po absolvovaném letu do místnosti pro osádky, počkal si, až nikdo nebude nablízku, a pak si zavolal DJ.
"Dlužím ti omluvu," řekl.
"Za co?" „za to, jak jsem se na tebe rozčilil v Aalborgu. Pamatuješ, jak jsi nás málem sundal. Tenkrát jsem ti nevěřil, ale ted' jsem se přesvědčil na vlastní kůži." Zaváhal. "Podívej, DJ, potřebuju, abys mi pomohl. Ti, co mou nehodu vyšetřují, mi věří asi tak, jako jsem věřil já tobě. V podstatě mi řekli, že jsem letoun rozbil kvůli vlastní chybě." „A jak ti mám pomoct?" "Musím jim dokázat, že chyba byla v letounu, i když o tom v ADR nic není. Sám je však těžko přesvědčím." DJ se zatvářil rozpačitě. "Nevím, Drewe. Ani já si nejsem jist, že to tenkrát byla technická chyba. Prostě jsem letěl a najednou se letoun zcvokl. Myslel jsem, že jsem manévr dělal podle předpisů, ale je možné, že jsem to opravdu přehnal. Abych byl upřímný, vůbec nevím, co se stalo. Vlastně ani netuším,jak jsem to pak vybral. Zmocnila se mě taková panika, že jsem málem pustil knipl, a najednou to zase bylo okay." Odmlčel se, ale po chvíli dodal: "Kromě toho jsme tu příhodu tenkrát ani nenahlásili, a kdybych to teď vytáhl, měli bychom oba problémy s vysvětlováním, nemyslíš?" „Hm, asi máš pravdu." Drew se na chvíli zamyslel, zatímco DJ zaujatě pozoroval špičky svých bot. "Mohl bych zkusit vyplnit hlášení CONDOR," řekl Drew.
"CONDOR?" zamračil se DJ.
"Myslím ty formuláře, co visí na vnitřní straně záchodových dveří."
DJ se zazubil "Takový věci nečtu. Já si tam beru Daily Mirror.
A co to vlastně je?" "Confidential Occurrence Reports1/. Že bys je zrovna ty neznal? Dali je na hajzly proto, aby sis je mohl vzít a nikdo tě přitom neviděl. Prostě si jeden vezmeš, vyplníš jméno, popíšeš, co se ti přihodilo, a pošleš AlB, takže se dostane přímo na Powerův stůl." "Moment," ozval se DJ. "Když vyplním jméno, tak už to není žádný důvěrný hlášení." "Je to jen na kousku papíru, má ho k dispozici pouze šéf AlB a použije ho jen v případě, když je třeba vrhnout na věc nové světlo. Pak z něj odstraní jméno a osobní detaily a nechá zbytek obíhat po posádce jako instruktážní materiál o tom, co se může stát. " "Takže ty chceš vyplnit CONDOR?" Drew pokrčil rameny. "Něco musím udělat. Nemohu jen tak sedět s rukama v klíně a čekat, až mě ten blbec Gordon vyřídí.
Jestli se mu to podaří, skončím v nejlepším případě u pozemáků.
Myslím natrvalo. V horším pak před vojenským soudem, který by rozhodl, že mě musí propustit z armády pro hrubý trestný čin.
Pokud CONDOR u Powera nezabere, budu muset dokázat sám, že mám pravdu." „A jak to chcete udělat?" ozvalo se za nimi.
Oba se lekli. "Doufám, že se nechystáte dělat otci konkurenci.
Nerada bych, abyste náš rodinný podnik přivedl k úpadku," dodala Michelle.
Drew se na ni nervózně usmál.
"Ne že bych si myslela, že jste schopen dělat mu nějaké větší potíže," pokračovala. "Nemáte k dispozici znalecké expertízy, výsledky šetření na místě nehody, záznam ADR, prostě něco, o co byste mohl své důkazy opřít." "To znamená, že ani vy mi nevěříte?" "Nic takového jsem neřekla." "To jste tedy jedna z mála," poznamenal Drew. "Většina chlapů si myslí, že jsem to letadlo odepsal vlastní vinou." Podívala se na hodinky. "Už musím jít, Drewe. Musím zpátky do vzduchu, aby mě ti vaši top guns mohli honit, ale večer se určitě setkáme v klubu. Povím vám něco, co by se vám mohlo hodit. " „A teď mi to nemůžete povědět?" "Víte, je to dost křehká záležitost," řekla Michelle, "ale u večeře by to šlo."
Také Drew se chystal převzít letoun, aby mohl odpoledne odstartovat. Šlo o běžný rutinní let, jehož hlavním účelem bylo jen tak si zalétat a znovu získat jistotu. Když si vyzvedli výstroj a posadili se v šatně na lavici, upřel na něho Nick tázavý pohled.
"Jak se cítíš? Myslíš, že to zvládneš?" zeptal se. "Podle toho, co jsem slyšel, máš teď plnou hlavu starostí. Myslím ty dva vyšetřovatele," dodal suše.
"Vidím, že drby se šíří neuvěřitelnou rychlostí. Kdybych si někde ve Fairbanksu na Aljašce uprdl, bude se to tady vědět dříve, než se tam vyčistí vzduch." Důvěrně známý stereotyp předstartovních procedur mu sice přinesl uvolnění, ale pak při pojíždění k ranveji i později, když uvolnil brzdy a stroj je katapultoval vpřed, se v něm opět sevřelo nezvyklé napětí. Nick jeho nervozitu cítil a snažil se, jak jen mohl, aby jeho hlas zněl při nekonečném dialogu kontrol a potvrzování střízlivě a věcně.
Jakmile se ocitli ve vzduchu a za stálého otřásání v turbulencích stoupali vrstvami oblačnosti k obloze, Drew úzkostlivě udržoval tempest v jeho provozních mezích.
Ve dvaceti tisících stopách letoun vyrovnal a nad rychle se střídajícími kupovitými mračny, která majestátně plula nad pohořími vířících mlh, nabral kurs k východu. Protrhaná místa v mracích se začala rozšiřovat a Drewovi se co chvíli otevřel krátký výhled hluboko dolů na North York Moors. Než přeletěli pobřežní čáru, oblačnost už byla hodně protrhaná a hladina Severního moře se v slunci modrala, jako by se nacházeli nad Středomořím.
"Vyleť co nejvýš, ať máme lepší rozhled," řekl Nick. "Nestává se často, abychom neměli nic na programu." "Dobrý

nápad," řekl Drew. Přitáhl knipl a otevřel škrticí klapky motorů, aby poslal tempest výš.
Letoun znovu vyrovnal ve čtyřiceti osmi tisících stopách, tedyvíc než osm mil nad zemí, což je nejvyšší přípustná letová hladina, na kterou mohli vystoupit. Drew se podíval dolů a vychutnával nádherný rozhled. Viděl prakticky celé východní pobřeží od ostrovů Farne dál na sever a na druhé straně dolů přes záliv Wash až k naběhlému břichu východní Anglie. Na volném moři brázdily sem a tam nákladní lodi a tankery a zahlcovaly plavební trasy podobně jako kamiony dálnice.
V okamžiku, kdy Drew navedl letoun do zatáčky, aby sledoval pobřeží stáčející se k jihu, rozsvítila se signalizace poruchy a zazněl varovný signál. Zaťal zuby a přestal dýchat. Jeho ruka křečovitě sevřela knipl. Pohledem přelétl panel výstrah, a když zjistil, o kterou signálku jde, pomalu vydechl.
"Co to bylo?" zeptal se Nick "Jen cosi na počítači. To spraví reset." Po chvíli se opět pomalu uvolnil a znovu začal obdivovat nekonečnost prostoru kolem sebe a volnost pohybu v něm.
"To je paráda, co?" ozval se zezadu Nick.
"To tedy je. Řeknu ti, Nicku, že budu bojovat jako lev, aby mě ti parchanti od toho neodstavili." "To je slovo chlapa," zasmál se Nick. "Ale teď už to raději otoč, ať nezmeškáme Happy Hour." Drew navedl tempest do široké zatáčky a zahájil dlouhý sestup zpět k Finningtonu. Křídla letounu se třpytila odrazem slunce sklánějícího se k západu.
Než se dostali do klubu, nebylo tam už k hnutí. Michelle seděla na druhém konci místnosti. Teprve až se nával začal uvolňovat, probojoval se pomalu k ní. "Tak co, půjdete už?" Michelle přikývla. Odbyla posledního z kruhu obdivovatelů usilujících o její přízeň omluvou, že si musí zajít přepudrovat nos, a vytratila se.
Drew chvíli poslouchal čím dál divočejší historky o létání a o ženách, kterými se Michellini nápadníci překřikovali, a potom nenápadně vyklouzl ven.
Michelle už na něho čekala. Nasedli do jeho auta a vyrazili k hlavní bráně základny. "Než jste přišel, pokoušel se mě každých dvacet minut někdo sbalit;" řekla Michelle.
"Mohu si tedy gratulovat, že jsem v takové konkurenci uspěl" "Vidíte, jak jste dobrý."
Vrchní číšník ve Finnington Hall je lhostejně zavedl ke stolu u okna, za nímž se otevíral výhled na řeku. Drew objednal šampaňské.
"Něco se slaví?" Na Michelliných rtech zahrál úsměv.
Zasmál se. "Jsem nenapravitelný optimista." Zvedl pohár a mlčky si připili.
„Nechci o tom mluvit před ostatními," spustila. "Vloni se zřítil letounu u Brecon Beacons. Tempest z třicáté páté eskadry ve Valley. " Drew přikývl. "Vzpomínám si." "Vyšetřovací komise tenkrát také prohlásila, že letoun byl perfektně ovladatelný až do okamžiku, kdy se roztříštil o zem. Za příčinu havárie označili chybu pilota, ale já jsem Alastaira Stranga znala. Byl to jeden z nejlepších pilotů eskadry, navíc člověk, který dovedl zachovat klid i v nejkritičtějších situacích." „zdá se, že jste ho znala dobře," řekl Drew tiše.
Usmála se, ale její oči zůstaly smutné. „Ano, znala jsem ho opravdu dobře. To je jeden z důvodů, proč si nedávám schůzky s letci." „A tohle není schůzka s letcem?" "Ne, to je jen večeře. Schůzka by to byla, kdybyste mě při loučení políbil." „A to nesmím?" Zavrtěla hlavou.
"Promiňte," řekl Drew. "Už vás nebudu přerušovat." „Na podrobnostech nezáleží, ale žena, která musela svého milence pohřbít, nemá chuť podobnou zkušenost opakovat." Nastalo ticho. Drew toužil natáhnout se a vzít ji za ruku, ale ona jako by četla jeho myšlenky, posadila se zpříma a složila ruce do klína.
"Těch smutných zážitků je víc. Musela jsem se například dívat, jak přímo před mýma očima umírá můj druhý pilot ze sedmnácté eskadry." "Kdo to byl?" "Dave Williams. Dělali jsme CASEVAC kolem Lurganu. Najednou přišlo hlášení, že někde vybuchla bomba a zranila dva členy hlídky. Byli jsme asi půl míle od místa, kde se to stalo, když jsem uslyšela ránu a kryt kokpitu se zbarvil do ruda. Myslela jsem, že jsme vlétli do hejna ptáků, ale pak jsem si s hrůzou uvědomila, že krev stéká po vnitřní straně.
Ti parchanti z IRA číhali v záloze a spustili na nás těžkou palbu skrz podlahu. Já jsem měla štěstí - neutržila jsem ani škrábnutí, ale jedna z kulek prolétla Davidovi kolenem a odtud se mu odrazila do prsou. Náraz do krytu kabiny a do kolena kulku zdeformoval natolik, že udělala Davidovi v prsou takovou díru," ukázala na servírovací talířek.
Drew zkřivil ústa.
„Krev byla doslova všude," pokračovala Michelle. "Celá moje kombinéza jí byla postříkaná a musela jsem utírat čelní kryt, abych vůbec něco viděla. David zemřel dřív, než jsme se stačili vrátit na základnu." Bylo zřejmé, že se musí přemáhat, aby se od svých vzpomínek oprostila a vrátila se do přítomnosti. "Myslím, že by vám stálo za to promluvit si s některými lidmi ze Strangovy eskadry. I mezi nimi totiž panuje názor, že nehodu, při níž Alastair zahynul, nezpůsobila jeho chyba - že tam došlo k něčemu podivnému." Drew chvíli mlčel. "Díky," řekl nakonec. "Jsem vám moc vděčný. Zvláště proto, že teď budu moci hodit nějakou tu vlnku vašemu otci." "Nezapomeňte, Drewe, že je šéfem AlB. Vyšetřování příčin havárií letadel je jeho koníčkem." Zaváhal a náhle pocítil rozpaky. "Jaké to vlastně je mít otce vicemaršálem letectva? Myslím, jaký je bez uniformy?" "Narůžovělý s prokvetlými vlasy." „A má na pyžamu lampasy?"
"To nevím. Nikdy jsem s ním nespala." Drew upadl do rozpaků. "Omlouvám se. Vím, hlupáků, kteří se vás ptají na podobné věci, jste se už asi naposlouchala dost." "I já se omlouvám." Natáhla se a lehce se dotkla jeho paže. "Je to správný chlap. Teď se už nevídáme tak často jako dříve, ale pořád jsme si blízcí. Vzpomínám si, že když jsem byla malá, byl otec tak trochu do větru. Po matčině smrti by pro něho bylo nejjednodušší, kdyby mě poslal k babičce a dědečkovi a tam mě dal do internátní školy. Nikdy to ale neudělal. Měl dost peněz, aby si mohl dovolit najmout mi chůvu, ale raději se o mne staral sám.
Vždy se ke mně choval, jako bychom si byli rovni - bral mě jako dospělou. Nikdy mi nelhal. Když jsem se ho ptala, jestli je Santa Claus, řekl jen: Samozřejmě že není, ale svým kamarádům to neříkej - mohli by být zklamaní." Usmála se při vzpomínkách. "A co váš otec? Říkal jste, že vy si zase tak blízcí nejste." Přikývl. "Vůbec si nejsme blízcí. Nikdy jsme

nebyli, dokonce ani po matčině smrti ne." "Povězte mi o tom víc." Drew se zavrtěl, jako by mu byla židle nepohodlná. "Matka byla vždy přesvědčena, že manželství se uzavírá na celý život bez ohledu na to, jestli je dobré, nebo špatné." Zamračil se.
"Když jsme žili v Liverpoolu, byl otec co chvíli bez práce - pokud nějakou měl, šlo vždy o příležitostná krátkodobá zaměstnání.
Čím déle se to táhlo, tím méně vycházel ven, ale zase víc pil. Byl ze staré školy. Nevzpomínám si, že by matce někdy s něčím pomohl. Říkal, že je pod úroveň pracujícího muže dělat ženské práce - a to i v případě, když vůbec nepracuje. Nakonec se matka udřela k smrti. Vstávala ve čtyři ráno, aby jako uklízečka uklidila v kancelářích, pak spěchala domů udělat nám snídani, než odejdeme do školy, potom chodila každé dopoledne dělat domácí úklid měšťáckým paničkám v Aintree, znovu spěchala domů uklidit naši domácnost, uvařit něco k jídlu a nechat nám to v troubě, protože než jsme se stačili vrátit ze školy, šla od pěti do devíti do večera uklízet další kanceláře.
Zemřela na rakovinu, ale myslím, že ji zabilo něco jiného.
Později jsme se přestěhovali zpátky do Glasgowa. Pro mě a vlastně už i pro otce to bylo cizí město, takže ani tady žádnou pořádnou práci nesehnal. Pil pak pořád víc a víc a já jsem se nemohl dočkat, až budu moci odejít z domu." Rozpačitě zvedl oči.
Chvíli čekala, jestli bude pokračovat, a potom řekla: "Myslím, že vzpomínání už dnes bylo dost." Ještě asi hodinu si sdělovali nejrůznější drby a historky o tom, jak se kdo opil nebo si někde udělal ostudu, pak ale Michelle mrkla na hodinky a rozhlédla se po restauraci, která byla až na pár unavených a mrzutých číšníků 'prázdná. "Myslím, že bychom měli jít."
Drew přikývl. "Všiml jsem si. Vrchní už asi před dvaceti minutami vytáhl vysavač. Tentokrát ho asi nebudeme muset dlouho přivolávat." Drew se pokusil zaplatit útratu sám, ale Michelle mu to nedovolila. "Podělíme se. Nesnažte se pokazit si image moderního muže tím, že se začnete chovat staromódně." Požádala číšníka, aby zavolal taxi.
"Nechcete se vrátit do klubu na sklenku před spaním?" zeptal se Drew.
Zavrtěla hlavou. "Už jsem vám řekla, že s letci si schůzky nedávám. " "A co když se do některého zamilujete?" Pohlédla mu do očí a znovu zavrtěla hlavou. "Nezamiluju." "Jak si můžete být tak jistá? Neříkejté, že když potkáte toho pravého, budete se lásce bránit?" Tázavě na něho pohlédla. "A co vy? Podle toho, co jsem o vás slyšela, se vy lásce bráníte docela úspěšně." „zatím jsem nepotkal tu pravou," řekl Drew.
Michelle usrkla vína a pozvedla obočí nad rezolutností jeho vyjádření. "Možná. Ale nemohli bychom to přetřásání mých vztahů s muži skončit?" Bylo zřejmé, že začíná být podrážděná, ale Drew si nedal pokoj. "Kdybyste měla za manžela pilota, alespoň by chápal, jaké riziko podstupujete. " "Poslyšte," vyštěkla teď už s neskrývaným hněvem. "Tohle je restaurace, a ne žádná sňatková poradna. Nemám zapotřebí, abych si nechala.od kdekoho radit, jak si mám uspořádat svůj život - a už vůbec ne od někoho, kdo mě zná sotva pár dní." Drew se začervenal. "Michelle..." "Nechme toho," řekla chladně. "Raději už pojďme." Mlčky čekali, až jim šatnářka vydá kabáty.
„zdá se, že kdykoliv jdu v poslední době s někým na večeři, pokaždé to musí skončit mlčením," zhodnotil Drew večer, který se tak dobře rozvíjel.
Taxík už čekal. Michelle se zastavila s rukou na klice. "Je mi to líto. Bylo mi s vámi dobře - alespoň většinu večera. Dobrou noc."
Drew chvíli sledoval koncová světla vozu mizejícího ve tmě a pak zamířil přes pusté náměstí domů. Celou cestu před sebou kopal prázdnou plechovku od piva.
Po krátkém spánku ho vzbudilo nepříjemné řinčení budíku.
Osprchoval se a potom zavolal na základnu. Přestože bylo teprve čtvrt na sedm, Russell už byl ve své kanceláři - první při příchodu, poslední při odchodu.
"Dobré ráno, Drewe." "Říkáte dobré? Obávám se, že jsem si ještě neměl čas všimnout. Už od půl čtvrté ho trávím v nejmenší místnůstce svého bytu. " „A sakra. Že by Montezumova pomsta?" "Tak nějak. V každém případě dnes nemíním letět s ničím, co není napojeno na kanalizační odpad." "Dobře, zůstaňte doma. Doufám, že vás to do zítřka přejde." Drew zavěsil a o pět minutu později už seděl ve svém voze a mířil na jih. Trvalo mu tři a půl hodiny, než dorazil k cíli. První hodinu ujížděl po dálnici, ale další dvě a půl se už jen táhl v nekonečné řadě vozidel silnicí vinoucí se podél pobřeží severního Walesu.
Konečně minul viadukt nad Menai Straits a projel napříč ostrovem k základně. Byl den, jakých je v Anglesey většina: šedivý, chladný, s neustálým mrholením, takže údolí, kde se základna RAF nacházela, vypadalo ještě bezútěšněji a nevlídněji než obvykle.
Drew ukázal strážnému u brány svůj služební průkaz a zeptal se ho, jak se dostane k třicáté páté eskadře. Místnost pro osádky byla prázdná, ale když vyhlédl z okna do deště, uviděl formaci tempestů pojíždějících po ranveji.
Obsloužil se u kávovaru, pak se posadil a čekal. Z nudy si prohlížel fotografie letounů ajejich posádek rozvěšené po stěnách. Asi za dvacet minut se z převlékárny začali trousit bývalí kolegové Alastaira Stranga. Jeden z nich přistoupil k Drewovi a zeptal se, odkud je.
"Drew Miller, jedenadvacátá eskadra. To tady máte pořád tak odporné počasí?""Odporné? Vždyť je jen trochu zataženo a poprchává. Počkej si, až se doopravdy rozprší." "Ne, díky. Kdybych si liboval ve vodě, dal bych se k námořnictvu. " Drew ještě chvíli vedl žerty, než vycítil příležitost zavést řeč na nejoblíbenější téma všech leteckých posádek, kterým jsou stížnosti na nedostatečné vybavení. „začíná to být absurdní," zareagoval jeden ze starších pilotů. "Chtějí po nás i po letadlech víc a víc, ale zajištění je chudší a chudší." "To znám," poznamenal Drew. "Navíc se to zatraceně projevuje na bezpečnosti. Nedávno jsem byl se svou záchrannou jednotkou u dalšího spadlého tempestu v horách u Dalesu. Předpokládám, že jste o tom slyšeli." Pár mužů přikývlo.
"Vypadá to, že se celou záležitost chystají svést na chybu pilota," pokračoval Drew lehkým konverzačním tónem. „Ale

já tam byl a vůbec se mi to na chybu pilota nejevilo." Čekal, jestli na jeho poznámku někdo nenaváže Strangovým případem, ale dočkal se jen několika souhlasných při kývnutí a zamručení.
"Nedošlo před časem k podobnému případu i u vás?" zeptal se nakonec. "Jak to vlastně bylo s Alastairem Strangem?" Přátelská atmosféra náhle ochladla a změnila se v podezíravé vyčkávání. "Proč se ptáš? Ty jsi Alastaira znal?" Drew zavrtěl hlavou. "Nikdy jsem se s ním nesetkal, ale vyprávěla mi o něm Michelle Powerová. Řekla, že podle ní ani Strangovo zřícení nebylo zaviněno chybou pilotáže." Nikdo nepromluvil, pouze několik mužů si ho znovu zkoumavě prohlédlo a pak si mezi sebou vyměnili pohledy.
Drew se rozhodl vyložit karty. "Poslyšte, před pár dny jsem za podobných okolností sám málem přišel o život a teď mi vyšetřovatelé řekli, že prý jsem pád zavinil já. Chyba pilota. Teď se jen snažím přijít na kloub tomu, co se vlastně s mým letounem stalo." Atmosféra okamžitě roztála a slova se jménem ostatních ujal starší pilot. "My jsme přesvědčeni, že závěry vyšetřování Strangova případu nejsou korektní. Před tím, než se Alastair přeškolil na tempesty, působil u Red Arrows. Byl to jednoznačně nejlepší pilot eskadry - takový perfekcionista, že když chtěl letět ve dvaceti tisících stopách a na výškoměru bylo o jednu stopu víc, nedal si pokoj, dokud to nesrovnal na rovných dvacet. Když se tankovalo ve vzduchu, v noci a naslepo, pokaždé trefil sondu do koše napoprvé. " Zarazil se a trochu zrozpačitěl. "Promiň, asi si říkáš, že řečním jako zakládající člen jeho fanklubu, ale ostatní by ti řekli totéž.
Byl to zkrátka zatraceně dobrý pilot. Jestli se ten zřítil vinou chyby pilotáže, tak já jsem ministr obrany." Drew zvedl ruce. "Přesvědčili jste mě. Víte ještě o nějakém podobném případu?" "Fakticky ne. Samozřejmě že se k nám dostávají nejrůznější zvěsti, však to znáš sám, ale nic určitého." Na chvíli se odmlčel.
"Obávám se, že jsme ti toho moc neřekli - rozhodně ne tolik, aby se ti vyplatilo trmácet se sem až z Finningtonu." „Ale jo, něco jsem se dověděl," řekl Drew. "Díky."
Když míjel jižní předměstí Manchesteru, náhle se rozhodl změnit plán. Místo aby pokračoval na východ, kam ho vedla přímá cesta do Finningtonu, odbočil na sever na M 6, projel několika zchátralými městečky hrabství Lancashire a pokračoval dál čistším ovzduším Cumbrické vrchoviny.
Už se snášela tma, když odbočil do sešlého viktoriánského městečka rozloženého kolem hlavní železniční trati pod úpatím žulového masívu hory Shap. Na chvíli zastavil, aby se krátce podíval do mapy, a pak pokračoval dál. Po několika mílích znovu odbočil na úzkou cestu stoupající po úbočí dalšího vrchu. Ze tmy na něho pomrkávala světla z farem roztroušených na stráních kolem.
Asi osm mil vedla cesta rašeliništi a mokřinami a jedinou známkou lidského osídlení byly roztroušené kamenné zdi a rozpadající se salaše. Potom začal terén ustupovat dolů a Drew zjistil, že se nachází na příkrém srázu prudce klesajícím do úzkého údolí.
Znovu zastavil, aby si podle mapy ověřil, kde je, pak přejel starý kamenný most a stoupal strmou točitou cestou nahoru. Nechybělo mnoho a místo, kde měl odbočit, minul. Doslova v poslední chvíli zahlédl známou dřevěnou tabuli porostlou lišejníkem a prudce zabrzdil. Po dvou minutách jízdy konečně zastavil na dvoře Crowgarthovy farmy.
Okna zářila měkkým nažloutlým světlem. Sotva vystoupil z auta, uvítal ho zběsilý štěkot dvou psů přivázaných někde ve tmě na řetěze. Opatrně obešel místo, kam až mohli psi dosáhnout, a zabouchal na dveře. Po chvíli zaslechl kroky a jakýsi ženský hlas vykřikl: "Jesse, Flosse, ticho! Kdo je to?" Běsnění psů trochu utichlo, ale Drew musel i tak křičet, aby ho žena slyšela. "Jmenuj u se Drew Miller. Jsem z RAF a nedávno jsem u vás byl s lidmi, kteří tu vyšetřovali letecké neštěstí." .
Bylo slyšet, že kdosi odšupuje několikery závory, a pak se dveře se skřípotem otevřely. "Co chcete?" "Je manžel doma, paní..." "Aldersonová. Ne, není." „A kdy se vrátí?" „Až bude nalitej jako dělo, dřív asi těžko. Hraje ve Farmer's Arms domino." "Kde je to?" zeptal se Drew.
Mlaskla jazykem v údivu, jak může být někdo tak nevědomý.
"Je to široko daleko jediná hospoda." Než mohl poděkovat, zabouchla dveře a opět začala zašupovat všechny závory.
Když Drew odcházel k autu a rozjížděl se cestou dolů, psi se opět rozběsnili naplno.
Hospodu našel celkem snadno. Bylo to vápnem nabílené kamenné stavení uprostřed vesnice jen kousek od cesty. Otevřel dveře a vstoupil dovnitř. U baru seděli těsně vedle sebe farmáři v placatých čepicích se štítkem a v bezvýrazných šedivých šatech. Většina z nich se pootočila, aby viděli, kdo vešel, ale hned se zase obrátili zpět. Jakmile k nim Drew zamířil, hovor utichl. Cítil, že je asi stejně vítaný jako pistolník v saloonu Poslední naděje. Zadky farmářů sražené těsně k sobě nejevily žádnou snahu mu uvolnit místo.
Drew zachytil pohled číšnice vykukující za hradbou nahrbených zad, objednal si pití a rozhlédl se, aby našel svého muže.
Když ho hned neobjevil, vzal od číšnice sklenku a řekl nahlas:
"Je tady někde pan Alderson?" Několik mužů se zasmálo a to bylo vše.
Číšnice na něho soucitně pohlédla. "Víte, pane, dvě třetiny z těch, co tu sedí, jsou Aldersonové." "Promiňte, hledám pana Aldersona z Crowgarthovy farmy." Ukázala na stůl v rohu místnosti. "Tamhle sedí zády k vám." Drew se protlačil dozadu. Alderson zvedl hlavu, svraštil obočí a pak sám k sobě spokojeně přikývl. "Vy jste ten chlápek od RAF, co?" Pak se otočil k mužům u stolu a dodal: "Na ksichty já mám paměť." "Chci se vás zeptat, jestli byste mi nevěnoval chvilku času," řekl Drew.
"Teď ne, kamaráde. Teď ne," odpověděl Alderson a ukázal na rozehranou partii domina. „Až skončíme." Znovu se otočil. "Tak kdo je na řadě?" Drew se opřel o zeď a díval se déle než hodinu, jak Alderson a jeho přátelé hrají jednu nekonečnou partii domina za druhou.
Čas od času na něho někdo z přítomných mužů zvědavě pohlédl, ale nikdo ho neoslovil, a pokud se on sám pokusil navázat hovor, dočkal se jednoslabičné odpovědi nebo jen zahuhláni.
Konečně Alderson vstal a protáhl se. "Přišel jste si se mnou popovídat o ovcích?" Mrkl na své kumpány.

„O žádných ovcích. O letadle, které se zřítilo u vaší farmy." "Proboha, už ne," ozval se jeden z mužů u stolu. "Už nás s tím letadlem nudí k smrti." „A co ještě chcete slyšet?" zeptal se Alderson a významně pohlédl směrem k baru.
Drew pochopil. "Dáte si pivo?" "Whisky," řekl Alderson a sám pro sebe se usmál. "Velkou.
Famous Grouse," dodal. "Jinou nepiju." Drew si uvědomil, proč mu byl Alderson nesympatický už při prvním setkání, ale pousmál se a koupil mu velkou whisky.
"Tak," řekl Alderson. „A teď se můžete ptát, na co chcete." Drew pohlédl na brunátné tváře mužů kolem, kteří se ani nesnažili skrýt svou zvědavost. "Viděl jste, že by ještě předtím, než se letadlo roztříštilo o zem, v něm něco vybuchlo nebo z něho unikal kouř, případně šlehaly plameny?" Alderson znalecky usrkl whisky, pak zaklonil hlavu a zbytek sklenky do sebe obrátil na jeden ráz. "Ne. Nic takovýho jsem neviděl. Viděl jsem jen, jak to letadlo letí a pak naráží do svahu."
„Měl jste dojem, že pilot letoun do posledního okamžiku ovládal?" Farmář si Drewa změřil pohledem, kterým učitel pohlíží na obzvláště zaostalého žáka. "Jak to mám, sakra, vědět? Jsem farmář, a ne žádnej zatracenej letec. Řeknu vám akorát, že letělo stejně, jako ty naše bombardéry, kterých tu máme spousty." Pozoroval Drewa zpod svého huňatého obočí a čekal.
"Myslíte letadla?" "Ne, ptáky. Lovný ptáky." "Tetřívky?" "Díky. Dám si ještě jednoho velkýho," řekl Alderson a pozvedl sklenku. Farmáři kolem vyprskli smíchem.
Drew zvedl Aldersonovu prázdnou sklenku a kývl na číšnici.
"Viděl jste někdy letět tetřívka?" zeptal se Alderson, když poslal druhou whisky za tou první. "Říkáme jim bombardéry. To letadlo letělo úplně stejně jako tetřívek dvanáctýho srpna v jednom okamžiku si to svištělo nízko nad vřesovištěm a kopírovalo terén a v dalším padalo jako sestřelený. Jenže na rozdíl od tetřívka se nedalo sebrat a upíct." Spokojeně se nad svým vtípkem usmál.
„Ale víte určitě, že to byl pád? Co když pilot letěl příliš nízko a dostal se do kolize s terénem?" "Copak to neříkám pořád? Padalo z nebe..." Natáhl se k baru, vzal z talířku kousek nedojedené tlačenky a pustil ji z výšky na zem. Tlačenka se rozplácla na kamenné podlaze.
„Přesně jako tohle," řekl a odkopl zbytky tlačenky pod stůl.
"Byl byste ochoten uvést to, co jste právě řekl, v oficiální výpovědi?" "To bych možná byl," řekl Alderson a znovu významně pohlédl na svou sklenku.
"Členové vyšetřovací komise by do vás tolik neinvestovali," povzdychl si Drew, ale znovu kývl na číšnici.
"Takže budete ochoten svědčit," naléhal, když Alderson spokojeně zamlaskal nad třetí skotskou v průběhu pěti minut.
"Když vám o to tak jde, tak jim to řeknu," prohlásil Alderson.
"Ale já jsem už těm vašim vyšetřovatelům jedno svědectví podepsal. Řekl jsem jim to stejný jako vám: to letadlo spadlo z nebe jako pytel erteplí. Ptali se mě to samý co vy a slyšeli ty samý odpovědi, který říkám vám, i když jsem od nich neviděl ani malýho prcka. " Mrkl na Drewa a otočil se zpátky ke svým přátelům. Když Drew odcházel, slyšel za sebou, jak se muži smějí a poplácávají Aldersona po ramenou. Vyšel ven do tmy, kde kvílel chladný vítr vanoucí údolím z vřesovišť.
. Cestou dolů stěží vnímal, kudy jede, a neustále se v myšlenkách vracel k tomu, co před pár minutami slyšel od Aldersona.
Jestliže se letoun opravdu zřítil tak, jak popsal farmář,jak mohou být Power a vyšetřovatelé z AlB přesvědčeni, že šlo o chybu pilotáže? A jestliže to nebyla chyba pilotáže, co se vlastně s letounem stalo? Nyní vědělo čtyřech případech zřícení tempestů, z nichž dva skončily pro posádku tragicky a dva k tomu neměly daleko. Kolik jich bude ještě?
Domů se dostal až dlouho po půlnoci, ale druhý den byl už v sedm ráno na základně. Šel přímo do místnosti pro osádky, aby řekl Nickovi, co se včera dověděl od Aldersona.
Nick čekal, až Drew skončí, a pak poznamenal: "Já zase slyšel dost podivných zvěstí o tempestu jednasedmdesáté eskadry, co spadl vloni na Aljašce. Ale raději se nikde nezmiňuj, že jsem ti to řekl já, protože už tak mě mají za komunistu - a to jen proto, že jsem tvůj přítel." Drew přikývl. „0 tom případu na Aljašce jsem také slyšel.
Říká se, že ke zřícení došlo, když se pilot pokoušel uniknout F šestnáctce." "Je to možný, ale můj přítel Spud, který tenkrát u jednasedmdesáté působil, prohlásil, že to nedává žádný smysl." "On to viděl?" "Ne, ale mluvil o tom s pilotem F šestnáctky. Tempest prý už únikový manévr ukončil a chystal se vystoupit znovu do výšky, ale najednou se převrátil a střemhlav padal dolů. Pak už jen narazil na zem a explodoval." "Takže už bylo po střetu, když se to stalo?" "Podle pilota F šestnáctky ano." „A mohli bychom si s tím Spudem promluvit?" "Těžko. Minulý týden odjel na výměnu do Ameriky." Drew stál chvíli tiše.
Nick se rozhlédl po opuštěné místnosti. "Poslyš, napadlo mě, že kdyby se nám dnes odpoledne přihodila nečekaná závada někde na severním konci operační oblasti, máme nejbližší diverzi na Leuchars. A tam je teď čirou náhodou umístěna jednasedmdesátá eskadra. "
"Ty mě, člověče, překvapuješ," řekl Drew. "A co by se nám tak mohlo přihodit za závadu?" "Co myslíš ty - samozřejmě čistě hypoteticky?" "Já? Myslím - samozřejmě čistě hypoteticky - že bychom třeba mohli v kokpitu ucítit smrad, co říkáš? Přece nemůžeme riskovat, že upadneme do bezvědomí a ztratíme kontrolu nad letounem. " "To opravdu nemůžeme, Drewe." „A myslíš, že to projde? Nechci vidět, co bude, jestli nám na tu habaďůru přijdou." "Při tvém záznamu z poslední doby nikoho ani ve snu nenapadne, že by ses odvážil udělat nějakou levotu."
Když o hodinu a půl později letěli nad pobřežím v okolí Berwicku, Drew několikrát hlasitě potáhl nosem.
"Cítím smrad hořícího oleje." "Já taky," řekl Nick.
Drew otočil letoun k severu a zapnul rádio. "Pan. Pan. Pan.
Tady Tiger 2- I. Kouř v kokpitu. Žádáme o okamžité přistání v Leucharsu." Při sestupu viděli široké silnice, železniční mosty přes Forth a edinburský hrad, který se hrdě vypínal nad jižním panoramatem města.

Dvojice hráčů na golfovém hřišti v St. Andrewsu zakláněla hlavy a clonila si oči. Drew naklonil letoun, aby se dostal do přistávacího koridoru, a pod jeho levým křídlem se mihly písčité pláže.
"Přál bych ti vidět, jak to tu vypadá, když je základna otevřena pro veřejnost," řekl Nick. "Kvůli všem těm letadlům seřazeným po straně ranveje se do Leucharsu nemáš šanci dostat. Každý maršál, vicemaršál nebo plukovník, který se mohl ulejt, je tady - samozřejmě přísně služebně." Tempest se mihl nízko nad hladinou a Drew ho posadil na začátek přistávací dráhy sotva třicet yardů od vody. Přední podvozková noha se zhoupla a za pneumatikami se objevil obláček modrého kouře, který vzápětí rozptýlil vzduchový vír. Letoun se ještě chvíli otřásal působením zpětného tahu a zklidnil se, až zpomalili na pojížděcí rychlost.Vstříc jim přijížděla suita požárních vozů a ambulancí. Sotva zastavili, na letadlo se vrhli technici, zatímco posádku si vzal na starost zdravotní personál.
Když je asi po dvaceti minutách zdravotníci propustili, Nick zavedl Drewa k jednasedmdesáté eskadře. Prováděl ho po základně s takovou hrdostí, jako by svému synovi ukazoval školu, v níž studoval.
V místnosti pro osádky našli několik mužů, kteří se zjevně nudili. K Drewově radosti Nick žádného neznal, zato on si některé pamatoval z různých výcvikových kursů a hned se s nimi zdravil.
„Ahoj, Drewe. Co tě k nám přivádí?" ozval se jeden z nich.
"Jako obvykle, Bobe - nouzovka." "Něco vážnýho?" "Doufám, že ne. Jen jsme v kokpitu cítili jakýsi smrad." „A nedali jste si včera k večeři karí?" Drew se zazubil. "Teď už vím, proč tě přeložili k jednotce bojové pohotovosti." "Dej pokoj," řekl pilot otráveně a ukázal na objemnou leteckou kombinézu, v níž vězel. "Už to trvá skoro měsíc a sundat to můžu, jen když jdu srát nebo spát. Neříkal bych nic, kdyby to mělo nějaký smysl, ale teď už mám skoro pocit, že žádná hrozba z Východu nikdy neexistovala." "To je chyba. nesmíš ani na okamžik povolit v ostražitosti," dráždil ho Drew. "U nás ve Finningtonu se občas dostaneme k přísně tajným zpravodajským hláškám, takže náhodou vím, že právě teď, když spolu mluvíme, shromažďují proti nám Faerské ostrovy invazní síly. A jestli jsou vaše letadla v podobném stavu jako naše, pak ti pomáhej Bůh, až proti nim budeš zasahovat." Pilot přikývl. "Jsem rád, že nejsme sami, kdo je na tom špatně. Měl bys vědět, které tempesty jsou teď pro vzdušnou obranu Spojeného království životně důležité a mají nejvyšší prioritu, co se týče náhradních dílů - přece ty, co prodáváme všem těm šejkům na Středním východě." "Když to řeknu já, má mě Nick za cynika," zasmál se Drew.
„A není to snad pravda?" Drew přikývl. "Samozřejmě že je." Na chvíli se odmlčel a uvažoval, jak zavést řeč na téma, o které mu šlo. "Poslyš, když mluvíme o bordelu s vybavením, nedávno se u nás vyskytly jisté problémy s tempesty. Vždy šlo o náhlou ztrátu ovladatelnosti letounu. Mým kolegům se ještě podařilo stroj zvládnout, ale já už jsem se musel katapultovat." Tentokrát se ze strany místních letců neozvala jediná zlehčující poznámka. "Nás nikdo oficiálně neinformoval, že by byly s tempesty problémy." "To je mi jasné, ani na záznamu ADR nic nebylo. Ted' se mi tu havárii pokoušejí přišít na triko. Prý to byla moje chyba." Pilot si Drewa obezřele prohlédl. „A víš jistě, že nebyla?"
„Absolutně. Rád bych věděl, jestli se to, co se stalo mně, něčím nepodobá loňské havárii vašeho tempestu na Aljašce. Jak k tomu tehdy došlo?" „0 tom by ti mohl něco říct BA." Pilot vstal a křikl do chodby.
Za chvíli se ve dveřích objevil vysoký tmavovlasý muž v potrhaném tričku se znakem skupiny U2 na prsou.
"To je BA, Drewe," řekl pilot. "Neznamená to British Airways, ale Bad Attitudell. Letěl tenkrát ve dvojici s Mikem."
"Drew Miller, těší mě," řekl Drew a podal mu ruku.
BA si ho zkoumavě prohlédl. "BA Stokes. Čím můžu sloužit?" "Rád bych věděl, co se stalo tomu chlápkovi, co havaroval vloni na Aljašce?" "Miku Hansonovi? Zabil se," řekl BA suše. "Proč to chcete vědět? Jen tak ze zvědavosti, nebo vás to zajímá z vážnějšího důvodu?" "Přesně tak, zajímá mě to z vážnějšího důvodu. Nedávno jsem se musel nad Eden Valley katapultovat kvůli záhadné poruše, která se neobjevila na ADR. Připouštím, že se chytám stébla trávy, ale rád bych se o té havárii na Aljašce dověděl víc - třeba by to vrhlo trochu světla i na můj případ." BA pokrčil rameny.
"Měli jsme za úkol chránit formaci RS jedniček před dvěma F šestnáctkama národní vzdušné obrany.
Mike se střetl s jednou z nich, a když už jí unikl a letěl pryč, najednou se z ničeho nic převrátil a střemhlav se zřítil k zemi." "Jenže zpráva vyšetřovací komise konstatovala, že příčinou zřícení byla chyba pilotáže," ozval se Nick.
BA se pohrdlivě ušklíbl. "Hovno, a ne chyba pilotáže. To napsali oni, ale já si myslím něco jiného. Taky jsem jim to řekl, ale je jako obvykle názor nějakého kapitánka nezajímá, zvláště když odporuje jejich teoretickým moudrostem."
Drew s Nickem se vraceli k letadlu a dělali, že si nevšímají podezíravých pohledů hlavního inženýra, zarputile vyhlížejícího Skota. "Celý hodiny ten váš letoun prohlížíme a ať jsem papež, jestli jsme na něm něco objevili. Poslyšte, nevymysleli jste si celou tu věc?" Drew se na něho usmál a podepsal protokol o prohlídce letounu. "Holt to jsou na vás moc rychlá letadla. Klidně se vraťte do svých kumbálků a čekejte, až se to stane znovu." Rychle vyšplhal po žebříčku do kokpitu.
"Ten smrad v kokpitu se docela osvědčil, co říkáš?" ozval se Drew, jakmile byli opět bezpečně ve vzduchu. "Toho bychom mohli zase někdy využít." "Nezapomínej, Drewe, že se náš rozhovor nahrává," řekl Nick. .
"Co se bojíš? To bychom museli spadnout, aby záznam přehrávali. A pokud spadneme, už na tom nebude záležet." "No dobře," připustil Nick. „Ale neříkej, že jsem tě nevaroval.
A co budeme dělat teď? Mám dojem, že jsme si vyslechli pár klepů, víme o několika záhadných shodách okolností a chováme jistá podezření, ale v podstatě nemáme nic, co by Power a jeho maníci z AlB nesmetli ze stolu jako paranoidní výmysly." "Obávám se, že máš pravdu. Ale teď už víme o nejméně pěti podezřelých haváriích tempestů a já si myslím, že je nejvyšší čas, abych zjistil, kolik jich vlastně bylo ve skutečnosti." „A jak to chceš zjistit?" "Obrátím se na jednoho přítele." "Doufám, že nemluvíš o mně?" Drew se usmál. "Ne, o tobě ne. I když se to může zdát překvapující, mám ještě i pár jiných."
Hned po přistání ve Finningtonu spěchal k telefonu. "To je Tom? Poslyš, Tome, vzpomínáš si, jak jsme se ve Swaledalu domlouvali, že si spolu někdy zajdeme na pivo?"
"To sis, kamaráde, vzpomněl trochu pozdě. Ted' jedu domů na víkend a příští týden nastupuju v Bruselu v centrále

NATO." „A co dnes večer?" "Musím ještě sbalit spoustu věcí," začal Tom a pak zaváhal.
"Ale čert to vem, proč ne? Tak kdy a kde?" "Co říkáš kolem deváté někde, kde by se ti to nejlépe hodilo." "Dobře. Tak tedy U zkřížených klíčů v Buckwellu. Víš, kde to je?" "Najdu to." Drew zavěsil. Chvíli uvažoval a pak se rozhodl zajít na výzvědy k Russellovi. Nakonec ho našel, jak sedí zhroucený a s brunátnou tváří v převlékárně po partii squashe. Russell mu jaksi ostražitě odpověděl na pozdrav, ale sotva Drew spustilo Strangovi a Hansonovi, vybuchl jako sopka. "Co to má, ks akru, společného s vámi? Dost na tom, že jste rozbouřil celou naši eskadru, a teď ještě zanášíte problémy do jiných. Jsem v tom stejně jako vy, Drewe, a říkám vám, že se nám to začíná vymykat z rukou. Zatraceně, přestaňte houpat lodí!" "Neříkejte mi, že těch pě -" Drew se v poslední chvíli zarazil, protože si vzpomněl, že Russell o příhodě, která se stala DJ, nic neví. "...ty čtyři nehody, k nimž došlo za posledních dvanáct měsíců, nemají naprosto nic společného? Jen si vzpomeňte: nedávné zřícení tempestu ve Swaledalu, pak ten pilot z Leucharsu, další případ ve Valley a já." Russell jeho otázku ignoroval. "Když jsme u toho, co jste, k čertu, dělal v Leucharsu? Dostal jsem hlášku, že váš letoun byl v naprostém pořádku." Drew zaváhal. Nepříjemně ho překvapilo, jak dobře je Russell o jeho počínání informován. "Kdo vám to řekl?" "Mám své zdroje," řekl Russell. "Ale ted' už toho mám dost.
Zakazuju vám, abyste pokračoval v tom směšném amatérském vyšetřování. Naposledy vám říkám, že tempesty jsou dobrá letadla, a vy se nemusíte starat o nic jiného než o to, abyste s nimi dobře létal. Za to jste placený, ne za vyšetřování leteckých nehod. A jestli to nepochopíte, Drewe, dám vám to příkazem. Rozuměl jste?" Svlékl propocené tričko a vstoupil do sprchy.
Drew se za ním chvíli zamyšleně díval a pak se rozhlédl po
prázdné převlékárně. Ze sprchy bylo slyšet jen šumění vody.
Náhle se rozhodl. Pootevřel Russellovu skříňku a rychle prohledal jeho uniformu. To, co potřeboval, našel v náprsní kapse.
Když vstoupil do místnosti pro osádky, uviděl Michelle, jak sedí u stolku s Paulem a Sandym a popíjí kávu. Klesl na židli proti ní a ona tázavě zvedla obočí.
"Michelle, potřeboval bych s vámi mluvit o samotě." Chladně na něho pohlédla. "Klidně mluvte. Před svou posádkou nemám žádné tajnosti." "Týká se to Alastaira Stranga." Její rty se o poznání semkly. Pohlédla na oba muže. "Dobře. Za chvíli jsem zpátky, chlapci." Vyšla za Drewem ven. Stáli na okraji letištní plochy a dívali se, jak po šedé betonové ploše roluje letoun směrem k ranveji.
"Co jste se dovědělo Alastairovi?" "Zajel jsem do Valley a promluvil si s několika jeho kolegy o tom, jak to bylo s jeho zřícením. Jsou přesvědčeni, že o žádnou chybu pilotáže nešlo." "Panebože," povzdychla si. "Vždyť to už jsem vám řekla sama. " Zvedl ruce. "Počkejte, to není všechno. Dnes ráno jsem byl s Nickem v Leucharsu. Mluvili jsme s kolegy z jednasedmdesáté o havárii jejich tempestu vloni na Aljašce. Oficiální zpráva říká, že se letoun zřítil během simulovaného boje." "A?" Bylo zřejmé, že ji to začíná zajímat.
„Pilot americké F šestnáctky, který se boje účastnil, řekl, že tempest provedl únikový manévr a opět nabíral výšku, náhle se však převrátil a zřítil k zemi." Chtěla něco říct, ale on ji přerušil. "To pořád není všechno.
Cestou z Valley jsem si zaskočil na kus řeči s farmářem, který byl očitým svědkem pádu tempestu ve Swaledalu minulý týden. Trvá na tom, že letoun nenaletěl do svahu, ale že prostě spadl z nebe.
Tvrdil, že takhle to řekl i vyšetřovatelům z AlB." "Farmáře lze sotva považovat za svědka schopného posoudit okolnosti leteckého neštěstí." "Na to, aby poznal rozdíl mezi letem a pádem, nemusí být žádný letecký expert. Řekl mi, že letoun padal jako sestřelený tetřívek."
"I kdyby měl pravdu, pořád to nevylučuje chybu pilota. Šlo o nováčka. Mohly mu kvůli nějaké jeho chybě zhasnout motory nebo mohl z různých důvodů ztratit rychlost." "Ne. Tempesty nejsou vrtulníky, Michelle," přerušil ji vzápětí. "Já jsem také létala na tryskáčích, Drewe." "Neberte to, že se nad vás povyšuju, ale tempesty jsou opravdu jiné stroje. Zhasnutí motorů nebo ztráta rychlosti - něco takového prostě fly-by-wire nepřipustí." Odmlčel se, protože kolem právě procházeli dva letci ve zpocených kombinézách, kteří před chvílí přistáli.
„Dříve býval knipl spojen s ovládacími prvky různými mechanickými táhly," pokračoval Drew, když byli opět sami. "Ted' je napojen pouze na počítač. Pořád je to ještě knipl, ale stejně dobře by to mohla být myš nebo klávesnice. Když pohnete kniplem, nezmění se poloha taileronu mechanickým přenosem, pouze se vyšle signál do počítače, který zařídí, jak se má taileron nastavit. Podobně je to s pákami ovládání škrticích klapek, když je posunete dopředu, abyste nabrala rychlost, otevře počítač ventily a zvýší se přísun paliva do motorů." "Díky za poučení," odsekla Michelle. "Vždycky jsem si přála chodit na přednášky z letecké mechaniky." "Nechci vám dělat žádné přednášky, jde mi jen o to, abyste si to uvědomila. Pokud pilot provede manipulaci, která by mohla vést k ztrátě ovladatelnosti letounu, řídicí systém ji zablokuje." "To musí být skvělé zvláště pro vás." Otráveně na ni pohlédl.
"Promiňte," pospíšila si. "Už toho popichování nechám." "To se mi ani nechce věřit," usmál se Drew. "V každém případě sytém fly-by-wire vypočítává každý povel, který pilot provede prostřednictvím pohybu kniplu a pák ovládání škrticích klapek, a pokud dojde k závěru, že by navedl letoun do nekontrolovaného letu, povel zablokuje a nahradí jiným, bezpečnějším." Viděl, že Michelle nepřesvědčil. "Přece mi nechcete namluvit, že tím je chyba pilota zcela vyloučena. To by pak mohl létat každý," namítla. .
"To jsem samozřejmě neřekl. Systém fly-by-wire není všemocný. Není schopen počítat s tím, jestli se letoun nachází příliš nízko nad zemí, nebo letí proti úbočí hory, a také nezařídí, aby pilot neomdlel vlivem přetížení, když naletí do příliš prudké zatáčky. Ale pokud letoun letí přímo a nízko nad zemí a najednou spadne dolů jako střelený tetřívek, nemůže jít o chybu pilota." Na chvíli museli rozhovor přerušit, protože je ohlušil hukot startujícího tempestu.
Oba si při tiskli dlaně na uši. Bylo zřejmé, že Michelle po celou dobu, kdy se letoun zvedal ze země a pomalu stáčel k jihu, o něčem přemýšlí. "Takže kam jsme se přes všechny své úvahy dostali?" zeptala se nakonec.
"Je tu už pět nejasných incidentů tempestů, a to jsou jen ty, o kterých víme. Ve všech těchto případech se AlB pokouší

svalit vinu na chybu pilota - nebo alespoň ve čtyřech, které vyšetřovala. Bezpečně vím, že v mém případě je to mylný závěr, a výpovědi svědků mě upevňují v přesvědčení, že podobně je tomu u všech zbývajících nehod." Bylo vidět, že Michelle stále pochybuje.
"Podívejte se, Michelle, lidé z vyšetřovací komise tvrdí, že váš přítel Alastair Strang - jeden z nejlepších pilotů své eskadry - se zabil proto, že letěl jako naprostý začátečník. Co když jde ve skutečnosti o závadu na letounu, kterou se oni snaží utajit? Je dost špatné, že očerňují jména těch, kteří se už nemohou bránit, ale horší je, že k těm nešťastníkům mohou přibývat další." "Vy si opravdu myslíte, že může jít o nějakou konspiraci?" Drew rozhodil ruce dlaněmi nahoru. "Nevím, co by za tím mohlo být jiného." Vrhl na ni dlouhý zkoumavý pohled. „Asi vás napadá, kam by to všechno mohlo vést." "Jestliže jde, jak říkáte, o snahu utajit závadu tempestu - a já o tom pochybuju - nemá s tím můj otec nic společného. Znám ho, Drewe." Dívala se mu zpříma do očí, jako by ho vyzývala, aby s ní nesouhlasil.
Nakonec sklopil pohled on. "Když mi to říkáte vy, samozřejmě vám věřím," prohlásil.
„A jak hodláte postupovat dál?" zeptala se po chvíli rozpačitého mlčení.
"Dnes večer se sejdu s jedním známým."
„Ale vždyť máte službu dozorčího. Musíte zůstat na základně pro případ, že by sem vtrhli Rusové nebo že by se ucpaly záchody. " "Já vím, ale nemám jinou možnost." Zarazil se. "Doufám, že vám mohu věřit, nebo snad ne?" "A musíte se na to ptát?" Rozpačitě zavrtěl hlavou. "Samozřejmě že ne." "Je ta schůzka tak důležitá, aby nepočkala, až budete mít po službě?" "Člověk, se kterým se chci sejít, pracuje v AlB. Setkali jsme se u několika havárií vojenských letadel, kde jsem byl s naším horským záchranným týmem. Má přístup ke všem zprávám o incidentech tempestů, ale dnes večer se s ním musím sejít proto, že od příštího týdne nastupuje v Bruselu v centrále NATO." Zatvářila se zmateně. "Tak proč se s ním nesejdete zítra?" "Protože mě samotného vyšetřují a Russell už mě hlídá." "Co budete dělat, pokud se v době vaší nepřítomnosti na základně něco stane?" "Nestane. A kdyby, budu mít s sebou pípátko."
Michelle zavrtěla hlavou a zasmála se. "Jste blázen. Co budete dělat, když vám na to Russell přijde?" "Spoléhám se, že má doma dost práce se svými modely letadélek a s leštěním knoflíků na uniformě." „A kdy se asi tak hodláte vrátit?"
"Počítám kolem půlnoci. Proč?" "Jestli vydržím vzhůru, možná se zastavím na kafe."
Drew se večer vytratil ze základny a zamířil autem směrem k Lincolnshiru. Zkřížené klíče byla pivnice v tudorovském stylu, která se nacházela asi míIi od budovy RAF v Buckwellu, v níž sídlilo AlB.
Tom už seděl v baru u půllitru piva. Hned objednal ještě jedno Drewovi a pak se jím nechal odvést ke stolu v rohu místnosti, stranou od sešlosti několika štamgastů, kteří se hřáli u krbu. "Jsem rád, že jsem tě chytil ještě před tvým odjezdem," začal Drew.
Tom se usmál a upil ze svého půllitru. "Takže to nebude obyčejné setkání s kamarádem u piva?" Úplně obyčejné ne," připustil Drew. "Potřebuju jakousi pomoc." "Jaký druh pomoci?" "Informaci. " Tom se zamračil. "Nech mě hádat: o tom tvém incidentu s tempestem?" "Jak to víš?" „zahlédl jsem tvoje jméno na osmačtyřiceti hodinovém signálu týkajícím se havárie v Eden Valley." Upřel na Drewa pohled.
"Rád bych ti pomohl, ale ty přece víš, že s tebou nemohu mluvit o ničem, co souvisí s probíhajícím šetřením. Jestli se chceš na něco zeptat, musíš svoje otázky adresovat těm dvěma, kteří ho vedou. " „Ale já nechci žádné informace o svém případu," řekl Drew.
"Alespoň ne jenom o něm. Potřebuju informaci o incidentech tempestů obecně." "Proboha, Drewe, mluv potichu. Nehovoříme o kuchařských předpisech - ptáš se mě na utajované informace." Drew se rozhlédl po hostinci. Štamgasti byli zabráni do svého hovoru a jich si nevšímali.
"Uklidni se, Tome. Odposlouchávací služba má dnes večer volno." Tom pomalu zavrtěl hlavou. "Neříkej, že jsi tak naivní. Každý telefonní hovor, který přichází do budovy AlB nebo z ní vychází, se nahrává. Není dobré ani pro tebe, ani pro mne, když vyjde najevo, že pilot, jehož případ je v šetření, navázal mimoslužební kontakt s členem štábu AlB." "Tak proč jsi tedy s touhle schůzkou souhlasil?" "Protože jsem netušil, že jsi takový zatracený blázen." "No dobře, ale když užjsem tady..." trval na svém Drew.
Tom zaváhal. "Když už jsi tady, tak si ulev." Drew se znovu rozhlédl po místnosti. "Můžeš mi vytisknout zápisy o všech nehodách tempestů za poslední roky?" Tom se rozesmál. "To jsi opravdu tak naivní? Nejen telefonní hovory, ale všechny písemnosti a každý list papíru vyšlý z tiskárny je pečlivě evidován, ,včetně jména příjemce. Nemám důvod, proč bych měl podobné informace vytahovat z počítače, natož pořizovat si z nich tiskové kopie. A i kdybych to udělal a nikdo by si toho nevšiml, jakákoliv kopie, která by se objevila někde mimo AlB, by je zpětně dovedla ke mně."
"Neuviděl by ji nikdo, kromě mne." "Ne. Nemíním riskovat. Ted' mě čeká pár fešáckých měsíců v centrále NATO v Bruselu a pak se vracím do kokpitu. Ani mě nenapadne někoho dráždit a riskovat, že mi to ještě zatraceně zkomplikuje. " "Prosím tě, nedělej z toho vědu. Nechci po tobě, abys prozrazoval státní tajemství." Tom rezolutně zavrtěl hlavou.
"Ty nevíš, jak člověku je, když nesmí létat a šaškuje tady dole na zemi. Pokud ti vyhovím, bude celá má kariéra viset na vlásku." Drew k němu zvedl pohled. "A když nevyhovíš, může viset na vlásku tvůj život." "Nedramatizuješ to trochu?"
"Nevím," řekl Drew klidně. "Vím jen, že dosud došlo ke třem haváriím, při kterých posádka zahynula, takže vyhlídky možná nejsou zase tak špatné. Nebo máš informace, že těch smrtelných havárií bylo víc?" Tom uhnul pohledem.
Drew mlčel, aby ticho náležitě zapůsobilo. "Řekl bych, že víš víc, než jsi ochoten přiznat. Nemám pravdu, Tome? Musí ti být jasné, že tu není něco v pořádku. Spíš dobře?" „0 můj spánek se nestarej," odsekl Tom vztekle. "Jestli na mě budeš tlačit, seberu se a půjdu pryč. Pak ze mě nebudeš mít vůbec nic. " Drew mu pohlédl zpříma do očí. "Spoléhám na tebe, Tome." Opět nastalo dlouhé ticho. "Poslyš, jestli opravdu nemůžeš nic vytisknout, stačí, když mi to jen řekneš."
Tom váhal. "Nejde to. Ani já o všem nevím. Asi před rokem přišlo z vyšších míst nařízení, že napříště budou veškeré materiály a nehodách tempestů pouze ve správě kanceláře šéfa AlB.
Všechno, co k nám od té doby přišlo, šlo přímo tam. Ty víš, že jsem byl u několika případů havárií tempestů, ale dalšího šetření jsem se nikdy nezúčastnil." "Tak kdo s těmi materiály vlastně disponuje?" "Vicemaršál vzdušných sil Power a

jeho zástupce. Když potřebují, přibírají si podle uvážení další osoby, ovšem ty nemusí být vždy z AlB." "Jako majora Georga Gordona?" "Třeba. Viděl jsem ho podepsaného pod několika zprávami, Power si ho tedy zřejmě považuje." Drew si prohrábl rukou vlasy v gestu, které vyjadřovalo pocit naprosté marnosti. "Přece ale musíte mít v počítači něco, co se těch nehod týká." .
Tom odpočítával na prstech. „základní údaje o každém incidentu; kdy a kde k němu došlo; údaje o mrtvých; pravděpodobná příčina uvedená v osmačtyřicetihodinovém signálu a závěr šetření AlB - to poslední samozřejmě jen u těch případů, u kterých se k vůbec k nějakému závěru dospělo." Pohlédl na Drewa.
„A také disciplinární řízení vedené proti pilotovi." "Můžeš mi tedy ukázat alespoň to, co máš k dispozici?" Tom podrážděně zavrtěl hlavou. "Mohl bych, ale u brány si strážní služba zapíše, že Toma Marshalla navštívil Drew Miller. A pokud někde použiješ, co ses dověděl, budu odrovnaný." "Odrovnaný budeš tak jako tak," konstatoval Drew. "Podle toho, co jsi říkal, už mají zaznamenané, že jsem ti dnes odpoledne volal. Navíc tě dnes večer nenavštíví žádný Drew Miller." Tom na něho podezíravě pohlédl. "Co tím myslíš?" Drew se usmál. "Dám ti pět minut náskok. Stačí, když půjdeš do své kanceláře a budeš tam čekat. Někdo tě přijde navštívit, ale Drew Miller to nebude." "Neměl bych tě poslechnout," zamumlal Tom zpola pro sebe, ale přesto se zvedl. Pivo nechal nedopité. Drew chvíli počkal a pak vyšel za ním.
Drew zastavil několik set yardů před vstupní bránou základny RAF v Backwellu. Vytáhl z kapsy průkaz a pozorně si ho prohlédl. Chvíli váhal, ale pak se znovu rozjel. Minul varovnou tabuli s nápisem "Vstup zakázán. Střežený vojenský prostor." Vystoupil a před nočním strážným v bojové uniformě vojenské policie suverénně zamával služebním průkazem. Muž podupával, aby se zahřál v chladném nočním vzduchu. Ústí automatické pušky mířilo dolů k zemi. "Velitel perutě Russell ke kapitánu Marshallovi. Jsem očekáván." Fotografie ve služebním průkaze sice vůbec neodpovídala jeho podobě, ale Drew počítal s tím, že tma a váha ohlášené hodnosti mu pomohou strážného oklamat. .
Strážný se postavil do pozoru, ale k Drewově hrůze sáhl po průkazu a ustoupil s ním o pár kroků k místu, kam dopadalo světlo z okna strážního domku.
Pečlivě si průkaz prohlédl, pak zdvihl obočí, podíval se na Drewa, opět sklopil pohled k průkazu a zakroutil hlavou. "Pane, já vím, že na většině služebních průkazů vypadaj lidi jako Drákulova babička, ale tady už přestává legrace. Budu si ho muset ověřit. " Drew se vrátil do auta. Strážný zmizel uvnitř domku, zvedl telefonní sluchátko, ale stále ho oknem ostře sledoval. Drew cítil, že mu po zádech stéká pot. Ke klidu mu rovněž nepřidalo, když viděl, že ústí samopalu visícího strážnému na krku nyní míří přímo na něho.
Snažil se tvářit netečně, ale každou vteřinu v něm narůstala panika. Do prdele, říkal si v duchu. Co tě to napadlo pustit se do takové šílenosti? Ted' ses odepsal. Přestože se nutil do klidu, neviděl jinou možnost než to zabalit. Pokud strážný neseženedozorčího, zavolá přímo Russellovi a člověk nemusí být jasnovidec, aby si dovedl představit, co se bude dít, až Russell zjistí, že Drew opustil své stanoviště a snaží se kamsi dostat na jeho průkaz.
Zařadil zpátečku. Několik vteřin čekal, až se mu zklidní dech, a v duchu odhadoval vzdálenost, která ho dělí od ústí samopalu.
Jak dlouho může trvat, než strážný praští telefonem, vyběhne ven, odjistí zbraň a vypálí? Dospěl k závěru, že pokud strážný neztuhne překvapením, nebude to trvat déle než čtyři vteřiny.
Pohlédl do zpětného zrcátka - k příjezdové silnici to bylo asi dvacet metrů.
Po obou stranách příjezdové cesty stály jehličnaté stromy.
Kdyby se mu podařilo vycouvat až k silnici a rozjet se dopředu ještě předtím, než strážný vyběhne a zvedne samopal, měl by šanci. Pochyboval, že by strážný stihl vystřelit dříve, než auto zmizí za stromy.
Na druhou stranu mu bylo jasné, že i kdyby se odtud dostal, zpráva o incidentu dorazí do Finningtonu mnohem dříve, než se tam stačí vrátit. I tak by ještě měl šanci. Mohl by si vymyslet nějaký důvod, kterým by svou nepřítomnost vysvětlil - samozřejmě jen v tom případě, pokud si strážný ještě nestačil poznamenat číslo jeho auta...
Zhasl světla. Doufal, že strážného nenapadne nic jiného, než že chce šetřit baterii. Muž zvedl hlavu, ale žádný pohyb směrem ke dveřím neudělal.
Drew se rozhodl počkat, dokud neuvidí strážného hovořit.
Pravou rukou pevně sevřel volant a levou odjistil ruční brzdu.
Zatímco čekal, v duchu si promítal, co by měl v následujících okamžicích udělat: plyn až na podlahu, potom, jakmile se zadními koly dostane za úroveň plotu, strhnout volant doleva, noha na brzdu, zařadit jedničku ještě během pohybu dozadu a prudce vyrazit, až se protočí kola.
Když si uvědomil, že na něho strážný míří samopalem, naskakovala mu na krku husí kůže. Nervózně polkl. Viděl, že se muž uvnitř potýká s telefonním seznamem RAF a přejíždí prstem po sloupci čísel. Konečně začal vytáčet.
Nastala dlouhá pauza.
Drew se už už chystal uvolnit ruční brzdu, když si všiml, že ve tmě za ním se objevila světla. Po hlavní silnici se blížilo auto.
Tiše zaklel. Musel počkat, protože nemohl riskovat kolizi, která by z něho udělala statický terč.
Trvalo věčnost, než se auto objevilo mezi stromy. Náhle se světla stočila směrem k bráně a oslnivě se zablýskla v zpětném zrcátku. Než stačil zareagovat, auto stálo za ním. Zatraceně! _ byl uzavřen jako v pasti. Řidič několikrát zatroubil. Strážný ani nezvedl hlavu a pouze mávl sluchátkem na znamení, že o novém návštěvníkovi ví.
"Tady je základna RAF v Buckwellu, strážní stanoviště u hlavní brány," zaslechl Drew zevnitř. "Je tady důstojník, který se vydává za velitele perutě Russella, ale fotografie na služebním průkaze vůbec neodpovídá jeho podobě." Drew se potil po celém těle. Strážný řekl ještě něco, ale nebylo mu rozumět. Konečně odložil sluchátko, vyšel ven a zpředu si zapsal poznávací číslo Drewova vozu.
Pak se vrátil dovnitř a znovu zvedl telefon. Když Drew zaslechl, že odříkává číslo, rezignoval a připravil se na nejhorší.

Slyšel, jak strážný říká: "Samozřejmě, okamžitě," a sledoval muže, jak znovu vychází ven se samopalem připraveným k výstřelu.
"Pane?" Drew předstíral, že si ho teprve ted' všiml. "Můžete vystoupit, prosím?" Strážný udělal pár kroků dozadu, aby si udržel odstup. Drew otevřel dveře a pohlédl na něho, jako by nechápal, co od něho chce. „0 co jde?" Muž ukázal směrem k strážnímu domku. "Telefon, pane.
Z Finningtonu." Drew kráčel toporně, jako by měl na nohou závaží. Došel ke stolku a zvedl sluchátko. Přestože věděl, že jakékoliv snahy zachránit situaci jsou už marné, bezděčně se pokusil zamaskovat svůj hlas. "Haló." Na druhé straně linky se ozval zvonivý smích. "To už je podruhé, co jsem vás zachránila." Strážný právě obcházel Drewův vůz a byl mimo doslech.
"Proboha, Michelle, málem jsem z vás dostal infarkt. Co tam děláte?"
"Řekla jsem si, že za vás zaskočím, než se vrátíte. Kdyby se stalo něco vážného, asi bych tu nebyla k ničemu, ale mohu zvedat telefon... a zachraňovat vás před vojenským soudem, když se kdejakému strážnému zdáte podezřelý." Drew ztišil hlas, protože strážný došel před auto. "Co jste mu řekla?" Znovu se ozval smích. "Řekla jsem, že dozorčí má problémy a sedí na záchodě. Ale za toho velitele perutě jsem se zaručila.
Namluvila jsem mu, že vás pořád zastavují, protože máte na průkazu starou fotku a s tím oficírským knírem vypadáte jako Biggles po probdělé noci na Borneu. Řekla jsem, že si ji nechcete vyměnit, protože si myslíte, že jste na ní náramný fešák." „A proč se šel dívat na poznávací číslo mého auta?" "Nadiktovala jsem mu ho a řekla, aby si ho šel ověřit. Tak, a teď si přestaňte hrát na špiona a vraťte se." "Proč? Odcházejí vám nervy?" zeptal se. Cítil, že se začíná uklidňovat.
„Ani ne, ale dostala jsem chuť dát si s vámi sklenku před spaním, na kterou jste mě zval." Když se vracel k autu, strážný na něho pohlédl a zašklebil se.
"Ta kapitán Powerová ale má smysl pro humor, co?" "To tedy má," souhlasil Drew.
Rozjel se směrem k závoře. Strážný s rukou na zvedacím zařízení zaváhal a zavolal na něho: "Pane, ještě moment." Drew po něm střelil nervózním pohledem. "Chtěl jsem vám jen říct, že ať si jiní říkají, co chtějí, na té fotografii vypadáte velice dobře..." Drew si všiml, že se mladíkovi chvěje ret, jak se snaží potlačit smích.
"...ale, prosím vás, nechte si udělat novou. Na téhle by vás nepoznala ani vlastní matka." "Asi máte pravdu, seržante. Budu to muset udělat." Strážný mávl rukou a poslal Drewa směrem k budově, v níž sídlila AlB. Drew si ve zpětném zrcátku všiml, že když se vracel do strážního domku, třásla se mu ramena smíchem.
Tom na něho čekal před obrovskými zdvojenými dveřmi.
"Proboha, proč ses s tím strážným tak dlouho vybavoval? Už jsem začínal být nervózní." "Ty? A z čeho? Vždyť ten jeho samopal mířil na mě."
Tom ho vedl rozlehlými chodbami setmělé budovy. Dvakrát došli ke dveřím označeným tabulkou VSTUP ZAKÁZÁN a Tom musel vyťukat bezpečnostní kód.
V rozlehlé kanceláři nepravidelného půdorysu zapnul počítač a na monitoru zobrazil obsah jakéhosi souboru. Ještě než začal Drew číst, přelétl pohledem hlavičku s označením "Tajné! Přístupné pouze osobám se zvláštním povolením."
Soubor obsahoval souhrn nejzákladnějších údajů o nehodách tempestů. Drew horečně opisoval do poznámkového bloku. Zaznamenával si každý případ. Tom pomalu procházel soubor.
Když skončili, Drew znovu prolistoval své poznámky. Byl ohromen. Jen za poslední dva roky zde bylo registrováno devět zřícení tempestů a dalších devět vážných nehod těchto letounů, včetně případů dočasné ztráty ovladatelnosti.
Oba na sebe pohlédli.
"Ty jsi nevěděl, kolik toho je?" zeptal se Drew.
Tom zavrtěl hlavou. "Neměl jsem ponětí, že tak moc. Pokud vím, nikdo z nás to nevěděl." "Nejsou tu žádná jména ani údaje o eskadrách. Jak mám najít posádky, které nehody přežily?" Tom pokrčil rameny. "Máš pravdu, v počítači o tom nic není.
Můžeš se samozřejmě náhodně vyptávat, ale moc naděje ti nedávám." Drew chvíli uvažoval, zatímco Tom stále hleděl na obrazovku.
"Máš tu ještě něco, co bys mi mohl ukázat?" Tom zavrtěl hlavou.
"Co záznamy o jednotlivých případech?" "Už jsem ti řekl, že vyšetřování vedli přímo Powerovi lidé." „Ale něco o tom v počítači přece musí být, ne?" Tom bezmocně pokrčil rameny. „1 kdyby bylo, nevím, kde bych to našel." Drew na něho hleděl, aniž dal najevo, co si myslí. "Musíš přece vědět ještě něco jiného." "Vím jedině - a pouze z doslechu - že existuje projekt s kódovým označením operace Stepní požár." Na okamžik zaváhal.
"Tempesty se prý znovu testují - v Bamwoldu, v uzavřeném hangáru, ke kterému se nikdo nesmí ani přiblížit. Zřejmě se snaží simulovat podmínky, při nichž vznikají problémy." „A zjistili už něco?"
Tom pokrčil rameny. "Pokud vím, zatím nic." "Tak vyvolej Stepní požár z počítače a uvidíme, co tam je." Tom na něho zíral, jako by nevěřil svým uším. "Panebože, Drewe! Ty si vážně myslíš, že je to taková maličkost? Proč za nimi nezajedeš sám a nepožádáš o povolení prohlédnout si jejich záznamy?" "Prosím tě, Tome, tohle je poslední laskavost, kterou od tebe chci, a pak už odsud vypadnu. Přísahám, že už ode mne budeš mít pokoj." Tom zakroutil hlavou a váhavě se obrátil ke klávesnici. Za pár vteřin se ozvalo pípnutí a na obrazovce se objevil požadavek na zadání přístupového kódu.
Tom se zamračil.
„znáš ten kód?" zeptal se Drew.
"Nevím jistě. Záleží, o jaký stupeň utajení jde. Mám přístup jen do určité úrovně." "Tak to zkus," řekl Drew netrpělivě. "Bud' rozumný, Drewe. Nemyslíš, že jsem už riskoval dost?" Drew po něm hodil zlým pohledem. "Poslyš, Tome, dnes mám službu dozorčího, a abych se sem dostal, úplně normálně jsem zdrhl. Navíc jsem tady na ukradený 'služební průkaz. To bohatě stačí na vojenský soud. A od tebe chci jen jedno: abys otevřel soubor v počítači." Tom pořád váhal.

"Děje se tu něco nedobrého, Tome," pokračoval Drew mírněji.
"Vidíš to stejně jako já. Na letounech, na kterých oba létáme, je nějaká závada a ta závada zabíjí lidi. Tvoje i moje kamarády." Odmlčel se, aby si Tom mohl uvědomit závažnost toho, co řekl. "Znám tě. Pozoroval jsem tě, když jsi obhlížel těla mrtvých na místech neštěstí. Díval ses na ty hrůzy, ale ještě nejsi tak otrlý, abys v sobě zapřel člověka. Vím, že nedokážeš jen tak sedět a nechat lidi zbytečně umírat, když můžeš udělat něco, co by celou tu věc pomohlo zastavit." Tom na něho pohlédl dlouhým, tvrdým pohledem a pak vyťukal svůj přístupový kód.
Opět se ozvalo pípnutí a na obrazovce se objevila další zpráva:
"Přístup odmítnut." "Do prdele!" Tom si skryl tvář v dlaních.
"Co je?" zeptal se Drew.
"Každý pokus o nepovolený přístup k tajnému souboru počítač zaznamenává a posílá o tom zprávu zpravodajské službě." Drew pokrčil rameny. "Tak dělej, že za nic nemůžeš... že jsi byl jen zvědavý, co vlastně Stepní požár je, a neuvědomil sis, že k němu nemáš přístup. Za to tě přece nezastřelí. Vždyť jsi ten soubor vůbec neotevřel, tak jsi z něho nemohl nic vyčíst." "Jistě, to je přece úplně normální," řekl Tom sarkasticky. "Poslyš, Drewe, seber se a běž. Jsem v takové řiti, v jaké jsem ještě nebyl." "Jak myslíš," řekl Drew klidně. „A díky." Tom jen cosi zavrčel. Když vycházeli z kanceláře, ozval se Drewův mobilní telefon.
Sotva uslyšel Michellin hlas, poznal, že je zle. „Drewe, obávám se, že tohle už nezvládnu. Došlo k pokusu o nedovolené vniknutí do prostoru posádky a byl vyhlášen poplach. Snažila jsem se strážného uklidnit a namluvit mu, že máte těžký průjem a sedíte na záchodě, ale když vás okamžitě nenašel, nedal si vymluvit, že zavolá Russellovi. Musím zmizet, než Russell přijde.
Nezlobte se, dělala jsem, co jsem mohla." Drew ukončil hovor a obrátil se k Tomovi. "Jestli tě to potěší, tak jsme v té řiti oba." Tom pouze ukázal na dveře. Drew mu stiskl ruku a pospíchal k autu. Když strážný zvedal závoru, ještě stále se na něho potutelně usmíval.
Drew se celou cestu hnal stovkou, přesto mu trvalo hodinu a půl, než se dostal do Finningtonu. U závory ho zastavil rozčilený, nervózní voják. "Prosím váš služební průkaz, pane." Drew sáhl do kapsy a podal mu ho. Voják průkaz vzal, ale ten mu vzápětí vyklouzl z třesoucích se prstů a spadl kamsi pod vůz.
"Promiňte, pane," blekotal strážný. "Dnes večer to tady byl nervák" .
"Co se stalo?" zeptal se Drew, aby mu pomohl.
"Měli jsme tu poplach - pokus o vniknutí do prostoru posádky. Dvě hodiny jsem se klepal strachem, že se odněkud vynoří nějaký bandita z IRA a vyhodí mě do povětří. Nakonec se tu ke všemu objevil velitel perutě Russell a domáhal se, abych ho pustil dovnitř bez služebního průkazu."
Drew ztuhl, klekl si na kolena a začal spolu se strážným horečně hledat pod autem. "Tady je," ozval se strážný a vítězoslavně zamával průkazem. Drew mu ho rychle vytrhl.
"Promiňte, seržante," vyhrkl s bušícím srdcem. "Spletl jsem se. To je průkaz squash klubu." Vytáhl z náprsní tašky svůj vlastní průkaz a podal ho strážnému, zatímco Russellův strčil zpátky do kapsy. „A co jste s velitelem perutě udělal?" zeptal se. Jeho puls se pomalu zklidňoval.
"Musel jsem ho nechat čekat před závorou a vpustil jsem ho asi po dvaceti minutách, kdy přijel jiný důstojník a zaručil se za něho. Musím říct, že velitel perutě zuřil jako tajfun," dodal strážný s nešťastným výrazem. "Jenže já jsem ve Finningtonu krátkou dobu a neznám ho, tak jsem ho přece nemohl jen tak vpustit, no řekněte, pane?" "Postupoval jste přesně podle předpisů," ujistil ho s úsměvem Drew.
Zajel do operační zóny, ale než se vydal za Russellem, vklouzl do opuštěné Ops room a rychle si něco zkopíroval na kopírce.
Velitel perutě přecházel z jednoho kouta do druhého jako rozzuřený lev.
„Kde jste, k sakru, byl, Millere?" "Velice Se omlouvám, pane. Odskočil jsem si jen na deset minut, abych se s kýmsi setkal, ale pak jsem nemohl nastartovat auto a trvalo hodinu, než se mi podařilo přivolat automobilovou asistenční službu." Russell zvedl ruce, aby ho umlčel. "Ty vaše věčné omluvy mě nezajímají. Tohle není žádná přípravka, abyste si mohl odskočit, kdy se vám zachce, a být hodinu pryč. Uvědomte si, že tahle základna je životně důležitá součást obranného systému naší země. Byl jste pověřen službou dozorčího posádky, a vy jste své stanoviště opustil, abyste si vyřídil jakousi soukromou záležitost. To je totéž jako dezerce! Věřil jsem vám a postavil jsem se za vás, a vy mi takhle odplácíte. Dejte si pozor, jestli uděláte něco podobného ještě jednou, poletíte z letectva jako namydlený blesk." Drew čekal, až se Russell vyzuří. „Díky, pane. Už se to víckrát nestane." "To máte zatraceně pravdu, že nestane. A teď mi řekněte, jestli jste schopen odsloužit zbytek služby, aniž byste dostal chuť odskočit si zase na nějakou návštěvu nebo pochůzku." "Samozřejmě jsem, pane." Russell se otočil na patě a zamířil ke dveřím, ale Drew ho zarazil. "Pane, než odejdete, chtěl bych vám něco říct." Vytáhl z kapsy poznámkový blok a začal číst výčet havárií tempestů a případů, kdy došlo ke ztrátě jejich ovladatelnosti.
Russell celou dobu mlčel. Když Drew skončil, natáhl ruku pro blok. "Mohu se podívat?" Drew na okamžik zaváhal, ale pak pokrčil rameny a podal mu ho.
Russell zápisky rychle prolistoval a viditelně šokován je začal pročítat znovu a pečlivě.
"To jsou zcela jasně tajné informace," řekl nakonec, když zvedl oči a pohlédl na Drewa. "Jak jste se k nim dostal?" "Obávám se, že to vám říct nemohu, pane, ale musíte se mnou souhlasit, že jen podporují můj názor na věc." "Ještě si je ověřím na patřičných místech," řekl Russell po chvíli. "Ale nevidím tady nic konkrétního. Shoda okolností se nedá považovat za důkaz." "Musíte přece varovat eskadry, které mají tempesty ve výzbroji." "Musím?" podivil se Russell. „A prosím pěkně, kdo mi to nařizuje? Kapitán, který dělá všechno možné, aby se vysekal ze svých problémů? Tempesty RS 1 a RS3 nalétaly za poslední čtyři roky víc než dvacet tisíc bojových letů, což je několik set tisíc letových hodin, a vy chcete, abych jejich provoz zastavil jen proto, že nejste schopen připustit svou chybu?" Russell se znovu

otočil ke dveřím.
"Okamžik, pane." "Co ještě?" Russell těžce dýchal.
Drew natáhl ruku. "Jestli je to z vaší strany všechno, rád bych, abyste mi vrátil můj blok." Russell zavrtěl hlavou. "Je mi líto. Nevrátím." „Ale je to přece pouhý výčet shod okolností, pane." "Vaše poznámky vám nevrátím, Drewe. Jde o informace podléhající předpisu o utajení, proto je musím zadržet. Víc o tom s vámi nemíním diskutovat, kapitáne."
Drew počkal, až na chodbě-utichnou Russellovy kroky, a teprve pak otevřel dveře a zamířil do převlékárny. Tam hodil Russellův služební průkaz na zem a odkopl ho pod lavici. Doufal, že ho tam ráno najde úklidová služba.
O pár hodin později nasedl do auta a zařadil se do hustého ranního provozu. Jel objížd'kou kolem sídla britské konzervativní strany. Vedle budovy stál velký billboard s nápisem POSLANEC NORMAN FEATHER - MUŽ VE SLUŽBÁCH SVÝCH OBČANŮ. Z plochy billboardu shlížela aristokratická tvář rámovaná šedivými vlasy, která hleděla směrem k světlé budoucnosti své i svých voličů.
Drew na chvíli zastavil u obrubníku a poznamenal si telefonní číslo uvedené dole. Sotva zavřel dveře svého bytu, zvedl telefon a číslo vytočil.
Ozvala se poslancova sekretářka, která ho slušně, i když nesmlouvavě odbyla. „Pan Feather má úřední hodiny pro styk s občany svého volebního obvodu v sobotu od deseti do dvanácti hodin. " "Promiňte, ale já nevolám kvůli nějaké místní záležitosti. Chci s panem Featherem mluvit o problému, který se týká bezpečnosti státu. " "Chápu. A kdo vlastně jste, pane?" "Jsem... jsem důstojník v činné službě, příslušník Royal Air Force. Je velice důležité, abych se s panem Featherem setkal." "Lituji, ale pan Feather přijede do Londýna až v pátek večer." "Pak bych byl rád, kdybych se s ním mohl setkat v pátek. Nenašlo by se v jeho programu pár volných minut?" "Promluvím s ním," řekla s pochybností v hlase. "Dejte mi své telefonní číslo ajá vám zavolám." Drew ještě ani nedošel do kuchyně, aby postavil konvici na kávu, když se ozval telefon. "Pan Miller? Tady je sekretariát pana Feathera. Pan Feather vás přijme zítra v šest hodin večer v budově Dolní sněmovny. Předpokládá, že schůzka nebude trvat déle než pět minut." "Děkuji. Budu tam přesně." Ještě než vlezl do postele, zavolal Michelle. Ze sluchátka se ozval ospalý hlas. "Tady je buzení telefonem," ohlásil se. "Dnes
večer v osm hodin se v mém bytě koná velice důležitá schůzka. " „Přijdu. Ale raději s celou svou posádkou." "Ne, to není nutné," řekl Drew. "Chci si s vámi promluvit o záležitosti podléhající přísnému utajení." "Dobře, přijdu sama. Mám s sebou něco přinést?" "Ne. Vše, co je třeba, zajistím já." Zavěsil, aniž čekal na odpověď.
Budík ho probudil ve tři odpoledne a zbývajících pár hodin do večera strávil nakupováním, kuchtěním, utíráním prachu, luxováním a leštěním nábytku. Uklidil ložnici, převlékl ložní prádlo a právě se chystal ke konečným úpravám jídelního stolu, když se ozval zvonek. Překvapeně pohlédl na hodinky.
"Panebože, vy jste nedočkavá. Jste tu o patnáct minut dříve," zahlaholil, když otvíral dveře, ale vzápětí strnul. Na prahu stál Russell. "Oh, to jste vy, pane?" „'brý večer, Drewe. Mohu dál?" Aniž čekal na Drewův souhlas, vkročil do předsíně.
"Čekám návštěvu. Měla by každou chvíli přijít," řekl Drew.
"Nezdržím se dlouho. Trochu jsem se věnoval záležitosti, o které jsme spolu včera hovořili. Ověřil jsem si vaše informace u příslušných míst. jak jsem předpokládal, jsou vaše závěry zkreslené. Nemohu vám říct, jaké konkrétní kroky se podnikají, ale můžete být klidný: na problému se pracuje. Přesto mají příslušná místa obavy, jestli nedošlo k porušení bezpečnostních zájmů." "Bezpečnostních zájmů?" zeptal se Drew. "Máte na mysli národní bezpečnost?" "Mluvím o osobách, které se bez povolení pokusily získat utajované informace. Může se stát, že o tom s vámi budou chtít mluvit příslušníci vojenské policie. Do té doby od vás nechci slyšet žádné další řeči na téma spolehlivost tempestů. Od nynější chvíle se budete starat jen o svou práci, o nic jiného. A hlavně budete držet jazyk za zuby." Drew se právě chystal odpovědět, když zazněl zvonek.
Otevřel dveře. Na prahu stála Michelle s láhví šampaňského a s čokoládovými pouty. Obdařila ho zářivým úsměvem.
"Vím, že jste řekl, že vše, co je třeba, zajistíte vy, ale tohle se může hodit; kdyby přišla razie, mohu usvědčující důkazy sníst."
Rozesmála se, ale Drewův zděšený pohled ji zarazil. Vtom uviděla Russella.
Velitel perutě pokročil dopředu a usmál se na ni. Pak si všiml čokoládových pout. "Velmi pochybuji, že by váš otec souhlasil s tím, s jakými lidmi se stýkáte, kapitánko Powerová." .
"Já zase pochybuji, že by mi otec měl co schvalovat výběr lidí, s nimiž se stýkám," odpověděla. „A pokud jste si nevšiml, pane, jsem nejen plnoletá, ale dnes večer i mimo službu. Buďte ujištěn, že až budu s otcem mluvit, zmíním se mu, jakou o mě máte starost. " "Co chtěl?" zeptala se, když Russell odešel.
"Nic důležitého. Jen mě znovu varoval, abych se neodvažoval dělat rozruch kolem toho, že s tempesty nemusí být všechno v pořádku." Zavřel nohou dveře a vzal od ní šampaňské. Teprve teď udiveně pohlédl na čokoládová pouta.
"Nedávejte se unášet svou představivostí," řekla Michelle. „Dnes večer je na programu pouze večeře a konverzace."
Rozhlédla se po obývacím pokoji. "Máte to tady pěkné, Drewe. Bydlí se tu vůbec, nebo je to jen taková výkladní skříň časopisu Domov z počátku devadesátých let?" „Ne, ne, samozřejmě že se tu bydlí. Když se podíváte pozorněji na křeslo, uvidíte v něm vytlačené důlky od zadků příslušníků RAF z poloviny devadesátých let." Čekala, až bouchne zátkou šampaňského. "Jak pokračuje vyšetřování? Stála vám ta včerejší patálie za to?" Na okamžik zaváhal. "Těch nehod tempestů je mnohem víc jen za poslední dva roky osmnáct, z toho devět s tragickým koncem." Z jejích očí zmizela veselost. "Panebože! A ví se, čím byly způsobeny?" „Ne. Všichni vyšetřovatelé jsou řízeni přímo vedením AlB..." Odmlčel se a sledoval její výraz.
"To ještě neznamená, že se v tom osobně angažuje můj otec." „Ale Michelle! To je, jako by ministerský předseda řekl, že o těch případech nic neví, protože jen cosi zaslechl na zasedání vlády." Nastalo dlouhé ticho. Konečně Drew zvedl oči - Michelle na něho upírala nepřátelský pohled.

"No dobře, omlouvám se," řekl. "Slibuji, že se zdržím jakýchkoliv pichlavých poznámek na adresu vašeho otce." „Bude to tak lepší," odpověděla a její výraz trochu změkl. "Co tedy hodláte dělat?" "To, co jsem zjistil, předám svému poslanci. Zítra večer s ním mám sjednanou schůzku v Dolní sněmovně." "Doufám, že to není Tam Dalyel1?" Drew zavrtěl hlavou.
"Škoda. Pak si od něho moc neslibujte. I když se vám podaří přesvědčit ho, aby ve věci interpeloval, co se stane? Bud' se všechno rozplyne do jalových diskusí, nebo sněmovna pověří přešetřením bezpečnostní službu a tím její zájem o věc skončí." Drew pokrčil rameny. "Nemám moc jiných možností na výběr. " Usrkla vína a chvíli ho pozorovala přes okraj sklenky. „A co tisk?" "To už by byl úplně nestandardní postup." Michelle se málem zakuckala. "Ještě nestandardnější, než když jste opustil své stanoviště ve službě, vydával se za jiného důstojníka nebo předstíral problémy s letounem?" Po chvíli dodala: "Můžete ovšem počkat, až záležitost vyřeší AlB. Koneckonců na to tady je." Užasle na ni pohlédl. "To myslíte vážně?" "Proč ne? Chcete snad říct, že nemají zájem, aby se na příčinu nehod tempestů přišlo?" Drew zavrtěl hlavou. "To ne, jsem přesvědčen, že se ji snaží najít, ale stejně tak nepochybuji, že až ji najdou, zametou celý problém pod koberec." "Co když se s ním nic lepšího dělat nedá?" „A zatím budou tempesty dál padat a jejich posádky dál umírat," řekl. "Jak můžete tohle považovat za nejlepší řešení? Závady tempestů už mají na svědomí osmnáct životů a bůhví, kolik dalších jich ještě může být." "Možná včetně vašeho. Jak můžete létat na stroji, o kterém víte - nebo alespoň máte silné podezření - že není v pořádku?
Jak dokážete znovu sedat do jeho kokpitu?" Drew chvíli zvažoval, co odpovědět. "I mě podobné myšlenky napadly, ale co mohu dělat? Přestat létat? Odejít z RAF? Nedokážu to... Létání v rychlých tryskových letounech je vždy nebezpečné. Někdy mám takový pocit..." Zarazil se a rozpačitě se usmál. "Vím, zní to hloupě..." "Jen pokračujte," vybídla ho Michelle.
"Někdy mám pocit, že kdybych přestal létat, zradil bych kamarády, kteří zůstanou. Jestli nepoletím já, bude mě muset zastoupit někdo jiný." Chtěl říct ještě něco, ale pak jen pokrčil rameny. "To se dá těžko vysvětlit." Dopil sklenku a nalil si další. „Ale co, blesk také neudeří dvakrát na stejné místo, nemyslíte?" "Na to bych nespoléhala. Vzpomínám si, že jsem v jakémsi časopise četla příběh muže, do kterého blesk udeřil pětkrát." Michelle kolébala sklenkou a pozorovala bublinky stoupající nahoru. Po chvíli ji postavila na stůl a řekla: "Promiňte, nějak mi to šampaňské přestalo chutnat." Vstala k odchodu a Drew se ji ani nesnažil zdržovat.
Když druhý den ráno přijel s Nickem na letiště, k jeho překvapení na něho Michelle čekala. Nick ji pozdravil a pak s potutelným úsměvem kamsi zmizel.
"Jak dnes míníte jet do Londýna?" zeptala se, když osaměli.
"Zřejmě vlakem." "Jestli chcete, vezmu vás. Musím odpoledne zaletět do Northoltu." Zaváhala, ale pak pokračovala: „A co hodláte dělat, až skončíte s tím svým poslancem?" Pokrčil rameny. "Předpokládám, že se vrátím domů."
"Nechcete přijít ke mně na večeři?" "Myslíte tady ve Finningtonu?" "Ne, do našeho domu ve St. Albansu. Mohl byste zůstat na noc a ráno se se mnou vrátit." Kousla se do rtu. "Ovšem byl by tam s námi i otec." „Že jste nic neřekla včera večer." "Napadlo mě to až dnes." "Pochybuji, že váš otec bude nadšený hostem, jako jsem já." „Abych byla upřímná, navrhl to on sám. Zmínila jsem se před ním o vaší návštěvě v Londýně a on řekl, že by se s vámi rád setkal. "
Drew se snažil, aby na něm nebylo vidět, že z toho příliš velkou radost nemá. "Posledně jsme se zrovna moc neshodli. Z čeho váš otec usuzuje, že to tentokrát bude jinak?" Michelle pokrčila rameny. „zřejmě z toho, že vás nyní bere jako mého přítele. Ale pokud vás znepokojuje, že by vás mohl brát jako potenciálního zetě, můžete se uklidnit." "Ne, z něčeho takového nemám vůbec obavy." Zlostně na něho pohlédla a otočila se k odchodu. "Jestli se vám můj návrh nehodí, klidně na něj zapomeňte." "Promiňte, Michelle," pospíšil si. "Ano, rád přijímám obojípozvání na večeři i to, že mě vezmete do Londýna." Vešel do budovy a zamířil chodbou k místnosti pro osádky.

Pozdě odpoledne přistáli na letišti v Northoltu. Směrem najih se před nimi rýsovalo londýnské panorama, v němž dominovaly obří mrakodrapy společností Telecom, Nat-West a Canary Wharf ozářené ostrým odpoledním sluncem. Michelle sledovala Drewův pohled. "Pěkné, že? Za takový vyhlídkový let platí turisté tisíc liber, a vy jste ho měl zadarmo." Vypnula motory, sundala přilbu a podala mu kousek papíru.
„Až budete vědět, kterým vlakem pojedete, zavolejte mi a já pro vás přijedu na nádraží." Drew nasedl do podzemní dráhy a vystoupil na Circle Line ve Westminsteru. Hned se zařadil do fronty návštěvníků parlamentu, kteří pomalu postupovali bezpečnostními elektronickými brankami a předkládali policistům k nahlédnutí svá zavazadla.
Lavice ve vstupní hale už byly téměř obsazené. Lidé spolu v hloučcích hovořili, někteří si jen tak prohlíželi vysoký strop, ale všichni čekali, až budou moci promluvit se svým poslancem.
Drew se ohlásil u příslušného úředníka, pak se posadil a zvědavě se rozhlédl kolem sebe. Asi po pěti minutách vyvolali jeho jméno. Přistoupil k úředníkovu stolu. Od skupinky lidí se odpojil poslanec Feather - poněkud korpulentnější než na fotografii v třídílném obleku doplněném tuhým motýlkem. Feather napřáhl k Drewovi ruku. "Těší mě, že vás poznávám, kapitáne Millere," řekl sice neupřímně, ale zato s naprostou samozřejmostí. „Pojďte, uchýlíme se sem do baru a vy mi zatím řeknete, čím je tak ohrožena národní bezpečnost, že to nemůže počkat do soboty, kdy mám úřední hodiny pro styk s voliči." Koupil Drewovi pivo, ale sám si nic nedal. "Nezlobte se, to víte, parlamentní nařízení. Není třeba, aby nás opíjeli návštěvníci, když to bez problémů svedeme sami." Zasmál se, asi jako když pes štěkne, a kradmo pohlédl na hodinky. "Tak mi řekněte, jak vám mohu pomoci." Drew mu začal líčit situaci kolem tempestů. Feather pozorně naslouchal, a dokonce si něco poznamenal do zápisníku.
"Udělal jste dobře, že jste za mnou přišel, kapitáne," řekl, když Drew skončil. "Sám jsem bývalý voják a dobře vím, že člověk musí mít odvahu, aby se odhodlal obejít obvyklé služební postupy. To, co jste mi řekl, opravdu stojí za pozornost. Buďte ujištěn, že tuto otázku při nejbližší příležitosti otevřu před panem ministrem. " "Na půdě sněmovny?" zeptal se Drew, kterého Featherovo nevzrušené ujištění příliš nepřesvědčilo.

"Buď tak, nebo formou písemné interpelace. Někdy je lepší předkládat otázky tímto způsobem, zvláště v případech, jako je tento, protože ohrožení národní bezpečnosti může být použito jako důvod k odmítnutí přímé odpovědi na vyslovenou otázku." Feather zvedl ruku. "Nechte mi zde vše, co k té záležitosti máte, uvidím, jestli se mi podaří k něčemu je pohnout." Drew na okamžik zaváhal, ale pak mu podal kopie, které si pořídil po návratu z Buckwellu. Feather papíry přelétl očima. "To by mělo stačit, abychom věc rozjeli. Dám vám vědět." "Jen se bojím, že se ministr obrany bude snažit zahrát celou věc do autu." "S tím si nedělejte těžkou hlavu, mladý muži. Jsem pověstný tím, že nepřipouštím uhýbavé řeči," řekl Feather a na chvíli se zahleděl na svůj obraz v zrcadle za barovým pultem. „Když se Norman Feather do něčeho zakousne, nezabrání mu dobrat se pravdy ani houf úředníčků a byrokratů z Whitehallu." Znovu pohlédl na hodinky. „A teď mě opravdu omluvte. Doprovodím vás ven. Tyhle chodby jsou jako bludiště." Drew následoval Feathera zpět do vstupní haly, kde mu poslanec ledabyle potřásl rukou, chabě se na něho usmál a zmizel v labyrintu chodeb obložených dubovými deskami.

Drew vykročil do pošmourného londýnského večera. Napadlo ho, že pokud Feather u ministra obrany neuspěje, zůstanou jeho jedinou nadějí noviny. Takové pomyšlení ho však vůbec nepotěšilo.

Ze stanice podzemky zavolal Michelle a pak nasedl do vlaku do St. Albansu. Čekala na něho v tmavě modrém jaguáru. "Krásný vůz," pochválil Drew, když usedal vedle ní.

Přikývla. „Ano, přiznávám, že je za peníze daňových poplatníků. Stejně byste se na to zeptal." Projela rychle středem města a pokračovala z příkrého kopce kolem opatství. Dole zpomalila a zatočila pod klenutý kamenný oblouk. Před nimi se tiše otevřela brána ovládaná elektronickým systémem. Michelle zastavila před dubovými dveřmi s železným kováním, které nenechávaly návštěvníka na pochybách, že se ocitl v skutečném panském sídle. Kmen vistárie, tlustý jako Drewův pas, se vinul nahoru po světle hnědém kamenném zdivu a z oken s tabulkami zalitými do olova se linulo teplé světlo.

Když vystupoval z auta, zaslechl šumění vody a ve stínu stromů vzadu za rozlehlým trávníkem zahlédl přízračně bílé tvary velkých ptáků roztahujících svá křídla.

"Husy?" zeptal se.

"Labutě. " "Máte v zahradě rybník?" Zasmála se. "Ano, ale my tomu spíš říkáme jezírko." Vedla ho halou vykládanou dubovými deskami do obrovského přijímacího pokoje. Drew se rozhlédl. V krbu plápolala polena a zář ohně se odrážela v křišťálových a porcelánových vázách.

Z obrazů na stěnách zíraly strnulé tváře dávno zemřelých aristokratů, které jako by každého chtěly varovat, aby si v jejich přítomnosti nedovolil ani sednout. Na stole ležely úhledně srovnané knihy a na podstavci u zdi se skvěla až příliš okázalá květinová výzdoba.

"Krásné," řekl Drew a otočil se zpět k Michelle. "Bydlí se tu vůbec, nebo je to jen taková expozice nábytku z první poloviny sedmnáctého století?" Usmála se. "Opatrně, Drewe, abyste nešel zpátky pěšky." Ukázala na pohovku. "Otec hned přijde. Udělejte si pohodlí, já zatím přinesu něco k pití." Odešla a Drew se začal procházet po pokoji. Zastavil se u koncertního křídla, na jehož sklopeném víku stály vystavené fotografie. Byly na nich dvojice i skupinky nejrůznějších lidí, ale na žádné nechyběl Charles Power; jeho tvář, až na lehký náznak úsměvu, postrádala jakýkoliv výraz. Drew bral jednu fotografii po druhé: Power s Margaret Thatcherovou, Power s Normanem Schwarzkopfem, Power s princem Charlesem, Power obklopen elegantně oblečenými civilisty si potřásá rukou s arabským šejkem.

Zvedl hlavu. Do místnosti vstoupila Michelle následovaná svým otcem. Drew k němu napřáhl ruku. "Buďte zdráv, pane," řekl. "Těší mě, že vás opět vidím. Právě jsem obdivoval váš přijímací salon. Opravdu krásně zařízený." Power si vyměnil pohled se svou dcerou, ale jeho strnulý uhlazený výraz se ani nezachvěl.

"Nechám vás, ať si můžete promluvit jako dva chlapi," prohlásila Michelle. "Já zatím dohlédnu na přípravu večeře." Vzala svou sklenku a bez ohledu na tichou prosbu, kterou k ní Drew pohledem vysílal, odešla do kuchyně.

Power pokynul Drewovi, aby si sedl do křesla, a sám zůstal stát zády ke krbu. "Jistě se už nemůžete dočkat, až budete v Bosně, nemám pravdu?" Drew nevěděl, jestli to myslí ironicky, nebo vážně.

"Samozřejmě, pane. Neznám jiné místo, kam bych se víc těšil. " "Dobře, dobře," řekl Power s kamennou tváří. Stiskl prsty k sobě a na chvíli si o ně opřel bradu - prohlížel si Drewa jako chirurg chystající se k úvodnímu řezu.

"Řekněte mi, co víte o operaci Stepní požár?" Drewa zaskočilo, s jakou přímostí otázku položil, ale nedal na sobě nic znát. "Vůbec nic. Co je to?" Power na něho přísně, pohlédl. "Operace podléhající utajení.

Zřejmě jste na něco narazil při tom, když jste soukromě pátral v tajných zprávách týkajících se letounů Tempest." Drew zavrtěl hlavou, ale Power pokračoval. "Nevím, k jakým dokumentům jste se dostal ani jak jste si zajistil přístup k utajovaným informacím mimo sféru své působnosti, ale muž vaší inteligence si musí uvědomit, jak nebezpečné je dělat závěry na základě neúplných důkazů. " Drew mlčel.

Power nechal téměř minutu působit ticho a teprve pak pokračoval. "Jestliže je na tempestech nějaká závada, musí se s tím něco udělat, o tom není sporu. Různit se můžeme pouze v názoru, jak na to jít." Sáhl po sklence a zacinkal kostkou ledu. "Vím, Drewe, že vaše jednání je motivováno nejlepšími úmysly, a obdivuji vás za to, ale situaci lze řešit lépe. Netvrdím, že tempesty jsou naprosto dokonalé letouny, ale jsou zatraceně dobré. Víme dobře, co mohou technické problémy způsobit, jakkoliv by se zdály nezávažné, a s obvyklou důkladností se je snažíme prověřovat. Jestli je na letounu skrytá závada, najdeme ji, o tom nemusíte vůbec pochybovat." "Velmi jste mě uklidnil, pane," konstatoval Drew neutrálním tónem.

Když Power promluvil znovu, zněl jeho hlas o poznání ostřeji.

"I kdybychom připustili, že na tempestech může být nějaká záhadná závada, co bychom podle vás měli dělat? Stáhnout padesát procent našich bojových letounů z výzbroje? Jak by to vypadalo, kdybychom nebyli schopni plnit své povinnosti v Bosně nebo na Falklandech? Dovedete si představit, jak by se na to tvářili politici ?" "To možná uvidíte dříve, než si myslíte." Powerův úsměv se o poznání rozšířil. "Být vámi, příliš moc bych toho od Normana Feathera

neočekával. Kdybyste se o něho zajímal víc, zjistil byste, že je nejen členem zvláštního parlamentního výboru pro obranu, ale také mého klubu.
Mluvil se mnou hned po vašem důvěrném rozhovoru. Ujistil jsem ho, že podnikáme energické kroky k vyšetření příčin nedávných ztrát tempestů a do doby jejich objasnění budeme hájit bezpečnost vzdušného prostoru účinně, a co je nejdůležitější, efektivně vzhledem k vynaloženým nákladům. Vím, že existují méně zodpovědní politici, než je Norman Feather, kteří by rádi využili příležitosti a svezli se s módní vlnou požadavku omezování výdajů na obranu státu. Jako bych je slyšel: ‚Když ta letadla nejsou dobrá, tak jich většinu vyřaďme.' To by se vám líbilo?" "Samozřejmě že ne, ale to jsme, myslím, odběhli od tématu." Power zavrtěl hlavou. "Mýlíte se. Dnes je nanejvýš důležité, abychom táhli všichni za jeden provaz. Šířením zbytečných pochybností o spolehlivosti tempestů děláte rozruch nejen kolem sebe, ale i kolem vaší eskadry a jejího velitele. Právě teď hrozí nebezpečí, že o jednu eskadru přijdeme... a nemusím vám připomínat, kolik už máme nadbytečných letců." Nechal svou hrozbu chvíli viset ve vzduchu. "Věřte mi, nejsme žádní necitové, a jak jsem už řekl, snažíme se ze všech sil najít příčinu nehod tempestů. Ale než se nám to podaří, uděláme nejlépe, když budeme pokračovat, jako by žádné problémy nebyly. Létání bylo vždy rizikové povolání a tempesty do toho mohou nebo nemusí vnášet dodatečná rizika. To ale není nic v porovnání s rizikem, kterému vystavíme bezpečnost státu nebo naše závazky k NATO, pokud tyto letouny vyřadíme na základě pouhých dohadů a shod okolností." "Opravdu myslíte, že jde pouze o dohady a shody okolností?" "Dokud nebudeme znát konkrétní důkazy svědčící o opaku, ano." Power se zatvářil vyzývavě, i když jeho výraz stále zůstával uhlazený a zdvořilý. Ticho, které mezi oběma muži nastalo, přerušilo vyzvánění telefonu.
Telefon záhy zmlkl, protože ho zvedla Michelle v kuchyni.
"Tati, chce s tebou mluvit můj šéf - říká, že reaguje na tvoje volání," ozvala se.
"Vezmu si to ve své pracovně," řekl Power a obrátil se zpět k Drewovi. "Musím ještě něco zařídit, ale pokud budete chtít, můžeme v našem rozhovoru pokračovat po večeři." O chvíli později přišla Michelle. "Tak co, jak jste si popovídali?" "Skvěle. Zdá se, že tvůj otec je o mně velice dobře informován. " Nehnula ani brvou. "Dobře. Večeře bude za tři čtvrtě hodiny, takže pokud chcete, můžeme si ještě jít zaplavat." "Tady je někde blízko bazén?" "Docela blízko - v suterénu." "Promiňte, u nás v Liverpoolu není moc domů s vlastním bazénem. Alespoň my jsme v takovém nebydleli." "Já vím. A když jste šel do školy, musel jste si nést boty v ruce, abyste nesešlapal podrážky." Zasmála se. "Mohli bychom se koupat jen tak, ale vicemaršál vzdušných sil by byl proti tomu, takže bude lepší, když vám půjčím jeho plavky." "Co se dá dělat," řekl Drew, ale pár vteřin mu trvalo, než se
vzpamatoval z šoku. „Mohla byste mi alespoň vybrat ty se zlatými lampasy a medailemi?" "Budu se snažit. Nějaké vyhrabu a přinesu vám je k bazénu.
Jsou to třetí dveře nalevo, když sejdete do vstupní haly." Telefon znovu zazvonil, ale to už ho zvedl Power ve své pracovně.
"Sakra, teď jsem si vzpomněl... mohu od vás zavolat Nickovi a říct mu, že se pro něho zítra ráno nezastavím?" zeptal se Drew.
"Jistě. Dole v hale je telefon. Za chvíli přijdu za vámi." Z pracovny bylo slyšet Powerův hlas. Náhle se Power odmlčel. Drew chvíli počkal, pak sešel do haly a zvedl sluchátko.
Na lince se stále hovořilo. Už chtěl sluchátko položit, ale vtom ho něco napadlo. Znovu si sluchátko přitiskl k uchu a dlaní přikryl mikrofon. .
„Ano," uslyšel Powerův hlas. „Ale nemohu vám zaručit, jak dlouho to ještě budu moci dělat." "Musíte, Charlesi. Vždyť to máte v rukou." Ozvalo se cvaknutí a spojení se přerušilo.
"Dovolal jste se?" Drew se otočil a málem upustil sluchátko. Michelle se dotkla jeho ruky. "Myslím, že bych vám měla přinést ještě něco na uklidnění, Drewe. Mluvil jste s Nickem?" "Eh... ne, bylo obsazeno," vykoktal. "Zkusím to za chvíli." Natáhla mu na hlavu staromódní plavky. "To jsou jediné, které by vám mohly být. Už se nemohu dočkat, až vás v nich uvidím." Otevřela dveře a sešla po schodech k bazénu. Drew rychle vyťukal 1471. Hlas nahraný na pásku odrecitoval číslo, které mu nic neříkalo. Přesto si ho poznamenal na kousek papíru. Hned nato zavolal Nickovi, nechal u Sally krátký vzkaz a následoval Michelle k bazénu.
Plavala celou délku pod vodou. Zvlněná hladina vytvářela na jejím těle hru stínů a světel, takže to vypadalo jako na Hockneyho obraze. Vynořila se kousek od místa, kde stál, a lehce vyklouzla z bazénu. Černé plavky měla těsně nalepené na tělo a na kůži se jí třpytily kapky vody.
Jejich pohledy se na okamžik setkaly a Drew pocítil horko kolem žaludku. Udělal krok směrem k ní. „Michelle..." Zdálo se, že už už k němu natáhne ruce, ale pak se spiklenecky usmála, otočila se a znovu vklouzla do bazénu. Když se vynořila, zavolala na něho: "Vzpomeňte si na Baden-Powella, Drewe: úplné pohroužení do studené vody vyléčí dočista všechno." "V plavkách vašeho otce už žádnou studenou vodu nepotřebuju. " Rychle se převlékl, vskočil do bazénu a plaval na druhý konec.
Když se obrátil, Michelle už byla venku a utírala se ručníkem.
"Buď se mi to jen zdá, nebo jste pořád o půl délky přede mnou," zavolal na ni.
„0 tom nepochybujte, Drewe. Jdu se převléknout. Setkáme se nahoře. " Zaplaval si ještě několik délek, pak se osprchoval a oblékl.
Oba už na něho čekali v přijímacím pokoji. Michelle měla černé šaty od Versaceho a vypadala skvěle, její otec se převlékl do šedočerného obleku model Savile Row. Drew se ve svém konfekčním sáčku a kalhotách najednou cítil nepříjemně.
Při konverzaci během jídla se už Power k tempestům nevrátil.
Drew uvažoval, jestli vicemaršál hovoří o návštěvách Glyndeboumu, Grenoblu, Henley, Ascoty a Bermud záměrně, aby zdůraznil, jaká společenská a finanční propast dělí dnešního hosta od jeho dcery, nebo jen tak. Nakonec se přiklonil k

názoru, že nešlo o pouhá konverzační témata; nevěřil, že by Power někdy něco dělal jen tak, aniž by ho vedl nějaký úmysl.
Nakonec Michelle večeři ukončila: "Půjdu už spát, Drewe.
Musíme vstávat v pět hodin, abychom se včas vrátili do Finningtonu. Pojďte, ukážu vám váš pokoj." Přikývl a vstal.
"Vezmu vás ráno do Northoltu," řekl Power. "Musím také brzy vstávat." Otočil se k Drewovi. "Dobrou noc. A přemýšlejte o tom, co jsem vám řekl před večeří." Drew přikývl.
Vzájemně se počastovali chladnými úsměvy.
Michelle zavedla Drewa po schodech do jeho pokoje. Ve dveřích se zastavila, naklonila se k němu a krátce ho políbila. Ucítil, že se její rty lehce otř~ly o jeho ústa. Pak zmizela v chodbě a on o chvíli později uslyšel, jak zavírá dveře. Dotkl se prstem místa na rtech, kde ještě cítil její ústa, a teprve pak vstoupil do pokoje.
*
Druhý den brzy ráno je Power vysadil v Northoltu. Drew chvíli čekal, až vicemaršálův jaguár zmizí z dohledu. „změna plánu, Michelle. Zaskočím si ještě do Londýna a pak se vrátím vlakem.
Nevadí vám to?" "Co se stalo?" podivila se. "Nestačíte držet krok?" "Vzpomněl jsem si, že ještě musím něco koupit." Usmál se a políbil ji na tvM. "Tak zatím..." Jakmile dojel do Londýna, zamířil na Farringdon Road. Dannyho Mulvoye se dovolal až na čtvrtý pokus.
„Ahoj, Drewe," ozvalo se ze sluchátka. "Jak se máš? Co Josie?" "Rozešli jsme se - ale neměj strach, nevolám proto, abych se ti vyplakal na rameni. Mám pro tebe námět na článek. Jsem tady v Londýně. Máš na mě pár minut čas?" "To víš, že mám. Kde jsi?" "V telefonní budce na druhé straně ulice." Danny se zasmál. "Tak přijď raději ty za mnou. Tady budeme mít víc místa." Drew zavěsil, přešel ulici a vstoupil do budovy, v níž sídlila redakce Guardianu. Danny ho zavedl ke svému stolu. Drew se zvědavě rozhlížel po rozlehlé redakční místnosti osvětlené zářivkami. "Musím ti říct, že jsem zklamán," poznamenal. "Samé stoly a počítače, ale žádný novinář se zeleným stínítkem na čele, žádné vzrušené výkřiky typu ‚Počkejte s titulní stránkou!' " "Na to je ještě moc brzy," řekl Danny. "Vrať se sem chvíli před uzávěrkou a uvidíš, jaký tu bude frmol." Zeptal se Drewa, jestli si dá kávu, a když odmítl, otevřel poznámkový blok. "Tak, co pro mě máš?" "Jde o tempesty," začal Drew. "Dochází k situacím, kdy najednou přestanou být z neznámých příčin ovladatelné. Za poslední dva roky to bylo několik desítek případů. Piloti, kterým se to stalo, jsou buď mrtví, nebo jako já si naprosto nedovedou vysvětlit, co se jim přihodilo. Zatím se nepřišlo na nějakou zjevnou příčinu. Prostě letíš, najednou se rozsvítí všechny varovné signálky, které letoun má, a pak už jen zjistíš, že ti knipl není k ničemu. Pokud máš štěstí - jako jsem měl já - stačíš se katapultovat, nebo se závada ztratí. Jinak..." Danny přikývl. "Co se při šetření nehody zkoumá?" "Každá maličkost. U eskader je uložena kniha, která se jmenuje Postupy činností po haváriích letounů - je to jasně červená složka, v níž je přesně popsáno, co se má v takových situacích dělat. Zmrazí se veškerá dokumentace: knihy letových nařízení, technické příručky letounu i zbraní, zkrátka všechno, co má něco společného s letovou činností eskadry - a také s vlastním letounem, protože technici zkoumají záznamy o technickém stavu.
Vše okamžitě stáhnou a během dvou nebo tří hodin je z příslušníků jiných posádek vybrána tříčlenná vyšetřovací komise, která přijede na domovskou základnu havarovaného letounu - v mém případě do Finningtonu. Komise okamžitě provede neoficiální pohovor s účastníky nehody a později i jejich oficiální výslech pod přísahou. " Danny si dělal poznámky. "Kdo všechno je vyslýchán?" "Každý, kdo v několika předchozích týdnech letoun jen zdálky zahlédl. Znáš to, pilot s navigátorem tvrdí, že stroj řídili správně, technici zase, že na startu byl v naprostém v pořádku. Sbírají také trosky havarovaného letounu a zkoumají je málem pod mikroskopem. Jsou schopni říct, jestli se varovná signálka rozsvítila před havárií, nebo po ní. Když tvrdíš, že svítila pravá signálka hlášení požáru, dokáží si podle stavu jejího vlákna ověřit, zda to tak opravdu bylo.
Zjistí, jestli předtím, než letoun narazil na zem, byly motory ovladatelné, i kdyby byly roztříštěné na miliony kousků rozsetých široko kolem místa dopadu. Dále mají k dispozici ADR vy tomu říkáte černá skříňka, my zase špion - je to něco jako tachograf v kabině řidiče kamionu. Záznam je prováděn digitálně a lze z něho do nejmenších podrobností rekonstruovat poslední fázi letu až do okamžiku nárazu. Je v ní i zvuková nahrávka komunikace pilota s navigátorem. Než vše uzavřou závěrečnou zprávou, může vyšetřování trvat celé měsíce, ale obvykle během prvního dne vydají tak zvaný čtyřiadvacetihodinový signál, který vyjadřuje jejich počáteční názor na to, co mohlo být příčinou nehody. Pak, jak jsem řekl, jim trvá několik měsíců, než zveřejní závěrečný verdikt. Pokud nejde
o zřejmou funkční závadu, může být příčinou havárie požár, unikání paliva, ale také nezpůsobilost pilota - může třeba ztratit vědomí vinou špatné funkce kyslíkového systému, může ho postihnout srdeční záchvat a vyloučit nelze ani jeho profesionální selhání. " "Chceš říct, že u případů, které máš na mysli, žádnou takovou příčinu nezjistili?" "Pokud vím, ne. Přesto se vše snaží svést na chybu pilotáže." Drew zavrtěl hlavou ještě dříve, než Danny stačil vyslovit svou otázku. "Ne, opravdu ne. To bych za tebou nechodil." "Dobře," kývl hlavou Danny a sklapl poznámkový blok. "Máš něco, čím bys své podezření podpořil?" "Moc toho není," připustil Drew a podal mu kopie svých poznámek. Danny je rychle přelétl a zatvářil se skepticky. "To je všechno?" "Všechno. Nestačí ti to?" "V téhle podobě ne. Trochu si všechno oťuknu a uvidím..." "Já si to nevymyslel, Danny," ohradil se Drew.
„0 tom nepochybuj u, ale je velký rozdíl mezi pravdou, o níž jsi přesvědčený, a pravdou, kterou můžeš dokázat. Obávám se, že naši advokáti, kteří nás obhajují v případech žalob pro pomluvu, nepatří zrovna do první ligy." Ještě jednou pohlédl do svého bloku a zamračil se. „Abych byl upřímný, myslím, že se z toho nedá vy těžit víc než článek o neobvykle vysokém počtu havárií tempestů v nedávné době. Nemůžeme si dovolit náznaky o jakýchsi záhadných konstrukčních chybách, aniž bychom je podpořili konkrétními fakty." "Dobře. Prozatím se o mně nezmiňuj, a jakmile nějaké získám, dám ti vědět."
Celou cestu vlakem zíral Drew bez zájmu z okna na krajinu zelenající se prvními náznaky jara.
Hned po návratu do svého bytu položil kufr a převlékl se.

Když vytahoval z kapes saka drobné, objevil v jedné složený papírek. Bylo na něm telefonní číslo, které si poznamenal předchozí večer. Zvedl sluchátko, vyt'ukal 141, aby se nedalo zjistit, odkud volá, a pokračoval číslem z papírku.
Po dvojím zazvonění se ozval ženský hlas. "Dobrý den," řekl Drew. "Tady je British Telecom, mám za úkol prověřit poruchu na vaší lince, kterou jste ohlásila." „žádnou poruchu jsem neohlásila." "Nevím, možná jste to nebyla vy, ale někdo, kdo se vám pokoušel volat. Jde o soukromou, nebo firemní linku?" "Soukromou. " "V bytě pana Davida Richardse?" "Ne." Bylo zřejmé, že žena začíná ztrácet trpělivost. "V bytě pana Henryho Robertshawa." "V jakém oboru pracuje pan Robertshaw?" "Cože? Poslyšte, vy nejste z British Telecomu. Kdo jste?" Drew zavěsil a chvíli tiše stál. Pak zavolal Dannymu do Guardianu. "Říká ti něco jméno Henry Robertshaw?" "Ne. Kdo je to?" "Nevím," řekl Drew, "ale rád bych to zjistil."
Když se druhý den ráno zastavil pro Nicka, ten už na něho čekal před domem.
"Tak jak ti to dopadlo?" zeptal se Nick, sotva se usadil v autě.
Drew na něho nechápavě hleděl. "Co jak mi dopadlo?" "No přece schůzka s poslancem." „Aha. Perfektně. Všechno jsem mu řekl, a než mě Michelle za tři čtvrtě hodiny dovezla k sobě domů, Norman Feather už s Powerem mluvil. Ukázalo se, že spolu chodili do charterhousu." Nick na něho vyvalil oči. "Jdi do háje s charterhousem, řekni mi radši něco o Powerově domě. Opravdu jsi u nich byl?" Drew přikývl. "Byl jsem k nim pozván." Nick tiše hvízdl. „A sakra! Ta do tebe musí být blázen, když už tě zve do rodiny." "Kéž by! Ale bohužel to nebyl její nápad. Papá si se mnou chtěl popovídat u krbu o tempestech." „A co říkal?" "V podstatě totéž co den před ním Russell, i když jemněji. Power není takový křupan, ale naznačil mi jasně: přestaňte se zajímat o věci, do kterých vám nic není, nebo byste toho mohl litovat. "Nick se pootočil. "Takže co teď?" Drew si povzdychl. "Nehodlám to protlačovat oficiálním postupem, nemělo by to smysl. Měl jsi vidět fotky na Powerově klavíru. Nevěděl jsem, že má takové styky - člověk by řekl, že když vstoupí do místnosti, ukloní se před ním i královna. Budu muset najít jiné cesty." Nick se zasmál. "Povedeš s nimi partyzánskou válku, nebo hodláš začít na Fleet Street?" „A co bys dělal ty?" Drew se na chvíli odmlčel. "U Powera jsem mimo jiné odposlechl útržek velmi podivného telefonního hovoru." "Jakého hovoru?" "Power si stěžoval, že neví, jak dlouho bude schopen cosi tutlat, než se to provalí - alespoň tak jsem tomu rozuměl" „A komu to říkal?" „zřejmě jakémusi Henrymu Robertshawovi." „Kdo je to?" "Nevím. Řekni, kdo by mohl mít zájem, aby se o nespolehlivosti tempestů mlčelo?" "Především RAF, vláda a výrobce. Ale ty vlastně ani nevíš, o čem Power mluvil" „A o čem jiném, proboha?" Drew odbočil na výjezd do Finningtonu a po chvíli zastavil před závorou vstupní brány do základny.
"Třeba o svém septiku." "Dobré ráno, pane." Strážný zkontroloval jejich služební průkazy a poznamenal: „Buď se čeká návštěva královny, nebo půjdeme do války. Tady je od samého rána boží dopuštění." "Vsaď se, že letíme do Bosny," řekl Nick.
Cestou k eskadře viděli, že po celé základně panuje značný ruch. Dokonce i kuchaři a administrativní zaměstnanci jako by se pohybovali rychleji a cílevědoměji.
"Vypadá to na přesun celé posádky," poznamenal Nick. "Jinak by sebou naši ouřadové tak nemrskali." Kolem letadel se rojily posádky a vojáci pod dohledem ozbrojené stráže nakládali do několika herkulesů materiál. Drew žasl, jaké množství výzbroje putuje do útrob obřích transportérů.
"Nemyslíš, že to přehánějí?" poznamenal Nick, který sledoval jeho pohled. "S tak drahými raketami na pár rozhrkaných srbských vrtulníků? Vždyť možná stojí víc než ty jejich létající pekáče." "Já bych hindy tak nepodceňoval. Počkej, až se s některým z nich střetneme - pochybuju, že se budeš vyvalovat na sedadle jako teď." Drew zatáhl ruční brzdu a vyskočil z vozu.
V místnosti pro osádky ho uvítal DJ. „za dvacet minut je instruktáž. Šest ku čtyřem, že letíme do Bosny, deset ku jedné, že budeme chystat překvapení na Russellovy narozeniny." Russell už stál v instruktážní místnosti na stupínku a čekal.
"Určitě se dohadujete, co se tady dnes ráno děje," přivítal je.
"Neříkej," šeptl Nick.
"Hned na začátku vám naleju čistého vína. Letíme do Bosny." "No to je překvapení," poznamenal šeptem Drew. "Je třeba zalarmovat masmédia." "Dnes se přesuneme na základnu Gióia del Colle v Itálii a zítra za úsvitu začneme s hlídkováním nad bezletovými zónami. Máte devadesát minut na to, abyste zajeli domů, sbalili si, co potřebujete, a vrátili se zpět na základnu." Jakmile Russell skončil, začali všichni mluvit. Drew zaslechl, jak DJ s Alim vzrušeně spekulují, jaké to v Bosně bude. Zdálo se mu však, že už teď zaznívá v jejich hlasech náznak strachu. Pomyšlení, že se poprvé v životě střetnou se skutečným nepřítelem, začínalo být velice reálné. Sotva se vyhrnuli z instruktážní místnosti, připojili se k Drewovi s Nickem a začali je bombardovat otázkami.
"Jak to tam doopravdy minule vypadalo?" chtěl vědět DJ.
Drew si vyměnil pohled s Nickem. "Devadesát devět procent nuda a jedno procento čistá, nefalšovaná hrůza." Nick přikývl. "Sedíš nahoře v kokpitu, točíš palci a nic se neděje. Absolutně nic. Tak to jde den za dnem. Pak po tobě z neznámých důvodů najednou začne někdo střílet." „Ale no tak," řekl DJ a hleděl z jednoho na druhého. "Viděl jsem, že vás to před chvílí vzalo stejně jako nás. Proto jsme za vámi šli." Drew zavrtěl hlavou. "Vzpamatuj se. Nejde o žádnou obranu vlasti - v podstatě nebudeme bránit vůbec nikoho, protože pokud to bude jako minule, nebudeme smět opětovat palbu. Smíme jen létat sem a tam, protože se tak dohodli politici, takže se nenechte příliš unášet představami. Jestli vás trefí nějaká zbloudilá raketa, nezemřete z žádných hrdinných důvodů - prostě tam zhebnete a nikdo vám za to ani nepoděkuje." DJ s Alim se zaraženě vrátili do místnosti pro osádky.
"Nebylo to na ně moc tvrdé?" ozval se Nick cestou k autu.
"Jen jsem se jim snažil vysvětlit,jak se věci mají, aby je to jejich mladické nadšení jednou nezabilo." Drew sešlápl plynový pedál téměř až k podlaze a prudce se rozjel.
Nick s napětím sledoval, jak si Drew razí cestu hustým provozem. „Asi jsem to špatně pochopil," řekl. "Myslel jsem, že na bojovou misi máme vyrazit až zítra." "Já jen testuju tvoje nervy. Jestli ti nahání strach, když jedeme po A jedničce

pár mil od Finningtonu a kolem se mihne ford cortina, pak nemáš proti SAM dvojce nad Banjou Lukou nejmenší šanci."
Drew prudce zabrzdil před Nickovým domem a slíbil, že bude za dvacet minut zpátky.
Po návratu na základnu si Drew odskočil z instruktážní místnosti a nakoukl do místnosti pro osádky. "Neviděl jste někdo Michelle?" zeptal se.
"Máš smůlu, propásl jsi ji," řekl Jumbo, který si mazal máslem pyramidu studených toastů. "Hledala tě tu před chvílí, ale teď už je ve vzduchu. Startovali, když jsme odcházeli z instruktáže." "Na cvičný let?" "Ne, odvolali je zpátky na jejich základnu."
Drew s Nickem byli v první formaci tempestů, která přistála na letišti obrovské letecké základny v Gióii del Colle. Jako staří mazáci okamžitě vyrazili k bloku, kde měli být ubytováni, a zabrali pro sebe dva nejlepší pokoje. Teprve pak se vydali z ubytovací zóny do operační.
Cestou po chodbě k místnosti pro osádky míjeli spoustu pootevřených dveří. Plukovník letectva velící jejich detašované jednotce už seděl za stolem ve své kanceláři a potýkal se s problémem,jak vtěsnat posádky tempestů a jaguárů do prostoru, který sotva stačil jedné eskadře.
Na druhé straně chodby byla místnost pro předletovou přípravu. „Podívej, jen se z nich kouří," poznamenal Nick a kývl směrem k pilotům jaguárů, kteří už na svých operačních stolech plných topografických map plánovali nadcházející bojové lety. Posádky tempestů měly k dispozici svůj vlastní prostor, v jehož čele byl stůl operačního důstojníka obklopený řadou tabulí se zakreslenými pozicemi a radiopojítky zabezpečenými proti odposlouchávání, aby měl spojení jak s posádkami ve vzduchu, tak i s bojovým operačním štábem a střediskem řízení letového provozu. Vedle stál technik s hlášením o připravenosti letounů, zatímco meteorolog se ještě skláněl nad mapami vývoje atmosférické situace.
Místnost pro osádky byla na konci chodby. Drew kývl na pozdrav DJ i ostatním a zůstal civět na holou betonovou podlahu, odřený nábytek a zánovní vybavení.
Ukázal na starou konvici a otřískané šálky. „Američané si přivezli všechno, od automatů na kolu po hrací skříně, aby tu mohli žít jako plnoprávní občané. A co my? Malou plechovku nescafé a balíček dietních sucharů."
"My si žádný přepych nemůžeme dovolit," řekl Nick. „zítra za úsvitu startujeme k prvnímu letu." Všichni zmlkli a každý se ponořil do svých myšlenek. Bylo jim jasné, že vzdušný boj je práce, na kterou jsou cvičeni, ale zároveň si uvědomovali, že je to něco, co jim může přinést i smrt.
Drew se usadil v rohu s nějakým papírem. Po chvíli k němu přistoupil DJ a opatrně se rozhlédl, jestli si jich nikdo nevšímá.
"Drewe, chtěl bych s tebou mluvit." Drew si všiml napětí v jeho tváři. Položil papír a obrátil se k němu.
"Budeš si myslet, že jsem hlupák, ale..." začal váhavě DJ.
"Na to kašli. Tak spusť." DJ na něho vděčně pohlédl. "Mám strach z toho, co se mi stalo za letu do Aalborgu. Při každém startu si na to vzpomenu. Pořád nevím, jestli to bylo mojí vinou, nebo poruchou na letounu, ale bojím se, že se to stane znovu. Když jsem nezvládl letoun při cvičném letu,jak to bude v opravdovém boji?" Drew chvíli hledal nejvhodnější slova. "Všichni máme strach, DJ, bez ohledu na to, pokolikáté už do toho jdeme. Každý, kdo ti řekne, že při přeletu hranice nepřítele strach nemá, je lhář. Ale nesmíš připustit, aby tě ovládl. Ber strach jako něco, co ti pomáhá udržet se naživu. Máš-Ii strach, jsi pozornější a rychleji reaguješ, ale jen když ho ovládáš. Když ne, ovládne tě on a panika tě zabije dřív než cokoliv jiného." DJ přikývl, Drew však věděl, že ho nepřesvědčil. "Podívej se na mě, DJ, až se budeme zítra ráno oblékat. Ručím ti za to, že budu bledý jako stěna, pokud ne přímo zelený. K letadlu půjdu podělaný strachem, ale ve chvíli, kdy se zapnu a nahodím motory, potlačím strach do podvědomí. Prostě na něj přestanu myslet. Radím ti, zkus to také." Na chvíli se odmlčel. "To, co se ti stalo cestou do Aalborgu, z tebe udělalo lepšího pilota - nakoukl jsi do pekla a pak ses vrátil. Nemám obavy, že bych se na tebe nemohl v boji spolehnout. Už teď je mi těch Srbů líto." DJ se chabě usmál.
"Ostatně nevím, čeho se tak bojíš. Tam nahoře se sotva můžeš dostat do nebezpečnější situace, než v jaké jsi teď, když musíš dýchat stejný vzduch s tímhle člověkem." Ukázal na Aliho, který si od nedopalku zapaloval další ukroucenou cigaretu. .
Drew se nechal vzbudit ve dvě hodiny ráno. Osprchoval se, ale ještě když se vlekl do kantýny, hleděl na svět kalnýma očima.
Musel se vysloveně nutit, aby snědl pár toastů. Po chvíli si k němu přisedl Nick a bez rozpaků zhltl obrovskou porci míchaných vajíček s topinkami.
Drew se otřásl.
Nick se jen zasmál a natáhl se přes něho pro další topinku.
"Měl by ses pořádně nacpat. Když nás sestřelí, bude to nejméně na týden tvoje poslední jídlo." Sotva se zvedli, aby se odebrali do operační místnosti, začali se do kantýny trousit pozemáci na svou obvyklou snídani sestávající ze slaniny, teplého párku, míchaných vajíček a opečeného chleba.
Jako vedoucí posádka museli Drew s Nickem zorganizovat instruktáž pro první hlídkový let. Dva piloti a dva navigátoři už měli připravená letadla a nyní posedávali v improvizované instruktážní místnosti. "Jsou tu všichni?" spustil hned Drew, když vstoupil. "Kde je Bob? Bez něho začít nemůžeme." Jumbo zvedl kočku, kterou si přinesl z operační místnosti.
"Dobře. Takže vítejte na operaci Rozhodný úder." Pochmurně se usmál. "Teprve čas ukáže, jestli to spíš nebude Nerozhodný úder." Ti, co už měli s hlídkovými lety nad Bosnou zkušenosti, se zasmáli, protože věděli, co tím míní.
"Pokud nedostaneme od AWACSu jiné instrukce, budeme provádět hlídkování nad severozápadním územím Bosny od Dohovace na východě po oblast Bihače na západě. Jsme zde proto, abychom střežili bezletové zóny, identifikovali narušitele a v případě nutnosti ho donutili bezletový vzdušný prostor opustit.

Pokud byste byli nuceni na narušitele zaútočit, musíte nejdříve požádat o povolení. Pravidla jsou následující: vaše žádost jde zpět na AWACS - ten má krycí jméno Magic - odtud na operační štáb - krycí jméno Sunray - a dál pak na velicí štáb sil Spojených národů - krycí jméno Gotham - kde se rozhodne, jestli do toho můžete jít - pokud tam ovšem nebudou na obědě." Opět se ozval smích."Identifikační volací znak tankeru je Texaco - dnes z něho budeme cucat třikrát. Pro případnou diverzi jsou určena letiště v Avianu a Bari. Přesvědčte se, jestli máte ověřovací kódy platné pro dnešní den. Jakmile se ohlásíte AWACSu, téměř jistě vás operátor vyzve, abyste se identifikovali, takže pokud nemáte v identifikacích a příslušných směrnicích jasno, buďte opatrní a vše si raději ověřte. Uvědomte si, že i když někoho poznáte po hlase, mohl ho kdokoliv nahrát a pak záznam použít, aby vás zmátl.
Dále vás musím upozornit, že pro vstup do nepřátelského vzdušného prostoru, stejně jako pro výstup z něho, jsou určeny pevné body. Výjimka je povolena pouze v případě mimořádných okolnosti, a to jen se svolením operátora A WACSu. Budeme operovat ve výšce dvaceti tisíc stop, vstupním bodem je pro nás Gate 5. Poletíme pevným koridorem k určenému bodu sestupu Drop 4. Pak už máme volnost a budeme hlídkovat, jak uznáme za vhodné - nebo jak uzná za vhodné operátor A WACSu.
Po celou dobu hlídkování budeme mít odjištěné zbraně, připravené klamné světlice a staniolové pásky. Dávejte si však pozor, abyste při každém opuštění nepřátelského prostoru, například když poletíte k tankeru, měli zbraně zajištěné." Usmál se.
„A pokud by se vám nešťastnou náhodou povedlo vypustit pár pásků, světlic nebo nedej bože nějakou raketu, okamžitě uvědomte AWACS, že se to stalo nedopatřením. Další si už budou muset vyřešit sami Srbové.
Dostanete-li instrukce, že máte přejít na stálou hlídku, bude vašim největším problémem nuda... samozřejmě kromě protiletadlového dělostřelectva a raket SAM." Podíval se na hodinky.
"To je všechno. Teď jsou tři hodiny deset minut. Start je v pět nula nula." Po Drewovi si vzal slovo Nick. "Teď pár instrukcí pro nouzové situace. Za prvé: celá Bosna je pro nás nepřátelským teritoriem. Nejsou zde žádné spojenecké síly. Při jakékoliv nouzové situaci se snažte udržet ve vzduchu tak dlouho, jak jen to půjde, protože když se budete katapultovat, jediní lidé, kteří vám pomohou jinak, než že vám vpálí kulku do hlavy, budou amíci ze záchranných vrtulníků.
Dnešní heslo je bullfrog, písmeno dne B a číslo dne dvacet dva. Prosím vás, zapamatujte si to. Když vás Srbové sestřelí nebo se budete muset katapultovat z nějakého jiného důvodu, mohou vám tyhle kódy zachránit život. Naopak, když je zapomenete nebo je udáte špatně, mohou vás zničit. Je mi jasné, že to všichni víte, ale musel jsem to připomenout - zvlášť pro ty, kteří se nad nepřátelským územím ocitnou poprvé." Mrkl směrem, kde seděli DJ a Ali. "Když vás najdou lidé ze záchranné jednotky, mohou se vás zeptat na číslo, případně písmeno dne, nebo když budou zvlášť rafinovaní, mohou chtít číslo dne mínus sedmnáct nebo třeba třetí písmeno hesla dne.
Další věc: prosím vás, zkontrolujte si ISOPREP. Přesvědčte se, že obsahuje správné informace a že v něm máte fotografii, otisky prstů a vzorec chrupu. Někdy se to hodí. V Zálivu našli z jednoho maníka pouze ruku a museli ho identifikovat podle otisků prstů.
Připomeňte si také své čtyři osobní otázky. Vybrali jste si je sami, měli byste si tedy odpovědi na ně pamatovat. Divili byste se, kolik lidí po katapultáži nebo po nějaké silně stresové situaci zapomene, jak se jmenuje andulka tetičky Nelly nebo tajný milenec pratety Maud z Bridlingtonu. Pokud zapomenete odpovědi na své osobní otázky, nedivte se, že vás budou lidé ze záchranné jednotky považovat za převlečené Srby a nechají vás tam, kde jste.
Nakonec vás chci upozornit, že se musíte obléct tak, abyste byli schopni vydržet delší dobu venku, to znamená vzít si výstroj pro přežití v arktických podmínkách. V kokpitu se samozřejmě zpotíte, ale když se nedej bože budete muset katapultovat někde v horách, může vám to zachránit život. Další, co vás může v kritické chvíli zachránit - alespoň teoreticky - je modrý baret označující vaši příslušnost k silám Spojených národů. Těch baretů není moc - v VN je to zřejmě úzkoprofilové zboží - takže si je dobře označte na vnější i vnitřní straně. K dispozici je jen sedm rozumných velikostí a může se stát, že na posledního zbude takový, který mu bude sedět na hlavě jako třešnička na zmrzlinovém poháru. " "Jestli si po případném sestřelení baret nasadíte, nebo ne, to už je vaše věc," dodal Drew. "Tvrdí se, že když ho budete'mít, nikdo na vás nevystřelí, ale z počtu zabitých vojáků VN se dá usuzovat,
že to není tak úplně pravda. Navíc budete všude nápadní jako abstinent na Happy Hour; nemá smysl oblékat si maskovací výstroj, když vám na vršku hlavy sedí bleděmodrý lívanec, který svítí jako maják. Oficiální stanovisko RAF je, že se barety VN mají nosit, ale zda se jím budete řídit, je na vás." Drew se na chvíli odmlčel, aby svá slova nechal náležitě vyznít, a pak kývl na zpravodajskou důstojnici.
"Zpravodajská instruktáž," prohlásila odměřeně. "Tyto raketové základny jsou aktivní," ukázala na mapě. "V okolí Banji Luky jsou rakety SAM 2 a v místech označených na vašich mapách menšími červenými kroužky jsou mobilní SAM šestky. Včera v noci se z okolí Donjího Vakufu ozývala těžká dělostřelecká palba a odpoledne pak byly nad Banjou Lukou pozorovány přelety vrtulníků.
Minulou noc byl do oblasti označené modře vyslán bezpilotní vzdušný prostředek, který zjišťuje pozice srbského dělostřelectva. Létá v pásmu oblačnosti mezi pěti a dvaceti tisíci stopami.
Připomínám, že vás není schopen registrovat. Dejte si tedy pozor: kdybyste se v této oblasti a v těchto výškách ocitli - mohlo by se stát, že proti vám najednou poletí těleso velikosti kanape." Odmlčela se a na její tváři se objevil úsměv. "A nakonec vás chci upozornit, že jsme do této chvíle zaregistrovali celkem devět set devadesát dva případy narušení bezletové zóny. Počítám tedy, že by se vám dnes mohlo podařit dotáhnout to až na tisícovku." Na řadě byl meteorolog, ostýchavý Velšan s kulatými zády a měkkým, téměř neznělým hlasem. "Meteorologická informace,"zakuňkal.
"Hlasitěji!" ozvalo se okamžitě zezadu.
Muž si odkašlal a zkusil to znovu. "Meteorologická informace. Počasí je příznivé, strop oblačnosti se nachází ve výšce pěti tisíc stop a po rozednění se má rozpadat, takže nepředpokládám problémy s viditelností. V tuto chvíli je nad

cílovou oblastí nízká oblačnost." Těm, kteří dávali přednost nudě před rizikem, se rozjasnily tváře. Věděli, že nízká oblačnost podstatně snižuje nebezpečí ohrožení protiletadlovou dělostřeleckou palbou nebo ručními raketami. Na druhou stranu to však znamenalo, že budou celý den létat sem a tam, aniž něco uvidí. Očekává se však, že během několika následujících hodin se bude oblačnost zvedat, a hranice viditelnosti by se tedy mohla posunout řekněme na šest mil," dodal meteorolog.
Drew s Nickem měli po instruktáži ještě jednu povinnost. Nepřipravit žrádlo Bobovi, kocourovi sídlícímu v operační místnosti, bylo při příslovečné pověrčivosti letců totéž jako zahrávat si s osudem. O to, aby Bob netrpěl hladem, se vždy starala vedoucí posádka ranní hlídky a i ti nejotrlejší nezapomněli kocoura před odchodem k letadlu kradmo pohladit.
Posádky se začaly připravovat zhruba hodinu a půl před startem. Drew si pomalu navlékal bojovou výstroj. Každá její součást byla zbavena všech označení a štítků, které by mohly prozradit letcovu totožnost. Zpravodajská důstojnice je varovala, že i visačka typu Marks and Spencer může být důvodem k tomu, aby je někdo na území nepřítele zastřelil. Nejdříve si navlékl podvlékací tričko, dlouhé kalhoty a dvoje čisté ponožky, na to tlustý vlněný overal určený pro arktické podmínky a navrch ještě arktickou leteckou kombinézu. Nick dával přednost oblečení z více vrstev a rozhodl se pro dva vlněné overaly a na ně si teprve natáhl normální leteckou kombinézu. Bojové oblečení nebylo olivově zelené jako v cvičných podmínkách, ale mělo maskovací vzor - navíc kromě označení hodnosti na ramenou postrádalo jakékoliv další odznaky.
Poté, co se nasoukali do anti-G obleku, je vycpali další výbavou, většinou mapami a polštářky se zásobou vody. Na to vše ještě přišla bojová vesta z vybavení amerického vojenského letectva vycpaná na zádech všemi možnými doplňky umožňujícími přežít v extrémních podmínkách, od rybářského vlasce a spacího pytle až po plátěnou bojovou mapu, která se také dala použít jako nouzová přikrývka. K vestě patřil i nouzový balíček s železnou dávkou potravin a dalšími pytlíky s vodou, nouzové světlice, lékárnička a americká vysílačka zabezpečená proti odposlechu, podle níž se mohla orientovat většina záchranných týmů.
Navrch si Drew navlékl ještě záchrannou vestu. Když byl hotov, rozhlédl se kolem sebe a prohlásil: "Jestli nás Srbové sestřelí, budou si myslet, že je napadli lidé od Michelinu." "Pokud někdo vymyslí ještě další součást výstroje, budu si muset hledat novou práci," stěžoval si Jumbo. "Pochybuj u, že se
v téhle bojové vestě vůbec vtěsnám do kokpitu. Asi tam budu muset vlézt nejdříve sám a pak ji vtáhnout za sebou."
"Já bych ti poradil něco lepšího, Jumbo - zkus dietu, pokud víš, co to slovo znamená," ozval se Nick.
Kolébavou chůzí pomalu procházeli podél stolu, kde jim zpravodajská důstojnice předala pistoli s dvěma plnými zásobníky tedy dohromady osmnáct nábojů - a sešit s tajnými kódy pro tento den. Pro každou minutu mise byla určena jiná kombinace, takže prostřednictvím těchto časových kódů si mohli ověřit každou přijatou instrukci nebo rozkaz.
Na stole byla také hromada baretů s označením VN. Drew si jeden vybral, chvíli na něj nejistě hleděl a pak ho zastrčil do kapsy.
Převzal také svůj příděl peněz - tři tisíce německých marek v různých bankovkách, které mohl použít v případě sestřelení na úplatky - a goolie chit, což bylo potvrzení slibující značnou odměnu tomu, kdo předá sestřeleného letce mezinárodním silám bez jakékoliv újmy, tedy i s varlaty.
Nick převzal fotoaparát, videokameru a neobyčejně silný stabilizovaný dalekohled. "Připadám si jako na vánočním nákupu.
u Dixonů. Hergot, kam mám všechny ty krámy dát. Stačí, když se do kokpitu vmáčkneme my dva, na víc tam už nezbude místo." Jumbo šoupavými krůčky pomalu postupoval ve frontě. Chvíli hleděl na obrovskou hromadu výstroje na stole, pak zase na svou neméně rozměrnou postavu a zdálo se, že o něčem uvažuje. Když na něho přišla řada, sebral výstroj, kradmo se ohlédl po zpravodajském důstojníkovi a nacpal několik věcí do své uzamykatelné skříňky. Když ji zavíral, zachytil Drewův pohled a zašklebil se.
Drew s Nickem ho následovali do místnosti pro předletovou přípravu k závěrečné instruktáži před startem. Na pódium vystoupil operační důstojník a rázně si zjednal ticho: "Pánové, věnujte mi pozornost. Už jste byli poučeni o počasí, volacích znacích a tankování? Víte, s kým se máte v kontrolované zóně spojit?" Ozvalo se souhlasné mručení.
"Přebíráte službu po francouzských mirážích a vás zase vystřídají turecké F šestnáctky." "Pokud se vůbec objeví," zašeptal Nick.
"Své úkoly plní nad Bosnou také americké F patnáctky a F osmnáctky s raketami HARM, takže tam může být dost těsno." Mezi posádkami se začal šířit neklid.
"Poslední věc." Operační důstojník zvýšil hlas. „zkontrolovali jste si všichni, jestli jste z výstroje odstranili veškeré osobní věci?
Všechno kromě vašeho služebního průkazu a průkazu příslušníka Spojených národů musí pryč." Několik mužů na něho zaraženě pohlédlo. "To vlastně platí jen pro ty, kteří ho mají... bohužel je to další úzkoprofilové zboží. To je všechno, díky za pozornost." Ještě nedomluvil a všichni se už houfně zvedali a mířili ke dveřím. Venku čekal šedivý autobus chrlící do tmy oblaka kouře.
Všechny čtyři posádky nastoupily a odjely k opevněným hangárům, kde už na ně čekaly ocelově šedé tempesty.
Drew při vystupování z autobusu poplácal DJ po rameni. "Tak co? Dobrý?" DJ přikývl. "Až se ocitnu ve vzduchu, budu okay." Jeho hlas však postrádal obvyklou suverenitu.
Dokolébali se k první čtveřici strojů. Zatímco Drew podepisoval převzetí;Nick už začal letoun obhlížet.
"Vyprávěl jsem ti někdy o hošanovi, který byl s naší eskadrou v Zálivu?" řekl Nick, když prohlížel dopravní pojistky zbraní. "Zapomněl na svých sidewinderech zkontrolovat dopravní pojistku a při přistání se jedna z raket nešťastnou náhodou odpálila.
Létala po celé základně, a než se zastavila, stačila zabít šest lidí z pozemního personálu." "Díky, Nicku," řekl suše Drew.

"Tyhle řeči dokážou člověka uklidnit." .
Technici připojili letoun na externí napájecí agregát a Nick začal nahrávat data do palubního počítače. Hodinu před startem spustil Drew motory. Stroje byly studené a vlhké a do nějakého létání se jim evidentně nechtělo. Motory prskaly a zhasínaly, vnitřní navigační systémy se odmítaly připojit, z hydrauliky unikala kapalina.
Dvakrát museli opustit letoun, který už obsadili, a přesunout se k jinému, zatímco technici se snažili závady okamžitě odstranit. ;,Jestli to tak půjde dál, vyzkoušíme všech deset letadel, aby-
chom dostali alespoň dvě do vzduchu," prohlásil Drew, když se usazoval v kokpitu dalšího stroje.
„A tebe to pořád překvapuje?" zareagoval Nick.
Dvacet minut před stanovenou dobou startu zapnul Drew rádio. "Tak co, kdo užje připraven?" Jakýmsi zázrakem měli všichni stroje připravené k vzlétnutí.
Obě nominované posádky - Drew s Nickem a DJ s Alim - vyjely k ranveji a nechaly zbývající dvě sedět na místě se spuštěnými motory.
"Je mi líto, hoši," vzkázal jim Drew. "Budeme se snažit, abychom něco pokazili při kontrole zbraní." "Prd se budete snažit," ozval se Jumbo, kterému po těle stékaly čůrky potu. Seděl nacpaný v kokpitu a věděl, že třeba vůbec nevzlétne a bude v letounu trčetještě další hodinu.
Drew s Nickem a DJ s Alim se seřadili na ranveji a odstartovali. Plameny z trysek přídavného spalování zanechávaly na jasnící se obloze rudé pruhy. Zatočili širokým obloukem k východu a Drew pohlédl dolů na oba letouny, které zůstaly se spuštěnými motory na zemi. Jejich posádky byly připraveny okamžitě odstartovat, kdyby se jejich kolegům ve vzduchu cokoliv přihodilo.
Blížili se k první vzdušné bráně nad pobřežím Jaderského moře. "Kontrola zbraní," oznámil Drew a začal prověřovat zbraňové systémy. Zkontroloval, jestli na hlavici sidewinderu, pomocí níž je raketa naváděna na zdroj infračerveného záření, proudí dostatek chladicího média, zatímco Nick ladil systémy raketových radarů.
Obě posádky pak vyzkoušely výmetnice klamných staniolových pásků. DJ se zařadil za Drewův letoun a Ali na radaru kontroloval, jestli se poté, co Nick stiskl povelové tlačítko, pásky skutečně objeví. Pak si obě posádky vyměnily role a provedly kontrolu u druhého letounu.
„A co klamné světlice?" zeptal se Nick.
"Děláš si legraci? Světlici jsme naposledy vypustili před pěti léty a počítám, že nám to bude muset vydržet do příští války v Zálivu." "Jako bych slyšel Russella." "No dobře, čert vzal nové záclony pro vicemaršála letectva.
Kontrola klamných světlic." Stiskl tlačítko a vypustil za letounem světlici.
"V pořádku," potvrdil DJ, když se za Drewovým letounem objevila záře jako od miniaturního slunce. Světlice zazářila jasněji než trysky motoru a zmizela kdesi dole.
Patnáct mil od pobřežní čáry se Drew ohlásil u amerického raketového křižníku Red Dwarf hlídkujícího podél pobřeží. "Tygr jedna a Tygr dva k dispozici." "Okay, Tygře," odpověděl hlas prozrazující, že muž na druhém konci linky nemůže pocházet odjinud než z amerického Středozápadu. "Tady je Red Dwarf Předávám vaši zprávu do Gióii, odkud bude postoupena na Magic dva-jedna. Přeju dobrou službu." Drew si vzpomněl na záložní posádky sedící v kokpitech na letišti v Gióii. V duchu si představil Jumba, jak vzdychl úlevou a začíná se soukat z kokpitu. "Co myslíš, kolik si toho Jumbo odváží sundat?" Nick se zasmál. "Určitě se potí jako prase, ale svléknout víc než vršek si nedovolí. Kdyby mu to pískli, trvalo by čtvrt hodiny, než by dojedl sendvič, natož aby si stačil. obléct kompletní výstroj. " Jak se blížili k hranici nepřátelského území, žerty pomalu ustávaly. Sotva Red Dwarf skončil, ohlásil se operátor A W ACSu.
"Dobré ráno, Tygře. Tady je Magic dva-jedna." "Dobré ráno, Magicu. Dva letouny ke Gate 5, Drop 4." .
"Rozumím, Tygře. Gate 5, Drop 4. Vzdušná hlídka. Žádná změna." Proletěli určenou branou a překročili tak neviditelnou linii oddělující zónu spojeneckých sil od nepřátelského území. Drew sáhl pod sedačku a dotkl se odpalovací páky vystřelovacího mechanismu jako talismanu. Věděl, že Nick udělá totéž.
Od startu snad už posté mrkl na panel varovných signálek připravený reagovat na sebenepatrnější bliknutí. Naštěstí to nebylo třeba, protože varovný panel zůstával temný.
Byla tu však jiná, bezprostřednější nebezpečí, před nimž se museli mít na pozoru. Místo symbolů spojeneckých objektů, které pomalu mizely, začaly na obrazovce varovného radaru vyskakovat body identifikující předem známá postavení protiletadlových baterií a raketových základen. Kdykoliv se objevil další,
ozval se krátký varovný tón, po němž se napětí v kokpitu zvýšilo o další dílek.
„Protiletadlová baterie, jedna hodina, mimo dostřel. SAM 2, na třech hodinách, mimo dostřel. Další protiletadlová baterie, na jedenácti hodinách, na hranici dostřelu." Jakmile se dostali na úroveň bodu Drop 4, Drew zavolal druhý letoun. DJ se snažil mluvit pomalu a klidně, ale v jeho hlase přetrvávalo napětí. "Podíváme se na všechna místa, kde byly zaznamenány přelety vrtulníků," řekl Drew. „začneme u Mostaru, patnáct mil, dvacet stupňů vlevo." "Vypadá to, že se meteorolog zase nestrefil," poznamenal Nick, když pohlédl na oblohu. Oblačnost byla slušně protrhaná.
"Jestli je tohle nízká oblačnost, tak já jsem Džingischán." Oba letouny se stočily k severu a letěly nad Neretvou k Mostaru. I z výšky patnácti tisíc stop viděli zcela zřetelně, jak paprsky vycházejícího slunce zbarvují střechy domů do červena.
"Tak tohle je Mostar," řekl Drew. "Žádné velkoměsto, ale pro ty dole domov. Vrtulníky běžně sedí na ploše fotbalového stadionu tam nalevo. V devíti případech z deseti míří na sever údolím řeky ke Gornjímu Vakufu, ale tam se dostaneme později. Teď je na řadě Sarajevo." Drew navedl letoun do táhlé zatáčky a začal stoupat směrem k zasněženým vrcholkům hor na severovýchodě. Proletěli sedlem mezi dvěma tyčícími se horskými vrcholy a znovu se spustili dolů k Sarajevu. Když zakroužili nad městem, uviděli pod sebou poškozené výškové budovy se stopami po dělostřeleckých granátech a na mnoha místech také černé jizvy vypálených obytných bloků. Ranní srbská dělostřelecká palba už byla v plném proudu a Drew zahlédl oranžové záblesky výbuchů a obláčky šedého kouře hnané

větrem na západ.
"Sestoupíme na dvě stě padesát stop a podíváme se na to z větší blízkosti," řekl Drew. Zatlačil knipl dopředu a sklonil nos letounu dolů. Nyní letěli nízko nad městem. Z jednotvárně šedivých ulic k nim vzhlédlo několik vyděšených tváří. Z bloku domů zasažených srbskými granáty šlehaly plameny a ven vybíhali lidé.
"Další den v ráji," poznamenal Nick skleslým hlasem. Drew opustil město a pokračoval v letu nad úzkým klikatým údolím směrem na Gornji Vakuf. Pod nimi ubíhaly pusté, hustě zalesněné hory s několika ostrůvky šedivých městeček zpustošených válkou, jejichž domy vypadaly z výšky jako proděravělé, zkažené zuby.
Podél horských úbočí se spustili dolů k Dunajské nížině, proletěli nad Banjou Lukou a oblastí Bihače. Drew věděl, že až budou Nick i Ali pátrat po jakýchkoliv známkách činnosti nepřátelských sil, využijí obojích očí, které mají k dispozici elektronických i svých vlastních. Větší pozornost však nyní věnovali zeleným obrazovkám radarů. Zírali na ně jako u vytržení, s vyschlými ústy a v obavách, aby se na nich z ničeho nic neobjevilo varování, že se k jejich letounu blíží raketa nebo proti nim byla spuštěna protiletadlová palba.
Bez problémů proletěli nad nebezpečnými zónami a pokračovali směrem k pobřeží. Drew se podíval na hodinky, zkontroloval stav paliva a ohlásil rádiem: "Tady Tygr, volám Magic. Letíme ke Gate 8, Drop 3. Setkání s Texacem 2."
"Rozumím, Tygře. Vystřídají vás Claret 2 a Claret 3." Jakmile proletěli výstupní bránou, zajistili zbraňové systémy.
"To mi vždy připomene, jak jsem byl v Německu," řekl Nick.
"Jakýsi pilot fantomu letěl přímo z nejvyšší pohotovosti na velké cvičení NATO a zapomněl zajistit zbraně. Když pak na cvičení zaútočil na jaguára, vyhlásil ‚Fox Two, Fox Two' a odpálil dvě rakety. Obě jaguára zasáhly a poslaly k zemi. Naštěstí se pilot stačil včas katapultovat." "Poslyš, existuje vůbec situace, která by ti nepřipomínala, jak někdo něco zmrvil?" řekl Drew. "Jestli sis nevšiml, mám dost problémů s tím, abych sám sebe přesvědčil, že mě tenhle letoun v každém okamžiku poslechne a nenamíří si to s námi do nějakého horského svahu. Nemám nejmenší chuť poslouchat historky, ze kterých se mi stahuje zadek." Nick se zašklebil. "Ještě jsem ti to nedopověděl. Nejlepší bylo, že toho jaguára pilotoval Ital. Když po katapultáži přistál na zemi a viděl trosky letadla, odvysílal zprávu: ‚Vracím se domů. Britové to dnes berou doopravdy. ' " Našli tanker kroužící nad Jaderským mořem a zahájili přibližovací manévr, který končí zasunutím palivové sondy v nose letounu do koše na konci hadice vlečené za tankerem.
Celé je to asi tak jednoduché, jako když člověk sedí ve ferrari při závodě Grand Prix a pokouší se přitom navléknout nit do ouška jehly. Drew jemnými pohyby kniplu a pák ovládání škrticích klapek posouval podle Nickových pokynů letoun po centimetrech dopředu. Nick ho naváděl až do okamžiku, kdy sonda konečně vklouzla do ;ioše a do nádrží začalo proudit palivo. Po natankování se oba tempesty oddělily od tankeru, zvýšily rychlost a zamířily zpět ke své vstupní bráně. Ve frontě na tankování už čekaly další dva stíhače.
"Dnes je tu pěkně hustý provoz," poznamenal Nick.
Když asi čtyři míle před vstupní bránou začali připravovat systémy zbraní pro druhou hlídku v tomto dni, objevila se odkudsi F šestnáctka a přehnala se pár stop nad jejich kokpitem. Oba se instinktivně přikrčili a srdce se jim divoce rozbušilo.
"Panebože, vždyť se o nás málem otřel," řekl nejistým hlasem Nick. "Mohl jsem natáhnout ruku a dotknout se ho."
"Volám Magic dva-jedna, tady Tygr, dva letouny ke Gate 5, Drop 4... a jen tak mimochodem, kdyby si to ta F šestnáctka střihla o deset stop níž, letěl by ke Gate 5 jen jeden." "Rozumím, Tygře," odpověděl hlas z amerického Středozápadu. „A jen tak mimochodem, vy nevíte, že A WACS neřídí letový provoz, ale provoz hlídkových letů? Na to si musíte dávat pozor sami." "Sorry, Magicu," odpověděl Drew. "Budu si to pamatovat." Když se blížili k Mostaru, ozval se AWACS s novou informací. "Vrtulník v Jellystonu, dva-pět-nula, dvacet mil. Claret I a 2 opouštějí oblast a letí tankovat." Jakmile se tempesty vrátily do kontrolované zóny, mohly si oba francouzské miráže odbýt tankování. Drew se přiblížil ke koordinátě udané operátorem AWACSu. Nick sáhl po dalekohledu a namířil ho dolů k fotbalovému hřišti.
"Vrtulníky sedí na zemi, rotory v klidu. Moment... teď se začínají roztáčet." Drew se okamžitě spojil s AWACSem.
"Rozumím, Tygře. Monitorujte situaci a podávejte hlášení." Kroužili nad místem asi deset minut, když vtom se jeden z vrtulníků zvedl. Temný stín proletěl městem a pokračoval údolím směrem na sever.
Drew okamžitě nastavil mezinárodní tísňovou frekvenci Guard. "Volám vrtulník dvě míle severně od Mostaru letící na třičtyři-nula, porušujete rezoluci Spojených národů číslo 773.
Opusťte bezletovou zónu, nebo proti vám zakročíme." Ve sluchátkách slyšel hlas operátora AWACSu, který jeho výzvu opakoval. Drew věděl, že k ničemu nedojde, přesto cítil, jak v něm narůstá napětí.
Chvíli čekal. "Volám Magic, vrtulník neodpovídá. Můžeme ho sledovat?" "Rozumím, Tygře. Sledujte ho." Sledovali vrtulník asi padesát mil. Po celou dobu vysílali rutinní výzvy, aby opustil bezletovou zónu, ty byly však stejně rutinně ignorovány. Nakonec vrtulník přistál na poli na kraji městečka Gornji Vakuf. Z jeho kabiny začali vyskakovat vojáci.
„zapiš to," řekl Drew otráveně. "Devítisté devadesáté třetí narušení bezletové zóny. Přepadové komandu dopraveno na místo určení. Další etnická čistka může začít."
Ve chvíli, kdy se podruhé vraceli od tankeru a chystali na závěrečnou hlídku, oznámil jim AWACS nové instrukce.
"Leťte k bodu Oscar. Orientace tři-čtyři-nula. Stálá hlídka." Drew zaúpěl.
"Začínat stálou hlídkou je katastrofa sama o sobě, ale držet ji v dosahu raketových základen se SAM dvojkami je jako hrát ruskou ruletu s nábojem ve všech komorách," prohlásil Nick.
Začali kroužit v oblasti jižně od Banji Luky. Po chvíli Nick zachytil signál srbského radaru, který je zaměřil. "Pokud nás jen povedou, bude to dobrý," ozval se Drew nevzrušeně a soustředil se na rutinní činnosti. Byla sice jednotvárná, ale nebezpečná. Pohlédl ven z kokpitu a uviděl, že DJ letí stále ve formaci s malým odstupem za nimi.
Během monotónních přeletů pozorovali dole pod sebou neustávající série výbuchů dělostřelecké palby. Vždy se objevila řada obláčků, které pak vítr pomalu odnášel pryč.
"Díky bohu, že tam nejsme," poznamenal Nick při další salvě.

Náhle se Drew prudce narovnal- tentokrát se šedý obláček rozprskl přímo před nimi. "Střílejí po nás," vykřikl.
"Doprava, DJ! Uhni doprava, musíme od sebe!" Drew strhl letoun ostře doleva a vyhnal motory na maximální výkon.
Vzápětí si všiml, že DJ se kolébá ze strany na stranu.
„zásah! Dostali jsme to!" křičel DJ na vrcholu rozčilení.
Drew musel bojovat, aby zvládl svůj vlastní šok. Bylo to poprvé, kdy některého z jeho kolegů zasáhla protiletadlová palba.
Čekal, až si byl jist, že se může spolehnout na svůj hlas. "Nepodléhej panice, DJ. Jak je to vážné?" "Počkej chvíli."
Drew cítil, že mu po zádech běhá mráz. Pohledem napjatým do krajnosti pátral po obloze a s každým novým obláčkem šedého kouře sebou křečovitě trhl. Představil si, jak DJ horečně přehlíží varovný panel a přepíná vypínače, zatímco Ali listuje v letové příručce a čte nouzové instrukce.
"Fly-by-wire vysadil, takže jsem přepnutý na mechaniku. A to říkají, že je ztrojený." "Musíš mít poškozené všechny tři větve kabeláže." Drew se snažil střízlivým konstatováním zakrýt svůj vlastní neklid.
"Kromě toho nefunguje hydraulika. Nepohnu jedinou klapkou ani příďovým podvozkem," hlásil DJ. Jeho hlas měl znovu blízko k panice.
"Pokračuj v přímém letu a nesnaž se měnit výšku. Až budeme mimo dostřel, podívám se, kam jsi to dostal." Drew se okamžitě spojil s AWACSem. "Volám Magic, Tygr 1-2 Bravo byl zasažen protiletadlovou palbou z jihozápadního cípu Jellystonu. Opouštíme oblast. Nemůžeme dělat Drop 3 a 4, protože musíme letět přímo do Gióie směr dva-tři-nula."
"Okay, Tygře, uvědomíme o vás hlídkovou loď a další letouny." Slyšeli, jak operátor A WACSu rozděluje příkazy, aby jim zajistil podporu. Na jeho výzvy odpověděly dvě F šestnáctky vyzbrojené tříštivými pumami a okamžitě se jim vydaly k Banji Luce naproti.
Jakmile se dostali mimo dosah protiletadlového dělostřelectva i raket, začal Drew s prohlídkou poškozeného letounu. Nejdříve se spustil pod něj a ze vzdálenosti několika stop obhlížel spodní část, pak změnil pozici a hledal poškození shora. Teprve když se ocitl vedle letadla, uviděl v jeho trupu řadu zejících děr a také místo, od něhož se táhla šedá stopa par unikajícího paliva. Zasažený letoun náhle zakolísal a nebezpečně se k nim přiblížil.
"Panebože, DJ, drž to v klidu!" "Dělám, co můžu," odpověděl DJ. Jeho hlas byl stažený napětím. "Pokaždé, když se dotknu kniplu, letadlo poskočí jako koza. " Drew se snažil, aby jeho slova zněla klidně a věcně. "Okay, DJ. Mám pro tebe dobrou zprávu - nikde nevidím oheň. Nejvíc je poškozen oddíl elektroniky - to vysvětluje, proč ti vysadil fly-by-wire. Palivo ale uniká dost. Měli bychom vyslat mayday a letět přímo na základnu." Po chvíli zaslechli rozhovor mezi AWACSem a jednou z F šestnáctek.
"Tady je Stinger 2-1. Znovu palba. Do prdele, to bylo blízko.
Magicu, na Stinger 2-1 je vedena palba. žádám o povolení zaútočit. " "Lituji, Stingere, zatím nesmíte útočit. Sanray předal žádost na Gotham. Zatím čekejte." "Nechápu, proč musí na operačním štábu sedět dvouhvězdičkový generál, když v takové situaci nemůže dělat nic jiného než se obrátit na ty panáky ve Spojených národech." V následujících pěti minutách slyšeli stále netrpělivější žádosti pilota F šestnáctky o povolení zásahu a vzrůstající rozčilení operátora AWACSu, který se neúspěšně pokoušel získat ho z operačního štábu. "Tak co je, sakra? Ti nahoře tam jsou jako na střelnici. " „zatím se nepodařilo navázat kontakt s velitelem Gothamu.
Do této chvíle povolení k zásahu nebylo vydáno. Opakuji, nebylo vydáno!" „Dobře, teď už toho mám dost," vyštěkl operátor AWACSu náhle. "Tohle si s nimi vyřídám, až nebude žádná letová činnost, teď ale vyklidím zónu. Vyzývám všechna letadla v okruhu patnácti mil od Jellystonu, aby tento prostor okamžitě opustila!" "Do patnácti minut tam budou srbské vrtulníky," poznamenal Drew. "Přesunou tam další vojáky a vystřílejí další bosenské vesnice." "Já vím," řekl Nick, "ale co měl AWACS dělat. Podle mě se zachoval správně." "To ano, na rozdíl od těch zbabělých parchantů v operačním štábu. " "Nerozčiluj se, Drewe. S tímhle my nic nenaděláme. Raději tu frekvenci vypni a soustřeď se na to, abychom dostali DJ na základnu. " Drew přepnul kanál a uslyšel, jak se DJ domlouvá s italským dispečinkem letového provozu. "Soustřeď se na řízení letounu, DJ," vmísil se mezi ně. "Tohle za tebe vyřídím já."
Italský letový dispečink je předal kontrolní věži v Gióii.
"Mayday. Mám tu hlášení, že 2-1 Alpha je v nouzi." "Ne Alpha, ale Bravo," opravil operátora Drew.
„0 jaký nouzový stav jde?" "Nefunguje fly-by-wire a uniká palivo. Potřebujeme také záchytné lano." "Rozumím. Do dvaceti minut budeme připraveni." Operátor stiskl tlačítko, kterým rozezněl sirény po celém letišti.
"Dvacet minut nevydržíme. Máme masívní únik paliva. Přistaneme během pěti minut, ať jste připraveni, nebo ne." Oba letouny klesaly vrstvou oblačnosti a s motory dunícími jako vzdálené hřmění nalétávaly na přistání.
Drew stiskl tlačítko rádia. "Jaký je stav paliva, DJ?" "Kritický. Svítí červená." .
"Klid, zvládneš to." Drew uvolnil tlačítko a dodal: „Alespoň doufám." Letounem otřásly prudké poryvy větru. Úzkostně pohlédl na DJ. Viděl, jak kývá hlavou ze strany na stranu v úsilí udržet tempest pod kontrolou.
"Vítr přes deset uzlů," zamumlal Nick a listoval v nouzových instrukcích letové příručky. "To je pro přistání se záchytným lanem moc." "Nemají dost paliva, aby letěli jinam," odpověděl Drew. "Musí to posadit tady, i kdyby tu zuřila bouře o síle deseti stupňů." "Záchytné lano připraveno," ozvalo se z věže. "Můžete jít na to." Drew stiskl tlačítko rádia, aby to řekl DJ. "Okay, máš jen jeden pokus, tak na to jdi klidně a nedej se ničím odradit. Bez klapek a ovládání přední nohy to bude pěkná divočina. Posaď to na zem, dupni na brzdy a doufej, že to dobře dopadne. Máš na lano moc velkou rychlost, takže se může stát, že ho vytrhneš. Když k tomu dojde nebo když lano mineš, okamžitě se vystřelte. Neváhejte ani vteřinu, nebo se dostanete mimo ranvej." "Je mi to jasný," odpověděl DJ. "Jdeme do toho." Drew přivřel škrticí klapky a sledoval DJ, který se neklidným letem blížil k řadě blikajících modrých světel vyznačujících ranveJ.
Další poryv větru náhle strhl letoun stranou a Drew si s hrůzou
uvědomil, že přistávající stroj se vychýlil ze směru. Na čele mu vyrazil studený pot. Viděl, že DJ stačil zareagovat, ale korekci přehnal a dostal se na druhou stranu ranveje. Drew si uvědomil, že i kdyby se DJ podařilo vrátit nos na

středovou čáru, stále hrozí nebezpečí, že ho sebenepatrnějším pohybem kniplu zvedne nebo naopak skloní k zemi a záchytné lano mine. .
"DJ, slyšíš mě? Jestli se necítíš, okamžitě se vystřelte," vykřikl Drew.
"Ne. Vysunuju hák." „Hák vysunut," potvrdil Drew.
"Okay. Jdeme na to." Stroj se dotkl země těsně vedle ranveje. Podvozek se zabořil do měkké půdy, letoun se zakymácel a tím, jak koncem křídla zachytilo zem, se pootočil. Ozvala se temná rána. Náraz pravého kola vrhl stroj zpět na tarmak, tam poskočil několik stop do vzduchu a řítil se dál.
"Do prdele, minou to!" vykřikl Nick.
Ve chvíli, kdy tempest opět dopadl na ranvej, zachytil hák tlusté ocelové lano. Brzda záchytného mechanismu zabrala a letoun sebou prudce trhl. Přední podvozková noha se stlačila, ale místo toho, aby po vyrovnání nárazu tlumičem zapružila zpět, zlomila se, udeřila do ranveje a zmizela v mračnu jisker a šedého kouře.
Lano zachytilo letoun při rychlosti dvou set mil za hodinu a zastavilo ho na dráze kratší než sto stop.
Zatímco Drew nalétával širokým obloukem na přistání, Nick ze zadního sedadla popisoval, co se děje na přistávací ploše.
"Právě najíždí vyprošťovací plošina." Drew koutkem oka zahlédl, jak pohyblivá ocelová plošina umístěná na land roveru přiráží k boku letounu.
"Odklápí kryt kokpitu," hlásil Nick. "DJ je už venku. Ali je pořád uvnitř. Teď mu pomáhají ven. Sakra, moc dobře nevypadá. " Když Drew dokončil oblouk a vyrovnal křídla, uviděl DJ s Alim, jak se drží zábradlí a plošina s nimi sjíždí dolů. Požární četa v žlutých kombinézách už zaplavila pěnou letoun i stopu tvořenou rozlitým leteckým benzínem.
Při přeletu ranveje Drew uviděl, že mohutné betonové bloky kotvící ocelové lano jsou zpola vytrženy ze země, tak silný byl náraz.
DJ zvedl hlavu a pokynul Drewovi, který ho zdravil máváním křídly.
..Tady už dnes nikdo nepřistane," řekl Drew. ..Musíme na západní ranvej." O dvě hodiny později se DJ s Alim objevili před budovou zdravotního střediska.
..Tady jsou, hrdinové," křičel na ně Drew z dálky. ..Na letounu milionová škoda, a vy ani škrábnutí." ..Jedno přece," řekl Ali a opatrně se dotkl nosu, na kterém měl pod náplastí dva stehy. „zapomněl jsem si zapnout pásy a narazil jsem hlavou do přístrojového panelu." Zvedl přilbu, která byla uprostřed prasklá jako velikonoční vejce z čokolády.
Když vešli do instruktážní místnosti, uviděli, že kromě zpravodajské důstojnice, Russella a operačního důstojníka je tam ještě i americký zpravodajský expert z operačního štábu.
Sotva udali základní informace o poloze, výšce a rychlosti letu, vskočil jim Američan do řeči. ..Porušili jste nějaká nařízení?
Přeletěli jste nad velitelstvím srbských sil nebo nad jinými politicky citlivými zónami?" Za DJ odpověděl Drew. ..Ne. Při prvním okruhu jsme šli nízko, ale ne níž, než je minimální stanovená výška. V době, kdy byli naši kolegové zasaženi, jsme" déle než dvacet minut prováděli stálou hlídku ve výšce patnácti tisíc stop." Výslech pokračoval. Nakonec si Američan vyměnil tázavý pohled s britskými důstojníky a řekl: ..Děkuji vám. Pokud nemáte co dodat, je to vše."
"Jistěže mám co dodat," ozval se Drew. Nedbal na Nickovo varovné šťouchnutí a pokračoval: ..Může mi někdo říct, proč jsme nedostali povolení zaútočit na srbské pozice, odkud nás ohrožovali?" "Nedostali jsme svolení ze štábu Spojených národů," odpověděl Američan klidně.
„K čemu je bojový operační štáb, když nemá pravomoc řídit bojovou činnost, a to ani v případě, že jeho síly jsou pod palbou?"
Američan zvedl ruku. "Cítím s vámi, opravdu, ale dokud se pánové ve Spojených národech nezvednou ze židlí nebo nám nedají plnou moc, budeme mít svázané ruce." Zatímco se ostatní odebrali do kantýny, Russell počkal, dokud nebyli pryč, a pak si zavolal Drewa. ..Vím, jak vám je, Drewe, ale vytahovat na ně takové věci nemá smysl. Nemohou dělat nic víc, než co jim řeknou - stejně jako my. Problém je na straně politiků." .
"DJ s Alim to dnes mohli zaplatit životem," řekl Drew. "Riskujeme životy jen proto, aby se politici mohli zahalit do vlajky a předstírat, že dělají veledůležitou práci pro vlast. Vždyť je to všechno fraška. Nejsme tu k ničemu. Srbové si dělají, co chtějí, a my jim v tom nemůžeme zabránit, dokonce ani nesmíme opětovat jejich palbu. Nejlépe by bylo, kdybychom na naše letadla namalovali terčové kruhy." Russell souhlasně přikyvoval. ..Já vím. Jedinou odpovědí na poslední incident bylo to, že generál Higgins poslal srbskému vůdci ostrou protestní nótu." Drew na něho chvíli hleděl a pak se rozesmál. ..Nóta od generála Higginse? To muselo srbského vůdce opravdu vystrašit." Přejel si rukou po tváři. ..Nestřílejí jen na nás, ale i na bezbranné vesničany. Znásilňují jejich ženy, masakrují muže. Co ještě budou muset udělat, abychom směli zasáhnout?" "Drewe, věřte mi, že bych byl raději, kdyby to šlo, ale rozhodnutí není na nás. Můžeme jen dělat svou práci. Mimochodem," dodal po chvíli, "obávám se, že na vás zítra čeká další nepříjemnost. Letí sem vyšetřovatelé AlB, aby vás podrobili oficiálnímu výslechu v případu vašeho zřícení vEden Valley." Drew nevěděl, jestli má věřit vlastním uším. ..Uprostřed bojových operací? No dobře, díky, že jste mi to řekl. Jsem rád, že mám dost času, abych se na ně připravil." "Pokud budete mluvit pravdu, nemusíte se na nikoho připravovat," poznamenal Russell.
Drew našel Nicka, DJ a Aliho v kantýně, kde právě načínali první láhev šampaňského. Drew koupil další, nalil si a jedním douškem vyprázdnil svou sklenku.
Nick zdvihl obočí. "Nějaké problémy?" Drew přikývl.
DJ s Alim se diskrétně ztratili - samozřejmě i s láhví.
"Tak co je, Drewe?" „zítra přiletí pánové z AlB, aby mě podrobili oficiálnímu výslechu. " „zítra? A sem?" "Jo. Už jsi někdy před někým z nich stál?" "Že by vyšetřovali přímo mě, to ne, ale když jsem sloužil u třínácté eskadry, musel jsem svědčit ve prospěch jiného pilota, který z nich byl bez sebe nadšením." Drew si ho ostře změřil. "To jsi mi nikdy neřekl.

Tak povídej." „Bylo to jako u soudu - svědčil jsem pod přísahou. Protože šlo o nehodu, při které nikdo nezahynul, byli soudci dva letci, major a kapitán; skoro bych řekl, že to byli ti, s nimiž jsi už měl potěšení se setkat. Ještě tam byl technik, aby jim měl kdo radit v technických otázkách, a zapisovatelka.
Sedíš proti nim, oni poslouchají, co říkáš, a vyptávají se tě.
Řeknu ti, že se přitom člověk necítí zrovna moc dobře, zvláště když existují náznaky, že by ho mohli shledat vinným z nedbalosti - jako v tvém případě." "Díky," naježil se Drew.
"Neřekl jsem, že si to já myslím. Jen opakuji, co ti naznačili oni. Takže když mají dojem, že by ti mohli dokázat vinu z nedbalosti, ještě si ani nesedneš a už tě varují, že můžeš být postaven před vojenský soud." , "Máš ještě nějaké povzbuzující poznatky, které bych měl vědět?" "Jen to, že když si dají práci a oznámí ti svůj verdikt, je absolutně konečný. Tohle není stará dobrá britská justice. Tady si nemůžeš dělat naděje, že řízení bude prohlášeno za zmateční nebo že se odvoláš k vyšší instanci. Na odvolání prostě nemáš právo." Dolil si sklenku a kývl na číšníka, aby přinesl další láhev. "Neříkej, že tě to nepovzbudilo. Poslyš, dáme si ještě jednu a zapomeneš na to."Vyšetřovatelé AlB si ho zavolali hned druhý den ráno. Major Gordon a kapitán Millns nechali narychlo upravit jednu místnost a zasedli proti němu za dvěma stoly z kantýny sestrčenými dohromady. Seděli zády k oknu, takže jim Drew pořádně neviděl do tváří. Technik se přisedl zboku vedle nich, zatímco zapisovatelka zaujala neutrální pozici na konci stolu v pravém úhlu k ostatním. Seděla strnule s hlavou skloněnou dolů a pouze prsty jí běhaly po klávesách.
Jak Nick předpovídal, úvodní salva ze strany majora Gordona mířila přímo na cíl. Zvedl pohled od papírů a podíval se na Drewa. "Jste kapitán letectva Andrew Miller, služební číslo 4213432?" „Ano. " "Na základě zákona jsem nucen varovat vás, že vyšetřování může končit obviněním, za které byste mohl být postaven před vojenský soud, takže cokoliv řeknete, může být později použito proti vám." Drew se zhluboka nadechl. "Děkuji, pane." Gordon na něho upíral nasupený pohled. "Vím, že bojoví letci jsou obvykle netrpěliví a mají odpor k striktnímu dodržování procedur, ale i v bojových situacích jsou předepsané postupy stále důležité. Nejde o nějakou samoúčelnou administrativu - jsou pro to racionální důvody." Čekal, jestli Drew něco odpoví, ale ten mlčel. "Dobře, budeme tedy pokračovat. Chci vám ještě sdělit, že máte právo, aby u dnešního jednání byl přítomen váš právní zástupce." Drew zvedl obočí. "Obávám se, pane, že Gióia není Lincoln's Inn. Myslím, že se budu muset obejít bez něho." Po místopřísežném prohlášení, že bude mluvit pravdu, úplnou pravdu a nic než pravdu, Gordon zahájil zatím nejobsáhlejší výslech z těch, který Drew dosud absolvoval.
Většinu otázek kladl Gordon sám a Millns ho jen příležitostně doplňoval. Technik sedící vedle se čas od času nahnul k Millnsovi a cosi mu špitl do ucha. Ten pak něco naškrábal na kus papíru a šoupl to Gordonovi, který si jeho poznámku přečetl a vzápětí ji použil, jako by ho právě napadla.
Gordon měl neustále snahu překrucovat a zpochybňovat vše, co Drew řekl. Drew už toho začínal mít dost, ale přesto, když už snad posté - jak se mu zdálo - líčil sled událostí vedoucích k pádu letounu, se snažil mluvit střízlivým a věcným tónem.
Asi po dvou a půl hodině Gordon pohlédl na své kolegy a řekl:
"Děkuji vám, kapitáne. Další otázky nemáme. Pokud ovšem chcete ke své výpovědi cokoliv dodat, prosím, máte k tomu poslední příležitost." "Chci dodat jen to, že jsem v průběhu zmíněného letu prováděl všechny úkony pilotáže rutinním, profesionálním způsobem.
Závada, která se na letounu projevila, přinutila mě i mého navigátora katapultovat se. Na základě svého vlastního neoficiálního vyšetřování jsem dospěl k přesvědčení, že můj případ není mezi nehodami tempestů zdaleka ojedinělý. Ostatně svědčí o tom jasně i přehled vedený AlB. Důrazně požaduji, aby AlB místo obvyklého konstatování, že nehodu způsobila chyba pilota, hledala hodnověrnější zdůvodnění, proč bylo za poslední dva roky zaznamenáno osmnáct podobných incidentů letounů Tempest RS 1 a RS3. Podotýkám, že vyšetřování všech těchto případů je přímo řízeno šéfem AlB." Gordon zůstal chladný. "Tím je dnešní jednání skončeno," prohlásil a významně pohlédl na zapisovatelku sedící s rukama složenýma v klíně. "Mimo zápis však musím konstatovat, že vaši snahu zbavit se odpovědnosti za havárii letounu považuji za odsouzeníhodnou. Vaše skryté narážky na jakési zamlčování faktů ze strany osob zaujímajících vysoké úřední postavení, navíc založené na šeptandě a neověřených skutečnostech, v žádném případě nepřispějí k vaší důvěryhodnosti, kapitáne. Mým úkolem je nezaujatě a objektivně posoudit důkazy, a to také udělám. Na shledanou." Drew mechanicky zasalutoval a vyšel ven. Jestli si do této chvíle nebyl jistý, jaký výrok AlB vynese, nyní už o tom ani v nejmenší nepochyboval. Kráčel po chodbě k místnosti pro osádky a jeho kroky dutě rezonovaly na holých betonových dlaždicích. Bylo mu jasné, že zbývá jediná naděje - musí se dobrat pravdy sám. Věděl, že pokud by to nechal na Gordonovi, ocitl by se ještě tento rok před vojenským soudem.
Nickovi, který na něho čekal před dveřmi, stačil jediný pohled. „Ani se tě neptám, jak to dopadlo. Pojď, raději se dáme do práce. Zítra zase letíme a musíme se na to připravit." Drew se vrátil do svého pokoje a sedl si na postel. Místnost byla zařízena stroze a sterilně jako vězeňská cela: železná postel, dřevěný stolek, židle a plechový koš na odpadky. Jediným oživujícím prvkem v celé té neosobní pustotě byl
malý obrázek v kovovém rámečku. Drew ho vzal do ruky. Byla to černobílá fotografie, již trochu vybledlá a na okrajích pomačkaná od toho, jak ji roky nosil v peněžence.
Na obrázku byla žena s chlapcem, v němž by těžko někdo poznal dnešního muže. Drew se dlouho upřeně díval na ženinu tvář.
Její kůže byla napjatá a téměř průsvitná a oči se jí horečně leskly, jako by jimi vyzařovala nemoc spalující zevnitř celé tělo. Byla to jeho jediná památka na matku.
Za pár týdnů mělo uplynout deset let od chvíle, kdy slavnostně ukončil školu. Zatímco na jeho kamarády se s hrdostí dívali rodinní příslušníci a přátelé, on neměl na slavnosti nikoho. Otec zůstal v Glasgowě - bud' opilý, nebo možná i bez zájmu podniknout tak dlouhou cestu - a matka již sedm let nežila. Drewovi přišlo na mysl, jak by na něho byla hrdá,

kdyby ho tenkrát viděla, a z očí mu vytryskly slzy.
To, čeho dosáhl, bylo satisfakcí za její celoživotní dřinu, teď ale stál před mezníkem, kdy to vše mohl jednou provždy zhatit.
Zoufale si přál, aby s ním souhlasila.
Když se druhý den ráno probudil, měl od prvního okamžiku pocit, že ho čeká cosi neblahého. Přestože se ho Nick snažil přimět k řeči, moc se mu to nedařilo - Drew na jeho otázky odpovídal stroze, nebo vůbec ne. Ignoroval rovněž obvyklé průpovídky, kterými se letci častují při oblékání do bojové výstroje.
"Hergot, co s tebou dnes je, Drewe?" zeptal se nakonec Nick podrážděně. "Posedla tě předstartovní nervozita?" "Tak nějak." Měli za úkol hlídkovat nad uprchlickým táborem na okraji vesnice pár mil od městečka Gornji Vakuf, který se stával cílem stále většího počtu srbských útoků. Při hloubkovém přeletu nad určenou oblastí viděl Drew úzké cesty přeplněné běženci prchajícími z hořící vesnice na sever. Frontovou linii vyznačoval příkrov kouře.
Pohled na lidské utrpení způsobil, že se ještě víc uzavřel do sebe. To se však rychle změnilo ve chvíli, kdy jejich radar zaregistroval srbský letoun. Drew změnil kurs, aby se pokusil přimět letoun k přistání, a okamžitě se spojil s AWACSem.
„žádám o povolení zásahu." "Musíte počkat. Sunray předal vaši žádost na Gotham. Monitorujte situaci a podávejte hlášení." Drew zaklel. "Těchhle keců už mám až po krk. Dobře víte, kam letoun míří - je to ve všech zpravodajských hlášeních." Operátor A WACSu neodpověděl.
"Ctyři míle vpředu, deset stupňů nalevo," hlásil Nick, aby Drewa navedl na vizuální kontakt s cílem.
O chvíli později srbský letoun uviděl. "Nepřátelský cíl spatřen!" Bombardér Super Galeb letěl směrem, který mohl vést pouze k jedinému místu určení.A WACS stále mlčel a Drew se bezmocně díval, jak se letoun blíží k cíli. Ve chvíli, kdy se dostal nad uprchlický tábor, začal pálit ze svých palubních zbraní, včetně raket.
Drew sáhl po rádiu. "Nepřátelský letoun útočí na tábor. Opakuji, že žádám o povolení zásahu!" Viděl, jak se dole pod ním v panice rozbíhají drobné postavičky a mezi nimi explodují granáty. Ženu, která prchala sehnutá a držela cosi v náručí, roztrhal na kusy přímý zásah raketou. Kolem zůstali ležet další lidé s rozhozenými údy.
Drew sledoval hrůznou scénu a stěží vnímal lakonický tón operátora AWACSu. "Snažím se pro vás získat povolení k zásahu. Zatím čekejte." "Tam dole se odehrává masakr! Naším úkolem je chránit tábor. Máme čekat až do chvíle, kdy budou všichni mrtví?" „zatím nemáte povolení k zásahu." "Hovno! Sundám ho!" "Drewe, tohle ti moc neprospěje," ozval se Nick.
"Sed' vzadu a nestarej se," zavrčel Drew vztekle. "To je jediné, co máš na práci, dokud nás Srbové nepozdraví raketou."
Strhl tempest k spirálnímu sestupu, a aniž dbal na stále naléhavější výzvy operátora AWACSu, zavěsil se za nemotorně letící bombardér, který právě obracel k dalšímu náletu na tábor. Z přístrojové desky se ozvalo ostré pípnutí - senzory sidewinderu zachytily infračervené záření šířící se od motorů srbského letounu. Ten byl asi půl druhé míle od uprchlického tábora, když Drew stiskl tlačítko a vykřikl:
"Fox Two! Fox Two!" Ozval se hukot připomínající expresní rychlík při výjezdu z tunelu a raketa vylétla k cíli. Zář jejích trysek s narůstající vzdáleností bledla a pouzdro se za letu kývalo jako hlava kobry. Pak už bylo vidět pouze oslepující záblesk a výbuch, který vzápětí následovala další exploze a ještě větší ohnivá koule - bombardér Super Galeb přestal existovat.
Za několik vteřin zbyla ze srbského letounu jen koróna úlomků rozsetých po obloze.
Drew zapnul rádio. "Volám Magic. Cíl zasažen a zničen." "Panebože, Angláne... nechtěl bych být na tvém místě, až přistaneš," ozval se operátor AWACSu.
Hned potom jim přikázal, aby se vrátili přímo na základnu.
Drew ostře otočil letoun, vystoupil do výšky a zamířil k pobřeží.
Nick se odvážil promluvit až po několika minutách. "Drewe, jsi tvrdohlavý, umíněný, paličatý, arogantní parchant... ale jestli tě nezavřou hned, jak vylezeš z letadla, platím všechno, co dnes večer vypijeme." "Předpokládám, že mi Russell řekne totéž - samozřejmě až na to placení." .
Přistáli v Gióii a zavezli letoun k hangáru. Ještě neodklápěj kryt," řekl Nick, když Drew zastavil a vypnul motory.
"Vychutnej si poslední chvíle klidu a míru, které nám zbývají." Drew se usmál. "Takže podle tebe jsem v průseru?" "Co ty? Oba jsme v takovým průseru, v jakým jsme ještě nebyli. Tady nešlo jen o překročení pravomoci v rámci RAF, ale o incident mezinárodního kalibru. To budou lidé doma koukat.
Všichni si mysleli, že vyhlásit válku mohou jen generálové z hlavního štábu a vláda, a ty jsi jim teď ukázal, že to svede i obyčejný kapitán." "Už jsi skončil?" zeptal se ledabyle Drew, i když ho rychle opouštěl klid. "Mohu ti říct, že já žádné problémy se svým svědomím nemám." Ukázal k hangáru. "Podívej, Russell nám přichází blahopřát. " Zhluboka se nadechl a odklopil kryt. "Tak, teď to přijde." "Budu stručný," řekl Russell. Jeho knír se chvěl rozčilením.
"Je jasně stanoven postup, který musí být před použitím zbraní dodržen, a vy jste ho svévolně ignorovali." „zřejmě proto, že než bychom dostali oficiální souhlas k zásahu, vracel by se už srbský bombardér na svou základnu a za sebou by nechal zmasakrované nevinné lidi. A to ani neuvažuju, jestli bychom povolení vůbec dostali." "To je vedlejší. Musím konstatovat, že jste zneužil mé osobní důvěry a navíc jste v očích veřejnosti poškodil i svou eskadru." Russell čekal, jestli se bude hájit, ale Drew na něho jen lhostejně hleděl.
"Tentokrát se už za vás nepostavím, Mi1lere. Co jste si navařil, to si také sníte." Russell se otočil na patě a odkráčel.
Mezitím se kolem nich shromáždili ostatní příslušníci eskadry.
Drew se na ně chabě usmál. Věděl, že podpora, kterou mu vyjadřovali, mu moc nepomůže.
Svlékl leteckou kombinézu, osprchoval se a zamířil k místnosti pro osádky, když ho zastavili tři muži z vojenské policie. Nejstarší z nich mu zastoupil cestu. "Kapitán letectva Andrew Miller?" „Ano. " "Jsem pověřen předat vám oficiální vyrozumění o tom, že proti vám bude vedeno řízení před vojenským soudem. Jste obviněn z vážného porušení svěřené

pravomoci, zanedbání svých povinností , neuposlechnutí příkazů služebně nadřízeného důstojníka.
Upozorňuji vás, že nejste povinen cokoli říkat, ale mlčení vám může být před soudem připsáno k tíži. Rozuměl jste, jaké obvinění je proti vám vzneseno?" ,,Ano," odpověděl Drew klidně.
"Chcete něco říct?" "Jen to, že moje svědomí je čisté." Na tváři policisty se mihl výraz nesouhlasu. "Od této chvíle jste převeden k pozemní službě a až do dalšího vyrozumění nesmíte opustit prostor základny. Jakýkoliv pokus porušit toto nařízení bude kvalifikován jako dezerce." Všichni tři se otočili a stejným krokem odešli. Drew za nimi hleděl a kolem žaludku mu začal narůstat svíravý pocit.
Nick mu přinesl kávu a sedl si s ním ke stolu. "Tak co, sdělili ti obvinění?" "Jo. Do posledního písmene. A co ty?" Nick pokrčil rameny. "Obvyklé kecy, ale vypadá to, že bych z toho měl vyjít dobře. To jsou holt výhody, když je člověk navigátor. Kromě katapultáže nemám prostředek, kterým bych tě mohl zastavit." chvíli zkoumavě hleděl Drewovi do tváře. "Vím, je to pro tebe blbý, ale pochybuju, že to budou řešit jinak, než že tě vykopnou z armády." Drew zvedl šálek a snažil se potlačit chvění ruky.
„žijeme v lhostejném světě, Drewe. Jsme u vojenského letectva tak dlouho, že jsme už zapomněli, jak to vypadá v normálním životě. Představ si, že si lidé musí kupovat své vlastní oblečení, musí si najít lékaře, když jsou nemocní, nebo třeba čekat, až na ně přijde řada v nemocnici." Drew přikývl. "To by mi nedělalo problémy. Horší je, že nevím, kam bych měl jít a co bych měl dělat. Prázdný byt ve Finningtonu mi teď na optimismu nepřidá, ale kam bych se měl podít jinam?" Roztržitě míchal kávu. "Nemám domov, ženu, milenku, rodinu, přátele... Sally má možná pravdu, když říká, že skončím jako Russell.
Kromě toho, kdyby mě vyhodili, už by se mi nepodařilo zjistit, co bylo příčinou všech těch havárií tempestů. Musel bys to vzít za mě." Nick zavrtěl hlavou. "Jestli z toho vyváznu se zdravou kůží, ani mě nenapadne, abych do něčeho strkal nos. Mám ženu a čtyři děti. Ty, pokud chceš, se klidně potýkej s větrnými mlýny, ale já se tomu větru raději přizpůsobím." Drew se usmál, dopil kávu a vstal. "Jisté je, že zítra na žádnou hlídku neletíme, takže si říkám, jak je to s tvým slibem zaplatit všechno, co dnes večer vypijeme?" Nick vstal. "To je jediná rozumná věc,.která tě dnes napadla."
Druhý den ráno oba vyspávali a ke snídani v kantýně si sedli, až když se tam ostatní letci začali trousit na oběd.
Drew zvedl hlavu a usmál se na DJ, který se k nim blížil se svazkem papírů.
"Co to máš?" "Titulní stránky dnešních britských novin. Přišly faxem z Finningtonu. Zastavil jsem úředníka, který s nimi šel, a přemluvil ho, abych si je mohl zkopírovat, než je doručí Russellovi." Hodil papíry na stůl.
Nick jeden list vzal, přelétl ho pohledem a zaúpěl. "Panebože, ne! Zase ten padouch Gibson. Poslouchej: ‚Přestože bude kapitán letectva Miller zřejmě potrestán, jeho čin ukázal jasněji než stovky prázdných proslovů na tribuně Spojených národů, jakou marnost pociťují vojáci ochromení malichernými zákazy a omezeními, od nichž se žádá, aby se postavili čím dál brutálnějšímu a nemilosrdnějšímu nepříteli. ' .
Tak to je úvodník Timesů. Dovedeš si představit, jak bude vypadat Sun s?" Prolistoval papíry a vytáhl první stranu s bombastickým titulkem: NÁŠ HOCH SESTŘELIL LETOUN SRBSKÝCH CVOKŮ.
Nick se začal probírat kopiemi dalších novin a na jeho tváři se pomalu šířil úsměv. Hodil poslední list na stůl a zašklebil se.
"Mám takový dojem, že jsem se ukvapil, když jsem tě už odepsal, Drewe. Znáš starý otřepaný vtip o tom, jestli je lepší vojáka zastřelit, nebo mu dát medaili? Vypadá to, že v tvém případě budou muset popravčí četu odvolat." Když si o hodinu později prohlíželi rozpis služeb na následující den, s překvapením zjistili, že jsou znovu nominování na ranní hlídku. "Možná si Russell ještě nenašel čas, aby nás vyškrtl," mínil Nick.
"Bohužel," ozval se od svého stolu směnový velící důstojník.
"Napsal vás tam teprve před deseti minutami." Když se Drew vracel, potkal se s Russellem na chodbě. Russell se zastavil a tvářil se rozpačitě.
"Právě jsem si přečetl, že mám zítra ráno znovu letět, pane." Russell zrudl. "Přesvědčili mě, abych vám dal ještě jednu šanci, Drewe. Dodávám, že to dělám proti své vůli. Můžete si gratulovat." Drew zachoval kamennou tvář. „Můžete mi říct, pane, kdo vás přesvědčil?" Russell chvíli nezvučně pohyboval rty. "Do toho vám nic není," vypravil ze sebe nakonec a spěchal dál.
"Narazil, co?" ozval se Nick, když k němu došel.
„zdá se. Ale to se těm, kteří jsou dvacet let zvyklí čekat, až za ně rozhodnou jiní, stává. Nakonec zjistí, že je už nikdo nebere vážně."
Druhý den ráno byli při zpravodajské instruktáži upozorněni na zvýšenou aktivitu srbských sil v okolí Banji Luky, a proto je vůbec nepřekvapilo, když je operátor AWACSu poslal právě do této oblasti.
"Tygře 2-1, potvrzuju dva letouny pro Gate 5, Drop 4," převaloval slova hlas z amerického Středozápadu. "Budete držet bojovou hlídku v zóně Oscar." "Fajn," odpověděl Drew. „Na to jsme dobří - další stálá hlídka. Proč to musíme být pořád my, kdo tam má dělat živé terče?"
„Drewe," ozval se Nick opatrně. "Tentokrát žádné ukvapenosti. " „Jestli k něčemu dojde, musíme doufat, že bud' bude ve velícím bojovém štábu sedět chlap, a ne posera, nebo si důstojník ve štábu VN neodskočí na partičku golfu." První hlídka proběhla bez incidentu, přesto byl na Nickovi patrný čím dál větší neklid. Nakonec to už nevydržel a ozval se.
"Nevím, jak jsi na tom ty, Drewe, ale mně se chce hrozně čurat." "Co je, jsi nervózní? Ulev si do hygienického boxu NATO a na mě se neohlížej." "Člověče, nevím... Nějak se mi nezamlouvá představa, že bych si měl rozepnout ~pínací pásy v době, kdy se nacházíme v dosahu jejich dělostřelectva a raket. Představ si, že by bylo najednou potřeba se katapultovat." "No dobře, tak najdeme nějakou klidnější zónu. Kdybych ti tisíckrát neříkal, že na to máš před dlouhým letem pamatovat." Podíval se na hodinky. "Tankovat máme zhruba za patnáct minut, ale když tě to tak bere, zkusím se dohodnout s A WACSem, aby nás pustil dříve." "Byl bych ti dojemně vděčný, kdyby to šlo." "Volám Magic, tady Tygr 2-1. Žádám o povolení tankovat o patnáct minut dříve." "Něco se děje?" "Nic vážného, jen se potřebujeme

trochu... uvolnit." "Je mi to jasný - vy Angláni nevydržíte bez šálku čaje ani pul hodiny. Leťte. A dejte si jeden za mě." Jakmile proletěli výstupní bránou, zajistili zbraně. Hned nato se Nick odepnul a začal si uvolňovat všechny vrstvy výstroje, které na sobě měl. , "Box ulevení, výstroj NATO," četl Nick označení na plastovém kontejneru. "Ti hoši neumí anglicky ani psát, natož mluvit. " Bylo slyšet, jak se namáhá, aby si se zařízením poradil. "Řeknu ti, že proti tomuhle je tankování ve vzduchu úplná legrace.
Člověče, to je, jako když se pokoušíš strčit krajtu do povlaku na polštář a to všechno ještě pod vodou." Uběhlo několik vteřin. Zezadu se ozval spokojený povzdech, chvíli bylo ticho a pak Nick zoufale zaúpěl. "Panebože, ti blbci to udělali jen na pul pinty. Už tak je to na kočku čurat do podobného instrumentu, a oni tě ještě nutí, abys to v půli přerušil a měnil za jiný..." "Tohle říkáš pořád," poznamenal Drew otráveně. "Člověče, ty snad musíš mít problémy s prostatou."
Strhl letoun do překrutu a prudce snížil rychlost, aby na několik vteřin vytvořil nulové G, takže nepřipoutaný Nick se najednou vznášel i s příslušným zařízením z výstroje NATO nad sedačkou.
"Výborně, Drewe, to se ti povedlo. Ale jestli ti to nevadí, tak ti za hlavou poletuje box plný mých chcanek." Drew se zasmál, otevřel škrticí klapky a Nick spadl zpátky do sedačky. Vzápětí nato mu v klíně přistál box s močí.
"Tak, legrace skončila a můžeme se vrátit k vážné práci," prohlásil Nick.
Drew zamířil k tankeru. "Dobré ráno, Texaco. Plnou nádrž, zkontrolovat olej a vodu." "Výborně, další srandista," odpověděl pilot tankeru. "To nikdy neškodí. " Drew zasunul palivovou sondu tempestu do koše na konci vlečené hadice a do letounu začalo proudit palivo rychlostí stovek galonu za minutu. Po pěti minutách už opět mířili ke své vstupní bráně připraveni znovu zaujmout pozici jižně od Banji Luky.
"V okolí Jellystonu zaznamenána zvýšená aktivita," přivítal je operátor AWACSu. "Claret 2-1 právě hlásil soustřeďování vojsk kolem vrtulníku na 448174. Zaregistrovali také pár odpalovacích základen SAM dvojek." Během letu do určené oblasti jižně od Banji Luky se na obrazovce jejich varovného radaru začaly objevovat nepřátelské cíle. Na každý nový je přístroje upozornily elektronickým pípnutím, které v těsném prostoru kokpitu znělo jako vyzvánění zvonu.
Každý takový akustický signál Nick doplnil slovním varováním: "Protiletadlové kanony na dvou hodinách, mimo dostřel.
SAM 6 na jedenácti hodinách, na hranici dosahu." Téměř vzápětí poté, co zaujali pozici v určené oblasti, se ozval jiný, ostřejší tón akustické signalizace. "Sleduje nás radar ze stanoviště Orange," oznámil Nick.
„žádný problém. O tom už víme." "Možná," řekl Nick. "Jenže teď se mi indikuje jako vyhledávací radar pro SAM dvojky. Navíc UŽ jsme v jejich dosahu."
V tu chvíli se ozval se stejným zjištěním Ali. Drew se znovu spojil s A WACSem. „volám Magic, v okolí Jellystonu jsou indikovány rakety SAM 2." "Moment, teď se indikace SAM dvojek ztratila," ozval se Ali v okamžiku, kdy se Nick chtěl odpojit, ale vzápětí se opravil:
"Ne, už je zase zpátky." V tu chvíli se rozezněl poplachový signál. Na obrazovce před Nickovýma očima zasvítil zelený proužek označující polohu radaru, který je zaměřil.
"Pozor, raketa!" vykřikl Nick.
Vzápětí se na obrazovce objevilo varování „zaregistrována raketa SAM 2", to už však Drew naváděl letoun do únikového režimu. Otevřel naplno škrticí klapky a zvuk motorů vyletěl při zapnuté forsáži do nejvyšších poloh.
Ve chvíli, kdy strhl letoun do ostrého obratu vlevo, se zpráva na obrazovce změnila a objevilo se tam "SAM 2 MG" - missile guidance; raketa už byla ve vzduchu a vedena paprskem radaru letěla k nim.
"Odpálena SAM dvojka. Rozleťte se, DJ!" vykřikl Drew. Letoun pilotovaný DJ se začal okamžitě vzdalovat a jeho trysky ,zazářily forsáží. Pásky!
Nick zareagoval ještě dříve, než Drew povel vyslovil, a jako šílený začal za letounem vypouštět jeden mrak staniolových pásků za druhým.
"Připrav mi obrat," žádal Drew.
"Prudce vpravo." Drew přesunul knipl ostře doprava a vzápětí ho síla přetížení tvrdě vrazila do sedačky. Držel obrat asi dvě vteřiny, pak vyrovnal křídla a vykřikl: „Pásky!" Hned nato strhl letoun do dalšího krkolomného obratu.
Zezadu se ozval tupý úder, jak Nickova přilba udeřila o boční kryt kokpitu. "Kde je?" křikl Drew. Každé slovo musel vyrážet se značnou námahou. V zoufalé snaze uniknout vražednému paprsku radaru pokračoval v divokých manévrech jedním i druhým směrem, zatímco Nick pátral pohledem, jestli neuvidí blížící se raketu.
Oba ji spatřili ve stejný okamžik - hluboko pod nimi letěl podlouhlý černý tvar, za kterým se táhl šedý pruh kouře. Vzdálenost se rychle zmenšovala. Drew strhl knipl doprava, ale raketa okamžitě změnila směr a opět mířila k nim. Nebylo nejmenších pochyb, co je jejím cílem.
Oba se s chladnokrevnou profesionalitou soustředili na svou činnost a zbytečně neztráceli slova. Střela letící rychlostí dvou tisíc mil za hodinu je mohla zasáhnout během několika vteřin.
Drew odtrhl pohled od číselných údajů na obrazovce, ale v duchu stále odpočítával čas, který jim zbýval.
Přes jeho veškerou snahu stále zněl kokpitem poplachový signál a varovná signálka nezhasínala. Raketa vedená radarovým paprskem zvyšovala rychlost a blížila se. Drew strhl letoun do dalšího, ještě zoufalejšího obratu a znovu vykřikl na Nicka, aby vypouštěl pásky.
Podvědomě se přikrčil, jako by se chtěl co nejvíc zmenšit, a strnulý strachem čekal. Najednou se obloha vzadu nad letounem rudě rozzářila - raketa explodovala v posledním mraku staniolových pásků.
Zaťal zuby. Jeho myslí se mihla představa šrapnelů letících z centra výbuchu a prorážejících plášť letounu. Nic. Konečně usoudil, že vyvázli, a z jeho úst se vydral úlevný povzdech. Na okamžik zavřel oči a tiše děkoval Bohu. Přivřel škrticí klapky a ječivý zvuk motorů začal slábnout.
"Do prdele, to bylo blízko! Není ti nic, Nicku?" Nickův hlas se chvěl tak, že mu bylo stěží rozumět.

Drew zapnul rádio. "Volám Magic, tady Tygr 2-1. Byli jsme napadeni střelou SAM 2. Žádné poško -" Tu větu už nikdy nedokončil. Letoun se náhle začal zmítat, přestal reagovat na knipl a po několika vteřinách přešel do pádu střemhlav. Drew si bleskově uvědomil, že se po únikových manévrech ocitli příliš nízko. Nezbýval čas, aby se pokusil letoun vyrovnat. Ještě jednou cukl kniplem, ale současně vykřikl: "Nereaguje, Nicku! Připrav se na katapultáž!" Nick naposled pohlédl na obrazovku, zapnul rádio a začal vysílat informace, které měly záchranné helikoptéře přesně vymezit místo, kam dopadnou. "Střed zásahu sedmnáct mil, nula-dva-devět, současná pozi -"
„Není čas," houkl Drew. "Katapultuju!" Oba současně trhli žlutočernou odpalovací pákou. Kolem nohou a rukou se jim stáhly upínací pásy a pevně je připoutaly k sedačce. Ozvala se rána, jak miniaturní třaskavá šňůra roztrhla překryt kokpitu. Dovnitř vtrhl divoký vzdušný vír a vzápětí se ozval hukot vystřelovacích raketových motorů.
Účinkem obrovského přetížení přestal Drew na chvíli vidět a zrak se mu vrátil teprve v okamžiku, kdy se nad ním s prásknutím otevřel hlavní padák a ucítil prudké trhnutí, jak šňůry zachytily jeho váhu.
Po děsivém hukotu bylo náhle ticho.
Otevřel oči a rozhlédl se. Snášel se na hustě zalesněný příkrý svah asi míli od místa, kde hořel havarovaný tempest. Vzadu se tyčily vysoké skalní útesy, ale vpředu před ním byl lesní porost přerušen úzkým pruhem políček obklopujících jakousi horskou vesničku. Drew náhle uviděl, že k místu, kam měl dopadnout, jede z vesničky nákladní auto s plachtou na korbě. Kolem se rojily postavy v olivově hnědých maskovacích uniformách.
Zvedl pohled k obloze a pátral po Nickovi, ale v prvním okamžiku ho nikde neviděl. Zmocnila se ho panika. Že by zůstal v letadle? Pak zachytil koutkem oka jakýsi pohyb a vzápětí uviděl žlutočervený padák. Snášel se o několik set metrů blíž k vesnici, navíc ho vítr hnal přímo k ní. Drew prudce trhl popruhy ve snaze dostat se dál od vesnice a od cesty, ale jeho námaha měla jen nepatrný účinek.
Viděl, že nákladní auto kodrcá směrem k nim. Náhle zastavilo.
Zevnitř se vyhrnuli další vojáci a běželi k lesu.
Sáhl do kombinézy a vytáhl pistoli. Přestože mu bylo jasné, že pokud se k němu Srbové dostanou na dostřel, bude mu jeho zbraň proti samopalům pramálo platná, necítil se už tak zoufale bezbranný.
Nickův padák se snášel k jedné z posledních skupinek stromů.
Drew stačil zahlédnout, že se zachytil ve větvích a Nick zůstal viset nad zemí. Jeho tělo se houpalo na popruzích a pomalu se ve větru pootáčelo.
Drew se dotkl špiček stromů a chvíli vůbec nic neviděl, cítil jen, že ho bolestivě šlehají větve a trhají mu kombinézu. Popruhy jeho padáku se na okamžik zachytily, ale vzápětí se opět uvolnily.
Proletěl další vrstvou větví a opět prudké trhnuti - padák se znovu zachytil ve větvích, jeho hedvábí se však protrhlo a snášelo se jako uvadající květina dolů. Drew cítil, že opět padá. Náhle vykřikl bolestí, když narazil na silnou větev, která se zlomila a rozpárala mu všechny vrstvy oblečení až na holé tělo. Znovu padal, až konečně po posledních dvaceti stopách tvrdě přistál na zemi.
Chvíli ležel bez hnuti a těžce dýchal, pak namáhavě vstal a začal škubat popruhy padáku. Když se podíval nahoru, uviděl mezerou mezi větvemi Nicka. Stále ještě visel asi šest stop nad zemí _ Drew viděl, že se cosi snaží uvolnit ze své výstroje. Náhle se v jeho ruce zableskla bereta. Nick se zřejmě chystal vystřelit na postupující srbské vojáky, které Drew nemohl vidět.
Na Nickův pohyb odpověděla palba ze samopalů. Salva vypálená zpod stromu, na němž Nick visel, ho zasáhla do nohou a z ran vy tryskla proudem krev. Drew strnul děsem. Viděl, jak Nick otevřel ústa a vydal hrůzný výkřik.
Když výkřik odezněl, ozval se zdola výbuch smíchu. Pak opět zazněly výstřely - tentokrát jednotlivé. Teprve po chvíli si šokovaný Drew uvědomil, co Srbové dělají. Nestříleli, aby Nicka zabili, ve své zvrácenosti se snažili rozstřílet mu dolní končetiny a prodloužit tak pro své pobavení jeho muka.
Další salva doslova ustřelila chodidlo Nickovy pravé nohy.
Z jeho úst se znovu vydral strašlivý výkřik, chvíli bylo ticho a opět, nejdříve dva výstřely chybily a třetí proletěl Nickovou levou nohou.
Drew vytáhl svoji pistoli, rozběhl se směrem k místu, kde Nick visel, a dvakrát vystřelil. Srbové odpověděli okamžitě. Pod zuřivou palbou ze samopalů sebou Nickovo tělo škubalo jako hadrová loutka a kulky vytrhávaly z jeho kombinézy chomáče vláken. Tkanina se zbarvila temně rudými skvrnami. Náhle se Nickova hlava naklonila na stranu a křik utichl.
Drew opět strnul v bezmezné hrůze. Klouby na ruce svírající pažbu pistole měl téměř bílé napětím a chladný kov ho řezal do prstů. Viděl vše tak jasně, jako by to byl nějaký hrůzný film: Nickovu tvář poznamenanou smrtelnou agonií, jeho zkroucené tělo, krev crčící z rozstřílených nohou... a to vše se houpalo a pomalu otáčelo ve větru.
Náhle se mu vybavil slib, který dal teprve před několika dny Sally. Vzpomněl si na Nickovy děti a oči se mu zalily slzami. Další salva výstřelů mu připomenula jeho vlastní zoufalou situaci. Srbové pálili naslepo mezi stromy a jejich. kulky mu hvízdaly kolem uši. Když palba utichla, něco se změnilo - zaslechl nový zvuk: praskání větviček pod těžkými vojenskými botami.
Postupovali podrostem směrem k němu.
Odtrhl oči od Nickova těla a zoufale se ohlédl po nouzovém balíčku ležícím několik yardů od něho. Pak se obrátil a rozběhl se do svahu. Kličkoval mezi stromy, klopýtal a smekal se na měkké půdě vystlané jehličím.
V panice, která se ho zmocnila bezprostředně po katapultáži, kdy se snášel mi padáku k zemi, zapomněl na zásady bojového výcviku, a aby si chránil krk a šíji při dopadu, cukl za táhlo, kterým se spouští nafouknutí záchranné vesty. Teď mezi stromy z něho její jasně oranžová barva dělala dokonalý terč. V běhu ji ze sebe strhl a odhodil. Za ní následovala přilba. V záchranné vestě byl sice jeho polohový radiomaják, ale pokud by se pro něj vrátil a aktivoval ho, záchranný tým by už našel jen jeho mrtvolu.
Rána na boku, kterou utržil, když mu větev rozpárala kombinézu, zoufale bolela, ale na to teď nesměl myslet - musel

pryč.
Hnal se stále hlouběji do lesa, klopýtal, lapal po dechu, cítil, jak mu v uších divoce hučí a po těle lije pot.
Neměl potuchy, jak dlouho běží, zastavil ho až kořen jednoho stromu. Klopýtl a těžce se svalil na zem. Vzápětí však padal dál do jakési prohlubně skryté za příkrým srázem v ostružiní.
Na dně mezi trnitými keři a kapradím bylo malé slizké jezírko se spoustou páchnoucího bahna. Drew zůstal ležet a zoufale se snažil chytit dech. Po chvíli se mu začal zklidňovat tep a také už nedýchal tak přerývaně.
Naslouchal. Zprvu neslyšel nic jiného než bzučení much, ale postupně si začal uvědomovat jakési šustivé zvuky, které byly čím dál hlasitější. Náhle kdesi blízko zapraskala větvička.
Drew se vyděšeně rozhlédl kolem po nějakém lepším úkrytu, ale žádný neviděl. Nemohl dělat nic jiného než se zavrtat do smrdutého bahna a pokrýt si jím záda, ruce, nohy a vlastně celé tělo.
Nakonec si jím pomazal i vlasy a krk, obrátil se tváří dolů a vklouzl hlouběji do podrostu.
Ohlédl se, jestli za ním nezůstávají stopy, ale ty zakrylo bahno a kalná voda. Ležel hlavou pár stop od okraje řídkého podrostu, ale lepší úkryt už hledat nemohl. Nepatrně se pozvedl a snažil se vykouknout, viděl však jen několik stop před sebe.
Ležel bez hnutí a srdce mu bušilo jako kladivo. Opět kdesi zapraskala větvička. Hned nato zaslechl pomalu postupující kroky a hluk - jeho pronásledovatelé stoupali v řadě do svahu, tloukli klacky do křoví a pokřikovali na sebe.
Všechny instinkty ho vyzývaly, aby se zvedl a utíkal pryč, dokud je čas, on však zůstával bez hnutí ležet, a jak hluk sílil, tiskl se hlouběji k zemi a zarýval prsty do blátivé půdy, jako by se do ní chtěl zavrtat.
Snažil se zadržet dech, aby se neprozradil, kdyby procházeli těsně kolem něho. Přestože se přinutil dýchat pomalu a rovnoměrně, srdce mu stále prudce bušilo a puls ve spáncích připomínal dunění bubnů. Kolem poletovaly mouchy a sedaly mu na oční víčka a rty. Slyšel hrubé hrdelní výkřiky blížících se pronásledovatelů. Ještě nikdy se necítil tak zoufale izolovaný od světa, nikdy neměl tak hrozný strach.
Cítil, že se blíží těsně k němu. Vzduchem zasvištěl klacek a dopadl do ostružiní nad ním. Všechny svaly se v něm napjaly v očekávání, že další rána zasáhne jeho nebo se ozve výstřel. Nepochyboval, že to musí přijít.
Potom klacek udeřil do křoví o kousek dál. Mouchy vyplašené hlukem znovu usedly na Drewovu tvář. Právě se chystal maličko zvednout hlavu, aby se podíval za vzdalujícím se vojákem, když uviděl šest palců od své tváře špičku odřené, zablácené boty.
Znovu strnul v křečovitém očekávání.
Místo výstřelu však zaslechl zvuky, které nedokázal identifikovat. Pak bylo ticho. Najednou ve větvičkách ostružiní něco zašustilo a na paži mu dopadly teplé kapky. Drew ucítil pach moči. Drobné kapičky se rozstřikovaly až na jeho tvář. V hrůze si uvědomil, že proud moči mu smyl bláto z paže a kombinézy.
Věděl, že během několika vteřin zemře, a čekal na výstřel.
Místo něj se však z dálky ozvaly netrpělivé výkřiky ostatních mužů a vzápětí hrdelní odpověď z těsné blízkosti. Proud moči slábl a nakonec ustal. Špička boty se otočila, ale vojákova druhá bota přišlápla Drewovi ruku v předloktí. Zaťal zuby, aby potlačil výkřik bolesti, jak se mu do ruky zaryly cvočky na podrážce. Voják polohlasně zaklel a s čvachtnutím vytáhl botu z bláta.
Z dálky se opět ozvaly výkřiky. Drew škvírou mezi víčky zahlédl, jak si voják zapíná kalhoty a spěchá do svahu za ostatními.
Na rameni se mu houpal samopal.
Hluk, který prozrazoval, kde se vojáci právě nacházejí, slábl a postupoval nahoru po úbočí. Teprve teď si Drew vydechl, ale stále ještě zůstával ležet.
Prsty našel vysílačku ukrytou v bojové vestě, ale pak se rozhodl, že ji ještě nepoužije. Kdyby teď vyslal volání o pomoc na frekvenci Guard, nepochybně by je americké záchranné jednotky zachytily a věděly by, ž"e je živ. Stejně tak by ho ale mohl uslyšet někdo jiný, kdo frekvenci Guard odposlouchává.
Snažil se posoudit své postavení co nejobjektivněji. Pokud bude mít štěstí, mohl by tu vydržet až do setmění a pak zamířit přes hory na jihozápad k muslimské zóně. Na všech instruktážích jim zdůrazňovali, že žádné bezpečné nebe nad Bosnou neexistuje a všechny strany zapletené do konfliktu je třeba považovat za nepřátelské. On však věděl, že na okraji Srebanje je umístěno monitorovací stanoviště UN. Bylo to sice sedmnáct mil odtud, ale on potřeboval nějaký cil - nemělo smysl tady jen tak ležet a čekat.
Stále se mu v mysli vracel hrůzný obraz Nickova rozstříleného těla. Jakoby na potvrzení svých myšlenek zaslechl odkudsi shora výstřel, pak další a další. Vojáci se vraceli a stříleli nazdařbůh do podrostu, aby pronásledovanou kořist vyplašili. Slyšel, jak na sebe volají. Jejich hlasy se blížily. Právě se snažil zahrabat ještě hlouběji do bahna, náhle však strnul, protože uviděl dva vojáky, kteří se blížili k němu a kopali do křoví. Ozval se další výstřel Drew zaslechl, jak kulka proletěla trním nad jeho hlavou a odrazila se od kamene.
Vojáci znovu a znovu pročesávali les, křičeli, tloukli do křoví holemi, stříleli do podrostu a znovu a znovu míjeli Drewův úkryt, aniž ho objevili.
Hnilobná voda mu prosákla všemi vrstvami oblečení. Byl prochladlý do morku kostí, přesto se neodvážil pohnout, ani když mu noha ztuhla v bolestivé křeči. Silou vůle se přinutil ležet klidně, hýbal pouze prsty, aby nohu alespoň trochu uvolnil. Měl hroznou žízeň, ale stále si říkal, že kdyby se pokoušel dostat k zásobníkům s vodou ve své anti-G vestě, mohlo by ho to stát život.
Ležel a neustále byl ve střehu. Stíny kolem se začínaly prodlužovat. V jednom okamžiku se přistihl, že vzpomíná na domov a také na Michelle. Ještě před pěti dny s ní seděl v Anglii v restauraci s výhledem na řeku, usrkávai šampaňské a začínal být zamilovaný.
Před setměním vojáci naposledy pročesali les, ale zřejmě už byli přesvědčeni, že jim jejich kořist unikla, protože spěchali

a příliš se nenamáhali. Potom odešli.
Drew zaslechl startovat motory, pak se ozvaly skřípavé zvuky, jak srbští řidiči zařazovali rychlosti, a auta se začala vzdalovat.
Zůstával stále ležet, protože se bál, že na něho nastražili past a někde v záloze čekají, aby se na něho mohli vrhnout. Teprve když se snesla tma a objevily se první hvězdy, těžce se vyhrabal ze svého lože.
Prohledal kapsy, naskládal před sebe na zem veškeré vybavení pro nouzové přežití a pak vyřadil vše, co mu nebylo k ničemu. Nechal si jen vodu, železnou dávku potravin, tenkou pokrývku, plátěnou mapu zhotovenou tak, aby se dala použít jako další nouzová pokrývka, maskovací síť, rezervní ponožky, čepici, rukavice s ustřiženými prsty, pistoli a lovecký nůž. Měl rovněž lékárničku, radiopojítko a GPS.
Zapnul GPS. Rozsvítil se malý displej a během půlminuty mu udal jeho polohu. Nejbližší místo, kde mohl přistát záchranný tým, leželo až za oblastí největší koncentrace srbských sil, GPS mu však mohl sloužit také jako kompas - mohl podle něj určovat směr pochodu a vzdálenost, kterou už urazil. Navíc ho údaje objevující se na maličkém zeleném displeji uklidňovaly. Nepotřebné věci, jako například sluneční brýle, hodil do bláta a přišlápl je botou, aby nebyly vidět. Stejně naložil s leteckou příručkou popisující zásady přežití, která by mu spíš překážela, než byla užitečná, a také s anti-G kalhotami.
Chvíli uvažoval o nouzovém balíčku plném vody, potravin, teplého oblečení a dalších věcí. Zřejmě stále ještě ležel tam, kam dopadl. Myšlenka na vodu byla tak silná, že ho přiměla otevřít jeden z nouzových zásobníků. Celý ho vypil a sáhl pro druhý, ale pak se zarazil. Kromě vody v nouzového balíčku mu zbývaly už jen dvě pinty, s nimiž možná bude muset vystačit několik dní.
Proto se rozhodl, že raději počká, až cestou do hor narazí na nějaký pramen. Měl také hrozný hlad, ale i ten potlačil, aby mu potraviny zbyly pro chvíle skutečné nouze.
Přemýšlel, co by měl dělat dál.. Chvíli váhal, pak se rozhodl a vstal. Ještě pořád byl ztuhlý, třásl se chladem a pálila ho rána na boku. Místo aby se vydal nahoru do svahu, pomalu a opatrně se vracel cestou, kterou prchal před Srby.
Z mraků vyšel měsíc, ale jeho slabý svit větvemi stromů téměř nepronikl. Drew se vždy po několika krocích zastavil, chvíli napjatě naslouchal a snažil se proniknout očima tmou. Teprve pak se zase pustil dál, prodíral se od jednoho kmene ke druhému, a kdykoliv se ozval podezřelý zvuk, zadržel dech a srdce se mu prudce rozbušilo.
Spíš šťastnou náhodou než dobrou orientací se nakonec dostal na mýtinu. V měsíčním světle spatřil bílý pahýl zlomené větve, na kterou se při doskoku málem nabodl. Kousek dál dolů po svahu uviděl na zemi nouzový balíček.
Pomalu postupoval k okraji mýtiny a pátravým pohledem zkoumal každý strom, každý stín. Už se málem chystal vystoupit na otevřené prostranství, když náhle ucítil lehoučký závan kouře.
Rychle se stáhl zpět pod stromy. Ano, byl to pach levného tabáku.
Opatrně vykoukl z úkrytu a snažil se pohledem proniknout tmu (ne hledět do ní), jak ho to učil jeden instruktor kursu přežití v nouzových podmínkách. Na druhé straně přímo naproti se u kmene mohutné borovice rýsoval temný tvar. Ve chvíli, kdy tím směrem pohlédl, zableskl se tam matný odraz měsíčního světla od něčeho lesklého, zřejmě od zbraně, a vzápětí se kousek vedle rozzářil červený bod cigarety, z níž právě kdosi potáhl.
Drew klesl tiše k zemi a začal se plížit. Voják znovu potáhl a Drew krátce zahlédl jeho démonicky osvětlené rysy. Vzápětí rudý bod opsal oblouk a kamsi zapadl.
Drew strnul a nehýbal se. Hladina adrenalinu v jeho krvi prudce stoupala. Náhle zaslechl škrtnutí zápalkou a napravo sotva pět metrů od něho vzplál bílý plamének. Přitiskl se k zemi. Slyšel, jak druhý voják potáhl z cigarety, zakašlal a odplivl si. Pak se ozvalo cvaknutí kovu a muž zavolal na svého druha.
Oba vystoupili ze stínu stromů a sešli se uprostřed mýtiny, kde spolu při cigaretě hovořili. Po chvíli si zavěsili zbraně na rameno, vzali nouzový balíček a vydali se dolů ze svahu.
Drew se vyplížil ze svého úkrytu a sledoval, jak hledají cestu mezi stromy. Na kraji lesa se zastavili. Viděl, že se dívají nahoru a smějí se. Po chvíli pokračovali přes svažující se pole k cestě_ Drew zůstal skrytý ve stínu, dokud se jejich hlasy neztratily.
Pak se ozvalo bouchnutí dveří auta, zaburácel motor a do tmy se zabodly dva světlomety. Za chvíli nákladák zmizel.
Drew se rychle vypal k místu, kde se muži zastavili. Ještě než tam došel, uviděl nahoře nad sebou pomalu se otáčet cosi tmavého. Teď už mu bylo jasné, na co se dívali. Odstoupil od stromu a chvíli naslouchal, slyšel však jen šustění větru ve větvích a tiché vrzání popruhů padáku.
Pud sebezáchovy mu říkal, aby využil každé minuty noční tmy a snažil se dostat co nejdál odtud, ale představa, že by nechal viset kamarádovu mrtvolu na stromě, byla-nesnesitelná.
Pohlédl vzhůru, odhadl, jak vysoko je nejspodnější větev, a vyskočil. Zachytil se za větev, rozhoupal se, aby přes ni přehodil nohu, a po velké námaze se mu podařilo přetočit a usadit se na ní. Chvíli odpočíval a pak začal lézt nahoru. Konečně vyšplhal na zlomenou větev nad Nickovým tělem.
Pomalu se po ní sunul, aby se dostal k místu, kde se zachytily popruhy. Náhle větev zlověstně zapraskala. Vrhl se dopředu a zachytil se popruhů padáku, vzápětí hekl bolestí, protože poraněným bokem narazil na Nickovo mrtvé tělo. Padák se prudce zhoupl. Drew počkal, až se kývavý pohyb ustálí, a pak se spustil dolů. Jakmile se dostal k Nickovu tělu, začal hledat rychlouvolňovací zámek, celou dobu si však dával záležet, aby se vyhnul pohledu na kamarádovu tvář. Konečně zámek našel, ale když si uvědomil, že je lepkavý od krve, instinktivně ucukl. Po chvíli se přece jen přinutil zámek stisknout a pootočit, ale nyní zase zjistil, že ho zde formovala kulka vystřelená srbskými vojáky, a proto nejde uvolnit.
Znovu se namáhavě vytáhl nahoru k popruhům, jednou rukou
se jich držel a druhou hledal v kombinéze nůž. Pak začal popruhy přeřezávat. Trvalo mu to dvacet minut, ale už po pár minutách ho do levé ruky, na níž svou vahou visel, chytala křeč.

Konečně povolil i poslední popruh a Nickovo bezvládné tělo se zřítilo k zemi. Drew se zachytil uvolněných popruhů, sešplhal po nich co nejníže, chvíli na nich visel a pak se pustil.
Dopadl vedle mrtvého těla. Když vstával, zavadil pohledem o Nickovu tvář, na kterou právě dopadlo měsíční světlo. S pohledem odvráceným stranou se předklonil a nahmatal kožené poutko visící Nickovi kolem krku. Řemínek byl lepkavý od krve. Drew nahmatal chladný kov, škubnutím ho utrhl a schoval v kapse. Oči se mu zalily slzami.
Po chvíli odtáhl tělo o několik yardů hlouběji do lesa a tam začal v měkké lesní půdě hloubit hrob. Nejdříve pracoval nožem, když však narazil na kořínky a kameny, nůž odložil a pokračoval holýma rukama.
Věděl, že bez rýče nebo lopaty nemůže vykopat žádnou hlubokoujámu, ale dělal, co mohl. Nakonec, když se mu zdálo, že užje jáma dost hluboká, přitáhl Nickovo tělo a položil ho na dno.
Zahrnul mrtvolu hlínou a jehličím a hrob. jak jen se dalo, zamaskoval. Pak ulomil suchou větev, zapíchl ji kousek za místem, kde spočívala Nickova hlava, a pověsil na ni Nickův baret s označením VN, který se zachytil v nedalekém křoví. Víc udělat nemohl. Klesl na kolena. Chvíli jen tiše klečel, protože se neuměl pomodlit ani nevěděl, co říct, pak vstal a vydal se nahoru do svahu.
Věděl, že by měl postupovat rychle, ale také obezřetně. Zprvu se vždy po několika krocích zastavil a naslouchal, pak si však uvědomil, že víc než Srbové ho nyní může ohrožovat podchlazení, a zrychlil. Musel se zahřát, aby nepodlehl chladu z vlhkého oděvu, a nezbývalo mu než doufat, že to, co má na sobě, se teplem těla vysuší dříve, než dorazí k hranici, kde končí les a začíná holý skalnatý terén. Pokud by se tak nestalo, mohl by ještě před rozedněním zmrznout.
Občas se zastavil, aby pomocí GPS zkontroloval svou polohu, a pak se znovu vydal vzhůru do svahu, který začínal být čím dál strmější.
Zatím mu štěstí přálo. Na žádnou srbskou hlídku nenarazil, a přestože se mu při každém sovím zahoukání prudce rozbušilo srdce, postupoval dál stále jistěji.
Postupně, jak se dostával výš, lesní porost řídl a nad skalnatými svahy se začínal rýsovat ostrý profil horského masívu osvětlený měsíčním světlem. V místě, kde končil les, objevil pramen.
Klekl si a dychtivě pil. Pak vstal a obhlížel horský hřeben.
Všude kolem bylo ticho, to ho však příliš neuklidnilo. Od hřebene ho dělil asi kilometr otevřeného terénu, v němž nebylo kde se skrýt. Musel ho však překonat, aby se ještě před úsvitem dostal do lesnatého pásma na druhé straně. Pokud by se mu to nepodařilo, mohli by ho Srbové lehce objevit.
Nadechl se a znovu vyrazil vzhůru. Byl už značně unavený, navíc v otevřeném terénu foukal ostrý vítr, takže i když mu srdce bušilo námahou, cítil,. že jím proniká ochromující chlad. Neměl však na vybranou, musel dál.
Do sedla ostře ohraničeného měsíčním světlem se dostal ve dvě hodiny ráno, a aniž pohlédl na zasněžené vrcholy po stranách, začal slézat dolů. Měsíc mezitím zašel za hradbu mraků postupujících od západu. Vzduchem začaly poletovat sněhové vločky a skalnatý terén byl kluzký a zrádný.
Stávalo se, že čím dál častěji ve tmě ztrácel pevnou půdu pod nohama, smekal se na hladkých kamenech, klopýtal a jednou dokonce sjel štěrkem o třicet metrů níž, než se zastavil. Tyhle hory mu nebyly zcela neznámé, protože nad nimi létal, a nevzpomínal si na žádné strmé stěny, ve tmě však každé zaváhání znamenalo krok do neznáma.
Konečně se před ním ze tmy vynořila o poznání tmavší hradba nízkého porostu. Doklopýtal k prvním stromům a tápavým krokem se do něho ponořil. Sníh vystřídalo vytrvalé mžení, které mu promáčelo oděv a způsobilo, že jím znovu začal lomcovat chlad.
S drkotajícími zuby sestupoval dolů a občas v obavách pohlédl na rudnoucí oblohu na východě.
Těsně před rozedněním, kdy se tma změnila v mdlé, šedavé světlo, dorazil na okraj menší mýtiny. Opatrně ji obešel, pohledem zkoumal každý stín, pak zalezl do prohlubně v podrostu pár kroků od okraje mýtiny a přikryl se větvemi.
Opět si pomocí GPS zkontroloval polohu. Když si přečetl údaj
na displeji, ztuhl zklamáním - po celonočním pochodu se svému cíli přiblížilo pouhých dvanáct mil.
Pokud by postupoval tímto tempem, trvalo by mu téměř týden, než by se dostal tam, kam zamýšlel. Nebyl si jistý, jestli by tak dlouho vydržel, a to bral v úvahu jen své síly, ne nebezpečí ze strany Srbů.
Opět se musel silou vůle přinutit, aby neklesal na mysli. Musíš to dokázat, říkal si. Nick je mrtev. Ať se děje co děje, musíš se vrátit na základnu a povědět všem, co se stalo!
Vypil všechnu drahocennou vodu z dalšího zásobníku, zachumlal se do přikrývky, přikryl plátěnou mapou a navrch nemotorně přetáhl maskovací síť. Chvíli seděl s pohledem upřeným do ztracena a v ruce převracel zakrvácený řemínek s kovovým přívěskem. Pak ho zastrčil zpátky do kapsy.
Nakonec si lehl, aby se trochu prospal, ale jakmile zavřel oči, uviděl před sebou zmasakrované tělo svého kamaráda, jak se pomalu otáčí ve větru.
Probudil se a zjistil, že se dívá do černého ústí pušky. Skrz větvičky ostružiní na něho hleděli dva zarostlí venkované, zřejmě otec a syn. Starší, s prošedivělými vlasy, svíral v rukou starou dvouhlavňovou brokovnici. Tvář mladšího hyzdila dlouhá jizva, která mu zvedala koutek úst a odhalovala žloutnoucí zuby, takže vypadal, jako by se šklebil. V ruce držel tlustou vycházkovou hůl, kterou Drewa neustále šťouchal do prsou, cosi křičel a naznačoval mu, aby vstal.
Drew se pomalu vyhrabal ze svého úkrytu, vstal a zvedl ruce nad hlavu. Starší muž o několik kroků odstoupil. Drew se ohlédl na své lůžko a uviděl, že se tam cosi stříbřitě leskne - prozradil ho obrácený roh přikrývky.
Měl jedinou šanci: utéct těm dvěma chlapům dříve, než stačí zalarmovat srbské vojáky. Vzpomněl si na poučku, kterou do nich vtloukali při bojové přípravě: nejlepší je pokusit se o útěk hned, jak vás zajmou. I když cítil v kapse kombinézy pistoli, bylo mu jasné, že jakmile by se ji pokusil vytáhnout, starší muž by ho okamžitě zastřelil.
Mladší ho obrátil směrem k mýtině a postrčil holí dopředu.
Drew vyšel s rukama nad hlavou z lesa. V chvatu, aby našel úkryt ještě před rozedněním, přehlédl, že sotva dvě stě metrů odsud se mezi stromy černá střecha dřevěného stavení.

Muž za jeho zády vykřikl. Drew se zastavil a otočil se. Starší cosi říkal, zřejmě se ho na něco ptal. Drew pokrčil rameny na znamení, že nerozumí. Vzápětí se vzduchem mihla hůl a úder do tváře srazil Drewa k zemi.
Mladší, který Drewa udeřil, ho opět postavil na nohy a starší opakoval svou otázku. Sotva však Drew zakroutil hlavou, aby zdůraznil, že opravdu nerozumí, zjizvenec ho znovu uhodil. Hůl se při nárazu zlomila a muž začal ležícího Drewa zuřivě kopat. Drew ucítil v ústech krev. Levé oko mu po úderu rychle otékalo a hlasy Srbů k němu doléhaly jakoby z veliké dálky.
Zjizvenec oddychoval námahou. O krok ustoupil a posunkem Drewovi naznačil, aby vstal. Drew se obrátil, zatřásl hlavou, aby se vzpamatoval, a zvedl ruce. Starší muž potřetí vyštěkl otázku a zvedl pušku k rameni.
Drew hleděl do jeho bezvýrazných očí a uvědomil si, že vzápětí zemře. Stále držel obě ruce nad hlavou, ale prstem pravé ukázal na svůj opasek. Starší muž ho sledoval podezíravým pohledem a pak přikývl. Drew dal ruce pomalu dolů a vytáhl svazek německých marek. Muž si olízl rty, ale pušku nesklonil.
Mladší cosi řekl a oba se zasmáli. Jak pokročil dopředu, aby vzal peníze, dostal se mezi Drewa a hlaveň pušky. Drew pustil bankovky a ty se rozletěly ve větru.
Jakmile se za nimi mladší otočil, Drew ho prudce strčil proti staršímu a vyrazil do lesa. Vzápětí třeskl výstřel z brokovnice.
Drew se obrátil a uviděl, že za ním běží zjizvenec s puškou v ruce. Muž se zastavil sotva dvacet metrů od něho a zvedl zbraň, než ale stačil stisknout spoušť, Drew dvakrát vystřelil. První výstřel zasáhl muže doprostřed prsou a srazil ho k zemi, druhý ho minul, muž však už stejně umíral. Z rány na hrudi mu bublala světle červená pěna.
Drew stál jako zkamenělý a v hrůze zíral na umírajícího. Probral ho až výkřik staršího muže. Opět začal prchat do lesa. Uběhl několik set metrů, pak se zastavil, nabil pistoli a zapnul GPS. Jakmile zkontroloval svou polohu, opět se rozběhl ztichlým lesem, tentokrát už volnějším klusem. Snažil se držet ve směru na jihozápad.
V běhu proklínal svou neopatrnost, která ho připravila o přikrývku, radiopojítko, mapu a většinu zásob vody, takže mu zůstala pouze pistole, železná dávka potravin a oblečení, které měl na sobě. Horší však bylo, že nyní musel postupovat za denního světla a být tak Srbům na očích, navíc unavený jako pes.
Zapudil pesimistické myšlenky a spěchal dál, stále však naslouchal, jestli k němu odněkud nedolehne podezřelý zvuk. Běžel asi hodinu a půl, když zaslechl známé dunění vrtulníku letícího nízko nad vrcholky stromů. Srdce se mu rozbušilo radostným vzrušením, i když střízlivý rozum ho varoval, že to nemůže být záchranná jednotka. Od chvíle, kdy se katapultoval, nenavázal s nikým rádiové spojení a navíc se nyní nacházel dost daleko od místa, kde se jeho letoun zřítil.
Dunění rotorů sílilo a vrcholky stromů se ohýbaly ve vzdušném víru. Drew se rozhlédl, skočil k vyvrácenému buku a schoval se pod jeho větvemi. Pohlédl nahoru a skrz listí pozoroval černou siluetu stroje visící bez pohybu nad jeho hlavou jako jestřáb, který se chystá vrhnout na svou kořist.
Byla to srbská gazela. Drew sklonil hlavu, aby ho neprozradila světlá tvář, a zůstal bez hnutí, dokud se hluk vrtulníku nepřesunul dál a nezačal slábnout. Po chvíli vylezl z úkrytu a opět se vydal na pochod. Ještě několikrát se musel schovat, když se vrtulník vracel - bylo evidentní, že pročesává oblast, naštěstí nad ním pokaždé proletěl, aniž ho posádka zpozorovala.
Les neustále řídl a on musel překonávat čím dál delší úseky otevřeného terénu. Pokaždé, když k takovému místu dorazil, ležel chvíli v úkrytu na kraji lesa a pátral, jestli se někde něco nehýbe nebo jestli opět nezaslechne hluk letícího vrtulníku. Pak rychle přeběhl otevřený prostor, a sotva se na druhé straně ponořil do stínu, chvíli oddychoval námahou i úlevou.
Když už bylo slunce vysoko na obloze, ocitl se na konci lesa.
Objevila se před ním otevřená krajina s pastvisky, loukami a roztroušenými polorozpadlými stodolami, mezi nimiž se směrem k malé osadě klikatila prašná cesta.
Drew se opatrně vydal podél plotů a zdí osady. Náhle zaslechl hluk motorů. Strnul a přikrčil se za nízkou kamennou zídkou. V oblaku prachu přijížděl po cestě konvoj vojenských aut. Na okraji osady auta zastavila a ven se vyhrnuli vojáci.
Drewovi se zastavilo srdce. Napadlo ho jediné: posádka vrtulníku ho přece jen objevila. Rozhlédl se kolem, ale mezi zídkou a okrajem lesa neviděl nic, za čím by se mohl skrýt, a naděje, že se mu podaří přeběhnout otevřený prostor, aniž ho vojáci uvidí, byla mizivá.
I když mu bylo jasné, že je jen otázkou času, kdy ho objeví, lehl si k patě zídky a těsně se k ní přitiskl.
Sáhl pro pistoli a natáhl spoušť - než ho zastřelí, zabije alespoň pár srbských vojáků. Po chvíli vytrhl trs bodláku a přes jeho listy opatrně vykoukl zpoza zídky. Ke svému úžasu zjistil, že vojáci nepostupují směrem k jeho úkrytu, ale běží k vesnici.
Schoval hlavu a vydechl úlevou, vzápětí však opět strnul z vesnice se ozvala střelba. Znovu vyhlédl přes zídku. Srbové běhali od jednoho stavení ke druhému a pálili jako zběsilí. Mezi výstřely se ozývaly rány těžkých bot do dveří a nářek lidí, většinou starců, žen a dětí, vyvlékaných ven. Později je vojáci přinutili sedět v kruhu na zemi s rukama za hlavou.
Drew ležel ve svém úkrytu déle než dvě hodiny a celou tu dobu k jeho uším doléhal hluk, který jako by vycházel přímo z pekla. Byl to zoufalý nelidský křik přerušovaný salvami ze samopalů, rány, tříštění skla a další těžko definovatelné zvuky, o nichž se mohl jen domýšlet, co znamenají.
V jednom okamžiku zaslechl děsivý hukot, který ho přinutil znovu zvednout hlavu. Před dveřmi jednoho z domků stál srbský voják s plamenometem v rukou a vysílal dovnitř ohnivé dávky.
Ze stavení vyběhla žena - z jejích šatů se valil dým. Voják se otočil, namířil plamenomet proti ní a z jeho zbraně znovu vyšlehl ohnivý jazyk. žena se rázem změnila v potácející se lidskou pochodeň, která se po několika krocích zhroutila k zemi.

Z hořících stavení stoupal k obloze hustý černý kouř. Drew viděl, jak z okna jednoho z nich vyskočila mladá dívka a prchá pryč. To už se však za ní hnali Srbové jako smečka loveckých psů, strhli ji k zemi a dívka zoufale vykřikla. Drew věděl, co ji čeká. Dívčin zoufalý nářek se ozýval ještě dlouho potom.
Nakonec si jeden z vojáků nasadil na pušku bajonet. Drew si zakryl tvář... ozval se výkřik strašnější než všechny předchozí dohromady. Pak nastalo ticho.
Když Drew znovu vyhlédl, dívka visela na vratech přivázaná za zápěstí. Byla mrtvá. . .
Vojáci naháněli zajatce bajonety a kopanci do nákladních aut.
Jeden z vesničanů se náhle vytrhl a rozběhl se pryč, neuběhl však ani sto yardů, když ho zkosila dávka ze samopalu. Muž padl tváří do prachu, několikrát sebou škubl a zůstal bez hnutí ležet. Jeden z vojáků k němu došel, obrátil tělo botou a spokojený, že je muž mrtev, se vrátil k ostatním.
Jakmile vojáci nahnali všechny vesničany do aut, vylezli za nimi s lahvemi a další kořistí, kterou sebrali v chalupách. Jeden si dokonce odnášel čtyři živá kuřata. Drew zaslechl startovat motory a auta se rozjela. Když opouštěla vypálenou vesnici, ozvalo se jakoby na oslavu dobře vykonané práce několik salv. Pak už bylo ticho.
Drew pozoroval místo hrůzy a neodvažoval se vylézt. Po chvíli si uvědomil, že se třese po celém těle. Za posledních čtyřiadvacet hodin viděl víc mrtvých než za celý svůj život - všechny zabité s bestiální krutostí, zneuctěné a zohavené. Bylo mu zle už z pouhého pocitu hanby, že proti tomu nemohl nic udělat.
Osada zůstala tichá a opuštěná, nic se nehýbalo. Konečně se odvážil vstát. Opatrně se kradl podél plotů a stodol do vesnice.
Došel k prvnímu mrtvému tělu. Byl to muž. Drew se shýbl a stáhl mu víčka. To, co musel udělat, bylo samo o sobě hrozné, a kdyby tu hrůzu ještě umocňoval vyčítavý pohled mrtvého, asi by to nedokázal.
Odtáhl tělo z cesty do příkopu a začal z něho stahovat kabát.
Ruce se mu chvěly rozčilením a zakrvácené knoflíky mu klouzaly v prstech.
Stáhl levý rukáv, ale ve chvíli, kdy mrtvolu obracel, aby uvolnil druhou paži, unikl z plic mrtvého vzduch a ozval se povzdech, jako by se muž probíral k životu.
Drewovi se divoce rozbušilo srdce. Po chvíli váhání se přinutil pokračovat, svlékl mrtvému kabát a začal bojovat s kalhotami.
Tkaničky bot byly podivně zauzlené a nasáklé krvi. Drew začal hledat v kapse kombinézy nůž, potom si však uvědomil, že ho nechal ležet na zemi vedle Nickova hrobu.
Znovu se pokusil tkaničky rozvázat, zoufale za ně škubal, ale tím jen uzly ještě víc utahoval. Bezradně se zarazil. Věděl, že musí dostat boty dolů, jinak kalhoty nestáhne. Začal prohledávat mužovy kapsy, ale nic ostrého v nich nebylo - našel jen kousek provázku, odřenou peněženku s několika mincemi a fotografii ženy s třemi dětmi.
Chvíli hleděl na nesměle se usmívající tváře a do očí se mu nahrnuly slzy. Rozhlédl se kolem, jestli v příkopu neuvidí rezavou konzervu nebo něco podobného. Nakonec zahlédl střípek skla.
Jakmile uvolnil boty, začal stahovat kalhoty. Čím víc se styděl za to, co dělá, tím byl netrpělivější a smýkal mrtvolou v příkopu ze strany na stranu. Konečně byl hotov. Odvrátil se, aby se vyhnul pohledu na mužovy bílé nohy obscénně rozhozené v zakrváceném blátě.
V chabé snaze vrátit mrtvému důstojnost tělo narovnal, zkřížil mu ruce na prsou a do tuhnoucích prstů vtiskl fotografii ženy a dětí. Pak svlékl svou bojovou vestu a leteckou kombinézu a tělo jimi zakryl.
Zaváhal, co udělat s baretem se znakem UN. Pokud by ho Srbové dopadli v civilních šatech, mohli by ho zastřelit jako špiona.
Věděl, že baret není uniforma, ale jakýmsi označením příslušnosti k armádě přece jen byl. Nakonec se rozhodl a nacpal baret do kapsy kabátu, který si oblékl po mrtvém.
Opatrně za neustálého rozhlížení kolem, jestli se někde něco nepohne, došel na kraj vesnice. V tichu byl slyšet bzukot much snášejících se na mrtvá těla. Drew se odvrátil a začal zvracet.
Viděl, že několik stavení zůstalo ušetřeno ohně, i když i ta měla rozbitá okna a uvnitř byla spoušť. Všiml si, že dveře jednoho domku se volně kývají v závěsech a najednou si uvědomil, že má hrozný hlad. Na okamžik zaváhal. Nenáviděl se, že nedokáže nic jiného než využívat neštěstí druhých, ale hlad byl silnější než výčitky svědomí. Opatrně vešel do stavení a začal hledat něco k jídlu, objevil však pouze hrudku kozího sýra a kousek chleba tvrdého jako kámen.
Zhltl sýr a začal hryzat chléb. Vtom za sebou zaslechl jakýsi zvuk. Prudce se otočil. Na zemi v temném výklenku světnice seděla stařena a rukama si objímala kolena. Měla rozcuchané bílé vlasy a z rozbitých rtů jí tekla krev. Vedle ní ležela její roztržená sukně - bylo zřejmé, že srbští vojáci stařenu znásilnili.
Žena rezignovaně kývala tělem a tupě zírala na podlahu; Drew si uvědomil, že ho snad ani nevnímá. Když však udělal krok, aby se k ní přiblížil, ještě víc se stáhla a z jejích bezzubých úst se vydral slabý povzdech. Drew strnul - v tom zvuku bylo tolik zoufalství a bezútěšnosti, že nikdy nic podobného neslyšel. Zcela zahanben a bezradný vytáhl svůj nouzový balíček potravin, položil ho na stůl vedle zbytků chleba a vypotácel se ven.
V hlavě mu vířil divoký zmatek a cítil, že chce být odtud co nejdřív pryč. Rozběhl se přes vesnici a právě chtěl zamířit do polí, když zaslechl rachot vrtulníku. Aniž uvažoval, co se může stát, vyběhl na louku a začal zuřivě mávat, jako by si byl jistý, že tentokrát to nemůže být nikdo jiný než jeho zachránci.
Rachot rotorů sílil, ale vrtulník stále nebylo nad stromy vidět.
Náhle se vynořil a Drew zůstal stát jako přimrazený: trvalo mu chvíli, než si uvědomil, co vlastně vidí. Vzpamatoval se, až když se ozvala střelba.
Otočil se a v dešti kulek se vrhl k nedaleké kamenné zdi, po několika krocích však o cosi zakopl a upadl. Nad ním zarachotila salva z kulometu. Zavřel oči, přitiskl se k čemusi měkkému a čekal, kdy ho provrtá série kulek. Po chvíli ucítil zvláštní nasládlý pach, který mu byl však kupodivu povědomý.

Vrtulník se vzdaloval. Drew nepatrně zvedl hlavu a otevřel oči. Pod ním ležela mrtvá žena - z velké řezné rány na hrdle jí stále ještě vytékala krev. Ucukl hlavou na druhou stranu, tam však ležela další mrtvola a o kousek dál další a další - chlapec s uříznutými genitáliemi, kterého nechali vykrvácet, mladá dívka, znásilněná a potom zmasakrovaná...
Drew vyrazil strašlivý výkřik hrůzy, který se nesl vesnicí, dokud ho nepřehlušil rachot rotorů vracejícího se vrtulníku. Zatímco se stroj blížil, Drew zaslechl jiný zvuk - doléhal k němu odněkud od horského hřebene, přes který přešel v noci. Posádka vrtulníku znovu spustila palbu z kulometu. Aniž si Drew zcela uvědomoval, co dělá, zavrtal se v zoufalém pudu sebezáchovy mezi mrtvá těla. Kulky dopadaly tak blízko, že ho do čela udeřila štěpina kamene.
Viděl také, že jedno z těl ležících nedaleko něho sebou obscénně škublo.
Po chvíli se vrtulník stočil zpět, odkud přiletěl, a jeho rachot přehlušilo burácení americké F šestnáctky, která ho pronásledovala.
Drew se vyhrabal z hromady mrtvých těl, lehl si k zídce a těžce oddychoval. Cítil v ústech krev, o které věděl, že není jeho.
Převalil se a začal zvracet. Celé jeho tělo se otřásalo v křečích.
Ve chvíli, kdy se s tváří odvrácenou od hromady mrtvých zvedal na kolena, zaslechl za sebou zašustění. Otočil se - jedno z těl se hýbalo. Mužova hrud' a břicho s velkou otevřenou ranou se zdvihaly, jako by bojovalo dech.
Drew odstrčil okolní těla, když však pohlédl do mužovy tváře, viděl jen dvě mrtvé oči. Nechápavě hleděl na tělo, jehož břicho se stále pohybovalo, pak se z rány ozval jakýsi zvuk a cosi se z ní vynořilo.
Z Drewova hrdla se vydral hrůzný výkřik. Krysa zmizela pod ostatními těly. Drew vyskočil na nohy a rozběhl se, co mu síly stačily, k lesu.
Doklopýtal mezi stromy a padl do ostružiní. Cítil bolest způsobenou ostrými tmy, ale v tom okamžiku mu byla téměř příjemná. Po chvíli zalezl dál do středu houští, schoulil se do klubíčka a vzlykal jako malé dítě přemožený hrůzou.

Když otevřel oči, byla tma, pouze na východě se obloha zdála nepatrně jasnější. Chvíli si nemohl uvědomit, kde je. Zůstal ležet bez hnutí a napínal uši, slyšel však jen přirozené zvuky noci, jako šustění listí ve větru nebo soví houkání. Postupně se mu začala vracet paměť.
Protáhl se a okamžitě ucítil ostré tmy. Bolest ho vyburcovala k činnosti. Vylezl z ostružiní a vstal. Uvědomil si, že musel spát téměř dvanáct hodin. V hlavě mu tepala bolest a v ústech cítil sucho. Bylo třeba se poohlédnout po vodě.
Obloha na východě se jasnila čím dál víc - a právě tím směrem ležela vypálená osada. Ze spálených stavení stále ještě stoupal dým. Drew se zachvěl. Raději zemřít žízní, než se vrátit a hledat vodu tam.
Pohlédl na druhou stranu a uviděl pás stromů vybíhající do luk - tam bude voda. Došel na kraj lesa a chvíli pečlivě zkoumal okolí. Kam dohlédl, neviděl jedinou usedlost, pouze pár roztroušených seníků. Právě když nad obzorem začalo vycházet slunce, vystoupil opatrně z úkrytu a rychle přeběhl louku.
Pramen byl bahnitý a mělký. V naději, že přijde na čistší vodu, se Drew pustil do kopce proti jeho proudu. Snažil se držet ve stínu stromů a neustále pátral pohledem, jestli někde neuvidí známky nebezpečí.
Po několika stech metrech se pramen stočil na louku k jakémusi hospodářskému přístřešku. Drew rychle přeběhl otevřený prostor. Strčil do skřípajících vrat a nakoukl dovnitř. Uviděl osm kotců pro dobytek - to bylo nadějné. Nikde sice neobjevil žádný kohoutek nebo jakékoliv jiné vyústění vody, v rohu dvorku vedle chléva však našel kamenné koryto.
Voda v něm vypadala nechutně a páchla. Drew se pokusil uvolnit kohout s kulovým plovákem upevněným tlustým drátem.
Natáhl se k plováku a vtom si všiml, že jeho ruka je doslova černá od špíny a zaschlé krve.
Naklonil se nad koryto a podíval se na svůj obraz zrcadlící se na hladině vody. Hleděla na něho tvář, kterou stěží poznával: strhaná, s divoce planoucíma očima a šmouhami zaschlé krve, rámovaná rozcuchanými, slepenými vlasy.
Konečně uvolnil drát a plovák s dutým klapnutím odpadl. Nic.
Po chvíli se ozvalo slabé zachrastění a z potrubí začal vytékat tenký pramének rezavé vody. Pramének postupně sílil a pročišťoval se. Drew sklonil hlavu pod vývod. Nejdříve nechal proudit vodu jen tak na hlavu a teprve pak se napil. Voda se mu zdála chladná a čistá. Pil, jak dlouho mu vydržel dech.
Celý den postupoval směrem na jihozápad a vyhýbal se všem usedlostem, hospodářským stavením a vesnicím. Dvakrát na něho začali štěkat psi, takže se musel vrátit a obejít farmu ještě širším obloukem. Zastavil se pouze jednou, aby se napil z pramene, který cestou objevil. Později odpoledne, když už byl unavený a trápil ho hlad, málem narazil na skupinku mužů, kteří šli po cestě proti němu. Pouze jejich hlasitý hovor ho včas upozornil, aby se schoval.
Skrčil se kus dál v příkopu zarostlém kapradím a vytáhl pistoli, muži však prošli kolem bez povšimnutí. I když byli oblečeni jako vesničané, každý z nich měl pušku. Mohli to být stejně tak muslimové, jako Chorvati nebo Srbové, Drew to však nemusel rozlišovat, pro něho byli všichni nepřátelé.
Protože nemohl vědět, jestli jdou sami, nebo jsou součástí větší skupinky, uhnul z cesty a postupoval dál úzkou stezkou mezi křovisky. Slunce se začalo sklánět k západu, ale uvědomoval si, že nesmí podlehnout pocitu relativního bezpečí šera a polevit v ostražitosti.
Na pokraji vyčerpání se s pistolí v ruce blížil ke skupince břízek. Najednou proti němu vyskočili dva maskovaní vojáci se samopaly v rukou. Drew kolem sebe zaslechl cvakání závěrů bylo mu jasné, že je obklíčen.
Teď je s tebou konec, blesklo mu hlavou. Zklamal jsi. Už neřekneš Sally, kde leží Nick.
"Stůjte!" Příkaz byl vysloven tiše, přesto však hrozivě a nesmlouvavě. "Odhoďte zbraň!" Drew, překvapen angličtinou, zůstal stát jako přimrazený, pistoli stále v ruce. Teprve když viděl vojákovy přimhouřené oči a hlaveň samopalu mířící na jeho hruď, pustil ji na zem. "Nestřílejte," vypravil ze sebe. "Jsem britský důstojník." Nepozoroval, že by jeho slova na muže zapůsobila. Hlavně jejich samopalů zůstávaly namířeny na něho. "Jaké je kódové slovo pro dnešní den,"

zeptal se jejich velitel americkou angličtinou.
Panebože, byli to Američané!
"Nevím." Drewa se zmocnil téměř hysterický pocit úlevy.
"Byl jsem sestřelen předevčírem, takže poslední, které znám, je dva dny staré. Mám ale tady to." Jedním prstem vytáhl z kapsy baret s označením UN.
"To je jen čepice, kamaráde. Takovou si může sehnat kdekdo," řekl velitel Američanů. "Co kdybys nám řekl něco, z čeho bychom byli chytřejší. Pro začátek by stačilo včerejší kódové slovo. " Drew měl v hlavě prázdno. "Počkejte chvíli," řekl v zoufalství. Příliš prudce se pohnul a hlavně samopalů se opět zvedly.
"Chtěl jsem jen tady..." Pomalými pohyby si sedřel zaschlou hlínu z hřbetu ruky a podíval se na rozmazané a vybledlé slovo, které tam měl napsané kuličkovým perem.
"To... hm... ne, tabák," řekl nakonec triumfálně.
Američan se kysele usmál. "Kdybych to neviděl na vlastní oči, nevěřil bych. Jenom Angláni si dokážou napsat supertajné kódové slovo na hřbet ruky." Drew idiotsky přikývl a usmíval se, jako dítě před vánočním stromečkem.
"Chlapci, já jsem tak rád, že vás vidím. Musel jsem se katapultovat někde u Banji Luky a vy jste to nejlepší, na co jsem od té doby narazil. Poslyšte..." Zkoumavě hleděl z jednoho na druhého. "Jak jste věděli, že jsem tady? Co tu vlastně děláte?" "Motal ses kolem našeho odposlouchávacího zařízení a viděla tě jedna naše hlídka. Nechali bychom tě jít, ale mysleli jsme, že jsi Srb. A pokud jde o to, co tu děláme, bude lepší, když to nebudeš vědět." Američan se na chvíli odmlčel. "Můžeme tě odsud 'docela rychle dostat. Zítra ve čtyři ráno musíme vystřídat vrtulníky, ale vaši by tě mohli chtít dříve. Teď bych ale navrhoval, abychom tu moc dlouho nepostávali a raději se vrátili do úkrytu, co říkáš?" Vedl Drewa do mírného svahu mezi křovisky. Místo, kam dorazili, nebylo ničím nápadné, až najednou Drew zjistil, že stojí před jakousi skrýší v zemi. Dva další Američané na něho jen zběžně pohlédli a pak se opět věnovali tomu, co dělali předtím:
jeden obhlížel okolí dalekohledem a druhý seděl se sluchátky na uších.
Velitel hlídky následoval Drewa do skrýše a přiklopil za sebou stříšku z drátěného pletiva zamaskovanou kapradím.
"Gene, máme hosta. Vytáhni něco k pití a k jídlu. Vypadá, že by se nenechal dlouho přemlouvat. A taky se připoj na síť a řekni jim, že máme toho Anglána, co ho sestřelili před dvěma dny. Mimochodem," dodal a obrátil se k Drewovi, "co se stalo s tvým navigátorem?" Drew cítil, jak se mu stahují rysy. Zaťal pěsti. "Zastřelili ho." "To je špatné." Jeden z vojáků zapnul rádio a vyslal kódovou zprávu, která netrvala déle než deset vteřin.
Pak podal Drewovi vodu a jídlo. "Hovězí guláš, bohužel studený . " Drew mávl rukou, že mu to nevadí, a zhltl pár soust. Vzápětí se však jeho žaludek vzbouřil a všechno, co právě spolkl, vyzvrátil. Američané na sebe pohlédli a voják, který mu dal guláš, mu nyní nabídl tyčinku lisovaného sušeného ovoce. "Zkus tohle.
A žvýkej pomalu." Drew vděčně přikývl a ulomil kousek tyčinky. Při žvýkání na ně začal dotírat otázkami. "Co se tu dělo? Včera jsem viděl, jak jedna vaše F šestnáctka honila srbský vrtulník. Dostali jste snad zelenou?" Velitel přikývl. "Můžeš si to připsat jako svou zásluhu. To, že tě Srbové sestřelili, konečně generály nahoře přesvědčilo, že musí zvednout zadky a něco dělat." Drew se zasmál. "Co je, řekl jsem něco směšného," ohradil se Američan.
„Ani ne. Vtip je v tom, že jsme v podstatě vůbec sestřeleni nebyli." „Po pravdě řečeno, ten tvůj velitel se vyjádřil jinak. Předtím, než nás poslali sem, jsem s ním viděl interview na CNN. Řekl, že vás zaměřili raketou SAM. Viděl, že raketa vybuchla, pak jste prý ztratili kontrolu nad letounem a katapultovali se. V každém případě včera ráno odhlasovala Rada bezpečnosti OSN další ze svých rezolucí a dala NATO volnou ruku. První nálety proběhly včera odpoledne. Myslím, že srbské odpalovací základny dostaly pěkně pokouřit." Radista se obrátil k přístroji a přijal odpověď na svou předchozí zprávu. Velitel ji přeletěl očima. "Jsou rádi, že jsi okay, a posílají s naším vrtulníkem vítací výbor. Přistanou v devatenáct třicet na kótě LZ. Oblečení neformální." Kóta, kde měl vrtulník přistát, se nacházela asi jednu míli od úkrytu u paty horského pásma a od okolních otevřených plání byla kryta lesem. Deset minut před stanovenou dobou vyvedli Američané Drewa do hustého lesa s podrostem, takže vedle vojáků, kteří byli všichni vybaveni brýlemi pro noční vidění, klopýtal jako slepý.
Čtyři muži zaujali postavení na kraji lesa a dva další vyznačili infračervenými majáčky velikosti krabičky cigaret místo pro přistání vrtulníku. Prostým okem nebylo vidět nic, Drew však věděl, že ten, kdo je vybaven infračervenými brýlemi, je schopen rozeznat signalizaci ze vzdálenosti několika mil.
Čekal na kraji lesa s dvěma Američany, kteří ho provázeli. Ve chvíli, kdy vyšel měsíc, uviděli vysoko na obloze siluety dvou F osmnáctek s raketami HARM připravené zabránit útoku raket SAM. Obě F osmnáctky byly předvojem vrtulníků záchranného týmu. Drew uvažoval, že někde vysoko ve tmě bude také letoun EA-6B Prowler vybavený elektronickým systémem rušení radarů.
Čtyři minuty před stanovenou dobou prosvištěly nízko nad terénem dvě americké F šestnáctky. Sotva jejich hukot odezněl, zaslechl Drew nezřetelný rachot rotorů vrtulníku. Vzápětí si ale začal uvědomovat jiný zvuk: tiché dunění přicházející z prostoru za lesem za jejich zády. Když napnul sluch, rozeznal motory a kovové klapání tankových pásů. Tanky valící se kopcovitým terénem šlehaly po obloze úzkými kužely světel svých světlometů.
Jejich hukot se rychle blížil, ale také Američané už přilétali.
Ve tmě se objevily čtyři ozbrojené vrtulníky Cobra, které zůstaly viset ve vzduchu, zatímco dva obrovské stroje typu Super Stallion dosedly na zem ocasními rotory k sobě. Posádka druhého stroje začala vyhazovat zásoby pro americkou hlídku a současně z něho vyskákalo komando sestavené z příslušníků námořní pěchoty. Vojáci se okamžitě rozvinuli po obvodu prostoru.
K tomu všemu Drew zaslechl burácení dvou letounů Harrier, které hlídkovaly nad oběma cobrami jako orli chránící jestřáby.
„Pospěš si," houkl velitel komanda na Drewa.

"Chtěl bych vám jen poděkovat, chlapci. Zachránili jste mi život," křikl Drew, ale Američan ho už netrpělivě strkal k vrtulníkům.
"Není čas, musíme pryč. Jsme pod palbou, rozumíš? Hod' sebou!" Otočil se zády a vyštěkl do vysílačky několik nových povelů pro své lidi. Drew vyrazil přes trávník ozářený měsíčním světlem a doběhl k prvnímu super stallionu. Slyšel palbu a viděl, jak nedaleko vybuchly dva granáty.
Obě cobry už zaregistrovaly nebezpečí a obrátily se proti tankům. Noční tmu proťal zážeh odpálené rakety, následoval svist vzduchem a vzápětí drtivý výbuch. Několik silných rukou vtáhlo Drewa do vrtulníku.
V tom okamžiku posádky cober spustily krycí palbu na podporu příslušníků námořní pěchoty, kteří se rychle stahovali k super stallionům. Od přistání neuplynuly ani tři minuty a oba obří vrtulníky se opět vznesly do vzduchu. Drew pohlédl dolů - ve tmě pod ním šlehaly záblesky srbské palby. Jeho zachránci už byli pryč.
Sotva se stroje dostaly mimo nebezpečí, jeden z mužů posádky stallionu na Drewa mrkl. "Tak co si dáš? Máme tu kávu, kolu a vzali jsme ti dokonce plechovku vašeho piva." Drew měl pocit, že k němu hlasy posádky doléhají z dlouhého temného tunelu. Zavrtěl hlavou, na víc se nezmohl. Muž zmlkl a nechal ho jeho myšlenkám.
Téměř po celou dobu letu hleděl Drew prázdným pohledem dolů. Ve tmě pod nimi ubíhala bosenská krajina. Jen zřídka se někde objevilo světlo, dokonce i města byla téměř tmavá, protože jejich elektrárny a rozvodná zařízení rozstřílela srbská dělostřelecká palba.
Až podle tenké světélkující linie poznal, že se nacházejí nad pobřežím. O chvíli později ohlásil pilot palubním rozhlasem: "Proletěli jsme Gate 4 a jsme mimo nepřátelské území." Drewovi vyhrkly slzy.
Nad Jaderským mořem jim harriery zamávaly křídly a následovány oběma cobrami a druhým stallionem se vracely na svou mateřskou loď. Obří vrtulník s Drewem na palubě pak o několik minut později přeletěl nad italským pobřežím a blížil se ke Gióii.
Po přistání Drew poděkoval posádce a nejistým krokem sestoupil na přistávací plochu osvětlenou halogenovými světly.
Jakmile se objevil, ozval se pozdravný řev - vypadalo to, jako by ho přišla přivítat celá eskadra. První vystoupil dopředu Russell a potřásl mu rukou. "Díky bohu, Drewe, že jste se vrátil." "Co je s Nickem?" zeptal se DJ, když se všichni shlukli kolem Drewa. Drew jen zavrtěl hlavou a beze slova zamířil pryč. Za ním zůstalo ticho.
Zpravodajský výslech trval hodinu a půl. Proti Drewovi zasedli čtyři vyšší důstojníci z operačního štábu, navíc Russell a jakýsi dvouhvězdičkový americký generál, k nimž se ještě přidala britská zpravodajská důstojnice spolu se svým americkým protějškem.
Neustále Drewa při jeho výpovědi přerušovali otázkami. Když vylíčil, co se stalo s Nickem, generál se svým pobočníkem na sebe vzájemně pohlédli. Drew se ze všech sil snažil udržet své emoce pod kontrolou, ale chladný, nezaujatý výslech a neustálé žádosti, aby znovu a znovu podrobně popsal poslední chvíle Nickova života, byly nad jeho síly.
Nakonec se neudržel a vybuchl: "Už jsem vám všechno řekl!
Zastřelili ho! Co víc potřebujete vědět?" Chvíli bylo ticho a pak se tazatelé vrátili k tomu, co se událo bezprostředně před katapultáží. Drew zdůraznil, že příčinou pádu letounu nebyl zásah raketou. "Vybuchla v mraku staniolových pásků," opakoval snad už popáté.
"Jistě," reagovala britská zpravodajská důstojnice trpělivě, "ale zdá se, že nejpravděpodobnější příčinou ztráty ovladatelnosti vašeho letounu byl šrapnel, který při výbuchu odlétl." "Tomu nevěřím," prohlásil Drew. "Časová prodleva mezi výbuchem a ztrátou ovladatelnosti byla příliš dlouhá."
Generál si odkašlal a významně pohlédl na hodinky. "Navrhuji, abychom tento problém zatím odložili. Jediné, co by nám mohlo poskytnout jistotu, je černá skříňka, přitom naděje na její nalezení a získání je mizivá. Já osobně považuji za hlavní problém skutečnost, že Srbové zavraždili bezbranného vojáka, který měl označení příslušníka sil Spojených národů. Promiňte mi, ale dohadovat se, co bylo prvotní příčinou pádu letadla, je ve srovnání s tím úplná prkotina."
Vyzývavě se rozhlédl, jako by čekal, kdo se odváží projevit nesouhlas. "Takže to skončeme a nechme tady kapitána, ať si dá pár piv na posilněnou. Řekl bych, že si je zatraceně zaslouží. Jsme na vás hrdi, chlapče." Drew se chabě usmál a obrátil se k Russellovi. "Chtěl bych to Nickově ženě říct sám. Slíbil jsem jí to před odletem." Russell se zatvářil rozpačitě. "Je mi líto, Drewe. O tom, že se Nick nevrátil z letu, jsme ji už informovali a před tímhle výslechem jsem pověřil jednoho vyššího důstojníka ve Finningtonu, aby ji navštívil. Obávám se, že teď už všechno ví." "Slíbil jsem jí to," řekl Drew a ze všech sil se snažil potlačit slzy.
"Chápu," ozval se Russell jemně, "ale bylo nutno jednat rychle, aby nás nepředběhl nějaký reportér z bulvárních novin. To by si přece Nick nepřál, nemyslíte?" Drew zavrtěl hlavou a otočil se pryč. Když se pak chystal vyjít za Američany z místnosti, padl do rukou lékaře ajeho zdravotního týmu. Uvědomil si, že mu hrozí nekonečné lékařské procedury a vyšetření.
"Pane generále," zavolal. "Mohl byste mi odtud pomoct?" Generál se otočil. "Bolí vás v zádech, kapitáne Millere?" "Ne, pane." „A máte nějaké jiné zdravotní problémy?" "Ne, pane." "Tak vidíte," řekl směrem k lékaři. "Nemůžete ho nechat vyspat a vyšetření udělat zítra ráno?" „Ale -" chystal se namítnout lékař.
"To nebyla otázka, ale rozkaz," vyštěkl generál.
Drew vyklouzl ven a zamířil do klubu, kde už alkohol tekl proudem.
Předstíral, že se baví, a na otázky odpovídal mechanicky nebo
je odbýval pokrčením ramen, myšlenkami však byl stovku mil odtud v bosenském lese, kde našel smrt Nick.
Nakonec to už nemohl vydržet, protlačil se davem a vyšel do noci. Cítil, že ho sledují pohledy, ale nikdo za ním nešel.
Stál sám na kraji letiště a nepřítomným pohledem zíral do tmy.
Jeho ramena se otřásala tichými vzlyky.

Když se vrátil do svého pokoje, stále ještě plakal. Svlékl se, oblečení nechal ležet uprostřed místnosti na podlaze a vstoupil do sprchy. Nastavil si vodu tak horkou, jak jen byl schopen snést, a znovu a znovu si dřel kůži. Celou dobu hleděl před sebe do zdi, aby neviděl, jak se kolem jeho nohou vine do odtoku proud vody zabarvený krví.
Nakonec se utřel, vydřel si kartáčkem zuby, až mu krvácely dásně, a padl do postele.
Ve spánku ho mučil děsivý sen, který se mu neustále vracel sen, v němž se Russell s Powerem pokoušeli zahrabat Nicka pod hromadu mrtvol. Probudil se zalitý potem. „Ale vždyť on je živý, vždyť on je živý!" křičel. Když se uklidnil, otočil se a dlouho hleděl do prázdné zdi.
V stal dost pozdě a náladu mu nezlepšil ani dopis, který přišel na jeho jméno. Byl krátký a šel přímo k věci: „žádný pokrok.
Potřebuju víc - mnohem víc. Danny." Drew si zkoumavě prohlédl obálku - možná se mu to jen zdálo, ale vypadalo to, jako by na ní někdo pracoval. Vztekle ji zahodil do koše a zase si lehl. Hleděl do stropu a přemýšlel. Ať si lámal hlavu jak chtěl, nedokázal přijít na nic, co by dávalo do souvislosti výpadek ovladatelnosti tempestu nad Bosnou s jeho zřícením v Eden Valley.
Znovu se osprchoval, oholil si tři dny staré strniště a zamířil do kantýny. I když byl hladový jako vlk, snědl jen pár soust a už se cítil plný. Odstrčil tedy talíř a šel se ohlásit lékařům.
Čekalo ho mnohem víc vyšetření než při obvyklých prohlídkách. Nakonec mu lékaři dali sedativa a šoupli ho na čtyřiadvacet hodin na lůžkové oddělení. Přesto se mu i tam, kdy už byl zpola omámen, v hlavě pořád dokola odvíjel film posledních vteřin před katapultáží. Cítil, že v šeru podvědomí mu cosi sedí, ať se však snažil sebevíc, nebyl schopen to vytáhnout na světlo.
Druhý den ráno se probudil odpočatý a zklidněný. Při holení se pozorně zadíval do zrcadla a uviděl tvář klidného odhodlaného muže. Po další sérii testů lékaři konstatovali, že je zcela zdráv, a propustili ho. Ukázalo se, že i rána na boku, kterou utržil při doskoku do lesa po katapultáži, je jen trochu horší odřenina.
Kolem poledne mohl konečně odejít. Ve dveřích zdravotního střediska pohlédl na hodinky a zamířil do poddůstojnické jídelny, aby vyhledal Nevilla Springera, nejzkušenějšího muže z pozemního personálu.
Springer seděl u baru, když však Drewa uviděl, přerušil rozhovor s kamarády a srdečně se s ním pozdravil. "Už jsme slyšeli, že jste se vrátil. Díky bohu." Kývl na barmana. "Je mi líto, jak skončil Nick Jackson. Podle mého to byl perfektní chlap." Drew přikývl, aniž dal cokoliv najevo.
Springer zakroutil hlavou. "Vím, je to jen taková pitomost, ale i když nám už řekli, že jste se museli katapultovat, byli jsme až do setmění v pohotovosti pro případ, že by to byla klamná hláška a nějak se vám podařilo dostat se s letounem zpátky." "To jste celí vy, záleží vám víc na letounu než na nás." "Správně, pane," řekl Springer. "Ale zato jsme poctiví." Odmlčel se a pak řekl: "Nestává se často, že k nám zavítá někdo z důstojnictva. Přišel jste se podívat, jak žijí spodní vrstvy?" "Abych řekl pravdu, přišel jsem se podívat, jestli byste se nechal pozvat na pivo." Springer odpověděl tím, že zvedl sklenici a vypil ji až do dna.
Pak si utřel pěnu z úst a zarazil se. "Pozvat na pivo jen tak? To nebývá v dnešní době zvykem." Drew se provinile usmál. "Myslel jsem, že by se vám lépe vzpomínalo." „Aha. Tak ven s tím," řekl Springer klidně. "Funguj u jako parkovací hodiny - dokud přede mnou bude stát pivo, jsem váš." Drew koupil dvě piva a hned, jakmile se posadili k jednomu z odlehlejších stolů, přešel k věci. "Pokouším se přijít na to, proč se poslední dobou zřítilo tolik tempestů."
"To snad nepatří do popisu vaší práce, pane, nebo se mýlím?" poznamenal Springer a jedním hitem vyprázdnil půl sklenice. "Nezačínejte ještě i vy. Tohle mám poslední dobou od Russella na talíři v jednom kuse."
"Co vám má říct, když to z jednadvacáté neví nikdo?" Drew pokrčil rameny. „Ale přesto, nezdá se vám, že se starými tempesty podobné problémy nebyly?" "Taky bych řekl, že ne. Došlo sice k několika nehodám ostatně docházelo k nim při výcviku vždycky - ale ne v takovém počtu jako u série RS." "V čem ta nová modifikace spočívá? Co vlastně vyměnili?" "Spíš byste se mohl zeptat, co nechali původní. Vyměnili motory a systémy zbraní a možná jediné, co zůstalo, je počítač. Jako obvykle trvali na dodržení specifikace při seškrtaném rozpočtu - znáte to, velké oči, málo peněz. Aby srazili náklady, rozhodli se nechat jednu centrální procesorovou jednotku a upravit ji tak, aby mohli vyhodit speciální řídicí počítače, takže původní centrální jednotka teď navíc řídí složité zbraňové systémy." „A nemohl by být problém právě v tom?" Springer pokrčil rameny. "Samozřejmě že celý systém testovali na nejvyšší zátěž na více trenažérech, než v kolika jste kdy seděl, a pokud vím, žádná závada se přitom nevyskytla. Ale o tom byste si měl spíš promluvit s některým z těch machrů, kteří počítač navrhovali, než se zamaštěným leteckým mechanikem.
Ale pochybuju, že by někdo z nich byl ochoten porušit zákon o utajovaných skutečnostech a vybavovat se s obyčejným pilotem - a to i v případě, že by se vám podařilo narazit na takového, který používá k dorozumívání angličtinu, a ne příkazy MS-DOS." "Jistě, ale stejně si myslím, že v novém tempestu je někde něco nedobrého."
Springer s úsměvem přikývl a pozvedl ke rtům další pivo. "Já toho vím stejně tolik jako vy. Možná je celý problém v tom, že v RAF je holt spousta špatných pilotů. Měli by nechat létat nás.
Ten, kdo letoun spravuje, by se k němu choval s trochu větším respektem. " Drew se zazubil. Když se zvedal k odchodu, uviděl mezi přítomnými několik neznámých tváří. "Co je to za fešáky?" zeptal se.
Springer se otočil, aby se podíval, které fešáky má Drew na mysli. "To jsou hoši od pum. Přiletěli, když jste byl na dovolené v Bosně."
"Od pum? Z které eskadry?" ,;Z třiatřicáté," odpověděl Springer, ale to už byl Drew na nohou.
"Někdy si zase přijďte povykládat, pane Millere," houkl za ním Springer.
Michelle seděla u kovového stolku před důstojnickým klubem a vyhřívala se na jarním sluníčku. Klub byl umístěn ve zchátralé budově ze škvárobetonových tvárnic se střechou z rezavého vlnitého plechu, návštěvníci z řad letců však oceňovali především to, že v něm byly tři velké ledničky plné piva a vína. Michelle seděla ve společnosti Sandyho Craiga a Paula Westermana.

Jakmile Drewa uviděla, vyskočila a rozběhla se k němu. Bez ohledu na ostatní ho bouřlivě objala, dokonce ho i políbila na tvář a za ruku dovedla ke svému stolku. Teprve tam si všimla rozpačitých pohledů, usmála se a konečně Drewa pustila.
Drew pokynul Sandymu a Paulovi, přitáhl si židli a podobně jako ostatní si dal nohy na stůl.
"Prý vám už nestačilo dívat se na bosenské hory z výšky, a tak jste se rozhodl projít si je pěšky, je to pravda?" spustila Michelle.
„A co Nick?" zeptal se Paul.
"Nick se už k žádné procházce nedostal. Srbové si z něho udělali terč, když visel na padáku." "Vím, slyšela jsem o tom." Michelle se k němu natáhla a znovu mu stiskla ruku. "Je mi to líto." Paul se protáhl a vstal. "Musíme tady se Sandym ještě něco udělat. Tak zatím _" "Cože?" zatvářil se nechápavě Sandy.
"Víš přece... dnes ráno jsme se na tom domlouvali." „Na čem?" "Panebože, ty jsi trouba. Zvedni zadek a pojď, já ti to vysvětlím cestou." Mrkl na Drewa a Michelle a táhl protestujícího Sandyho pryč.
. "Kdyby tak měli chlapi z eskadry alespoň desetinu Paulova taktu," posteskl si Drew.
"Má mi co vracet. Občas jsem pro něho také něco udělala, i když to pokaždé nedopadlo nejlépe," řekla Michelle.
"Jednou, bylo to na americké základně v Karolíně, jsem ho taktně nechala s jakousi ženou a za dvě hodiny jsem ho našla bez zubu a s modřinou pod okem. Její manžel se totiž vrátil dříve, než měl." Podívala se na Drewa. "Co tak kdybyste mi přinesl pivo. Nebo raději vezměte dvě navíc," dodala. "Můžeme si s nimi sednout na pobřeží. " "Na pobřeží chodí v březnu jenom Britové. Místní ještě sedí za kamny nebo se choulí v kabátech." Michelle po něm hodila úsměvem, z něhož se mu rozbušilo srdce. "Protože jsou hloupí. Nevědí, o co přicházejí." Vyšli z brány základny a pustili se úzkou cestou mezi balvany, až našli zátoku, kde byli sami.
Michelle položila plechovky na zem, otočila se k němu a objala ho holými opálenými pažemi kolem krku. „Ani nevíš,jak jsem šťastná, že ses vrátil. Moc jsi mi chyběl." Políbila ho na ústa a její jazyk si našel cestu mezi jeho rty.
Drew ji k sobě pevně přitiskl. Náhle se za jejich zády ozval dusot.
Odtrhli se od sebe a vzápětí kolem nich proběhli dva běžci.
Michelle se zasmála. Stála půl kroku od něho, ale pořád měla ruce na jeho ramenou. Hleděla na něho s provinilým úsměvem. Drew se už už chystal znovu ji k sobě při tisknout, vtom mu padl do oka záblesk z letištní věže. Zakroutil hlavou a usmál se.
"Pozorují nás z řídicí věže dalekohledem. Nedivil bych se, kdyby to reportovali přímo do posádkového rozhlasu." "Tak si sedněme a alespoň si spolu promluvme. Třeba se mi podaří přesvědčit tě, abys mi o sobě něco řekl." Drew zvedl hlavu. "Ty mi nevěříš?" "Nevím,jestli vůbec mohu věřit sobě." Pohlédla mu zpříma do očí. "Bylo to moc zlé... myslím tam v Bosně?" Přikývl. Maličko se od ní odvrátil, aby neviděla, že má slzy na krajíčku. Chvíli pozoroval vlny valící se proti pobřeží a pak jí vyprávěl o Nickovi, o tom, jak on sám unikl Srbům a jak se stal svědkem masakru v bosenské vesnici. Trochu zaváhal, ale pak jí řekl i to, jak svlékl mrtvého muže a vzal si jeho oblečení.
"Možná mi nebudeš věřit, ale nejhorší ze všeho bylo, když
jsem našel fotografii jeho ženy a dětí. Držela je kolem ramen a její oči jako by říkaly: život je těžký, ale my se máme rádi, takže všechno bude dobré..." Utřel si slzy. "Jak strašně se mýlila." Michelle se k němu naklonila a dotkla se jeho ruky.
„Nevzpomněl sis přitom na svou matku?" "Panebože, chvíli jsem si myslel, že je na té fotografii ona." Odmlčel se, ale už nebyl schopen zastavit proud vzpomínek, které se mu vkrádaly do mysli. "Můj otec byl skutečnou karikaturou Glasgowana. I když matku nikdy neudeřil, ani v opilosti ne, všechnu svou nespokojenost a zklamání životem si na ní vyléval jinými způsoby." Jaký "?" , ml.
„znevažoval ji, neustále ji za všechno kritizoval, přitom mu vlastně nešlo o nic jiného, než aby mohl v jednom kuse brblat a nadávat. Jeho negativismus jí bral sebedůvěru a chuť k životu.
Podobně jako spousta jiných žen se matka smířila s tím, že to již jiné nebude, a všechny svoje ambice a sny přenesla na mě.
Obětovala se pro mě, dřela se, abych měl lepší život než ona, a já jsem to všechno bral jako samozřejmost, aniž jsem jí dal najevo trochu vděku. Možná jsem si ještě stěžoval, že toho pro mě nedělá víc." "Nesmíš být na sebe tak přísný," řekla Michelle jemně. "Všechny děti jsou takové... teprve až v dospělém věku si uvědomí, jak se pro ně rodiče obětovali." Přikývl, ale jeho pohled se stále upíral kamsi do dálky.
"Jediné, co jsem pro ni kdy udělal dobrého, bylo, že jsem jí pomohl zemřít." "Jak to myslíš?" "Matka měla zhoubný nádor na mozku. Nejdříve byla v nemocnici, ale pak ji poslali domů umřít, i když nám to samozřejmě neřekli. Dvakrát za den k nám chodila ambulantní sestra, ale jinak zůstala péče o ni na otci a na mně.
Byla to pro mě zcela nová situace a měl jsem z ní strach. Byly chvíle, kdy matka měla zcela jasnou mysl, ale byly i takové, kdy nás vůbec nepoznávala. Jednou ráno jsem odhrnul závěsy na okně a ona vydechla překvapením nad výhledem, na který se dívala denně po celá léta.
Ani v tu dobu se však otec nezměnil a spíš to s ním šlo ještě víc z kopce. Nevydržel sedět doma a čekat, až matka nebude.
Třetí den potom, co nám ji přivezli z nemocnice, jsem přišel ze školy a zjistil, že je sama. Otec odešel v jedenáct hodin dopoledne do hospody a vrátil se až večer.
Šel jsem nahoru, abych se podíval,jak jí je. Byla smrtelně bledá, pouze uprostřed tváří měla jasně červené skvrny. Seděla na lůžku. Vzala mě za ruku, přitáhla mě k sobě, abych si k ní sedl, a pak jsem jí musel vypravovat, co jsem celý den dělal. Byl jsem v tu chvíli šťastný, protože jsem si myslel, že se začíná uzdravovat." Usmál se. "Myslím, že lékaři takovému stavu říkají rozjasnění - dochází k němu před smrtí téměř vždy. Seděl jsem u matky celé odpoledne, povídal jsem si s ní, ale postupně se opět začala vytrácet a její tváře bledly. Pak mi přestala odpovídat, i když jsem cítil, že mě stále poslouchá. Dýchala čím dál namáhavěji a nepravidelněji.

Chtěl jsem zavolat lékaře, ale neměli jsme telefon a jít až na konec ulice a nechat ji samotnou jsem se neodvážil. Zůstal jsem tedy u ní a modlil se, aby se otec vrátil.
Když jsem ji vzal znovu za ruku, byla studená jako led. Matka po mém dotyku na okamžik otevřela oči a zase je zavřela. Protože jsem nevěděl, co bych mohl dělat jiného, tiše jsem na ni mluvil... říkal jsem, co mě právě napadlo, jen abych ji uklidnil a ukonejšil.
Vypravoval jsem jí, že ji unáší proud řeky, líčil jsem, jak je teplý a jak se na vlnách mihotají odlesky slunečních paprsků. Říkal jsem, že je takové ticho, že člověk vnímá jen šplouchání vody, zpěv ptáků a bzučení včel, že na té vodě může ležet celý den a nechat se unášet pořád dál a dál..." Pohlédl na Michelle, ale ta ho kývnutím hlavy povzbudila, aby pověděl všechno.
"Po pár minutách se chlad z jejích prstů rozšířil na zápěstí.
Stále ležela tiše a klidně a jen podle jejího chraptivého dechu jsem poznával, že je ještě živá. Pak dole vrzly dveře - přicházela ambulantní sestra na večerní návštěvu. Já jsem však pokračoval. Říkal jsem matce, že na břehu jsou všichni její přátelé a sledují, jak ji řeka unáší stále dál, dál po proudu, tam, kde jsou stromy a stín..."
Náhle se její dech zastavil. Přestal jsem mluvit a bez hnutí jsem pozoroval její tvář. Dlouho, velmi dlouho bylo ticho. Snad pět, snad deset nebo patnáct vteřin - nemám představu jak dlouho - jsem jí pevně držel ruku. Po tvářích mi proudem tekly slzy.
Slyšel jsem sestru, jak jde po schodech nahoru, a řekl jsem jí, že matka asi zemřela. Náhle však vydechla a začala znovu dýchat.
Sestra na ni pohlédla, pak se otočila a tiše vyšla z ložnice. Začal jsem opět tiše mluvit o řece. Matčin dech se znovu zastavil, po chvíli následoval křečovitý nádech a to se opakovalo ještě jednou. Byla slaboučká jako pápěrka, ale stále bojovala. Nikdy jsem netušil, že se umírající drží života s takovou urputností.
Pak znovu nastalo dlouhé ticho. Zadržoval jsem svůj vlastní dech a čekal jsem. Konečně jsem vydechl, ale matka už zůstala nehybná. Seděl jsem a plakal a držel její studenou ruku až do chvíle, kdy se vrátila sestra. Řekla mi, abych šel dolů. Asi za hodinu přišel otec. Ani nešel nahoru, aby se na ni podíval. Seděl jen v křesle a hleděl do ohně." Drew si znovu setřel slzy. "Promiň," řekl po chvíli.
Naklonila se k němu, políbila ho a pak na něho chvíli tiše hleděla. "Změnil ses, Drewe... za těch pár dní." "Jak?" „zdáš se mi..." Zaváhala a hledala správná slova. "Jsi prostě jiný, nedokážu to vysvětlit." Zůstali na pobřeží ještě dlouho, leželi na písku a sledovali, jak se slunce sklání k obzoru a obloha temní. Když se pak zvedl chladný větřík, Michelle se posadila a zachvěla se. "Pojďme už.
Je mi zima." Sklonila se, aby ho políbila. Stále ještě ležel, hleděl k obloze a naslouchal šplouchání vln.
"Není tu špatně, že?" Drewův úsměv pohasl. "Měl bych toho využít. Možná je to můj poslední výlet k moři na útraty RAF." Když se vraceli podél pobřeží, Michelle se do něho zavěsila a položila si hlavu na jeho rameno. "Přála bych si, abych ti mohla nějak pomoct. Musela jsem vypovídat před vyšetřovací komisí, ale moc jsem jim toho neřekla. Vlastně jen to, že jsem viděla,jak se tvůj letoun ke mně blíží v sestupném spirálním letu, a pak že si už pamatuj u jen oblak kouře."
"Přemýšlel jsem o tom všem, když jsem včera ležel v posádkové nemocnici. Myslím, že bys mi opravdu mohla pomoct." „A jak?" "Potřebuju se vrátit do Anglie. Slíbil jsem Sally - Nickově ženě - že pokud se Nickovi někdy něco stane, přijdu jí to oznámit já. Bohužel to se mi už nepodaří, protože mě předběhli, ale přesto ji musím navštívit." Na okamžik zaváhal. „A pak bych chtěl navštívit někoho v Barnwold Industries, kde se vyrábějí tempesty. Je v jejich zájmu, aby se problém vyřešil." "Myslíš, že to tak vnímají i oni? Vždyť se pořád snaží prodat tempesty do zahraničí. Pokud přiznají, že k haváriím došlo vinou konstrukční závady, příliš to jejich obchodní politice neprospěje.
A i kdyby byli ochotni s tebou spolupracovat, nemůžeš jen tak přijít k vstupní bráně a říct, že chceš mluvit s generálním ředitelem. " Drew přikývl. "Já vím, ale mohlo by se mi podařit promluvit s některým z konstruktérů, kteří navrhovali palubní počítač." "Proč ty do toho musíš pořád strkat nos'?" "Protože je to moje povinnost vůči Nickovi. Kdyby se problém vyřešil dříve, mohl zůstat naživu. Vím, že ho nesestřelila AlB, ale nechala ho létat v letounu, o kterém věděla, že není bezpečný ." „A jak ti tedy mohu pomoct?" "Byla by to od tebe velká laskavost." "Kolikátá už?" zeptala se Michelle se smíchem.
Drew jí vděčně stiskl paži. "Potřeboval bych, aby někdo zavolal Russellovi a představil se jako soused mého otce." „A ten někdo bych měla být já?" "Neříkej, že bys nedokázala napodobit skotský přízvuk." „Ale jistě, mladý muži. A kdy bych to měla udělat?" "Nejlépe hned. Pokud by se ti podařilo Russella přesvědčit, mohl bych stihnout ranní transport." "Nemůžeš se dočkat, abys už byl pryč, že?" Drew se zastavil a pohlédl jí do očí. "Kdyby to bylo možné, nehnul bych se od tebe na krok." Nechala ho, aby si ji přitiskl na hruď, a políbila ho. "Jestli hodláš odjet zítra do Anglie, mohli bychom si dnes udělat pěkný
'večer, co říkáš? Pojďme zavolat Russellovi hned a pak tě zvu do města na večeři." Z automatu na chodbě před jídelnou zavolala telefonní centrálu, a když dostala spojení na Russella, zeptala se hrubým hlasem s nosovým přízvukem:
"Major Russell?" "Velitel perutě," opravil ji Russell. "Kdo volá?" "Tady je Jane Dohertyová. Moje jméno vám nic neřekne, ale jsem sousedka pana Millera, otce jednoho vašeho podřízeného." „0 co jde?" zeptal se Russell chladně.
"Volám proto, abych uvědomila Drewa, že s jeho otcem to je zřejmě špatný. Dnes odpoledne ho odvezli do nemocnice." „A co mu je?" "Myslím, že infarkt," řekla Michelle.
"Pokud je mi známo, kapitán Miller se s otcem příliš nestýká." "Já vím, moc vřelý vztahy mezi nima nejsou, ale znáte to, když člověk cítí, že by to s ním nemuselo dopadnout dobře... Pan Miller se po Drewovi ptal. Přece byste si to nevzal na svědomí, pane majore?" "Velitel perutě," řekl mechanicky Russell. "Jenže takhle se v Royal Air Force věci neřeší, paní... V armádě existují přesné směrnice, podle kterých se v takových případech postupuje. Jestliže je to ale tak, jak říkáte..." Povzdychl si. "No dobře. Zařídím, aby kapitán Miller odletěl nejbližším možným spojem. V které nemocnici je jeho

otec?" "V které nemocnici? No přece v naší." "V které vaší?" zeptal se znovu Russell se zdůrazňovanou trpělivostí. "Tady je jen jedna. Děkuju vám za starýho pana Millera. Bude mít radost. Oh, a pane majore," pokračovala Michelle, aniž si všímala Drewova rýpnutí do žeber, "vás je tak dobře slyšet, jako byste byl v sousední místnosti." Drew se modlil, aby už zavěsila a nepokoušela štěstí, ale rozhovor bohudík ukončil sám Russell. "Hm, děkuji vám, že jste zavolala, paní ehm..." Michelle si nedokázala vzpomenout, jakým jménem se před.stavila, a mlčela.
"Ještě jednou vám děkuji, paní," končil Russell. "Vyřiďte, prosím, panu Millerovi, že mu přeji brzké uzdravení, a ujistěte ho, že jeho syn bude do čtyřiadvaceti hodin u něho. Na shledanou. " Michelle zavěsila. Ještě stále hleděla na Drewa s výrazem potlačovaného smíchu, když do jídelny vtrhl Russell.
Nejdříve se zarazil, ale pak řekl: "Před chvílí jsem měl telefonát z Anglie. Mám pro vás vzkaz." "Pro mě?" „Ano. Je to záležitost osobního charakteru," řekl a významně pohlédl na Michelle.
"To je v pořádku, pane. Nemám před kapitánem Powerovou žádné tajnosti." Russell zaváhal. "Dobře. Volala mi jakási paní, že vašeho otce odvezli do nemocnice. Nevěděla do které, říkala jen, že do té jejich. Doufám, že znáte místní poměry." Drew přikývl a nasadil starostlivý výraz. "A co je s otcem?" "Prý zřejmě infarkt. Volala jeho sousedka - říkala, že je to vážné a že se po vás ptal. Není to sice obvyklé, ale v takovém výjimečném případě vám z vážných rodinných důvodů uděluji dovolenou. Ráno odlétá herkules do Brize "Norton pro zásoby. Instruktáž je v pět třicet." Pohlédl na Michelle, která dělala co mohla, aby si udržela vážný výraz. "Dobrou noc." Drew počkal, až Russell zmizí z dohledu, a pak se obrátil k Michelle. "Panebože, ty jsi rozený hráč pokeru. Nevěděl jsem, že si tak libuješ v blufování." "Člověk si musí věřit," zasmála se. „A na tu večeři ve městě zapomeň. Mám v ledničce studeného krocana na víně a ještě pár dalších dobrot." „Ajá zase láhev šampaňského. Takže za pět minut u tebe." Otevřela mu v modrém hedvábném kimonu. Její pokoj byl osvětlen pouze mihotavým svitem svíček hořících na krbové římse. Sotva za sebou zavřel dveře, přitiskla se k němu a dlouze ho políbila. Drew cítil pod tenkým hedvábím její teplé tělo.
„A co večeře?" zeptal se a objal ji kolem pasu.
Zavrtěla hlavou. "času dost. Možná později." Sloupla z hrdla láhve fólii a uvolnila zátku. Šampaňské jí vyšumělo až na ruku a ona si s pohledem upřeným na Drewa olízla
prsty. Pak se přímo z láhve napila a znovu ho políbila. Cítil, jak mu do úst proudí přes její jazyk šampaňské.
Na chvíli se od něho odtrhla. "Tenhle bude pro mě," řekla a znovu se napila. Drew si všiml, že jí několik kapek vína sklouzlo po hrdle a stéká po něžné křivce ňader. Její úsměv sliboval vše.
Pomalými pohyby si uvolnila kimono a nechala ho spadnout na zem. Pak pokročila blíž,lObjala ho nahými pažemi a přitiskla se k němu. Znovu se hladově přisála k jeho ústům. Cítil, že mu její ruce rozepínají košili a hladí hruď. Od prvního dotyku ho měla zcela ve své moci.
Oba klesli na zem a on začal zkoumat její tělo prsty, dlaněmi, rty i jazykem. Když narazil na její vlhké teplo, zasténala a v křeči se k němu při tiskla.
Po chvíli se od něho odtrhla a s planoucíma očima ho začala svlékat. Dýchala vzrušeně a přerývaně. Teď začala laskat zase ona jeho. Její ústa se posouvala stále níž a níž, až ho přinutila vydat ze sebe táhlý vzdech. Pak ucítil teplo jejích úst.
Znovu se k němu přitiskla, laskala ho celým svým tělem, nakonec ho stáhla pod sebe a obkročmo si na něho sedla. Usmála se a zasténala. "Tenhle let budu pilotovat já, ne ty," řekla.
Cítil, jak mu zatíná nehty do kůže. Milovali se mlčky a znovu a znovu se přibližovali k samé hranici absolutní vášně. Ve chvíli, kdy jejím tělem proběhla vlna křečovitých záchvěvů, ho konečně strhla s sebou a on táhle vykřikl.
Potom leželi vedle sebe, pouze nohy měli stále propletené. Jejich těla se ve světle svíček leskla potem. Po chvíli ji Drew něžně sevřel a něco jí zašeptal do ucha. Podruhé se milovali pomalu a něžně, hleděli si do očí, laskali se a vychutnávali každý záchvěv slasti. Pak už jen odpočívali v nádherném uvolnění. Michelle ležela s hlavou opřenou o jeho hruď a on cítil, že mu po těle stékají její slzy.
Když se probudil, byla už oblečená a u toaletního stolku usrkávala kávu.
"Myslel jsem, že vyklouznout v noci z postele a ztratit se je výsada chlapů," řekl ospalým hlasem.
„.To možná platilo dříve, ale teď se prosazují nové přístupy, které vycházejí z rovnosti pohlaví."
Posadil se a zívl. "Takové volnomyšlenkářství nemá v Air Force naději na úspěch. Hned se vrať do postele!" zavelel a natáhl se za ní.
"Je mi líto," řekla a odhopkala z jeho dosahu. "Za čtyřicet minut mám instruktáž."
Po přistání na základně Brize Norton se Drew svezl s jedním mužem z posádky herkulesu až do Londýna. Cestou ke King's Cross se zastavil ve speciálním obchodě s bezpečnostní technikou. Pár minut se trpělivě usmíval nad nesrozumitelným žargonem technického nadšence za pultem a nakonec odešel o dvě stě liber chudší, zato s miniaturním magnetofonem, který se uváděl v činnost hlasem.
V jiném obchodě přímo na King's Cross si pak koupil sendvič a překapávanou kávu v polystyrénovém šálku a zařadil se do proudu lidí spěchajících ke stejnému vlaku jako on. Vybral si poloprázdný vagon, posadil se k oknu a Zasmušile pozoroval, jak vlak kodrcá temnými tunely ven do slunečního jasu.
Z cílové stanice odjel taxíkem do Finningtonu, kde si vyzvedl auto, a spěchal domů. Bylo tam studeno a zatuchlo a Drew si uvědomil, že se ve svém vlastním bytě cítí jako vetřelec: Posadil se ke stolku a zvedl telefon. .
Po třech hodinách telefonování, unavený a znechucený začal uvažovat, co dál. Všechny jeho pokusy navázat kontakt s některým z konstruktérů-elektroniků z Barnwold Industries skončily neúspěšně.
Sekretářky a osobní tajemníci s ním striktně odmítali mluvit, vzkazy, aby mu lidé, o něž měl zájem, zavolali na jeho číslo, zůstávaly bez odezvy a jediný programátor, který byl ochoten vyslechnout ho až do konce, mu řekl: "Pokud jste opravdu pilot, jak tvrdíte, musíte vědět, že o záležitostech podléhajících utajení s vámi nemohu mluvit ani telefonicky, ani osobně. Váže mě k tomu zákon o utajovaných skutečnostech. Jestliže máte ohledně letounu jakékoliv pochybnosti,

doporučuji vám, abyste je postoupil dál úřední cestou." „Ale -" „A ještě vás musím upozornit, že o tomto rozhovoru budu informovat své nadřízené. Na shledanou."Drew zavěsil. Chvíli hleděl z okna a uvažoval, na koho by se ještě mohl obrátit. Náhle znovu zvedl telefon a vytočil informace o mezinárodním telefonním styku. "Chtěl bych štáb NATO, Brusel." Když dostal spojení, žádal Toma Marshalla.
Na druhém konci linky nastala dlouhá odmlka. "Lituji," ozvala se pak spojovatelka. "Nikdo s takovým jménem tu nepůsobí." "Musíte ho tam mít," namítal Drew. "Byl ke štábu NATO přidělen teprve před pár týdny." "Lituji, pane," trvala na svém spojovatelka. "Mám tu na počítačovém seznamu všechny zaměstnance, počínaje uklízečkou a konče generálním tajemníkem. Pokud tu někdo není uveden, nemá se štábem NATO nic společného." Drew zavěsil a vzápětí vytočil číslo AlB v Buckwellu. „Pokouším se sehnat kapitána Toma Marshalla." "Lituji," řekla operátorka. "Kapitán Marshall už u nás nepracuje. Chcete, abych vás přepojila na někoho jiného z jeho bývalého oddělení?" "Ne, jde o soukromou záležitost. A nemůžete mi alespoň říct, kde bych Toma našel?" "Je mi líto, ale osobní informace telefonem nesdělujeme." "Jsem důstojník z povolání. Tom mi nedávno řekl, že byl přidělen do Bruselu, ale na štábu NATO nikoho takového neznají.
Potřebuji se s ním nutně spojit." Drew ztlumil hlas. „Abych byl upřímný, před časem jsem si od něho půjčil peníze a chci mu je vrátit. Potřebuji ale vědět, kam mu je mám poslat." "Tak to zřejmě bude první dobrá zpráva, kterou obdrží," řekla operátorka. "Kapitán Marshall byl přeložen na Falklandy. Stačí uvést BFPO" 655 a jméno." "Chudák Tom," pokoušel štěstí Drew. "A nemůžete mi dát jeho telefonní číslo, abych mu mohl vyjádřit soustrast?" Zavěsil, chvíli uvažoval, co řekne, a pak vytočil číslo na Falklandy. Po určité době, kdy se na lince ozývalo pouze cvakání a šumy, zazněl slabý vyzváněcí tón. Spojení bylo nekvalitní a slyšitelnost špatná, přesto hlasu na druhém konci rozuměl. "RAF Mount Pleasant." "Chtěl bych Toma Marshalla, prosím." "Čekejte." "Štáb. " Poznal, že u telefonu je Tom. "Ahoj, Tome, tady je Drew Miller. " "Co chceš," ozvalo se po dosti dlouhé odmlce.
Drew nabral zhluboka dech. „Nejdříve se ti omluvit. Soudím, že když jsi místo v Bruselu na Falklandách, asi na tebe něco našli. Opravdu je mi to líto, Tome. Jediní lidé, kterým jsem poskytl nějaké informace, byli můj šéf a poslanec Dolní sněmovny za můj obvod. Nemám tušení, jak k tomu-" Tom ho přerušil. "Poslyš, Drewe, čerta starého mě zajímá, jak k tomu došlo. Rozhodující je výsledek. Zničil jsi mou kariéru.
Místo toho, abych v Bruselu počítal měsíce, kdy se vrátím do kokpitu, trčím tady v té prdeli světa. Navíc se můžu kochat vyhlídkou na dalších sedm let, kdy se mnou budou v RAF vymetat ty nejposranější štace. Teď vím, že do tempestu se už v životě nedostanu, a aby mi to náležitě oso lili, udělali mě tady štábním důstojníkem. Nehnu se od psacího stolu, přitom musím neustále jednat s lidmi, kteří na rozdíl ode mne létají. Promiň, jestli se ti zdá, že o tom mluvím až moc hořce." "Jenže já tvou pomoc potřebuju ještě i teď, Tome." Na druhém konci linky se ozvalo zaklení a hněvivý výbuch.
"Tak já ti něco povím - pohřbil jsi mou kariéru a teď máš ještě tolik drzosti, že mi voláš přes půl světa, abych ti znovu pomohl.
To je neuvěřitelné!" "Poslyš, Tome, tvoje kariéra je možná opravdu na odstavné koleji, ale pořád ještě dýcháš. Před pár dny jsem se musel se svým nejlepším přítelem katapultovat nad Bosnou - kvůli neidentifikované závadě na tempestu. Prošel jsem třídenním peklem, než mě zachránili. Viděl jsem, jak Srbové vraždí, mučí a znásilňují lidi, a sám jsem byl málem zabit. Ale měl jsem štěstí, Tome, přežil jsem. Zato Nick tam zůstal. Je dalším, koho můžeš přidat na seznam obětí tempestu.
Dnes večer jdu k Nickově ženě, abych jí vysvětlil, jak zemřel její manžel a proč její čtyři děti - jedno z nich tříměsíční nemluvně - už nikdy neuvidí tátu. Víš, je mi líto, jak jsi dopadl, ale stokrát víc je mi líto těch dětí. Proto jsem se rozhodl udělat všechno, co se dá, aby už nikdo kvůli té konstrukční závadě nezemřel. Proto potřebuju, abys mi znovu pomohl."
Na druhém konci linky bylo dlouho ticho. "Řekl jsem ti už všechno, co vím." "Úplně všechno ne. Potřebuju vědět víc o akci Stepní požár.
Od koho ses o ní dověděl?" "Uvědom si, že mluvíme veřejnou linkou..." Drew musel napínat uši, aby Tomovi přes praskání a šum rozuměl.
"Však je to také veřejné tajemství. Na koho se mám obrátit?" "Jediný tip, který ti mohu dát, je muž jménem Robin Parr."
"Kdo je to?" "Dlouholetá počítačová jednička v Bamwold lndustries. Většina ostatních jsou běžná sorta - mazaní finančníci a penzionovaní generálové, ale Parr je kapku jiný. Kdysi byl jejich nejmladším vedoucím pracovníkem, kterého přetáhli z konkurenční firmy, aby ho udělali vedoucím vývoje. Tenkrát byl kolem toho dost velký rozruch, konkurence vykřikovala něco o nečestném jednání, ale Parr se tomu jen smál. Před pár lety ale jeho skvělá kariéra náhle skončila. Stáhli ho z vývoje a přeložili na místo vedoucího jakéhosi podřadného projektu.
Než to všechno kolem tempestů začalo, byl jsem jeho styčným důstojníkem v AlB. Tehdy jsem také dospěl k definitivnímu názoru, že toho ví trochu víc, než mi řekl." Tom se na chvíli odmlčel a pak pokračoval. "Byl to jen takový neurčitý pocit, ale pokaždé, když jsem ~ ním mluvil, jsem měl dojem, že je v konverzaci dva kroky přede mnou a docela rád by řekl víc. Pokud by se ti podařilo vytáhnout ho z kanceláře někam ven, možná bys to z něho dostal." "Díky, Tome. Jestli bych ti mohl zase já s něčím pomoct..." „Až tě udělají vicemaršálem letectva, pak možná. Zatím se měj, Drewe. A už mi nevolej." Tom zavěsil. Drew držel ještě chvíli sluchátko u ucha a přemýšlel, pak znovu vytočil číslo firmy Bamwold lndustries.
Přepojili ho přímo do Parrovy kanceláře. "Pan Parr? Jsem přítel a kolega Toma Marshalla. Chci se vás zeptat, jestli byste byl ochoten věnovat mi pár minut."
"Mám dost nabitý pracovní program, pane...?" "Russell," řekl Drew bez uvažování. "Mike Russell." „Fajn. Jak byste si těch pár minut představoval?" "Nejlépe kdybyste se mohl uvolnit zítra kolem poledne. Zašli bychom na oběd... někam, kde je klid, mimo půdu vaší firmy." "Chápu," řekl Parr. „A o čem byste se mnou chtěl mluvit?" „0 záležitosti, o níž jste se před nějakou dobou zmínil před Tomem. Asi by nebylo vhodné zacházet do podrobností, když spolu hovoříme

veřejnou linkou." "Jistě, chápu," řekl Parr. "Co říkáte na Bažanta v Robintree?
Je to asi patnáct mil odtud na cestě do Cambridge. Mohl bych tam být v jednu odpoledne." Celou další hodinu Drew prochodil po bytě a sbíral odvahu.
Občas potěžkal v ruce Nickův stříbrný medailonek, uvažoval, jestli setřít z koženého řemínku zaschlou krev, a pak ho zase zastrčil. Nakonec vyrazil z bytu v pevném rozhodnutí vydat se za Sally dříve, než mu opět selžou nervy.
Když zatočil na známou cestu lemovanou stromořadím, cítil srdce až v krku. Na zahradě před domem se jako obvykle povalovaly hračky a kola. Došel ke dveřím, zaklepal a otevřel.
Dům, v němž se vždy rozléhal křik a hlahol dětských hlasů, byl nyní tichý. Sally stála uprostřed kuchyně s nejmladším dítětem v náručí. Byla bledá a pod očima měla temné stíny. Ostatní děti stály zaražené kolem ní.
Drew ji objal a oba tak chvíli tiše zůstali. Pak ho odstrčila a zavolala: "Ráchel, vezmi děti nahoru a připrav je do postele. Potřebuju si s Drewem promluvit o samotě." Jakmile její sestra děti odvedla, obrátila se opět k němu a řekla jen: "No?" "Je mi to líto, Sally." Její výraz se nezměnil. "Kde leží jeho tělo?" "Pohřbil jsem ho v lese nedaleko Banji Luky." "Jak zemřel?" "Srbové ho zastřelili." Pozvedla k němu oči. "Chci vědět všechno, Drewe." Váhavě začal líčit sled událostí vedoucích k Nickově smrti.
Řekl jí o raketě, o tom, jak se katapultovali a jak Nickův padák zůstal viset na stromě.
Pak se zarazil. „A co bylo dál?" naléhala.
„Nick... Jak tam visel, srbští vojáci ho zastřelili. Jsem si jistý, že nic necítil. Musel zemřít okamžitě." Jeho slova zanikla v tichu.
Náhle ucítil políček. Zvedl hlavu a uviděl, že stojí před ním s planoucím pohledem. "Lžeš! Chci vědět, co se Nickovi stalo.
Nemohu ho ve své mysli pohřbít, dokud nebudu vědět všechno.
Nepotřebuju, aby sis vymýšlel a pokoušel se mě šetřit - chci vědět pravdu." "Sally, nevíš, co ode mne žádáš." .
"Jak se odvažuješ poučovat mě, co mohu, nebo nemohu vědět o smrti svého manžela? Dal jsi mi své slovo, když jsme sotva před týdnem seděli tam u toho stolu, tak ho dodrž." Dlouho jí hleděl do očí a nakonec přikývl. "Dobře. Stříleli po něm, když tam visel a nemohl se bránit. Nechtěli ho zabít hned, dávali si na čas. Nejdříve mu stříleli do nohou a smáli se přitom." Mluvil a po tváři mu tekly slzy. Měl pocit, jako by byl znovu v tom bosenském lese, znovu se díval na tu hroznou scénu. Sally na něho upřeně hleděla, její tvář však zůstávala bez výrazu.
"Podařilo se mi utéct. Skryl jsem se v bažině a pak jsem se za tmy vrátil. Nechali ho viset na stromě. Zůstali tam dva strážní, ale v noci pak odjeli. Vylezl jsem na strom, sundal Nickovo tělo a pohřbil je." Sáhl do kapsy. "Tohle...jsem ti přinesl." Otevřela stříbrný medailonek a chvíli hleděla na fotografii, na níž byla zachycena s Nickem a s dětmi. „Až moje děti vyrostou, ukážu jim to, a řeknu jim jak jejich otec zemřel, aby nebyly v pokušení dělat to, co on." "Došla ke dveřím a otevřela je. "Myslím, Drewe, Že by bylo nejlepší, kdybys k nám už nechodil. Nechci, abych tě začala nenávidět za to, že jsi zůstal naživu." Chvíli stál a snažil se zachytit její pohled. Pak sklonil hlavu.
"Dobře,jestli si to přeješ." Přikývla. Její tvář zůstávala bez výrazu.
Zastavil se na prahu, Sally se však dívala kamsi za něho, jako by neexistoval. Zavřel za sebou a pomalu odcházel.
Cestou domů si koupil láhev whisky, ale jeho pokusy vymazat vzpomínky alkoholem k ničemu nevedly. Ať pil sebevíc, zůstával střízlivý a usnul teprve po nekonečném převalování.
Ráno samozřejmě zaspal a k dálnici se musel ve spěchu prodírat hustým dopoledním provozem. Během jízdy na jih si pustil autorádio a snažil se trochu rozptýlit. Robintree našel bez velkých obtíží a chvilku před třináctou hodinou zastavil na parkovišti u restaurace Bažant.
Ostatní hosté, všechno páry, mu nevěnovali téměř žádnou pozornost. Objednal si pití a čekal. Asi po dvaceti minutách vešel vysoký muž s poněkud nahrbenými zády; mohlo mu být kolem pětačtyřiceti. Nervózně se rozhlédl a zlaté obroučky jeho brýlí zableskly odrazem světel od baru. Drewa okamžitě napadlo, že ho odněkud zná, nedokázal si však vzpomenout odkud.
"Pan Parr? Drew Miller. Jsem pilot a létám na tempestech.
Omlouvám se, že jsem se v telefonu představil nepravým jménem. Zřejmě chápete proč." Parr si odhodil z čela pramen řídnoucích, pískově žlutých vlasů. Vybral si místo, odkud mohl přehlédnout celou místnost.
Když mluvil, neustále těkal pohledem ke vstupním dveřím a každého nového příchozího zkoumavě sledoval.
"Já vás znám, pane Millere," řekl. "Myslím, že dokonce vím, o čem se mnou chcete hovořit." Drew přikývl. „A víte také, kolik letců létajících na tempestech zahynulo za několik posledních měsíců?" Parr chvíli hleděl do země. "Bohužel vím, až moc dobře. Letoun, který spadl u Swaledalu, pilotoval můj synovec. Byl to jeho první let na tempestu." "To je mi líto," řekl zaraženě Drew. "Před pár dny, kdy jsme se museli katapultovat z neovladatelného tempestu, zahynul můj nejlepší přítel. A navigátor, který letěl s vaším synovcem, byl rovněž můj přítel. Vedl jsem záchranný tým na místě neštěstí." Parr si roztržitě pohrával s pivním táckem a nakonec ho zkroutil a roztrhal na kousky. „zemřeli okamžitě?" Drew přikývl. "Neměli ani čas zavřít oči." Po očku Parra pozoroval. "Snažím se ze všech sil přispět k tomu, aby už další letci neumírali. Myslím, že vy byste mi v tom mohl pomoct." Parr se rozhlédl po místnosti a ztlumil hlas. "Všechno vám říct nemohu. " "Tak mi řekněte alespoň to, co můžete." Parr chvíli uvažoval a pak váhavě spustil. "Při dokončování nové modifikace tempestujsme se dostali do velkých skluzů, přičemž ne všechny jsme zavinili my sami. Ministerstvo obrany jako obvykle měnilo specifikaci zakázky, pak zase snížilo rozpočet - víte, kdekdo si myslí, že státní zakázka je úžasné terno, ale s jejím financováním je vždy problém. Promiňte, to jsem odbočil." „Mě nezdržujete," řekl Drew.
"Takže zatímco nám jednou rukou brali peníze, druhou nás pobízeli, abychom vše dokončili bez dalších zpoždění. To nás přinutilo zredukovat rozsah změn." Parr téměř šeptal.
"Můžete se vyjádřit přesněji?" "Hm, původní specifikace požadovala úplnou obměnu počítačového systému, který řídí fly-by-wire." "To vím. I nejposlednějšímu technikovi je známo, že modifikovaný tempest měl mít nový velký počítač."

Drew si vzápětí uvědomil, že by měl být trpělivější. "Promiňte, přerušil jsem vás." Parr se pousmál. "Ano, tvrdě jsem bojoval, aby to tak bylo." Naprázdno polkl a teprve pak pokračoval. "Byl jsem přesvědčený, že za určitých okolností by výkon počítače nemusel stačit." "Na co by nemusel stačit? A za jakých okolností?" "To právě nevíme. Byli jsme pod takovým tlakem, abychom práce na modifikaci letounu dokončili, že jsme systém ani nestačili plně otestovat; ostatně testování se provádí ještě dnes." Parr složil ruce v klíně, jako by chtěl naznačit, že už toho řekl dost. Drew také mlčel- přemýšlelo tom, co se právě dověděl.
"Potřebuju mít v ruce víc. Teď možná vím, kde hledat, ale stále nevím co přesně." Parr zavrtěl hlavou. "Víc vám říct nemohu." Drew se na něho chvíli mlčky díval, pak sáhl do kapsy a vytáhl miniaturní magnetofon. Sledoval, jak se Parrův pohled zastavil u kablíku, který vedl k mikrofonu na klopě.
"Jestli to použijete, zničíte mě," řekl Parr bezbarvým hlasem.
„Nemusíte se obávat, nemám v úmyslu zneužít to proti vám.
Ale teď mi řekněte, co víte." "Víc už nic. I to, co jsem vám řekl, jsou pouhé hypotézy. Testovali jsme tempest nějakou dobu ve zkušební stanici a snažili se chybu nasimulovat." "Proč jste s tím něco -nedělali - myslím kromě testování když jste věděli, že není vše v pořádku?" Parr si chvíli prohlížel boty. "Snažil jsem se, ale ostatní z vedení firmy mě přehlasovali. Když jsem protestoval a upozorňoval na rizika, nejdříve mě varovali, a když jsem nedal pokoj, sundali mě z místa a šoupli na vedlejší kolej." „Jakými argumenty vás přehlasovali? Jenom úsporou peněz?" Parr zaváhal a jeho pohled opět sklouzl ke klopě Drewova kabátu. "Když vám řeknu, co chcete vědět, dáte mi tu kazetu?" Drew přikývl.
"Jednáme s vládami dvou arabských zemí, které se zajímají o koupi tempestů. Pokud by byl kontrakt uzavřen, samotné letouny by stály hodně přes miliardu liber. S náhradními díly, platbami za výcvik a další podporu by to byly téměř dvě miliardy." Drew zakroutil hlavou. "Takže britští piloti mohou dál umírat, jen když se Barnwoldu podaří oškubat Araby o dvě miliardy liber a zavděčit se tak akcionářům?" Parr opět naprázdno polkl, ale neřekl nic.
Drew se na něho díval a nevěděl, jestli s ním má sympatizovat, nebo jím opovrhovat.
"Budu muset jít," řekl Parr náhle a vstal.
Natáhl ruku pro kazetu a Drew si v tu chvíli uvědomil, odkud ho zná. "Moment," řekl. "Vzpomínám si, že jsem vás viděl na jedné fotografii. Bylo na ní ještě pár dalších fešáků v oblecích a kromě dvou Arabů ještě i vicemaršál RAF Power." Parr přikývl. "To bylo zřejmě v Kataru. Na jedné z těchto obchodních cest nás provázel také princ Charles." Všiml si Drewova výrazu a dodal: „Na tom není nic neobvyklého. Při obchodních jednáních se zahraničními vládami je to běžný postup." „Ale věděl, že jsou ve hře miliardy?" Parr opět přikývl.
Drew se náhle rozhodl vyzkoušet jméno, které se dověděl při telefonním rozhovoru, kdy se představil jako technik British Telecomu. „A co Henry Robertshaw?" Parr pokrčil rameny. "Jako generální ředitel firmy Barnwold lndustries tam jistě byl také. Ale teď už opravdu musím jít. Tu kazetu, prosím." Drew zavrtěl hlavou. "Je mi líto, ale nechám si ji - chcete-li, jako životní pojistku." Parrův pohled ztvrdl. "Dal jste mi své slovo." "Vím. Učím se hrát špinavou hru jako každý jiný. Ale nemějte obavy - použiju ji jen jako posledního prostředku a v žádném případě ji nemíním poslat vašim nadřízeným. Pokud na to máte žaludek, můžete ve své ušlechtilé práci pokračovat." Cestou do Brizy Nortonu Drew dumal nad tím, co mu Parr řekl. Stále v něm přetrvával pocit, že má řešení na dosah ruky, ale není schopen udělat poslední krok.
Na základnu se vrátil hodinu před odletem. Své audi nechal na hlavním parkovišti, pak se posadil v ponuré odletové hale a nad kávou v polystyrenovém šálku si lámal hlavu, co dál.
První, na koho po příletu do Gioie narazil, byl Russell.
„Jak se daří vašemu otci, Drewe?" Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, na co se ho Russell ptá.
"Nic vážného, pouze angína a s ní spojená slabost. Doufám, že ted' už si dá pozor, aby nedělal planý poplach." Drew se usmál a spěchal pryč.
V klubu ho přivítal DJ. "Už jsi to slyšel? Konečně budeme mít zuby. Zasloužil se o to ten tvůj americký generál. Podal na štáb NATO zprávu o vašem sestřelení a o tom, jak Srbové zabili Nicka. V podstatě inicioval svolání rady bezpečnosti OSN, která rozhodla, že operační dozor nad kontrolními lety bude trvale předán NATO s tím, že v případě nutnosti lze použít ‚všech nezbytných prostředků' ."
V jeho hlase zaznívalkromě vzrušení náznak úzkosti a strachu.
"V pět máme instruktáž," dodal a podíval se na hodinky. "Musím ještě napsat pár dopisů a pak se trochu vyspat."
Drew přikývl. "Myslím, že dopisy, které máš na mysli, budeme psát všichni. Pro případ, kdyby..."
Instruktáž byla dlouhá a podrobná. Zpravodajská důstojnice, na níž byla patrná únava, se často dívala do poznámek. "Jakmile se včera velení bosenských Srbů dovědělo o nové rezoluci OSN, začalo své síly přesouvat směrem k Srebanji. Srbové posilují obrněné jednotky a dělostřelectvo a bezpochyby jim jde o to, aby zajali tamní posádku sil OSN. Už v tuto chvíli ohrožují dělostřeleckou a minometnou palbou město." Drewova formace měla jako součást masivního svazku letounů NATO doprovázet tempesty RS 1 a americké F šestnáctky, které dostaly za úkol bombardovat postavení dělostřeleckých a minometných baterií.
Drew pohlédl na DJ a Aliho. Čekal je zatím nejtěžší úkol, protože museli proletět peklem protiletadlové palby.
DJ na něho mrkl, ale byl bledý jako stěna. Ali hleděl strnule před sebe a v koutcích očí mu nervózně poškubávalo.
„za bombardovací vlnou nastoupí vrtulníky, jejichž úkolem bude evakuovat posádku OSN." Opět zalistovala v poznámkách.
„Měla bych vás také informovat o nejnovějším vývoji situace.
Kromě baterií protiletadlového dělostřelectva jsme v oblasti identifikovali i odpalovací základny raket SAM 2 a SAM 6. Je rovněž velice pravděpodobné, že bosenské Srby podpoří Srbská federace.
Srbská vojska byla uvedena do pohotovosti a jejich letouny už hlídkují v blízkosti bosenské hranice. Jejich migy jednadvacítky se v žádném případě nedají podceňovat, navíc mají k dispozici čtyři eskadry migů devětadvacítek." Drew

se rozhlédl - tváře letců byly napjaté a odhodlané.
Všichni věděli, že devětadvacítky migy jsou špičkou mezi sovětskými letouny a i bez některých moderních prvků, kterými jsou vybaveny západní stíhače, dokáží být natolik rychlé a ovladatelné, že se mnohým, včetně tempestů, zcela vyrovnají.
Drew zvedl ruku. "Jak hodnotíte srbské hrozby? Je to pouhé řinčení zbraněmi, nebo existuje skutečné nebezpečí střetu? a ještě bych chtěl vědět, jak schopná je jejich zpravodajská služba?" Zpravodajská důstojnice zavřela blok a pohlédla Drewovi do očí.„Krátce řečeno nevíme, ale jejich hrozby jsou reálné, o tom vůbec nepochybujte." Rozhlédla se po místnosti a pokračovala: "Ještě poslední věc:
Srbové byli varováni, že jakýkoliv jejich vstup do bosenského vzdušného prostoru bude kvalifikován jako porušení rezoluce Rady bezpečnosti číslo 937. Jistě víte, že se pro vás změnila situace - budete-li napadeni nebo uznáte-li za vhodné zahájit útok proti nepřátelskému cíli, nemusíte už čekat, až nějakého úředníka OSN vytáhnou ze sprchy nebo z golfového hřiště. Takže zlomte vaz!" "To je sen," řekl DJ. "Už nikdy žádní politici! Stačí odvysílat:
Okamžitě při staňte, nebo vás budeme nuceni sundat. Proboha, proč to nešlo od začátku?" Drew se usmál, v podvědomí se mu však stále vracela nejistota, jak by asi obstál tempest v souboji s migem. "To máš pravdu.
Všichni víme, že jednadvacítka mig je vynikající letoun, ale všechny jeho eventuální přednosti převažuje fakt, že my jsme lépe vycvičeni, máme dokonalejší vybavení a jsme zatraceně lepší než Srbové, kteří s nimi létají. Navíc jsme v každém letounu dva, tak toho využijme. Ještě se nenarodil pilot, který by zvládl pilotovat a zároveň sledovat bojovou situaci v širokém prostoru kolem svého letounu. A poslední, co jsem chtěl říct: Nezapomeňte, že ti parchanti zabili Nicka. Jdeme na to!" Cestou do převlékárny potkal na chodbě Michelle. Zastavil se, ale náhle ztratil řeč. "Chtěl jsem tě vidět, promluvit s tebou pár slov..." "Potom," řekla. "Doufám, že se tentokrát vrátíš i s letounem." ,,A co vy?" "My poletíme pod vámi. Máme za úkol evakuovat posádku základny v Srebanji." Stiskla mu ruku a spěchala pryč. Drew za ní hleděl, dokud mu nezmizela z očí. Doufal, že v jeho tváři nepostřehla, jaký má o ni strach.
'Než odešli k letounům, shromáždili se v instruktážní místnosti a obtíženi výstrojí zazpívali - nebo spíš zahulákali – bojovou píseň eskadry. Drew se najednou přistihl, že se ho zmocňuje pohnutí, což u něho nebylo příliš obvyklé. Zpíval naplno, dokud se mu nesevřelo hrdlo, pak už jen pohyboval naprázdno rty.
K letounu kráčel klidný a odhodlaný. Jeho nový navigátor Stig Jonsson už na něho čekal. Drew mu potřásl rukou a zazubil se. "Obávám se, že se mi poslední dobou nedaří udržet tady tu věc ve vzduchu." V Stigových světle modrých očích se objevila světélka. "S tím si nedělej těžkou hlavu. Ty budeš řídit, já číst mapu, a když to nebude fungovat, můžeme se vyměnit." Stig se ukázal jako metodický a klidný navigátor, kterému nedělá problémy střídat letadla a neustále znovu nahrávat údaje do palubního počítače. Drew však začínal pociťovat, že v něm samém narůstá napětí. Sevřel pevněji knipl a znovu zkontroloval povelová tlačítka zbraní.
Když zvedl hlavu a pohlédl ven, uviděl vlečky kondenzovaných par táhnoucí se za bombardéry Stealth a stíhačkami F18 HARM, které se vracely na základnu z první útočné vlny. Šťastlivci, pomyslel si. Zasáhli své cíle dříve, než si jejich obránci uvědomili, že je proti nim veden útok. To my si už podobného přepychu neužijeme.
Napadlo ho, že ty stříbřité stopy na obloze ukazují cestu do války. Spojil se rádiem s ostatními členy formace a pak popojel na ranvej, aby se zařadil vedle DJ s Alim. Zbývající dva letouny najely v závěsu za nimi. Motory čtyř tempestů zaburácely jako vybuchující sopka a nad ranvejí se zvedl oblak černého kouře, z něhož šlehaly horké jazyky plamenů. Země se chvěla. Ještě chvíli zůstaly stroje v klidu, pak se jako bouře rozletěly po startovací dráze a vyhouply se do šera ranní oblohy.
Jakmile se svazek čtyřiceti letounů a vrtulníků nad Jaderským mořem zformoval, Drewův letoun spolu s ostatními RS trojkami zaujal postavení v jeho čele. Letěli patnáct tisíc stop nad ostatními a svými radary prohledávali vzdušný prostor padesát mil vpředu.
Drew pohlédl dolů. Svazek byl roztažen v délce třiceti mil.
V čele letěly čtyři letouny vybavené systémem rušení nepřátelských radarů, za nimi pak osm stíhaček F osmnáct vyzbrojených raketami HARM, s úkolem zneškodnit nepřátelské radary, a dva
roje bombardérů, oba po šesti letounech. Tříminutový odstup mezi nimi představoval vzdálenost jednadvaceti mil. Ještě tu však byly dva stíhače coby osobní stráž bombardérů - jeden letěl nad nimi, druhý pod nimi. Dál už Drew nedohlédl, ale věděl, že tam někde za druhým rojem bombardérů letí formace pum v čele s Michelle. Uvědomil si, že se nesmí rozptylovat, a snažil se myšlenky na ni potlačit.
Přestože Drew vedl celý svazek, nebyl jeho velitelem; vlastně jím nebyl nikdo. K akci se podle přesného časového i pozičního plánu slétly německé, holandské, dánské, francouzské, britské a americké letouny z půl tuctu různých základen a nedodržení tohoto plánu o pouhých pár vteřin nebo několik set metrů mohlo vést ke kolizi s tragickými následky.
Drew zkontroloval čas. ,,za dvacet vteřin se spustí odpočítávání... za deset... ted'!" Indikace odpočítávání nebyla nikde zobrazena, hodiny však běžely. Do okamžiku, kdy dopadnou první bomby, zbývalo dvaadvacet minut - přesné propočítání času a prostoru vyvrcholí bouří explozí ničících budovy i vše živé.
Ve chvíli, kdy se přiblížili k pobřeží, ohlásil se Drew AWACSu. Záviděl operátorovi, který daleko nad mořem z výšky několika mil řídil jako šachový velmistr pohyb svých figur tak, aby byly ve správný čas na správném místě. Při přeletu nepřátelské hranice odjistil Drew zbraňové systémy a téměř jako při rituálu se dotkl odpalovací páky vystřelovací sedačky.
"Člověk čeká, že když je to na ostro, bude to prožívat jinak, ale ani ne... alespoň zatím," poznamenal Stig. Hned se však sklonil nad obrazovkou radaru, aby zkontroloval, jestli se na ní neobjevilo něco nového.
Sotva překročili čáru pobřeží, začaly na obrazovce varovného radaru probleskovat body identifikující nepřátelské protiletadlové baterie a odpalovací raketové základny, i když většinu známých postů raket SAM 2 a SAM 6 již F

osmnáctky zneškodnily.
Osud zbývajících by byl zpečetěn v okamžiku, kdy by jejich vyhledávací radary zůstaly zapnuty déle než na par vteřin - něco takového by se rovnalo zaslání otevřené pozvánky raketám HARM. To samozřejmě obsluhy srbských obranných postů věděly, proto jejich radary snímaly obraz vzdušné situace v kratičkých časových úsecích a pak se opět skryly za zeď mlčení. Jediné jasně svítící body na Stigově radaru tak pouze indikovaly RS jedničky a F šestnáctky letící k určeným cílům.
"Už to začalo," ozval se vzrušeně Stig. "Panebože, podívej se na to!" Zprvu sporadické výstřely protiletadlových děl začínaly přerůstat v divokou palbu, až se zdálo, že oheň a kouř z explodujících granátů dosahuje do samého nebe.
Náhle Stig vykřikl: „zásah! Bombardér zasažen!" Drew pohlédl dolů. Za jedním z bombardérů se táhla vlečka plamenů a kouře. Bylo to až děsivě blízko. Po několika vteřinách šel letoun do vývrtky, a zatímco se střemhlav řítil k zemi, otevřely se nedaleko něj dva bílooranžové květy padáků.
Vzápětí se ozvali DJ a Ali. Drew cítil, že v jejich hlasech zaznívá strach.
"Klid, hoši, soustřeďte se na to, co máte dělat," připomínal jim. Vzápětí vzplanul další bombardér, ale bylo to tak daleko, že v porovnání s Nickovou smrtí působil jeho konec až neskutečně.
Ostatní bombardéry proletěly palebnou přehradou a oranžové záblesky na zemi oznamovaly, že na vybrané objekty dopadají první bomby.
"Dva cíle, střed na dva-čtyři-nula, padesát mil, velká výška, vysoká rychlost," ohlásil Stig.
Pocit čehosi neskutečného vystřídal náhlý nával adrenalinu.
Drewovi se prudce rozbušilo srdce.
Ali potvrdil příjem, vzápětí však Stig přidal další dva letouny.
V jeho hlase zazněla naléhavost. "Čtyři cíle, nyní pětatřicet mil, zatáčejí směrem k nám!" Drew cítil, jak mu po zádech začíná stékat pot. "Vypadá to, že nás letí pozdravit migy." Zapnul rádio, aby se spojil s AWACSem.
"Volám Magic, čtyři podezřelé letouny na dva-čtyři-nula, třicet mil. Jaké jsou instrukce?" "Rozumím, Tygře," odpověděl operátor AWACSu. „zůstaňte na příjmu." Drahocenné vteřiny ubíhaly. "Cíle na dva-čtyři-nula jsou nepřátelské. Můžete zaútočit." „žádám ověření," odpověděl Drew.
"Časové ověření dva-sedm, X-Ray-Foxtrot." Stig nahlédl do ověřovací tabulky. "Souhlasí."
Drew se zachvěl. Od této chvíle bylo vše v jejich rukou. Spojil se s ostatními letouny formace. "Máme povolení zaútočit. Tygře 3 a 4, .připravte se. Jdeme na to." Všechny čtyři tempesty se zformovaly do jedné linie, zvýšily rychlost na jeden mach I a vyrazily vstříc nepřátelským letounům. Stig hleděl na obrazovku jako burzovní makléř na monitor s přehledem kursů a úsečnými větami si vyměňoval informace s ostatními navigátory.
Drew začal organizovat činnost pro nastávající střet; šlo o to, aby se každý stíhač zaměřil na svého protivníka. "Trojka a čtyřka si vezmou horní dvojici, my spodní." "Dvacet pět mil," ohlásil Stig stroze.
"DJ, beru si levý spodní." „Rozumím. Beru pravý spodní." "Dvacet mil." Posádky potvrdily rozdělení úkolů.
"Fox One, Fox One," vykřikl Drew a zpod křídla jeho letounu vylétla radarem naváděná střela Skyflash. Od prvního kontaktu s nepřítelem ještě neuplynula ani minuta. Neměl kdy sledovat střelu svištící rychlostí tří machů k cíli, protože hned nato strhl tempest do ostrého obratu, aby unikl případné nepřátelské raketě, která už mezitím mohla být vypálena.
Vzápětí se ozval varovný radar.
"Doleva a dolů," vykřikl Stig. "Kurs dva-nula-nula." "Okay, Stigu. Už na tom dělám. Sleduj radar." Bombardéry se snažily prokličkovat mezi palebnými posty protiletadlových kanonů, ale Drew po nich jen mrkl koutkem oka, na víc mu nezbýval čas. Byl pilot v bojové akci - zaťaté zuby, ruka pevně svírající knipl, všechny svaly napjaté, jako by chtěl s letounem srůst. Teď už pilotoval jen instinktivně a veškerou pozornost věnoval neustále se měnícímu třírozměrnému obrazu bojové situace. Věděl, že nyní rozhodují zlomky vteřiny a sebemenší zaváhání ho může vrhnout na druhou stranu hranice dělící život od smrti.
Vysoko nad bombardéry se začínal odehrávat zvláštní rituální tanec vzdušného boje, kdy po výpadu následuje okamžité stažení zpět jako při nějaké vražedné gavotě. Drew odpálil už několik řízených střel, vzápětí vždy prudce strhl letoun stranou a po chvíli se znovu vrátil na bojiště.
Při druhém úhybném manévru náhle jeden z nepřátelských letounu zmizel z obrazovky - střela Skyflash našla svůj cíl. Právě v okamžiku, kdy Stig triumfálně potvrzoval sestřelení, změnil se Tygr 3 v ohnivou kouli. Raketa odpálená z druhého migu rozlomila letoun na dvě části. Pilot tempestu držel kurs o zlomek sekundy déle a tím svůj letoun odsoudil k zániku - riskoval, a prohrál. Přesto se posádce jako zázrakem podařilo z hořícího pekla katapultovat. Drew jen stačil úzkostným pohledem zaznamenat, že se o kus dál otevřely dva padáky.
Prvotním cílem útoku migů byly samozřejmě bombardéry, ale aby se k nim dostaly, musely se zbavit tempestů. Nyní se obě formace rozletěly do šířky a jednotlivé letouny se připravovaly na své souboje.
Stig postupně hlásil údaje o každém z migů a bezprostředně předtím, než se letouny kolem sebe přehnaly, musel doslova křičet, aby mu Drew v změti hlasu rozuměl.
"Deset mil, dvacet nalevo, dva dolu, první letoun." "Mám. " "Další dva, deset nalevo od něho." "Mám je." Při rychlosti tři míle za vteřinu, kterou se k sobě obě formace přibližovaly, byli nad migy dříve, než slova stačila doznít.
Přestože střet probíhal při rychlosti tisíc mil za hodinu, Drew a jeho protivník se na sebe vrhli jako dva hrdlořezové v pouliční rvačce. Stig vykřikoval instrukce a varování, otáčel se, aby sledoval dráhu letu všech tří nepřátelských stroju, a hlídal situaci za zády tempest"Ů.
Drew štval tempest na samu hranici jeho manévrovacích schopností, divoce jím smýkal po obloze a vyháněl motory do nejvyšších otáček plného bojového výkonu. Oba letouny - jeho i nepřátelský - se vrhaly do výkrutů, přetáčely se kolem své osy a v zoufalé snaze nedat protivníkovi šanci k odpálení samonaváděcích střel vypouštěly mraky staniolových pásků a klamných světlic. Do neustálého vrčení zaměřovacího systému Sidewinder

štěkaly horečné instrukce posádek letounu Tygr 2 a Tygr 4: "Pásky! Světlice! Ostře doleva! Dolu! Pásky! Světlice! Na tebe! Na tebe! Doprava! Doprava!" Drew lapal po dechu a téměř necítil ruce, jak zápolil s kniplem. Ve snaze dostat se migu blíž za ocas, strhl letoun do prudké zatáčky a vzápětí se mu zatmělo před očima.
"Podívej se ven, Drewe!" vykřikl Stig. „Raketa na sedmi hodinách z výšky. Jde po nás! Jde po nás!" "Do prdele!" Drew nechal mig uniknout, navedl letoun do ostrého obratu a současně vypustil další mrak pásků a světlic. Ani jedna strana neměla chuť riskovat, protože bylo zřejmé, že ztráta dalšího letounu by definitivně zvrátila rovnováhu sil.
Nakonec se však Drew dočkal. Když se srbský pilot pokoušel dostat za záda DJ, ztratil na okamžik přehled nad rozehranou partií, a to ho stálo život.
V okamžiku, kdy mig proklouzl pod jeho tempestem, zabral Drew oběma rukama za knipl a při naplno otevřených škrticích klapkách strhl letoun do výkrutu.
Vrčení zaměřovače sidewinderu se změnilo v pronikavé hvízdání a naváděcí systém se chytil trysek migu. Drew stiskl tlačítko na vrcholu kniplu a vykřikl: „Fox Two, Fox Two!" Zpod křídla vylétla řízená střela a se smrtící přesností zamířila k nepřátelskému letounu.
Srb se sice pokusil vypustit fosforové světlice, ale to už bylo pozdě. Střela explodovala. Tisíce titanových částic se rozprskly do prostoru jako ničivá koule, a co nestačila zničit první destrukční vlna, zapálil kotouč hořícího zirkonia rozžhavený na tisíc stupňu Celsia. V okamžiku, kdy bílý zážeh exploze pohasl, mig už neexistoval.
Drew jako konsternovaný sledoval děsivý výjev, vtom ale zaslechl Stigův výkřik: "Pozor, Drewe, doprava! Doprava!" Znovu sebral umdlévající síly a strhl letoun do dalšího prudkého výkrutu maskovaného oblakem světlic a pásků. Oba uviděli záblesk světla od rakety, která se mihla kolem jejich levého křídla. Drew si ani nestačil uvědomit, jak těsně je minula, a už se vrhl za dalším migem.
Poměr sil se nyní zvrátil v jejich prospěch. Při pronásledování srbského letounu si Drew všiml, že DJ vylétl vzhůru a čeká na svou příležitost. DJ odhadl situaci dokonale. Sotva mig uhnul, aby unikl Drewovi, vrhl se DJ za ním.
Drew sledoval, jak se mig zoufale snaží zbavit se letící rakety, ta však letoun vzápětí dostihla. Pilot se v okamžiku zásahu katapultoval a proud vzduchu ho okamžitě strhl zpět, pryč od hořícího stroje odsouzeného ke zkáze. V tu chvíli se poslední z migů obrátil na útěk a prchal tak rychle, že ho Jumbo i posádka tempestu Tygr 4 nechali letět.
Drew stáhl páky škrticích klapek a konečně se uvolnil. Byl promočený potem, svaly se mu chvěly vyčerpáním a sípavě oddychoval.
Formace bombardérů se už obrátila k návratu, letouny však musely stále unikat před palbou protiletadlových děl.
Ve sluchátkách bylo slyšet, jak si DJ s Alim vzrušeně vyměňují dojmy, Drew je však zarazil. "Perfektní práce, kluci, ale ještě není konec." Upozornil všechny, aby si zkontrolovali stav paliva a výzbroje, a pak se spojil s AWACSem. "Volám Magic, tady Tygr 2-1, stav paliva jantarová žluť, stav výzbroje nízký, žádáme o průlet Gate 4 k Texacu." Sotva žádost odvysílal, ozval se Stig: "Čtyři cíle, kurs na nuladevět-pět, dvacet pět mil, nízká výška, malá rychlost. Vypadá to na vrtulníky." Nastala pauza, během níž operátor A WACSu vyhodnocoval nové informace. "Tygře, odpověď negativní. Musím vás požádat, abyste zůstali a pokryli Panther 2-1 najedna-osm-nula." "To je 33 na evakuační trase," řekl Drew Stigovi a při pohledu na palivoměr se zachmuřil. Palivo stačilo sotva na deset minut letu podzvukovou rychlostí a jediné zbraně, kterými mohli pumám přispět na pomoc, byly dvě střely Sidewinder a palubní kanony. DJ s Jumbem na tom nebyli o nic lépe.
Drew věděl, že by měl své rozhodnutí konzultovat se Stigem, ale když si představil, že by Michellin vrtulník zůstal po přistání bez ochrany, neváhal ani vteřinu. "Rozumím. Ale paliva máme nejvýš na deset minut." "Díky za pomoc. Bude stačit osm, pak vás vystřídá Buckeye 2-1. "
Vzápětí se ozval Jumbo. "Odpověď negativní. Stav paliva kritický. Letím ke Gate 4 a vracím se na základnu." V okamžiku, kdy se Jumbův letoun obrátil k západu, zmocnil se Drewa pocit viny. Jumbo byl natolik zkušený pilot, že se dokázal rozhodnout sám, DJ však dal vždy víc na úsudek svého leadera.
Stig jako by četl jeho myšlenky. "Drewe, nejsi tu sám. Nemůžeš přece předpokládat, že budu automaticky souhlasit se vším, co rozhodneš. Kdyby se migy vrátily a zaútočily na nás, byli bychom prakticky bezbranní a navíc by nám nezbylo dost paliva pro návrat." „Ale někdo ty vrtulníky musí krýt." Stig neodpověděl, ale Drewovi bylo jasné, co jeho navigátorovi probíhá hlavou. Doufal jen, že by se rozhodl stejně, i kdyby v jednom z vrtulníků nebyla Michelle.
Potlačil výčitky a obrátil letoun směrem k Srebanji. Uvažoval, že proti zemi budou pumy sotva vidět. Pohlédl na Stiga, který se skláněl nad obrazovkou radaru, a zapnul rádio. "Volám Panther, tady Tygr 2-1, letíme směrem k vám. Udejte svou polohu." Ve sluchátkách se ozval Michellin hlas. "Jsme teď jižně od základny. Dostáváme se do těžké palby." Na pozadí pravidelného rachotu rotorů se ozývaly exploze.
Náhle se opět ohlásil AWACS. "Čtyři cíle patnáct mil ve směru, kterým letíte. Vypadá to na hindy." Drew ztuhl. "Panebože," ozval se Stig. "S těmihle potvorami bych se nechtěl utkat ani při plných nádržích a s plnou výzbrojí." ° chvíli později je Drew uviděl. Hindy vypadaly bachraté a škaredé jako ropuchy a zlověstně se blýskaly. Kromě palubních zbraní měly pod břichem na každé straně nosníku zavěšeny rakety.
Drew se spojil s A WACSem. "Vidíme je, jsou to čtyři hindy.
Můžeme zaútočit?" "Potvrzuji. Máte povolení zaútočit." Drew přepnul na Michelle. "Panthere, blíží se k vám čtyři hindy. Měli bychom je napadnout dříve, než budou u vás." "Rozumím. Právě přistáváme. Potřebujeme na zemi tři minuty."
Drew se odklonil k východu a pak se z výšky vrhl na srbské vrtulníky. Hindy se rozletěly do šířky a zamířily do hlubokého údolí - zřejmě doufaly, že tam uniknou dosahu radarů stíhaček.
„Beru si levou dvojici, ty se postarej o pravou," dohodl se Drew bleskově s DJ. „A dobře si připrav útok, máme jen jednu šanci. " Systém Sidewinder se chytil prvního cíle. Srbský vrtulník dělal všechno možné, aby unikl smrtící hrozbě, ale v okamžiku, kdy vrčení zaměřovacího systému změnilo tón, stiskl Drew tlačítko.

Střela vylétla a zamířila k cíli. „Fox Two! Fox Two!" O zlomek vteřiny později vykřikl stejný povel DJ. Dva hindy se změnily v ohnivé koule. Drew okamžitě nabral výšku a rozhlížel se po druhém srbském stroji.
Pumy evakuující posádku základny byly proti uzavírací dělostřelecké a minometné palbě zoufale bezbranné. Budovy, které ještě stály, hořely a každých pár sekund někde vylétl od vybuchujícího granátu gejzír hlíny a trosek.
DJ v honbě za svým hindem zmizel kdesi v údolí, ale Drew mezitím objevil druhý nepřátelský vrtulník, který se mihl nad řekou a letěl k základně. Vtom už srbský ostřelovač spustil palbu na pumy.
Drew nalétával z boku a pro útok neměl právě nejlepší pozici, přesto vypálil poslední sidewinder. Střela zasvištěla vzduchem a chvíli se zdálo, že míří přímo na motory vrtulníku, pak se ale sklonila dolů a vybuchla daleko mimo cíl.
Drew zaklel a strhl letoun do ostrého obratu, aby mohl znovu zaútočit. Když pohlédl dolů, uviděl, že palba srbského ostřelovače zasáhla jednu z pum a zapálila ji.
S hrůzou hleděl na hořící stroj a modlil se, aby to nebyl ten, který pilotu je Michell. Zatímco se srbský hind obracel k dalšímu útoku, druhá puma se s těžkým nákladem pomalu zvedala ze země.
Drew se zoufale snažil udržet černou siluetu na head-up displeji v blízkosti vlasového kříže. Hind kličkoval ze strany na stranu a stále unikal, pak se ale na zlomek vteřiny ocitl v průsečíku a Drew vypálil. Letoun se zatřásl jako pod údery pneumatického kladiva a kabinu naplnil pach korditu.
Mezi tempestem a hindem probleskly dvě dráhy svítících střel. Černému pavoukovi se rozletěl rotor, stroj se naklonil a vzápětí se zřítil k zemi.
Puma zoufale pomalu nabrala výšku a zamířila na západ. Teď už ji ohrožovaly pouze výstřely z ručních zbraní srbských vojáků, kteří vzali ztečí opuštěnou základnu.
Drew ignoroval Stigovo varování, že se začínají dostávat na kritickou úroveň paliva, naposledy naletěl nad hořící základnu, a než zamířil pryč, vyprázdnil do střílejících Srbů zásobník. Pak sáhl chvějící se rukou po rádiu. Několik vteřin váhal, protože se bál, co uslyší, nakonec se ale přece jen odhodlal stisknout tlačítko. "Tady Tygr, volám Panther. V jakém jste stavu?" "Drobná poškození od šrapnelů a ručních zbraní. Máme ztráty, ale jsme schopni letět. Díky za pomoc." Michellin hlas zněl mdle a vyčerpaně, Drew ho však vnímal jako zvuk andělských zvonů. Konečně ho zaplavila vlna úlevy.
Znovu sáhl po rádiu, aby se spojil s DJ, a pohledem pátral po obloze. Pak tempest uviděl. DJ stále ještě pronásledoval poslední srbský vrtulník a právě v tuto chvíli se dostal nad protiletadlovou baterii, která na něho okamžitě spustila palbu. "DJ, nech toho.
Naši už odletěli." "Počkej, musím ho dodělat. Fox Two, Fox Two!" triumfoval DJ.
Drew viděl, jak zpod křídla tempestu vylétla raketa, a ve chvíli, kdy už DJ nabíral výšku, zmizel poslední srbský hind v oslepujícím záblesku.
"Dva zásahy do černého, Drewe," křičel DJ. "Uznej, že to si zaslouží maličko oslavit." "Euforie je pěkná věc, ale nepřeháněj to. Raději se co nejrychleji vraťme." "Neboj se. Co by to bylo za gól, kdyby střelec nezvedl ruce." DJ se zařadil vedle, zamával křídly a pak udělal kolem Drewova tempestu výkrut na oslavu vítězství. Vzápětí mu však vítězný hlahol zmrzl v hrdle -letoun se stočil k zemi a přešel do nekontrolovaného pádu.. .
„Nemůžu s tím nic dělat, nemůžu s tím nic dělat!" zaslechl Drew ve sluchátkách. "Katapultujeme se!"
V okamžiku, kdy se tempest změnil v ohnivou kouli, rádio zapraskalo a zmlklo. Vteřiny ubíhaly. Drew i Stig zoufale pátrali pohledy pod sebou, ale po padácích nebylo ani stopy.
„Musíme se vrátit a najít je," řekl Drew staženým hlasem a zabral za knipl.
"Drewe, nemáme palivo," varoval Stig.
„Ale já musím! Je to moje vina!" "Nebuď blázen, Drewe! Jestli to obrátíš, skončíme stejně jako oni. Říkám ti, nemáme dost paliva! Nech to záchrannému týmu." Drew otupěle přikývl a obrátil zpět k pobřeží. Ještě jednou se ohlédl, ale pak už jen strnule zíral dopředu.
Při průletu bránou se mechanicky ohlásil AWACSu a dál řídil letoun mlčky jako automat.
"Ještě není nic ztraceno," řekl po chvíli Stig tiše. "To nic neznamená, že jsme neviděli padáky. Byli od nás dost na západ a ve vzduchu bylo plno kouře z dělostřelecké palby a hořících vrtulníků... " "Vím," řekl Drew tiše. "Nezbývá než se vrátit na základnu."
Přistáli v Gióii. Drew byl zcela vyčerpaný a na nejvyšší míru skleslý. Když zastavil na čáře před hangárem, uviděl skupinku vysokých důstojníků, kteří přišli uvítat vítězné hrdiny.
Michelle již hovořila se svým otcem, v pozadí postával Russell. Drew zvedl překryt kokpitu, ale zůstal vyčerpaně sedět.
"Není ti nic, Drewe?" zeptal se Stig. "Nemám s tebou zůstat?" Zavrtěl hlavou. "To bude dobré. Běž za klukama." Když si příslušníci eskadry uvědomili, že ze čtyř letounů se vrátily jen dva, vítací hlahol utichl a ve tvářích se objevilo úzkostné napětí. Kdo tam zůstal? Na některých byla patrná úleva, když mezi navrátilci uviděli své kamarády, ale bylo zřejmé, že ji nechtějí dávat příliš najevo.
Na žebříčku se objevil jeden z techniků, ale Drew stále ještě seděl v letounu.
"Můžeme začít, pane?" Přikývl. Unaveně se vysoukal z kokpitu, slezl a odcházel od letounu. Cítil, jak se mu lepí na tělo kombinéza promočená potem a studí ho.
Náhle si uvědomil, že za ním spěchá Russell. "Drewe, dnes na vás byla celá eskadra hrdá, na mou duši." Drew se zastavil a změřil si ho chladným pohledem. "Víte, co se stalo DJ? Totéž, co mě a mnoha dalším. Proto šel k zemi."
"Poslyšte, Drewe," začal Russell, "nemůžete vědět." Drew jeho chabý pokus o námitku ignoroval. "Místo abyste přiznal, že tempesty jsou nespolehlivé, posíláte nás v nich do boje. Kolik z nás ještě bude muset zemřít?" Russell nasadil ledový výraz a zadíval se kamsi k horizontu.
"Na toto téma už s vámi nebudu ztrácet čas. Vím, jste bezprostředně po boji a já chápu vaše pocity, ale vaše chování je neomluvitelné. Od této chvíle až do odvolání jste převeden k pozemní službě a nesmíte opustit prostor základny." Drew

se otočil a odcházel.
"Drewe, počkej!" Ohlédl se a uviděl, že za ním běží Michelle.
"Co se stalo?" "DJ s Alim tam zůstali." Položila mu ruku na rameno. "Katapultovali se?" „zřejmě ne. Vlastně nevím, žádné padáky jsme neviděli." "Jestli se katapultovali, najdeme je a vysvobodíme je odtamtud. " "Nebyli sestřeleni." "Víš to jistě?" "Letěli vedle nás. Žádný zásah, nic, jejich letoun se najednou stal neovladatelným. Nemohlo to být nic jiného. Russell pořád nechce nic dělat, takže ho k tomu budu muset donutit - jeho, nebo tvého otce." "Co chceš dělat?" "To, co jsem měl udělat už dříve." „Ale Drewe, vždyť už se věci začaly hýbat. Přijít o letoun je špatné, ale tvé zřícení alespoň uspíšilo to, co jsme stejně všichni chtěli - vždyť víš, konečně máme volné ruce. To jim teď opravdu chceš říct: promiňte, pánové, ale můj letoun spadl sám od sebe, všechno je to jen nedorozumění?" Odmlčela se a pátravě sledovala jeho výraz. "Jsi unavený. Vyspi se, můžeme si o tom promluvit zítra." Ještě chvíli na něho hleděla, pak se otočila a zamířila k postávající skupince letců.

Brzy ráno za ní zašel. Otevřela mu a zívala.
"Michelle, k tomu, o čem jsme včera mluvili..." Nestačil dopovědět, protože chodbou přibíhal Sandy. "Michelle, jeden z našich letounů zachytil signál nouzového radiomajáku. Musíme okamžitě na instruktáž, potřebujeme co nejdříve vyrazit." Michelle přikývla. „za chvíli budu hotová." Sandy pohlédl na Drewa. "Je to v oblasti, kde se zřítil tvůj kamarád. "
Odběhl a Michelle začala ve spěchu sbírat výstroj. "Necháme to na později," řekla přes rameno.
Drew horečně uvažoval. „;Michelle." Zastavila se ve dveřích a tázavě na něho pohlédla. "Poletím s tebou - jako člen posádky." "Ty ses zbláznil. Jsi pilot tryskového stíhače, a ne člen posádky vrtulníku." "Prosím tě, Michelle," řekl s pohledem upřeným do jejích očí.
"Vím, co to je, ocitnout se bez pomoci na nepřátelském území, a to, že DJ spadl, je moje vina. Když nás AWACS požádal, abychom vás kryli, neměli jsme na takový úkol dost paliva ani výzbroje. Jumbo si toho byl vědom a jednoduše odmítl, ale DJ je ještě nezkušený a nechal to na mně. Věděl jsem, že máme krýt také tebe, a souhlasil jsem. DJ se zařídil podle mne." Michelle zaváhala. "Víš, co by se mnou udělali, kdyby to prasklo?" "Budou o tom vědět jen Paul a Sandy, a kdyby nás viděl ještě někdo jiný, mohla bys říct, že jsem dostal rozkaz, abych s tebou letěl, protože mám s podobnou situací zkušenosti. Michelle, prosím tě..." Rezignovaně zakroutila hlavou. "Vypadá to, že jsem se zbláznila. "
Následoval ji do místnosti pro předletovou přípravu. Paul se Sandym už připravovali bezpečnou trasu letu k místu, kde byl zachycen signál radiomajáku.
"Chlapci, dnes budeme mít o jednoho člena posádky víc," oznámila jim.
„Nedělej si legraci, Michelle," ozval se Paul. "Máme před sebou bojovou misi, ne vyhlídkový let nad přístavem." "Nic proti tobě, Drewe," dodal Sandy. "Víš dobře, že až doletíme na místo, budeme brát na palubu dva muže - alespoň v to doufám. Nemůžeme potřebovat při startu další zátěž navíc." "Pokud vzniknou nějaké problémy, beru to na sebe," řekla Michelle. "Kromě toho mám dojem, že mi vy dva dlužíte menší laskavost. Teď máte příležitost mi ji oplatit." O pár minut později je Drew následoval do instruktážní místnosti. Cítil se trochu nesvůj a raději zůstal stát vzadu za ostatními.
Michelle vystoupila na pódium. "Poletí tři pumy a shora nás budou krýt čtyři tempesty. Já poletím v čele formace a pokusím se vzít na palubu posádku, která se tam katapultovala. Dva další vrtulníky nás budou krýt palbou. Pokud by se s námi něco stalo, náš úkol převezme Panther 2 a v případě nutnosti Panther 3.
Protože na víc není čas, budeme si muset poradit, jak to půjde.
Zpravodajská služba hlásí, že Srbové přemístili protiletadlové dělostřelectvo do lesů jihovýchodně od Srebanje, takže k cílovému bodu se budeme přibližovat od severu podél toku řeky Traj.
Žádná další hlášení o významnější aktivitě nepřátelských sil v cílové oblasti nepřišla.
Posádka, pro kterou letíme, vysílá ve stanovených časových intervalech patnáct vteřin v každou půlhodinu a třicet v každou celou hodinu. Kromě tempestů nás budou sledovat další spojenecké letouny patrolující nad Jellystonem a Bedrockem. Podle předpovědi má být počasí v cílové oblasti stejné jako tady, to znamená viditelnost dobrá, lehký západní větřík a teplota kolem nuly s možností výskytu místních mlh. Ty se však po rozbřesku začnou rychle rozptylovat.
Slunce vychází za dvacet minut, přistávat a odlétat tedy budeme za denního světla a musíme počítat s nebezpečím pozemního útoku. To je všechno. Teď je šest hodin osm minut. Jdeme na to." Drew vyklouzl z instruktážní místnosti a spěchal chodbou k převlékárně. Tam si vzal ze skříňky svou výstroj a s balíkem pod rukou se rozběhl k Michellinu vrtulníku. Pozemní personál měl co dělat s přípravou strojů, nikdo si proto Drewa nevšímal.
V době, kdy Michelle spustila motory, začínala obloha na východě rudnout. Drew sledoval, jak Michelle, Paul a Sandy odříkávají v staccatovém rytmu předstartovní kontroly. Pak dostali z řídicí věže povolení ke startu. Tři pumy se zvedly do vzduchu a zamířily přes Jaderské moře na východ.
Letěli bez rádiového spojení, a když se blížili k dalmatskému pobřeží, sestoupili tak nízko, že se téměř dotýkali vrcholků vln.
Pak se přehnali přes pobřežní rovinu, kde vyděsili pár zemědělců pracujících už teď brzy ráno na svých políčkách, a začali stoupat k vrcholkům pohoří Kopuce. Na druhé straně horského masívu se spustili dolů nad hustě zalesněná východní úbočí. Letěli podél pramene řeky Traj, jednoho z mnoha přítoků Dunaje.
Michelle vedla svůj stroj tak, aby se zdálo, že míří na sever od Srebanje, ale když se ocitli pouhých pět minut letu od cílového bodu, všechny tři pumy náhle uhnuly k jihu a za podpory tempestů, které křižovaly nad nimi a svými varovnými radary vyhledávaly pozice srbských protivzdušných sil, se blížily k městu.
Michelle zkontrolovala čas. "Pokud tam ještě jsou, měli bychom je za pár minut uslyšet." Blížili se k oblasti, v níž byl detekován signál radiomajáku.

Všichni s napětím čekali na první kontakt. Paul seděl skloněný nad zaměřovačem, který měl zachytit signál radiomajáku a navést je na cíl.
Všem bylo jasné, že jestli jsou DJ s Alim ještě naživu, měli by v polovině hodiny zapnout maják, a pokud uslyší vrtulníky, měli by podpořit rádiový signál světlicemi. Problém byl však v tom, že jejich signál mohli stejně dobře zachytit i Srbové a srbské pozemní síly zase mohly být varovány radiosignálem vyslaným ze záchranných vrtulníků.
Michelle přeletěla třikrát nad cílovou oblastí, ale v reproduktoru se ozýval pouze praskot atmosférických poruch a obrazovka, z níž Paul nespouštěl oči, zůstávala zatvrzele prázdná.
V okamžiku, kdy nalétávali k čtvrtému přeletu, ozval se z reproduktoru na patnáct vteřin neidentifikovatelný praskot a hluk a vzápětí Paul vykřikl:
"Mám je! Rádius jedna a čtvrt míle, zaměření nula-devětnula. " Michelle se prudce snesla k udanému místu, ale v témže okamžiku spustily srbské pozemní síly l1eřízenou dělostřeleckou palbu. " Z reproduktoru se ozval hlas, který neomylně patřil DJ. "Vidíme vás. Trochu doleva. Vypálím červenou světlici." "Ještě nic?" ptal se dychtivě Paul palubním telefonem.
"Nic... pořád nic... ted'!" vykřikl Sandy. "Vidíš ji, Michelle?
Tři sta yardů nalevo od nosu." "Vidím," potvrdila Michelle, když spatřila záblesk světlice a červený kouř stoupající vzhůru. "Vidíme vás, chlapci. Jdeme dolů!" Otočila vrtulník kolem osy a snesla se na mýtinku co možná nejblíž místu, odkud vylétla světlice. Paul otevřel dveře a zaujal pozici u palubního kulometu, zatímco Drew napjatě pátral pohledem mezi stromy, jestli neuvidí dva muže běžící k nim.
Vteřiny zoufale ubíhaly. Za lesem se ozývaly sporadické výstřely z děl. Zbývající vrtulníky odpovídaly střelbou z palubních kulometů, aby Srby zaměstnaly, ale dělostřelecká palba se neustále přibližovala.
Najednou z lesa vyběhli DJ s Alim a sprintovali k vrtulníku.
Paul začal pálit nad jejich hlavy, ale to už Drew zahlédl mezi stromy záblesky výstřelů z ručních zbraní a mýtinou začaly křižovat kulky jako na střelnici.
Michelle zvedla otáčky, aby mohla okamžitě odstartovat, zatímco DJ s Alim překonávali přískoky poslední desítky yardů.
Náhle Drew uviděl, že se AIi chytil za rameno a jeho ústa se zkřivila bolestí. Zřejmě vykřikl, protože se DJ vrátil, přehodil si jeho ruku přes rameno a táhl ho k vrtulníku. AIi s podporou DJ zpola propadl, zpola proskočil dveřmi. Několikrát se na zemi převalil, aby se dostal dál od dveří, a pak už jen chrčivě lapal po dechu.
Mezi prsty jeho ruky se objevil tenký pramének krve.
Sotva se DJ dotkl madla dveří, vykřikl Paul do telefonu: "Můžeme, můžeme!" Stále ještě pálil z palubního kulometu do lesa, odkud přicházela srbská palba. Nad ohlušujícím staccatem kulometné palby zaburácel rachot rotorů a vrtulník se začal zvedat.
V okamžiku, kdy Drew vtahoval DJ dovnitř, střík la mu náhle do tváře sprška krve. Ve zlomku vteřiny si uvědomil, že hlava DJ odskočila dozadu. DJ zůstal na okamžik stát v dveřním otvoru, pak se zvrátil dozadu a spadl zpět na zem.
„zpátky dolů, Michelle," vykřikl Drew. Otočila stroj, aby palubní zbraně v přídi mířily směrem, kde se dala tušit hlavní koncentrace srbských ostřelovačů. Z palubního kanonu vyšlehl plamen a vrtulník se otřásl.
Drew pohlédl dolů a uviděl, že kombinéza DJ je na zádech v bederní krajině prosáklá temně rudou skvrnou, která se dále zvětšuje. Ignoroval Paulův varovný výkřik, a aniž čekal, až se vrtulník dotkne země, vyskočil. Tryskem se rozběhl k ležícímu DJ "a zalehl vedle něho.
Po chvíli převrátil DJ na záda. V mladíkových očích se mihl záblesk - poznal ho. Drew se snažil nedívat na hroznou ránu na jeho břichu. Ohlédl se, kde je vrtulník. Náhle uslyšel nad hlavou zasvištění a krátce nato kdesi vpředu sérii těžkých explozí -
uvědomil si, že jeden z vrtulníků kroužících nad nimi vypálil směrem k lesu salvu raket.
Bez ohledu na padající hlínu i kulky hvízdající mu kolem uší vstal, vzal zraněného do náručí a rozběhl se k vrtulníku. DJ měl zvrácenou hlavu a sténal bolestí.
Drew doběhl z posledních sil, opřel se o práh a zvedl DJ dveřmi do kabiny. Vzápětí vtáhly silné ruce dovnitř i jeho. Ležel na studené kovové podlaze a lapal po dechu. Motory zaburácely a stroj se zvedl do vzduchu. Michelle odstartovala jako odpálená raketa a těsně nad vrcholky stromů zamířila pryč. Za nimi se ozývaly sporadické výstřely Srbů.
Paul vypálil poslední dávku, zabouchl dveře a vrhl se k zraněnému. Nožem rozřízl kombinézu DJ. Bylo vidět, jak se mu při pohledu na zející ránu na břichu zkřivila tvář. Paul sáhl na krční tepnu, zkusil puls a pak z DJ horečně strhl poslední zbytky oblečení, aby mu obnažil hrud'. Zhluboka se nadechl, sevřel zraněnému nos a vdechl do jeho úst. Pak začal s masáží srdce. Drew i přes rachot rotorů slyšel temné rytmické rázy, kterými Paul zpracovával hrud' DJ.
Paul střídal dýchání z úst do úst s masážemi srdce a hekal přitom námahou. Pot z jeho čela kapal DJ na tvář. Kaluž krve pod tělem zraněného se neustále zvětšovala.
Drew se zoufale snažil přemoci pocit beznaděje a napjatě hleděl DJ do očí, jestli v nich neuvidí záblesk vracejícího se života.
Nakonec Paul znovu nahmatal krční tepnu a vzápětí se sklonil k ústům DJ. Chvíli se snažil zachytit sebenepatrnější náznak spontánního dýchání, pak se pomalu narovnal. Drew na něho úzkostně pohlédl, ale Paul jen zakroutil hlavou a přešel k Alimu.
Drew si položil hlavu DJ do klína a tiše plakal.
Sotva dosedli na přistávací plochu v Gióii, vyšplhali do kabiny příslušníci zdravotní služby, kteří pomohli Alimu do ambulance a vynesli ven mrtvé tělo DJ. AIi na okamžik zachytil Orewův pohled, ani jeden však nenašel slova, kterými by své pocity vyjádřil.

Drew hleděl z přítmí kabiny za odjíždějící ambulancí. Po chvíli k němu přistoupila Michelle a objala ho. Nedbala na šmouhy od krve v jeho tváři. Její výraz vyjadřoval vyčerpání a smutek.
Před jeho pokojem stál Russell s dvěma příslušníky vojenské policie. Ti zavedli Drewa do jasně osvětlené místnosti bez oken a postavili se ke dveřím. Po dlouhém čekání se dveře znovu otevřely a dovnitř vstoupil vicemaršál Power. Posadil se naproti a oba na sebe chvíli mlčky hleděli. Potom Power vytáhl z aktovky svazek papírů, krátce je prolistoval a odkašlal si. "Přiletěl jsem dnes jen kvůli tomu, abych vás navštívil, kapitáne. " "To mi lichotí," odpověděl Drew. Power ignoroval jeho sarkasmus a pokračoval stejně chladným a sebejistým tónem. "Chci vám vyjádřit svou vděčnost a poděkovat vám." "Poděkovat? Za co?" "Řekli mi, že jste moji dceru zachránil před útokem nepřátelských vrtulníků." Drew pouze sklonil hlavu, ale neřekl nic.
"Prosím, přijměte tedy můj dík a zároveň blahopřání k vaší statečnosti v boji. Zachoval jste se v duchu nejlepších tradic britského válečného letectva." Na chvíli se odmlčel, ale stále hleděl svýma bledýma, bezbarvýma očima na Drewa. Pak pokračoval týmž klidným hlasem, prostým jakéhokoliv citu: "Co však vybočuje z jakýchkoliv dobrých tradic britských vzdušných sil, je vaše opakující se porušování kázně a vaše posedlé, amatérské vyšetřování, kterým ignorujete rozkazy svých nadřízených." Odmlčel se a čekal, co Drew odpoví.
"Jsou okamžiky, kdy se člověk musí řídit vyššími hledisky, než je respekt k rozkazům nadřízeného, pane." "Máte na mysli respekt k Bohu?" "Chcete-li, můžete to tak nazvat, ale já bych to spíš formuloval jako respekt k lidskému životu." "Kapitáne, nemám zapotřebí, abyste mi uděloval lekce o posvátnosti lidského života," odpověděl Power stále týmž střízlivým tónem, v jeho tváři se však objevil náznak hněvu. "Sloužil jsem v první linii v době, kdy vy jste nosil plenky, a viděl jsem, jak moji kamarádi ráno odlétají, ale už se nikdy nevrátili. V mé výcvikové skupině bylo dvanáct mužů, dnes jsou z nich naživu pouze čtyři. Můj svatební svědek zahynul tři týdny po mé svatbě při výcvikovém letu. Buďte tedy tak laskav a nedělejte mi přednášky o hodnotě lidského života." Díval se přes stůl tak dlouho, dokud Drewa nedonutil sklopit oči. "Na rozdíl od vás se já musím dívat na věc širším pohledem.
Britské královské letectvo dnes bojuje o své vlastní přežití. Od konce studené války se naše stavy snížily o padesát procent, přesto se od nás očekává, že budeme plnit stále víc závazků, včetně tohoto bosenského, aniž se zpronevěříme své základní povinnosti, obraně vzdušného prostoru Spojeného království." „A jak může britskému královskému letectvu v této těžké úloze pomoci tucet tempestů, které se bez zjevné příčiny zřítily k zemi?" "Proboha, uvažujte, kapitáne. Během prvního dne války o Falklandy jsme za pouhých dvacet vteřin ztratili víc. Působíte ve vojenském letectvu dost dlouho, abyste mohl poznat, že existují důležitější věci než individuální životy." "Pokudjsou ty životy položeny v boji, ano," odpověděl Drew, "ale ne, když jsou vyhozeny jako staniolové pásky." Power na jeho poznámku nereagoval a pokračoval: "Když se chyba objevila poprvé, měli jsme dvě možnosti." "Takže připouštíte, že vůbec nějaké chyba existuje?" "Mohli jsme stáhnout všechny tempesty z používání do doby, než ji konstruktéři najdou a odstraní - to by ovšem mohlo trvat celé roky, během nichž by naše země zůstala prakticky bezbranná proti vzdušnému útoku - nebo maximálně urychlit proces jejího hledání, ale nechat tempesty sloužit a smířit se s tím, že přijmeme ztráty letounů a jejich posádek jako nezbytnou daň za zachování bezpečnosti země. A právě pro tuto cestu jsme se rozhodli." "To je skutečně pěkná teorie, ale vůbec jste se nezmínilo pánech z Barnwoldu, kteří se snaží udržet celý problém pod pokličkou do doby, než se jim podaří prodat pár dalších vadných tempestů důvěřivým blízkovýchodním vládám." "Kapitáne, chci věřit, že nejste tak naivní, jak se děláte," řekl Power. "Jednám v zájmu britského královského letectva a vlády Jejího Veličenstva, a pokud se tyto zájmy shodují se zájmy firmy Barnwold Industries, postupujeme podle společné strategie. Tam, kde se naše zájmy liší, jsem loajální výhradně vládním zájmům.
Co se týče prodeje tempestů na Střední východ, vláda má na podepsání tohoto kontraktu velký zájem. Ze zakázky v hodnotě dvou miliard liber by měla prospěch celá britská ekonomika." Drew poslouchal mlčky se sevřenými rty a s odhodlaným výrazem.
"Nepochybuji, kapitáne, že byste rád odhalil jakýsi tajný komplot sahající až k nejvyšším vládním kruhům, ale v životě to chodí trochu jinak. I když se z vás bulvární tisk snaží udělat hrdinu, žádní rytíři v lesklé zbroji už neexistují - stejně jako zlí čarodějové. Dnešní svět je šedivý a střízlivý, tak ho musím brát já a tak byste ho měl začít vnímat i vy." "Nepoučujte mě," ohradil se Drew. „závada na tempestu už způsobila smrt tří mých kamarádů. Nejen že se nevrátili z letu, ale dva z nich zemřeli přímo před mýma očima." Odmlčel se a potom dodal: "Nehodlám nečinně přihlížet, až k nim přibudou další. " Power vstal. „Myslím, že jsme už hovořili dost dlouho. Dovolte mi, abych vám nyní naznačil alternativy, jak by se váš případ mohl odvíjet dál. Radím vám, zapomeňte na všechny nesmysly. Jako projev uznání za prožité útrapy a hrdinství, které jste projevil v boji, dostanete mimořádnou dovolenou a budete se moci vrátit domů. Po návratu do služby pak budete vyznamenán za statečnost a povýšen. Stanete se skutečným hrdinou, ne pouze papírovým tygrem bulvárních plátků." Drew našpulil ret. „A druhá alternativa?" "Taje docela prostá. Vrátíte se do Británie, kde proti vám bude vzneseno obvinění, že jste minulý měsíc zavinil zřícení letadla nad hrabstvím Cumberland. Budete postaven před vojenský soud a propuštěn z britského vojenského letectva. Zůstanete bez kariéry a bez budoucnosti." Drew pohlédl na Russella, jako by se chtěl přesvědčit, jestli dobře slyšel. "A když dám svůj příběh k dispozici tisku?" "Nemáte k dispozici nic víc než informace, které jste se jim už jednou pokusil předat. Už za to bychom vás mohli postavit před vojenský soud, ale nemám zájem předkládat levičáckému tisku mučedníka, kterého by pak mohl vynášet do nebe," řekl s opovržením Power. "Můžete to zkusit ještě jednou. Zaručuji vám, že ministerstvo obrany nevydá zákaz zveřejnění vašich materiálů, i když by na to mělo právo. Uvažte, kdo by věřil nepotvrzenému fantazírování propuštěného pilota, který se pokouší svalit vinu za svou neschopnost na konstrukční chybu letounu?" "DJ můj příběh potvrzuje." "Jenže váš kamarád je mrtev... bohužel." Drew zaťal pěsti. "Blufujete. Kdybyste si byl skutečně tak jistý svou pozicí, nebyl byste tady." Pozoroval, jak se Power snaží potlačit hněv. "Je to velká škoda, kapitáne. Naše země potřebuje své hrdiny a vy jste měl všechny předpoklady se hrdinou stát. Ano, mohl jste se stát mužem, který by pomohl pozvednout morálku národa, skvělým reprezentantem britského královského letectva, takhle

ale..." odmlčel se s rukou na klice dveří. "Rozmyslete si to. Máte na to čas do zítřejšího rána." Drew zavrtěl hlavou. "Užjsem si to rozmyslel." "Pak musíte být připraven nést následky, kapitáne Millere. Na shledanou." Za Powerem a jeho suitou bouchly dveře a Drew zůstal sám.
Chvíli na ně zíral, pak vstal. Když otevřel, ocitl se tváří v tvář dvěma příslušníkům vojenské policie.
"Pojďte, prosím, s námi, kapitáne Millere." "Proč?" "Máme příkaz doprovodit vás do vašeho pokoje. Až do odvolání z něho nebudete moct odejít." „A pokud odmítnu?" "Doufám, že to neuděláte, pane, protože pak bychom proti vám museli použít nezbytné donucovací prostředky." Drew chvíli beze slova hleděl z jednoho na druhého, pak pokrčil rameny a vyšel ven.
Ležel na lůžku s rukama za hlavou a zíral do stropu, když někdo zaklepal na dveře. Vstoupila Michelle. Políbila ho na tvář a sedla si na židli.
"Jak se ti podařilo projít gestapem?" zeptal se.
"Promluvila jsem s otcem. Přesvědčila jsem ho, aby trochu zvedl mříž. Bohužel to však funguje jen jedním směrem - já k tobě mohu, ale ty ven ne." "Co se mnou hodlá udělat?" "Říkal, že ještě neví. Snažila jsem se ho přesvědčit, že by neměl hnát před vojenský soud válečného hrdinu, ale on tvrdí, že v armádě platí víc disciplína než hrdinské činy." Opřela si rukou bradu. "Co se vlastně stalo?" "On ti neřekl, že jsme spolu měli menší pohovor?" "Domyslela jsem si to. Obvyklé téma?" Přikývl. "Strategické zájmy Spojeného království a moje úloha při jejich ochraně." Tázavě na něho pohlédla. „A jak to dopadlo?" „Konstatovali jsme, že na to máme rozdílné názory." Zaváhal.
"Michelle, tvůj otec něco kryje." "Tomu nevěřím!" Přehodil nohy přes okraj postele a posadil se. "Tak proč za mnou přišel sám?" "Říkal, že to dělá jen proto, aby ti zabránil dostat se do ještě většího průšvihu." „Ale Michelle, přiznej si pravdu. Chce, abych mu šel z cesty a nestrkal nos do jeho pletich." Drew vstal a přešel k oknu. "Ty jsi ho neviděla, když se mnou mluvil. Nemá nejmenší zájem, aby cokoliv vyšlo najevo. Vsadil bych na to svůj život." Michelle k němu přistoupila, a jak hleděl do tmy, zezadu ho objala. „znám ho, Drewe. Žádal mě, abych mu důvěřovala. Zatím mě nikdy neobelhal." Drew k ní zůstal obrácený zády. "Jakmile budu mít příležitost, rozjedu to v novinách." „zatím nemáš co rozjíždět," vyštěkla podrážděně. „Pořád ještě nevíš, čím byly všechny ty nehody tempestů zaviněny." "To máš pravdu, ale vím určitě že něčím, ne chybou pilotáže." Odmlčel se. "Abys věděla, mám dvě věci, které mohu dát novinářům k dispozici. První, že veliký vicemaršál RAF trvá na tom, aby letci byli posíláni na smrt v letounech, o nichž ví, že nejsou bezpečné, a druhá, že je jedna ruka s výrobcem těchto letounů.
Ten by přišel o dvoumiliardovou zakázku na Středním východě, kdyby se informace o závadě dostaly na veřejnost." Cítil, že Michelle ztuhla. "Jestli tohle řekneš novinářům, je mezi námi konec." Odstoupila od něho a on se otočil. "Michelle... vím, je to tvrdé, ale tvůj otec se dohodl s..." "S nikým se nedohodl! Jistěže musí být ve spojení s výrobcem. Několikrát byl s jeho zástupci na obchodní cestě po Středním východě, ale proboha pochop, že ho tam vyslala vláda. Nijak zvlášť o to nestál, ale byla to jeho povinnost. Kdyby se Barnwoldu podařilo prodat tempesty do zahraničí, byla by jejich cena pro RAF nižší." „A jaká by byla cena pro tvého otce?" Michelliny oči divoce zaplály. "Jak se odvažuješ?" "Poslechl jsem si jeho rozhovor s ředitelem firmy Barnwold Industries," řekl Drew. "Mluvili spolu o tom, jak věc udržet v tajnosti. Tomu říkáš povinnost vůči své zemi? Hlášení CONDOR, které jsem o problémech tempestů poslal, zmizelo v černé díře.
Potlačuje jakékoliv indicie o tom, že by s tempesty nemuselo být vše v pořádku." „zeptám se ho na to," řekla Michelle. "Kdyby chtěl, mohl mít vedlejší zaměstnání ve zbrojním průmyslu s trojnásobným nebo čtyřnásobným příjmem, než je jeho současný plat, ale on zůstal věrný armádě, protože je ve své funkci vytížen na sto procent." Drew na ni pohlédl a náhle se ho zmocnil smutek. "Panebože, že tě poslal on, abys mi tohle říkala? Tak pokračuj, řekni, že smrt několika posádek tempestů nehraje roli v porovnání s bezpečností Spojeného království. Řekni, že je jeho svatou povinností tajit informace o konstrukční chybě, která způsobila smrt lidí - chlapů jako Nick Jackson, DJ Jeffries nebo přítel jeho vlastní dcery Alastair Strang." "Jdi k čertu!" Michelle se protáhla kolem něho a práskla dveřmi. Drew zůstal sám.
Snědl snídani a díval se prázdným pohledem z okna, když se znovu ozvalo zaklepání na dveře. Vešel hubený, předčasně prošedivělý armádní úředník. Muž postrčil stůl doprostřed místnosti, přitáhl si jedinou židli, která tu byla, a ukázal Drewovi, aby si sedl na postel. Pak otevřel aktovku a vytáhl z ní složku.
"Jsem kapitán James Noble. Byl mi přidělen váš případ." "Já jsem zase Drew Miller a dávám přednost tomu, abych si mohl vybrat svého vlastního advokáta." Noble se nervózně usmál. "Na to máte samozřejmě právo, Drewe - mohu vám tak říkat? - ale obávám se, že v těchto končinách těžko seženete anglicky mluvícího advokáta, který by byl obeznámen se složitostí procedur britských vojenských soudů.
Přiletěl jsem dnes ráno z Milána na výzvu vašeho velícího důstojníka a hned se vracím do Anglie, abych vás mohl zastupovat před vojenským soudem. Pokud budete po návratu domů stále ještě požadovat vlastního advokáta, samozřejmě že mu váš případ přenechám. Ale jen tak mimochodem, možná vám opravdu pomohu." Drewův odmítavý výraz se nezměnil.
"Ujišťuji vás, že bych vás obhajoval podle svých nejlepších schopností," řekl Noble. Po chvíli dodal: "Ve vší skromnosti vám mohu říct, že nejsem špatný advokát." „A proti jakému obvinění mě chcete obhajovat?" Noble nahlédl do spisu. "Obávám se, že proti dosti vážnému:
porušení kázně, zanedbání služby, chování nevhodné pro důstojníka a nekompetentní zacházení se svěřeným letounem. Krátce řečeno, obvinili vás ze všeho, z čeho mohli." Pohlédl na Drewa a odkašlal si. "Možná by bylo nejlepší, kdybyste mi řekl, jak chcete na tato obvinění odpovědět." "Myslíte kromě prohlášení, že se cítím nevinen? Řekl bych, že
stihací letoun Tempest má konstrukční závadu, která může vést k fatálním následkům. Velení vzdušných sil, a zvláště vicemaršál Power, místo toho, aby na tuto závadu upozornilo, pokouší se mě těmito obviněními umlčet." Noble našpulil rty a dříve, než promluvil, pečlivě stiskl špičky prstů pravé ruky k sobě. "Obávám se, že pokud svůj postoj nezměníte,

nepomůže vám před vojenským soudem sebelepší obhájce. I kdybych připustil, že máte pravdu, pochybuji, že si všechny ty vysoké důstojníky, kteří budou u soudu sedět, nakloníte tak vážným obviněním jednoho z nich.
Je to samozřejmě vaše věc, ale moje povinnost je upozornit vás, že takový postoj obvykle vede k přísnějšímu rozsudku. Pokud nechcete svá obvinění odmítnout - připomínám, že to byste mohl udělat pouze popřením přísežných prohlášení některých vyšších důstojníků - viděl bych ve všech ohledech nejméně bolestivou cestu v přiznání spojeném s žádostí o zmírnění trestu." Drew zaťal zuby. "Ne! Nikoho odprošovat nebudu, ostatně nic horšího než propuštění z armády mě nemůže potkat, a to mě čeká v každém případě, ať řeknu co řeknu." "Obávám se, že se mýlíte. Podle mého názoru vám hrozí něco daleko horšího," řekl Noble. "Mohou - a téměř jistě to udělají - vás propustit z armády, ale než tento verdikt vstoupí v platnost, mohou vás uvěznit až na deset let." Drew cítil, jak se mu z tváří vytrácí krev, ale neřekl nic.
"Teď vás nechám, abyste si to mohl rozmyslet," řekl Noble a vstal. "Ještě se vrátím. Radím vám, abyste vše pečlivě zvážil, ale podle mého názoru máte pouze jednu možnost, jak se rozhodnout."
Následující tři dny strávil Drew zavřený ve svém pokoji. Jeho opakované žádosti, aby si mohl zatelefonovat, nezúčastněně se tvářící strážní odmítali. Jediným jeho návštěvníkem byl Noble, který se za ním krátce zastavil ve čtvrtek v podvečer. Žádné nové informace neměl a jeho rady, jak se chovat u druhého výslechu, byly pro Drewa nepřijatelné.
Po advokátově odchodu ležel Drew na lůžku, zíral do stropu a v mysli si přehrával vteřiny předcházející jeho dvěma zřícením.
Ležel tak asi dvě hodiny, když opět někdo zaklepal na dveře.
Vstoupila Michelle. Byla bledá a měla vpadlé oči.
Rychle vstal, ale pak oba zůstali rozpačitě stát a mlčeli. "Jsem rád, že jsi přišla," prolomil ticho Drew. "Myslel jsem..." "Také jsem si to myslela." Opět nastalo dlouhé tíživé ticho.
"Co se stalo? Vypadáš, jako bys plakala." "...přišla jsem se ti omluvit." "Ty?" řekl Drew. "Spíš bych se měl..." Gestem ruky ho umlčela. "Otec mě dnes pozval na večeři. Říkal, že mi chce sdělit důležitou novinu." Její tváří se mihl trpký úsměv. "Víš, jaká je to novina?" Tušil, ale zavrtěl hlavou. "Odchází z armády a přijme místo experta pro vzdušnou obranu ve zbrojním průmyslu. Hádej u jaké firmy." Drew pomalu přikývl. "Barnwold Industries." Natáhl ruku a setřel jí z tváří slzy.
Stála s pohledem sklopeným k zemi. "Nemohl pochopit, co mě na tom tolik šokuje. Zvedla jsem se a nechala ho tam." Její oči se opět zalily slzami.
Drew ji přitiskl k sobě. Vzlykala a její slzy mu smáčely hrud'.
Přitiskl ji k sobě ještě pevněji, šeptal jí něžná slůvka a líbal ji na tvář i rty slané od slz.
Po několika minutách se vzchopila, vzala jeho hlavu do dlaní a znovu ho políbila. Pak přistoupila k umývadlu a opláchla si obličej studenou vodou.
Rozpačitě na něho pohlédla. "Musím vypadat jako pilotka vrtulníku, která vylétla z pekla." Drew zavrtěl hlavou. "Promiň," řekla a stále se mu dívala do očí. "Jsem tím vším tak zaskočená, že jsem se ani nezeptala, jak se ti daří. Co je nového, co s tebou hodlají dělat?" "Chtějí mě postavit před vojenský soud a vznést proti mně nejméně patnáct různých obvinění, včetně velezrady." "Udělám všechno, abych ti pomohla, Drewe, ale nevím, jestli to bude mít nějaký smysl. Řekla jsem otci, že potvrdím tvou výpověď proti němu, ale on se mi málem vysmál do tváře. Snažil se mi vysvětlit, že neexistuje jediný fyzický důkaz, kterým bys mohl doložit souvislost mezi pády tempestů a jejich konstrukční chybou. "
„zatím neexistuje," řekl Drew.
Zmateně se na něho podívala.
Drew přešel k oknu a zahleděl se ven. V šeru snášejícím se na letiště se po ranveji rozjížděl letoun a vzápětí odstartoval. "Ještě to nevzdávám. Zítra ráno odlétá z Finningtonu transport, předpokládám, že mě jím pošlou zpátky." Obrátil se k ní. "Takže už nemám moc času." "Času na co?" "Víš, oba lety, při kterých jsem se musel katapultovat, jsem si snad stokrát přehrál v hlavě. Znovu a znovu jsem si je do posledního detailu probíral, pokaždé, když jdu spát, je letím znovu." „A k čemu jsi došel?" .
Zhluboka se nadechl. "Chci to provést ve skutečnosti. Zopakovat týž sled povelů, které jsem prováděl při letu nad Appleby i nad Bosnou." „A co když se závada projeví znovu?" zeptala se Michelle.
"Možná tím dokážeš svou pravdu, ale skončíš v rakvi. To je ruská ruleta. " "Jestli to neudělám, pak se tenhle problém nevyřeší nikdy. Jediná možnost, jak dokázat, že chyba je v letounu a ne v pilotovi, je pokusit se ji znovu vyvolat."
Přikývla, ale Drew si všiml, že se jí v očích opět zaleskly slzy.
Vzal ji za ruku.
Ještě jednou ji políbil, pak zašel do koupelny, zvedl víko splachovací nádržky klozetu a vytáhl odtud zapečetěný pytlík z umělé hmoty. Roztrhl ho a podal jí obálku spolu s miniaturním kazetovým nahrávačem. "Potřebuju, abys tuhle obálku poslala mému právnímu zástupci v Londýně." "Co je v ní?" Na okamžik zaváhal. „záznam rozhovoru s jedním chlápkem z Bamwoldu." Přikývla. "Pak bych tě chtěl požádat, abys zašla do řídicí věže a nahrála všechno, co budu říkat během letu. Nechám spojení s věží zapnuté po celou dobu a budu popisovat každý jednotlivý povel, který udělám. Ať se se mnou stane cokoliv, nahrávka přesně vymezí okamžik, kdy došlo k chybě." „Ale v letounu je přece černá skříňka, která automaticky zaznamenává průběh letu. Na co potřebuješ ještě další záznam?" "Protože černou skříňku a oficiální hlasový záznam sebere AlB. Kdyby se opravdu něco stalo, vytáhneš svoji nahrávku a oni nebudou moci nic zatajit."
Viděl, že se jí to příliš nelíbí. "Nic se nestane. Začnu v třiceti tisících stopách, takže pod sebou budu mít desetitisícový polštář, abych znovu získal kontrolu nad letounem." „A když ji nezískáš?" "Budu se muset katapultovat. Britské královské letectvo sice přijde o další letoun za třicet milionů liber, ale, jak řekl sám tvůj otec, ztráty letounů a jejich posádek je třeba přijmout jako nezbytnou daň za zachování bezpečnosti země." Zasmála se, přestože jí bylo spíš do

pláče. „A co když se nic nestane?" "Pak se vrátím zpátky do třiceti tisíc stop, a dokud nevyčerpám palivo, budu všechno opakovat tak dlouho, až se mi tu zatracenou chybu podaří vyvolat." "Pokud ale chceš let simulovat přesně tak, jak probíhal tenkrát, potřebuješ, aby s tebou byl navigátor a dělal totéž, co Nick.
Řekni mi, kde najdeš takového blázna, který bude ochoten s tebou letět." "Pokus se sehnat Aliho a pošli ho za mnou." Stále na něho hleděla. "No dobře, řekněme, že nebude proti.
Jak se ale chceš odtud dostat?" "Jednoduše," řekl Drew. "Vylezu oknem." "Po prostěradle?" "Ne, po okapové rouře." "Vždyť spadneš." "Michelle, chystám se na pád z třiceti tisíc stop. Těch osmnáct stop navíc mi strach nenažene." Za deset minut se vrátila s Alim. Drew nemarnil čas. "Chci, abys se mnou letěL" "Já? Ne Stig?" Ali zmateně pokrčil rameny. "Pro mě za mě, nevidím v tom žádný problém." "Jistý problém v tom je. Mám oficiální zákaz startovat, ale to ty nemůžeš vědět, protože jsi byl na dovolené v Bosně a pak v nemocnici. To je ta menší potíž. Ta větší spočívá v tom, že chci, abys mi pomohl simulovat chybu, při které dojde ke ztrátě ovladatelnosti letounu... Je to jediná možnost, jak dokázat, v čem ta chyba spočívá."
Ali chvíli zíral na něho a pak na Michelle. „A co když se to povede?" Drew se snažilo sebejistý tón. "Tentokrát začneme ve velké výšce, takže budeme mít dost času, abychom se pokusili letoun znovu ovládnout. Pokud se nám to nepodaří, budeme se muset katapultovat," řekl. "Vím, že to není málo, co po tobě chci, Ali." "V tom s tebou souhlasím." "Jsi jediný, koho o to mohu požádat. Ta chyba zabila DJ a málem i tebe. Kdyby se pro tebe nevrátil, zůstal by naživu a mrtvý bys byl ty. Jestli se náš pokus podaří, pak cena, kterou zaplatil DJ, dostane nějaký smysl" "Panebože, Drewe, ty ale dokážeš člověka vzít za city." Odmlčel se a po chvilce váhání dodal: "Dobře. Kdy na to půjdeme?" "Hned teď." Ali chtěl něco říct, ale pak si to rozmyslel. "Asi bude lepší, když půjdu za operačním důstojníkem pro povolení k letu já. Řeknu mu, že poletím s Jumbem - ten má dnes volno a jel do města dát si někde večeři." Drew se zazubil. "Sejdeme se za dvacet minut v převlékárně." Sotva za sebou Ali zavřel dveře, obrátila se Michelle na Drewa: "Vidím, že metoda citového vydírání funguje spolehlivě ostatně jako vždy," řekla. "Nestačí ti, že se chystáš riskovat svůj vlastní život?" "Nenutil jsem ho - jde do toho dobrovolně," řekl, ale uhnul pohledem.
"Slib mi alespoň jedno," ozvala se znovu. "Slib mi, že ať se stane co stane, i kdyby se nemělo stát vůbec nic, že to víckrát opakovat nebudeš. Jestli se ti tu chybu nepodaří nasimulovat a já se modlím, aby se to nepodařilo - udělej za tím čáru. Přestaň už pokoušet osud." Vzal její hlavu do dlaní a obrátil ji k sobě. "Slibuju. Chápeš, proč to musím udělat?" Místo odpovědi ho přitáhla k sobě a políbila.
"V každém případě to bude můj poslední výstup na scéně," řekl. "Zítra touto dobou už budu sedět v cele doma v Anglii." "Pak uděláme nejlépe, když dnes večer nebudeme marnit čas - pokud se ovšem vrátíš celý." Přinutila se k úsměvu, ještě jednou ho políbila a pak, aniž se ohlédla, vyšla z místnosti.
Drew chvíli čekal, potom vystrčil hlavu ze dveří a zavolal na jednoho ze strážných: "Jsem nějak unavený. Trochu si zdřímnu.
Kdyby se tu objevil ještě někdo, řekněte mu, aby přišel později." Zavřel dveře a zhasl světlo. Chvíli stál a čekal, až se jeho oči přizpůsobí tmě. Pak otevřel okno. Závěsy maličko vrzly. Opět chvíli čekal, potom přehodil jednu nohu ven. Okapová roura byla asi čtyři stopy od okna. Přikrčil se na parapetu obrácený do pokoje a pravou rukou se chytil kovového rámu. Pak se odstrčil, otočil se na okenním křídle proti zdi a levou rukou se natáhl k trubce. Sotva se jí dotkl, přirazil mu okenní rám prsty pravé ruky na zeď tak, že se musel pustit. Zoufale sevřel trubku, přesto sklouzl o pár stop po zdi dolů, až se nohou zachytil za kovovou konzolu.
Chvíli visel bez hnutí a čekal, jestli někdo nezaslechl hluk a nejde zjistit, co se děje. Pak rychle sjel po trubce dolů. Rozhlédl se, a když nikoho neviděl, zmizel za rohem budovy.
Ali už na něho čekal v převlékárně. Drew se nejdříve přesvědčil, že jsou sami, a teprve pak se odvážil promluvit. "Měl jsi nějaké problémy?" Ali zavrtěl hlavou. "Řekl jsem směnovému velícímu důstojníkovi, že se potřebuju trochu provětrat, abych po katapultáži znovu získal jistotu. " Drew ukázal k pultu, kde desátník zodpovědný za výstroj cosi zapisoval do výdejní knihy. "Nějak ho zaměstnej," špitl a sehnul hlavu, aby ho nebylo vidět za řadou kovových skříněk. Za chvíli zaslechl, že Ali požaduje dvoje brýle pro noční vidění.
Desátník se otočil, aby otevřel zamknutou skříňku s materiálem, Drew zatím vytáhl ze své skříňky přilbu, sebral z hromady na zemi několik použitých leteckých kombinéz a honem se přesunul do nejvzdálenějšího koutu místnosti, kam nebylo od pultu vidět. Rychle si vybral kombinézu, která přibližně odpovídala jeho velikosti, a zbývající hodil do rohu. Počkal na Aliho a oba se začali v tichosti převlékat, stále však po očku pozorovali desátníka, který se vrátil ke své výdejní knize.
Drew si právě navlékal anti-G oblek, když zaslechl, že někdo otevřel dveře. Spěšně si nasadil přilbu a přehodil si zbývající výstroj přes rameno ve snaze zakrýt našitý štítek se jménem. Ali vykoukl za řadou skříněk, aby se podíval, kdo přišel, a vzápětí zmizel- zřejmě usoudil, že je třeba se příchozímu věnovat.
"Halo, pane," zaslechl Drew. "Dostal jste chuť si zalétat?" "Chuť by byla, Barbere, ale nejde to," odpověděl Russell. "Kdybych neměl až nad hlavu té zatracené práce s papírama..." Chvíli bylo ticho. "Jdete se provětrat?" "Přesně tak, pane. Chci si dát s Jumbem pár vývrtek, abych se dostal do formy." "Myslel jsem, že Jumbo má volno," namítl Russell. "Měl," odpověděl Ali poněkud staženějším hlasem. "Ale trochu jsem na něj zatlačil, aby mě vzal nahoru. Samozřejmě že mě to bude stát nějaké to pivo." "To není tak velká oběť," prohlásil Russell a zasmál se.
Drew si uvědomil, že přes veškerou Aliho snahu se hlasy obou mužů blíží k němu. Sebral tedy zbývající výstroj a vypadl ven dveřmi vedoucími na letištní plochu. Pospíšil k letounu, který stál připravený před hangárem, zběžně ho prohlédl a načmáral Springerovi do předávacího formuláře nečitelný podpis.
"To byla nejrychlejší kontrola, jakou jsem v životě viděl," prohlásil Springer a změřil si Drewa zvláštním pohledem. "Asi nebyla úplně podle předpisů, že, pane? A když jsme u toho, ani vaše výstroj není v perfektním stavu." Drew se ohlédl přes rameno a uviděl, že ve dveřích převlékárny se objevil Ali s Russellem. Stále spolu hovořili.

"Podívejte, Springere - Neville..." Springer čekal, a když uslyšel své křestní jméno, pouze zvedl obočí.
"Kdyby to někoho zajímalo, tak s tímhle letounem odstartoval Jumbo Collins. Jo, a máte u mě karton piv." Springer si všiml blížícího se Russella a jeho tvář se roztáhla do úsměvu. "To nezní špatně, Jumbo. A mimochodem, piju becks... kdyby to někoho zajímalo." Drew rychle vylezl po žebříčku, a když Ali s Russellem docházeli k letounu, už se zapínal.
"To máte, Ali, jako když člověk spadne z koně," rozumoval Russell. "Nejlépe je hned zase nasednout a jede se dál."
To už proti nim vystoupil Springer. "Kapitán Collins říkal, že si máte pospíšit, pane. Myslím, že při předstartovní kontrole objevil jakousi chybu." AIi rychle vyšplhal po žebříčku, zatímco Springer vysekl před Russellem pozdrav, který mohl být stejně tak projevem uctivé podřízenosti jako furiantské drzosti. Vyvážení těchto dvou poloh dovedl Springer za dvacet let služby téměř k dokonalosti. Pak oddělal žebříček a opřený o letoun čekal, až dostane pokyn nastartovat motory. Russella nechal stát samotného vedle křídla.
"V čem je potíž?" zeptal se AIi, když se zapnul do sedačky.
"V ničem. jen jsem musel slíbit Springerovi pár piv." Jakmile spustili motory, RussellI o pár kroků ustoupil a pohlédl do kokpitu osvětleného ostrými halogenovými světly. Nejdříve odvrátil pohled, pak se však otočil zpět a úsměv v jeho tváři pohasl.
Drew koutkem oka zahlédl, jak se RussellIovy rysy křiví hněvem. Velitel perutě cosi křičel, ale slova se ztrácela v hluku motorů.
"To je v prdeli," řekl Drew. "Myslím, že si Russell všiml, jak je Jumbo zatraceně podobný Drewu Millerovi." AIi vykoukl ven. „Pane jo, a můžeme to zabalit. Takhle nemůžeme odletět." "Sorry, AIi. Teď, nebo nikdy." RussellI se rozběhl k Springerovi, který měl svou komunikační soupravu připojenou k letounu, vztekle ho odstrčil a přitiskl si jeho mikrofon na hrdlo. "Okamžitě vypněte motory! Je to rozkaz!" hulákal.
Odpovědí mu bylo pouze zavytí sirény ohlašující, že se začal sklápět překryt kokpitu.
RussellI vběhl přikrčený pod příd'ovou sekci, a jakmile siréna zmlkla, o několik kroků ustoupil a zůstal stát před letounem.
Nyní Weděl Drewovi přímo do tváře. "Přikazuji vám, abyste okamžitě vypnuli motory," zařval znovu.
Drew místo odpovědi zvýšil otáčky. Drak letounu se otřásal a motory držené na brzdách kvílely. Pak se tempest pohnul dopředu.
„zastavte!" křičel RussellI. "Nehnu se z místa!"
Znovu žádná odpověď. Tempest se nad Russellem tyčil jako hora a donutil ho v posledním okamžiku uskočit. Kabel sluchátkové soupravy se vytrhl z konektoru v trupu letounu. RussellI ještě chvíli stál s dlaněmi přitisknutými na uši, ale když ho minuli, rozběhl se k baráku inženýrsko-letecké služby.
"Co teď?" zeptal se Ali.
"Myslím, že se chce spojit s řídicí věží a pokusit se zablokovat ranvej." Drew znovu zvýšil otáčky, letoun poskočil dopředu a roloval k ranveji dvojnásobnou rychlostí, než je běžné.
„AIi, na obvyklé kontroly nemáme čas. Musíme doufat, že je všechno v pořádku." Pohlédl na pytel měřiče síly větru a zaúpěl. "Samozřejmě zákon schválnosti funguje, máme zadní vítr. No, i s tím si budeme muset poradit." Náhle Drew uviděl, že rolety na hangárech se zásahovou technikou na vzdálené straně letiště vylétly nahoru a z vrat začala vyjíždět první vozidla s blikajícími modrými majáky.
Rádio zapraskalo. "Posádko tempestu, nemáte povolení ke startu! Zastavte letoun!" Drew se nenamáhal odpovědět.
"Posádko tempestu, k přistání na vaší ranveji nalétává herkules. Okamžitě zastavte letoun a čekejte na další příkazy."
"Drewe!" vykřikl AIi.
"Blufujou." "Co když ne?" "Pak musí jeden z nás uhnout." Byli téměř na konci ranveje. Drew se ohlédl a uviděl vlnící se řadu modrých blikajících světel, která se blížila napříč letištěm k okraji ranveje.
Zapnul rádio. "Tady Tygr 2-1, startujeme. Drž se, AIi - najíždíme na strmý start." Otočil na parkovací ploše a otevřel škrticí klapky. Ve chvíli, kdy letoun začal akcelerovat, uviděli, že modrá světla se dala znovu do pohybu a valí se přímo na ranvej.
"Do prdele!" zaklel, přivřel škrticí klapky a začal divoce brzdit. Znovu letoun ostře otočil a strhl ho do bludiště pojížděcích drah kolem betonových hangárů. Stroj se divoce otřásal a v jednu chvíli ho odstředivá síla vynesla tak, že se kola podvozku dostala do nebezpečné blízkosti okraje ranveje.
"Proboha, co děláš!" zaúpěl Ali.
"To, co jsem se naučil při bojovém výcviku. Když je hlavní ranvej vybombardovaná, použij jako nouzové ranveje pojížděcí dráhy." Letoun se znovu prudce naklonil a Drew zatočil na dlouhou pojížděcí dráhu táhnoucí se ve vzdálenosti padesáti metrů souběžně s hlavní ranvejí. Jakmile se na ni dostal, okamžitě vrazil páky škrticích klapek dopředu, motory zaburácely a z trysek vyšlehly dlouhé modré plameny.
"Drewe, vzpamatuj se, to je moc krátké na start!", "Bude to muset stačit!" Modrá světla se opět blížila. Auta se hnala hlava nehlava a na nerovném terénu prudce nadskakovala. Drew měřil pohledem betonový pruh končící v moři a snažil se odhadnout, jestli to stihne.
"Sto uzlů," ohlásil Ali.
Proletěli kolem nákladního auta a požárního vozu, který ještě nestačil dorazit k ranveji, ale další modrá světla před nimi se rychle blížila k betonovému pruhu.
Drew koutkem oka zahlédl ambulanci prudce brzdící před ranvejí, ale vzápětí mu ztuhly rysy, když uviděl, že od konce ranveje přímo proti nim jede jiný požární vůz.
"Jaká je rychlost, AIi?" "Sto čtyřicet." „Dál čekat nemůžu. Startuju!" "Drewe!" To už však Drew přitáhl knipl a prudce akceleroval. Letoun se ještě chvíli držel na zemi, když ale dosáhl letové rychlosti, zhoupl se do vzduchu a kola se zvedla. Vzdálenost mezi nimi a požárním vozem se rychle zmenšovala, horší však bylo, že letoun při zadním větru téměř

nenabíral výšku.
Drew držel knipl stále ve stejné poloze s tvrdošíjností člověka, který není ochoten a v tuto chvíli už ani schopen udělat úhybný manévr. Teď už se letoun zastavit nedal, na to bylo příliš pozdě, a manévr, kterým by se pokusili požárnímu vozu vyhnout, by musel skončit havárií, protože by s největší pravděpodobností zachytili křídlem o zem.
Drewovi bylo jasné, že není v jeho silách zabránit srážce. "Pozor, Ali! Jdeme do vý _" Na zlomek vteřiny zahlédl vyděšené tváře posádky, vzápětí požární vůz prudce vybočil z ranveje.
Ještě hodnou chvíli potom si Drew nevěřil, jestli ze sebe dokáže vypravit slovo. Třesoucí se rukou stiskl několik tlačítek. „Podvozek... klapky." Pak, když už tempest stoupal k obloze, stáhl zpět páky ovládání škrticích klapek. "Konec forsáže."
Udržoval stoupání až do třiceti tisíc stop a pak, když už byli dost daleko nad Jaderským mořem, letoun vyrovnal.
Obloha byla jasná a plná hvězd, ale ani on, ani Ali neměli oči pro jejich krásu.
Moře hluboko pod nimi vypadalo temné a mrtvé jako z olova.
Drew zahájil nejpodivnější instruktáž, jakou kdy vedl. "Poslouchej, Ali, začneme ve třiceti tisících, abychom měli dostatek prostoru, ale pokud se skutečně dostaneme do stavu, kdy letoun bude neovladatelný, nesmíme jít pod šest tisíc. To je absolutní mez. I kdybych v této výšce letoun znovu ovládl, potřeboval bych z těch šesti tisíc stop každý coul, ab~ch pád vyrovnal. Dostaneme-li se tedy na tuto výšku a stále budeme klesat, nemůžeme čekat, jak to dopadne, a musíme se odpálit." „A co když budeme v šesti tisících pořád ještě ve vývrtce?" "To by bylo zlé. Na katapultáž by už bylo pozdě, protože tah vystřel ovací rakety by nestačil překonat rychlost pádu. Pokud bychom ještě byli při vědomí, stačil bych ti před nárazem na hladinu říct tak akorát sorry a to by asi bylo všechno." "Tak už raději začni, než mi dojde, že tohle je ten nejidiotštější nápad, jaký ti kdy sedl na mozek." Oba protahovali poslední kontroly v podvědomé snaze oddálit okamžik, kdy budou muset zahájit střemhlavý let dolů. Drew si vzpomněl na Michelle sedící v řídicí věži a zatoužil spojit se s ní rádiem.
"Jdeme na to, Ali, ať to máme za sebou. Mysli na DJ." Přetočil letoun na záda a odtlačil knipl dopředu. Nos tempestu zamířil ostře dolů. Panorama hvězdnaté oblohy vystřídala temná prázdnota moře.
"Začínám spirální sestup."
Tempest se řítil střemhlav dolů a rychlost jeho pádu se každou vteřinou zvyšovala.
„Jdu ostře doleva... zvyšuju rychlost na maximum... prudce vyrovnávám, čtyři G obrat..." Drewův anti-G oblek se nafoukl a vzduchový polštář mu stiskl břicho a stehna. Tempest se řítil čím dál vyšší rychlostí k hladině moře.
"Vypouštím pásky... volím střelu vzduch-vzduch... odpalovací tlačítko aktivní... maximální tah..." Nastalo dlouhé ticho.
"Tak takhle nějak vypadá ruská ruleta," ozval se opět Drew. "Jedna komora prázdná. No dobře, zpátky nahoru a znovu zmáčknout spoušť." V jeho hlase zaznívalo téměř zklamání.
"To se dalo čekat," poznamenal Ali. "Vsadím se, že jsme si vybrali letoun, který je zrovna v naprostém pořádku." Ještě třikrát se spustili dolů, ale pokaždé letoun přesně zareagoval na každý povel. "Už nám nezbývá moc paliva - nanejvýš tak na dva pokusy," varoval Ali, když se Drew chystal znovu vystoupit do výšky.
„Dobře. Poslyš, Ali, přemýšlím, co dělám špatně. Možná je celý problém v rychlosti, jakou řadím povely po sobě. Třeba to dělám příliš pomalu a dávám jednotlivým procesům dost času, aby se před spuštěním dalšího mohly dokončit."
"Budeme mít společnost, Drewe," přerušil jeho úvahy Ali.
Na obrazovce radaru se objevily dvě čárky a rychle se blížily k nim. Ve chvíli, kdy Drew rozeznal na obloze ozářené měsícem tvary dalších dvou tempestů, zapraskalo v rádiu: „Ahoj, Jumbo, tady je Jumbo." „Doufám, že tě nevytáhli přímo od večeře," odpověděl Drew klidně.
"Drewe, zbláznil ses? Co tě to, ksakru, napadlo?" "Stejnou otázku si začínám klást i já." "Mám rozkaz eskortovat tě dolů." "S tím ti, bohužel, nepomůžu." Nastala delší odmlka. "No dobře." Jumbo nasadil hrozivý tón.
"Tygře 2-1,'vyzývám vás, abyste mě následovali. Doprovodíme vás na základnu Gióia del Colle. Pokud neuposlechnete-" "Nech si ty kecy, Jumbo," vpadl Drew.
Jumbo se nenechal přerušit. "Pokud neuposlechnete, budeme vás k tomu muset donutit příslušnými prostředky."
"Drewe, prosím tě, poslechni ho," ozval se Ali.
"Jestli nedostaneš rozum, Drewe, sestřelíme tě," varoval znovu Jumbo.
"Nenech se vysmát," odpověděl Drew. "Trvalo tři týdny vy jednávání, tři týdny debat v OSN, než nám povolili zaútočit na nepřítele, který hromadně vraždí, mučí a znásilňuje civilní obyvatelstvo. A teď mi ty, kamarád a příslušník vlastního vojska, vyhrožuješ sestřelením jenom proto, že se Russell může podělat vzteky. A vůbec, myslím, že uděláš nejlíp, když nebudeš překážet, protože se chystáme k dalšímu pokusu o neřízený pád - pokud ovšem budeme mít štěstí. Připraven, ALi? Tentokrát to ale uděláme plochou vývrtkou." Oba dva tempesty se skutečně držely v uctivé vzdálenosti.
Drew navedl letoun k dalšímu letu střemhlav k jaderským vlnám a začal ze sebe sypat sled povelů s takovou rychlostí jako při nejhektičtějším boji. "Přecházím na let střemhlav. Jdu ostře doleva.
Zvyšuji rychlost na maximum. Vyrovnávam při čtyřech G. Vypouštím pásky. Volím střelu vzduch-vzduch. Odpalovací tlačítko aktivní. Maximální tah." Nastala dlouhá odmlka, kterou přerušil až Drewův zklamaný povzdech "Zase nic."
"Paliva je už jen na jeden pokus," konstatoval Ali. „zkusme něco jiného. Vzpomínám si, že se nám to stalo ve chvíli, kdy DJ prováděl výkrut na oslavu vítězství." Na chvíli se odmlčel.
"I když nevím, jaký to mohlo mít vliv na počítač." „Ani já ne, ale můžeme to zkusit. Stejně mě už nic jiného nenapadá. "
Znovu vystoupali do výšky a spustili se k dlouhému letu střemhlav. Poté, co Drew provedl obvyklý sled povelů, přešel do vývrtky s vysokým přetížením. Obloha a moře se několikrát v rychlém sledu vystřídaly, ale varovný panel zůstával tvrdošíjně tmavý a němý.
"Balíme to, Drewe," řekl ALi. "Na víc nemáme palivo." Drew automaticky vystoupil do výšky, oznámil řídicí věži, že se

vracejí, a následován oběma dalšími tempesty nabral kurs na
Gióiu. Letěli mlčky. Drew sklesle zíral před sebe a uvažoval o tom, co ho čeká po přistání. Jeho pravá ruka si nervózně pohrávala s kniplem. „Promiň, Ali, že to tak dopadlo." "Na to se vykašli, ale teď se, prosím tě, soustřeď na řízení, protože letíš hůř než nováček, který je poprvé ve vzduchu. Škubeš se mnou hůř než DJ v největším stresu." Jako na potvrzení Aliho slov se letoun prudce otřásl a na okamžik se propadl.
Drew se vytrhl z myšlenek. "Jo,jistě..." Pořádně se však vzpamatoval, až když se letoun znovu otřásl.
"Co jsi říkal?" „ze letíš hůř než..." Drew ho však už neposlouchal a jako konsternovaný hleděl na ruku spočívající na kniplu. „AIi, myslím, že jsi na to přišel. Panebože, ty jsi na to přišel! Říkal jsi, že letím jako nervózní nováček nebo jako DJ v největším stresu." Odmlčel se a horečně domýšlel myšlenku, která ho právě napadla.
"Co tím chceš, sakra...?" "Jen to, že ne počítač, ne řídicí systém letounu a už vůbec ne sled povelů..." "Tak co, k čertu?" „způsob, jakým se letoun řídí - to může způsobit přetížení fly-by-wire. " „A jak? Jaký způsob?" "Pohyby kniplu." Drew téměř neznatelně rozkolébal knipl ze strany na stranu.
AIi čekal na další vysvětlení, ale po chvíli ztratil trpělivost.
"Prosím tě, nevykládej mi takové blbosti. A jak bys chtěl pilotovat jinak, než pohybovat kniplem." „Ale ty jsi mi nerozuměl, AIi. Podívej se, tohle je příčina všeho." Aby dokázal svou teorii, zamlel kniplem o něco rychleji.
"Co to, ksakru, děláš?" vykřikl Ali, když sebou letoun začal divoce zmítat. "Drewe!" Ještě nedoznělo Aliho varování, a letoun se přetočil a přešel do volného pádu. Vzápětí se rozezněla akustická varování, zablikala baterie červených varovných světel a výškoměr se rozběhl jako o závod.
Drew bojoval s řídicími pákami v zoufalé snaze vymáčknout z letounu nějakou odezvu, ale ten stále padal jako třicet tun mrtvé váhy.
Kostra letounu vibrovala jako pneumatické kladivo a Drewovi drkotaly zuby. Cítil, že se mu začíná zatemňovat zrak, ale stále se snažil manipulovat s řídicími pákami ve snaze přivést letoun k poslušnosti. Z interkomu se ozýval čím dál vyděšenější Aliho hlas: "Pětadvacet tisíc stop... Dvacet tisíc... Patnáct tisíc... Příprava na katapultáž... Drewe!" Světla lodí, která se ještě před pár vteřinami mihotala v obrovské rozloze moře jako nepatrné jiskřičky, se každým okamžikem zvětšovala.
Drew slyšel, jak se operátor v řídicí věži přidává k Alimu a křičí do rádia: "Katapultujte se, Drewe! Panebože, katapultujte se!" Neodpověděl mu však ani Drewův hlas, ani hluk výbuchu vystřelovacích raket, ale hrůzostrašné skřípění a otřásání kostry letounu, který konečně projevil nepatrný náznak ochoty reagovat na řídicí povely.
Drew přitáhl knipl, ale i když se zoufale snažil vyrovnat křídla, letoun se stále divoce zmítal ze strany na stranu. Když knipl zatlačil doleva, pád letounu se odchýlil doprava - jako by každý řídicí povel vyvolával opačnou reakci, než měl, a čím víc se ji Drew snažil zkorigovat, tím divočeji se ve vzduchu zmítali.
"Deset tisíc!" Letoun v podstatě stále padal neřízeným pádem. Moře se s děsivou rychlostí přibližovalo. Teď už na temné hladině viděli i bílý trup rychlého motorového člunu.
"Osm tisíc!" Drew měl na okamžik pocit, že je v koncích. Pak zaslechl, jak Ali křičí do interkomu: "Pusť knipl - to tenkrát udělal DJ. Úplně ho pusť." Na zlomek vteřiny zaváhal. Pustit v takové situaci knipl odporovalo všem jeho instinktům a zkušenostem, které nabyl dlouholetým pilotním výcvikem.
"Šest tisíc, Drewe!" Aliho výkřik ho vytrhl z nerozhodnosti.
Pustil knipl. Divoké zmítání téměř okamžitě ustalo a letoun se vrátil do ovladatelného stavu. Znovu sáhl po kniplu, vyrovnal křídla a začal páku oběma rukama přitahovat k sobě. Přestože ho síla přetížení vrazila hluboko do sedačky, dál pomalu knipl přitahoval, až ho téměř cítil na žaludku.
"Čtyři tisíce!" Teď už proletěli výškou, kterou si stanovili jako mezní pro ovládnutí letounu. Pokud se mu podaří vymáčknout z letounu dostatečnou odezvu, mají ještě šanci, pokud ne...
Stále klesali příliš rychle na to, aby se mohli katapultovat.
"Mělo by to vyjít," ozval se staženým hlasem Drew. „zůstaneme. " " Mělo by?" zaúpěl Ali.
Ručka výškoměru se dál odvíjela dolů, ale teď, když letoun zpomalil pád a přestal se děsivě otřásat, už přece jen klidněji.
Z interkomu se opět ozval Ali. "Dva tisíce." Drew uviděl, že se ve tmě pod nimi bělají tenké bílé proužky.
"Tisíc stop!" Z bílých proužků se staly hřebeny vln.
"Pět set!"
Linku náhle zahltila vlna atmosférických poruch a pak už nebylo slyšet nic. Michelle v řídicí věži ztuhla. Sál kolem ní byl plný lidí. Po tom, co se zvěst o Drewově sebevražedném letu rozšířila po základně, sem přišli téměř všichni příslušníci eskadry, aby měli zprávy z první ruky.
Krátce poté, co rádio zmlklo, nastalo ohromené ticho, které vzápětí vystřídala všeobecná ho.rečná činnost.
"Kontrola spojení. Voláme Tygr 3, tady je řídicí věž v Gióii.
Slyšíte nás? Konec... Tygře 3, slyšíte nás? Proboha, ozvěte se!" Ticho.
Operátor sáhl po červeném havarijním telefonu. Jakmile ho zvedl, rozhoukala se siréna a rolety hangárů pro pohotovostními vozidla vyletěly nahoru. "Výjezd pátrací jednotky!" Pohotovostní posádky se tuto noc už podruhé hnaly ke svým vozům.
Michelle viděla oknem, jak se roztáčejí rotory žlutého vrtulníku Sea Kin~. Po chvíli se stroj zvedl z betonové plochy a zamířil do tmy.
"Rescue dva-jedna, opouštíme letiště, žádáme o upřesnění polohy. "
Krátce nato se na rádiové lince ozvala další vlna atmosférického praskotu a vzápětí Michelle zaslechla Drewův rozechvělý hlas.
"Volám věž, omlouvám se, zřejmě jsem v rozrušení vypnul rádio. Jsme okay. Vybrali jsme pád a stoupáme do výšky.

Nevím, jestli jsme tenhle letoun pokořili, ale rozhodně jsme ho trochu zmáčkli. Michelle a všichni ostatní, co nás posloucháte, vydržte ještě pár minut, než dokončíme kontroly - pak vám řekneme, co je na těch bestiích vadného."
Drew stále stoupal a měl co dělat, aby ovládl pocit euforie.
Provedli kontrolu systémů letounu. Ali na jeho výzvy odpovídal již téměř normálním, klidným hlasem.
"Svítí nějaké poruchy?" zeptal se Drew.
"Únik kapaliny z hydrauliky. Ztrácíme tlak." "jak je to vážné?" "Tlak pořád klesá, ale zatím se nedostal na kritickou úroveň." Po chvíli Ali dodal: "Také palivo uniká." "Ještě něco?" Drew vedl tempest k dlouhému klesání směrem ke Gióii.
"Na panelu poruch už není nic, ale řekl bych, že ty otřesy se musely pořádně podepsat na draku." Ali se pokusil žertovat, ale v jeho hlase stále ještě doznívalo prožité napětí. "Dal jsi tomu krámu pěkně zabrat. Vím, že se běžně testuje na devět G, ale když jsi ho tam dole konečně srovnal a obrátil nahoru, muselo to být skoro patnáct.
Poslyš, Drewe, dokud jsem ještě naživu, pověz mi ještě jednou, jak to vlastně bylo. Vím, že jsem ti řekl, abys pustil knipl, ale to přece nemá logiku - bylo to z naprostého zoufalství." "To je úplně jasné. Měl jsem pravdu, když jsem tvrdil, že celý problém způsobuje rychlý sled povelů, ale hledal jsem ho na špatném místě," řekl Drew. "Není to vina počítače, ale fly-by-wiru. Kdybych trochu víc uvažoval a pořádně se zaměřil na to, co mají všechny incidenty tempestů společného, musel bych na to přijít mnohem dříve." Odmlčel se a přemýšlel.
„A co to tedy je? Co mají společného?" "Není to žádná konkrétní kombinace povelů, jak jsem si myslel, ale docela prostá věc: příliš rychlé pohyby kniplu.
Poprvé, když se mi to stalo, jsem se snažil udržet za ocasem Michellina vrtulníku - kličkovala přede mnou jako králík. DJ zase pronásledoval srbský vrtulník a pak na oslavu vítězství mával křídly jako šílenec. Ten chlapec, co spadl u Swaledalu, byl nováček a letěl s tempestem poprvé. Vsadím se o všechny svorky '" na papíry na Russellově stole, že byl nervózní jako řidič při zkušební jízdě a pořád korigoval dráhu letu." „A co Alastair Strang?" zeptal se Ali. "Byl přece jeden z nejlepších pilotů eskadry." "Ten byl zase takový perfekcionista, že když měl letět ve dvaceti tisících stopách, a výškoměr ukazoval dvacet tisíc a jednu, nemohl to přenést přes srdce a upravoval výšku tak dlouho, až seděla na chlup.
Kromě toho předtím, než ho přeškolili na tempesty, působil u Red Arrows a tihle hoši jsou zvyklí létat ve zvláště sevřených formacích, kdy pilot koriguje dráhu letu prakticky každou vteřinu. Když to ale budeš dělat s tempestem, fly-by-wire nestačí povely vykonávat, takže může dojít k situaci, že v době, kdy už má na vstupu další povel, ještě neskončil provedení toho předchozího. Nakonec se celý systém zhroutí a výsledek znáš.
Když se pak snažíš znovu získat kontrolu nad řízením, fly-by-wire má stále zpoždění za vstupními povely: pohneš kniplem doprava, ale letoun reaguje doleva, protože právě vykonává předchozí povel. Samozřejmě že tohle vyvolá v pilotovi paniku, začne kniplem kvedlat ještě rychleji a katastrofa je hotová.
DJ mi to v Aalborgu popsal, ale já jsem byl příliš natvrdlý, abych si uvědomil souvislosti.
Řekl mi, že když mu tenkrát nad Severním mořem tempest vypověděl poslušnost, zpanikařil z toho tak, že pustil knipl a systém se zase chytil. Já jsem však neměl nic jiného na práci, než mu dělat přednášky, a o tom, co říká, jsem neuvažoval. Kdybych na něho méně křičel a víc ho poslouchal, mohl být dnes naživu nejen on, ale i Nick.
Takže jediný způsob, jak se z té situace dostat, je pustit knipl, což přirozep-ě člověka nenapadne. Kdybys mi to neřekl, už bychom klesali ke dnu Jadranu." . Drew se obrátil ke všem, kteří ho poslouchali v řídicí věži v Gióii: "Pánové, tady lekce končí. My s Alim se teď musíme starat, abychom nepokazili vydařený den tím, že nám dojde palivo. " "Stav paliva mi nedělá zdaleka takové starosti jako úbytek kapaliny v hydraulice." „Ať tak nebo onak, musíme co nejrychleji přistát." Ze tmy probleskla světla základny v Gióii. "Vysouvám podvozek," ohlásil Drew.
Chvíli bylo ticho a pak se ozvalo Drewovo zaklení. Na panelu se rozsvítila dvě zelená světla indikující, že příd'ový podvozek a levá noha hlavního podvozku jsou vysunuty a zajištěny, zároveň však i červené světlo ohlašující závadu pravé nohy hlavního podvozku.
Drew podvozek zatáhl a znovu vysunul. Červené světlo svítilo dál.
Chvíli uvažoval, pak zapnul rádio a ohlásil řídicí věži. "Máme problém. Nejsme si jisti, jestli se vysunul a zajistil pravý podvozek. Potřebujeme, abyste nám to zkontrolovali vizuálně." Tempest proletěl nad inspekčními reflektory vedle řídicí věže.
Drew zahlédl za modrým sklem okna řadu "Vzrušených tváří.
"Podvozek je vysunut, ale nemůžeme potvrdit, že je zajištěn," hlásil operátor.
"Dobře, Ali," řekl Drew. „zapnu nouzový systém." Zatáhl za žlutočernou páku a podvozek se vysunul nárazem stlačeného dusíku. Červené světlo však svítilo dál.
Drew znovu proletěl kolem řídicí věže, ale nedověděl se o nic víc než při předchozím přeletu.
"Stav paliva kritický," ohlásil Ali. "Dál už to prodlužovat nemůžeme." V jeho hlase opět zazněla naléhavost.
"Hydraulika svítí červeně." Sotva to dořekl, zazněl výstražný zvukový signál a stejná výstraha zazářila na Drewově panelu.
Drew si v mysli bleskurychle promítl sled nouzových úkonů a zvažoval šance na bezpečné přistání.
"Dnes jsme si už příděl štěstí vybrali, Drewe," řekl Ali. "Vezmi to nad moře a tam se vystřelíme." Drew neodpověděl.
Znovu přehlédl přístrojový panel. "Ne. Už jsme ztratili dost tempestů. Tenhle musíme zachránit." Přes interkom zaslechl, jak Ali naprázdno polkl. "Dopadne to
dobře, Ali. Přece jsme to všechno neabsolvovali jen proto, abychom ztroskotali na poslední překážce." "Chceš použít záchytné lano?" "To nemohu riskovat. Kdyby podvozek při dotyku sklapl, mohli bychom se dostat příliš nízko a lano by nás přeřízlo jako bochník sýra. Pokusíme se o ploché přiblížení a při staneme za ním. Pro případ, že by se to nevyvíjelo dobře, bud' připravený na katapultáž. " .

Obrátil zpět k letišti. Před nimi se objevila ranvej vymezená řadou světel sbíhajících se do úběžníku. Vedle jako osvětlený blok ledu zářila zlověstně modrým svitem řídicí věž. Drew věděl, že tam někde je Michelle - že ho sleduje a čeká.
Ve věži nastalo nepřirozené ticho. Michelle zvedla hlavu a ve tvářích kolem sebe hledala ujištění, že všechno dobře dopadne.
Jeden z pilotů se ji pokusil uklidnit úsměvem, ale vzápětí se obrátil jinam. Také operátor se jejímu pohledu vyhnul.
Přestože se sotva držela únavou, znovu se vzchopila - kdesi uvnitř v hrudi však cítila zvláštní chlad.
V dálce se na pozadí noční oblohy nezřetelně rýsovala tmavá silueta letounu nalétávajícího od moře na přistání. Z plochy letiště bylo slyšet túrování motorů pohotovostních vozidel připravujících se vyrazit podél ranveje za přistávajícím strojem. Kužely jejich majáků těkaly po ploše a ze tmy na zlomky vteřiny vytrhávaly pokroucené zbytky záchytného zařízení zdemolovaného při posledním havarijním přistání letounu pilotovaného DJ.
Michelle hleděla do tmy a napjatě sledovala letoun, který plynule klesal a blížil se k šedé betonové ploše přistávací dráhy. Ve sluchátkách se ozývaly hlasy stažené napětím, jak Drew s Alim odpočítávali okamžitou výšku a rychlost.
Zdálo se, že letoun téměř stojí na místě a vznáší se nad letištěm jako jestřáb. Pak Michelle zaslechla vzdálené dunění motorů - zprvu sotva slyšitelné, ale každým okamžikem nabývající na síle. Letoun minul bílou linku příboje, přeletěl nad stožáry obvodového osvětlení základny a nezadržitelně klesal dolů. Proud vzduchu za tryskami vířil v dunách smršť písečného prachu.
. Letoun v poryvu bočního větru zakolísal, ale vzápětí se jeho let opět stabilizoval. Michelle upírala oči do tmy a konsternovaným pohledem sledovala, jak se každým okamžikem zmenšuje vzdálenost mezi tmavým profilem konstrukce podvozku, jenž pod rozepjatými křídly visel jako dravčí spáry, a šedou přistávací dráhou.
Letoun se mihl nad parkovací plochou a na štíhlém boku jeho trupu se zableskly odrazy blikajících modrých světel. Michelle koutkem oka zahlédla, že požární vůz a ambulance se už daly do pohybu, ale její pohled zůstával viset na pravé noze hlavního podvozku. Tiše se modlila, aby byl zajištěn.
Kola se dotkla přistávací plochy a od pneumatik se zvedly obláčky namodralého kouře - ty zůstaly na zlomek vteřiny viset ve vzduchu, ale vzápětí je rozprášil vír za tryskami motorů. To bylo normální, to ji neznepokojovalo, její úzkostný pohled však zaznamenal něco jiného - jiný obláček kouře, který v okamžiku dotyku se zemí odfoukl od samotné konstrukce pravého podvozku.
Ztuhla a bez dechu hleděla, co bude dál. Letoun se chvíli řítil po ranveji rovně, pak se ale začal lehce odchylovat k pravé straně. Po dalších několika vteřinách to již bylo zcela zřetelné.
Viděla, že pilot zoufale bojuje s kniplem a snaží se udržet letoun v přímém směru. Vzápětí se až k věži doneslo prudké zvýšení otáček motorů vyvolané zapnutím zpětného tahu. Letoun brzdil a divoce se přitom otřásal.
Michelle stále sledovala podvozek. Náhle pravé křídlo o několik stop kleslo a bylo vidět, že od podvozku opět odfoukl obláček tmavého kouře, který se vzápětí změnil v houstnoucí kouřovou stopu.
"Katapultuj se, Drewe!" Její vlastní hlas jí zněl v uších, jako by ani nepatřil jí, ale někomu jinému.
Ještě zlomek vteřiny podvozek odolával, pak se však zlomil a zcela zbortil. Michelle viděla, jak z kouřové stopy odletují lesklé úlomky kovových vzpěr. Pravé křídlo se ještě víc sklonilo k zemi, pak zachytilo za betonovou plochu a vyslalo do tmy záplavu jisker.
Až k nim do řídicí věže dolehlo děsivé skřípění lámaného plechu, které svou intenzitou přehlušovalo hukot motorů namáhaných divokým brzděním.
Všichni ztichli, aby neztěžovali úlohu operátorovi, který vykřikoval povely pro posádky pohotovostních vozidel.
Ohňostroj jisker odletujících od křídla na okamžik zahltil kouř. Pak Michelle uviděla, že vyšlehly plameny.
S křečovitě sevřenými pěstmi sledovala, jak plameny přeskočil z křídla a jako hadi se kroutí ke kýlové ploše. Náhle vzplanulo palivo tryskající na přistávací plochu z poškozeného křídla a ranvej se zahalila ohnivou oponou.
Požární vůz, který se řítil za letounem, se rázem ocitl uprostřed ohně. Řidič strhl vůz okamžitě stranou a po několika desítkách metrů smýkání na hořících pneumatikách se převrátil.
Bylo vidět, jak z havarovaného vozu vyskakuje posádka a muži se rozbíhají do všech stran.
Noc se změnila v ohnivé peklo.
"Drewe, katapultuj se! Prosím tě, katapultuj se!" opakovala Michelle jako slova mantry, neschopna odtrhnout pohled od letounu, který se v oblaku kouře dál řítil po přistávací dráze. Náhle se křídlo zařízlo hlouběji do země, letoun sebou škubl a křídlo se v obrovské explozi odtrhlo od trupu. Vysoko do vzduchu vylétly hořící trosky.
Tempest osvobozený od zátěže se otočil kolem své osy, sjel mimo ranvej a řítil se dál směrem k věži. Jeho motory stále ještě hřměly.
"Katapultuj se, prosím tě, katapultuj se," opakovala Michelle bezbarvým hlasem.
Oheň se rozšířil až ke kokpitu a zakryl výhled na dva muže uvnitř.
Několik vteřin se nedělo nic, pak se ozval ostrý třesk, překryt kokpitu se roztrhl a z červenooranžových plamenů vyšlehl bílý záblesk - vystřelovací raketové motory zapálily.
Michelle oslepily slzy. "Vystřelili se oba?" vykřikla.
"Nevím, není dobře vidět," zněla odpověď.
Protřela si oči a zoufale hledala na obloze kopule padáků, ale pro plameny a kouř nebylo nic vidět.
K hořícímu letounu dorazily požární vozy a další záchranná vozidla. .
Závan větru na vteřinu vyčistil výhled a Michelle konečně spatřila bílooranžový padák:. Jeden! Ať je to Drew, blesklo jí hlavou. Bože, ať je to Drew!
Muž s padákem dopadl na zem a odepjal se od popruhu. Vítr vzápětí strhl uvolněný padák: na hořící letoun.
Bílooranžové hedvábí prudce vzplálo a vítr unášel plameny dál do tmy. Muž, který právě přistál, se ještě s přilbou na

hlavě rozběhl k hořícímu letounu, ale to už mu vběhli do cesty záchranáři a táhli ho zpět.
Přestože v řídicí věži panoval hluk a navíc k ní pronikal hukot zuřícího ohně a praskot kroutícího se kovu, zaslechla Michelle nový děsivý zvuk: jeden z motoru tempestu, ten, který stále ještě běžel, se vymkl jakékoliv kontrole, jeho otáčky se víc a víc zvyšovaly a zvuk připomínající poplachovou sirénu přešel do kvílení drásajícího uši. S hrůzou pozorovala, jak záchranáři vytahují z hořícího letounu muže v letecké přilbě a táhnou ho po zemi pryč do bezpečí.
Vzápětí nato se motor roztrhl a explodoval. Michelle se sevřel žaludek. Dlouho bylo ticho, pak se vřava rozpoutala znovu.
Příslušníci požárního oddílu v modrých ochranných oblecích útočili na hořící trosky hasicí pěnou, Miche1le však nespustila oči z mužů v žlutých kombinézách.
Napínala zrak v zoufalé snaze proniknout tmou a kouřovou clonou, která vířila kolem letounu. Její pohled neustále těkal mezi postavou s přilbou na hlavě vzpírající se záchranářům a nehybně ležícím tělem, které před chvílí vytáhli z hořícího kokpitu.

Michelle pohlédla vzhůru k obzoru, kde se z mlhy vynořily čtyři temné siluety letounu. Hluboký hukot jejich motoru sílil a přecházel v burácení. V okamžiku, kdy letouny přeletěly nad hlavami přítomných, se vedoucí stroj náhle oddělil od zbývajících tří a začal stoupat kolmo k obloze.
Po chvíli zmizela jeho temná silueta za šedivou mlžnou clonou, letoun však stále stoupal výš a výš a definitivně opouštěl zbývající stroje formace.
Michelle hleděla ještě dlouho vzhůru s pohledem upřeným na kamennou věž kostela ztrácející se v mlze.
Konečně sklonila hlavu. Zachvěla se. "Doufám, že tohle je na dlouho poslední pohřeb, kterého se musím zúčastnit."
"Já také." Chvíli mlčeli a pozorovali dlouhou řadu letců v uniformách.
Jeden po druhém vstupovali tiše do kostela. Russell krátce pohlédl směrem k nim, na okamžik zaváhal, ale pak i on zmizel uvnitř.
„Kdyby se dalo všechno vrátit..." Michelle se otočila tváří k svému společníkovi. "Musel jste to udělat." .
"Byla to moje vina," pokračoval. „Do smrti si to budu vyčítat.
Neprovedli jsme předstartovní kontroly, protože jsme spěchali, abychom stihli odstartovat dříve, než nám zablokují ranvej. Ale odpalovací páku jsem zkontrolovat měl." Přejel si rukou po tváři. "Když se zlomil podvozek, Drew narazil na přístrojový panel a ztratil vědomí. Trhl jsem pákou a myslel jsem, že odpaluju oba. Já jsem se dostal ven, on ne."
Michelliny oči se zalily slzami, přesto se dotkla mužovy paže a tiše řekla: "Byla to stejně tak jeho povinnost jako vaše."
Odmlčela se a pohlédla mu do očí. "Nemá smysl si dělat výčitky." Zakroutil hlavou a odvrátil se.
Znovu zaváhala a pak sáhla do kabelky. "Už jste viděl tohle?" Podala mu stránku vytrženou z ranních novin.
Byla tam velká fotografie vicemaršála Powera doplněná titulkem přes celou šířku:
OSUDNÝ LET TEMPESTU
V důsledku odhalení drobné konstrukční chyby byly staženy z používání všechny bojové stíhače RAF typu Tempest RS3. Při této příležitosti vicemaršál vzdušných sil Charles Power ocenil práci komise vyšetřující nehody letounů vzdušných sil a řekl, že podíl na její úspěšné činnosti mají i kapitáni letectva sloužící v Bosně Drew Miller a Nigel Barber, kteří přispěli k odhalení závady cennými informacemi. Od příštího roku budou vzdušné síly vybaveny novou generací tempestů. Na stávajících letounech budou provedeny nezbytné úpravy.
V nedávné době ztratilo vojenské letectvo při nehodách mnoho tempestů, vicemaršál Power však popřel. že by mezi těmito případy a zmíněnou konstrukční závadou byla jakákoliv souvislost. "Neexistuje jediný věcný důkaz, že by tomu tak bylo. Jestliže má vojenské letectvo při výcviku přiměřeným způsobem simulovat bojové situace, jsou jisté ztráty letounů nevyhnutelné, " uvedl vicemaršál Power.
Po celou dobu, co článek četl, měl stále před očima Powerovu tvář sebejistě se na fotografii usmívající. Byl to úsměv muže, který ví, že vyhrál.
"Kdyby si alespoň ověřil mé jméno," poznamenal. Zmačkal článek a hodil ho do nádoby na odpadky. Náhle se zamračil.
"My o vlku a vlk za humny," řekl polohlasně.
Michelle se ohlédla a uviděla, že k nim míří její otec. Power k nim váhavě přistoupil.
"Zdravím vás, kapitáne. I tebe, Michelle. Velice smutný den." Nastalo dlouhé ticho.
"Vy jste si nevzal své vyznamenání, kapitáne?" „Ne. Cítil bych se, jako bych se chlubil úplatkem." Odmlčel se a jeho pohled se setkal s Powerovým. "Jak se těšíte na práci v Barnwold Industries, pane vicemaršále?" "Díky, velice," odpověděl Power, aniž hnul jediným svalem ve tváři. "Bude to samozřejmě něco zcela jiného než v Royal Air Force."
„Neřekl bych, že se to bude příliš lišit." Power sevřel rty a pohlédl na hodinky. "Ještě se uvidíme uvnitř." Nabídl ruku Michelle, ale ta zavrtěla hlavou a odvrátila se od něho.
Power se zdviženou rukou ve vzduchu na okamžik zaváhal a pak vykročil do kostela sám.
Ve chvíli, kdy se na nejvyšším schodě u vchodu do kostela objevil kněz a přehlížel průvod, vystoupila z dlouhé řady smutečních hostů žena v černém a zamířila k nim.
Šokovalo ho, jak se změnila. Sally byla k nepoznání pohublá a za tu krátkou dobu zestárla o několik let. Stála a dlouho na něho mlčky hleděla. Její tvář byla bílá jako kněžské roucho.
Objal ji a přitiskl k sobě. Vzlykala s hlavou opřenou o jeho hruď. Držel ji tak dlouho, až se uklidnila.
Pak zvedla hlavu a utřela si oči. "Promiň mi to," řekla.
"Neměla jsi sem chodit." "Musela jsem... kvůli Nickovi." Chvíli se marně snažila setřít mu z uniformy skvrny od slz, pak se obrátila k Michelle, položila jí ruku na rameno a pohlédla do očí. Zdálo se, že se chystá něco říct, potom však zakroutila hlavou a rychle se vzdálila. Do kostela vstoupila obklopena svými dětmi - vypadaly malé, vystrašené a ztracené.

Pohřební vůz odbočil ze silnice a zastavil před těžkými dubovými dveřmi. Dívali se, jak zaměstnanci pohřebního ústavu vytahují rakev, ale po chvíli oba sklopili hlavu.
"Jste tedy rozhodnutý přes to všechno v Air Force zůstat?" zeptala se Michelle.
Odpověděl až po chvíli. "Dělat navigátora je jediná práce, kterou umím. Německo jsem však vzdal. Nechal jsem se přeložit do Francie, budu sloužit na základně v Dordogni - zatím to mám na tři roky, ale pokud se mi tam bude líbit, mohu si požádat o trvalé přidělení." „Ani nevím, jestli umíte francouzsky." "Neumím, ale učím se." Odmlčel se a pohlédl ke vchodu do kostela, kde se začínala řadit čestná stráž. Rakev halila britská státní vlajka a na jejím víku ležela důstojnická čepice s odznakem RAF. "A co vy? Nezměnila jste své rozhodnutí?" Skousla si dolní ret a zavrtěla hlavou. "Ne, odejdu. Každá uniforma RAF, každý tempest, který by mi přeletěl nad hlavou, každá Happy Hour v důstojnickém klubu, dokonce i pach leteckého benzínu v hangáru - to vše by mi připomínalo, co jsem ztratila." Naposledy mu dlouze pohlédla do očí, v nichž se zračil smutek a bolest. Pak ho políbila na tvář. "Sbohem, Ali." Vykročila za čestnou stráží nesoucí rakev s Drewovými ostatky do kostela a z očí jí vytryskly první slzy.
Doslov

V odpovědi na výzvy opozice požadující neodkladné veřejné vyšetření všech nedávných nehod vojenských letounů prohlásil 6. června 1996 náměstek ministra obrany pan Nicholas Soames:
Tvrzení, že jsme povolili provoz nespolehlivých letounů a vystavili jejich posádky vážnému nebezpečí, je naprostý nesmysl. Prohlašuji, že žádný letoun neopustí zemi dříve, než je shledán naprosto bezpečným. Technici a veškerý pozemní personál, který v RAF působí, jsou dokonalí profesionálové a svou odbornou úrovní se řadí k nejlepším na světě.
Zároveň tvrdím, že v RAF se i nadále prosazují nejtvrdší výcvikové normy, které se podle nás snaží zavádět i jiné země. Naše tryskové letouny nalétají průměrně mnohem vyšší počet hodin, než je minimum předepsané NATO. Mohu zodpovědně prohlásit, že odborná i morální úroveň našich letců je stále na mimořádně vysoké úrovni.
Není sebemenší důvod domnívat se, že ve vedení bojového výcviku nebo při jeho materiální podpoře existují nějaké vážné problémy. Stejně není důvod domnívat se, že nedávné nehody vojenských letounů byly něčím víc než sérií velice neštastných shod okolností. Bylo by ukvapené soudit, že celkový počet nehod za rok 1996 předznamenává nějaký nový znepokojivý trend.
I v minulosti se podobné série nehod vyskytly, a přesto se dá říct, že od roku 1980 jejich počet neustále klesá.
Přesto však váženou sněmovnu ujišťuji, že opravdu nejde o neodůvodněné uspokojení. Jak víte, byla jmenována vyšetřovací komise, která má za úkol prověřit okolnosti všech případů, kdy došlo k zřícení vojenského letounu. Její členové jsou na nejvyšší míru důkladní a svědomití odborníci, a přestože jejich práce ještě neskončila, mohu před váženou sněmovnou konstatovat, že mezi jednotlivými případy nebyla zjištěna žádná jednoznačná souvislost.